

ЛОИС МАКМАСТЪР БЮДЖОЛД ХОРИЗОНТИ

Част 4 от „Споделящият нож“

Превод от английски: Цветана Генчева, 2009

chitanka.info

1.

На пазара в Удавената махала цареше оживление. Фаун вдиша дълбоко натрапчивата миризма на риба, миди, морски твари с потръпващи крачка, топли мекици, варени раци, сушени плодове, непрани дрехи, пилета, кози, овце, коне. Сред тези миризми се промъкваше влага откъм ширналата се Грей, толкова широка, че отсрещният бряг едва се мержелееше на утринната светлина.

Оловносивите води проблясваха зад пъстрата гмеж, събрала се под скалите, които разделяха лъскавия Горен Греймаут от шумната — Фаун трябваше да признае, че е значително по-шумна — крайречна част. Покрай калните брегове се бяха наредили пътнически и товарни лодки, спрели за почивка в края на пътуването, и други — рибарски и някакви гемии, сигурно по-подходящи за морето, до което едва ли имаше повече от десет мили, отколкото за капризната река. По криволичещите улици се редяха дюкяни, пивници и бараки — всичките построени с греди от стари лодки, някои дори не бяха разглобени, ами изтеглени от впрягове на сушата. Всички разправяха, че чакали следващото наводнение, което щяло да отмие миризмите и хаоса на Удавената махала. Горният град пък надзърташе сух от високото. Странен начин на живот. Нима каменистият ручей край фермата на родителите ѝ, далече на север, можеше да се нарече река?

Фаун намести кошницата и сръчка Ремо, който я придружаваше.
— Виж! Дошли са нови Езерняци.

В другия край на площада, където се продаваше едър добитък, две жени и един мъж водеха шест дългокраки коня. И тримата бяха с Езерняшко облекло: панталони за езда, ризи и кожени елеци, които не се различаваха особено от фермерските, но въпреки това изпъкваха сред множеството. Най-силно впечатление правеше косата им, пусната дълга и сплетена на тънки плитки, също и ръстът им. Личеше, че се чувстват неловко сред толкова много хора, които не са Езерняци. Фаун се запита дали някой друг наоколо разбира, че студената им надменност е всъщност притеснение, или всички просто мислят, че

Езерняците се отнасят с презрение към тях. Едно време и тя щеше да си помисли същото.

— Хм — изсумтя апатично Ремо. — Сигурно искаш да поговориш с тях?

— Разбира се.

Фаун го поведе през пазара.

Мъжът тъкмо показваше един от конете на някакъв фермер, който се наведе и заопипва краката му. Когато Фаун и Ремо се приближиха, двете жени се извърнаха към тях и задържаха за момент погледите си върху Ремо, чийто ръст, облекло и дълга черна плитка издаваха, че е Езерняшки патрул. Интересно дали бяха протегнали усета си за същност към него, или се бяха заслонили срещу шумотевницата, която прииждаше отвсякъде?

Езерняците от Юга, които Фаун беше виждала, бяха с по-светла коса и кожа от братовчедите си от север и двете жени пред тях не бяха изключение. По-високата — не много по-голяма от Фаун — бе сплела косата си — светлокестенява като козината на рис — на плитка. На дребното ѝ лице грееха сребристоксини очи. По-ниската бе с червеникавокафяви плитки, усукани на главата, медни очи и кръгло лице, обсипано с лунички. Фаун си каза, че може би са партньори от един патрул, също като Ремо и Бар, защото не приличаха на сестри.

— Добрутро! — провикна се весело тя и вдигна поглед. Тъмните ѝ къдрици едва стигаха до средата на гърдите на Ремо и жените. Вече беше почти на деветнайсет и не хранеше излишна надежда, че ще порасне още, освен на широчина, и се бе примирила, че вратът винаги ще я боли, тъй като редовно ѝ се налагаше да гледа нагоре, когато говори с някого.

Червенокосата само кимна, а русата, очевидно объркана как да подходи към странната двойка, погледна някъде между тях.

— Добрутро. Кон ли търсите? Нашите са чудесни. С яки крака и здрави копита. Човек може да язди чак до Трипойнт, без да се изтощят. — Посочи добре изчетканите коне, които ги наблюдаваха и потрепваха с уши. Встрани от тях Езернякът разтъпкваше коня пред подозрително намръщения фермер, който стоеше с ръце на кръста.

— Мислех, че Езерняците продават на фермерите единствено ненужните си животни — подхвърли Фаун невинно. Забеляза, че червенокосата трепна, и реши, че е по-скоро от чувство на вина,

отколкото от обида. „И това ми било търговци на коне.“ Потисна усмивката си и продължи: — Както и да е. Но не, няма да е днес. Питам се от кой лагер сте и дали имате добър лечител.

Блондинката отговори по обичайния начин:

— Езерняците не лекуват фермери.

— Това ми е добре известно — отвърна Фаун. — Не питам за себе си.

Двете се обърнаха към Ремо и младежът се изчерви. Беше признал, че много мрази да се изчервява, защото се засрамвал и се изчервявал още повече. Фаун не можеше да усети как непознатите протягат усета си за същност, но беше убедена, че го правят.

— И аз не съм болен — обясни той и се изчерви още повече. — Не питаме за нас двамата.

— Вие заедно ли сте? — полюбопитства блондинката и сребристосините ѝ очи се присвиха враждебно. „Да не би да сте любовници“ беше неизреченият въпрос, защото Езерняците нямаха право да се забъркват с фермери.

— Заедно сме! Но не както си мислите. Фаун ми е приятелка — опита се да обясни Ремо. — Съпруга е на приятел — добави бързо.

— Не можем да ви помогнем. Лечителите ни не се занимават с фермери — обади се червенокосата.

— Даг е Езерняк. — Фаун пристъпи напред и едва се сдържа да не стисне брачната връв под ръкава на лявата си ръка и дори да я покаже, което щеше да доведе до вече познатите обяснения за валидността ѝ. — И той не е болен. — „Точно така е.“ — Беше патрулен, но напоследък откри, че има дарба за лечител. Вече е научил много, прави някои неща, наистина удивителни неща, затова се нуждае от напътствията на опитен човек, който да му помогне да напредне. — „Каквото и да означава това.“ Дори Даг си признаваше, че не знае.

Блондинката се обърна към Ремо, без да крие колко е объркана.

— Ти не си отгук, нали? Да не би да си патрулен на разменни начала?

— Нийта — каза гордо червенокосата и посочи русата — токущо се върна след две години размяна в Лутлия.

Блондинката сви скромно рамене.

— Не е нужно да го казваш на всеки срещнат, Тавия.

— Моето не е точно размяна — отвърна Ремо. — Спуснахме се от Олеана с лодка, пристигнахме преди седмица. Аз съм, аз...

Фаун с интерес чакаше да чуе с какви думи ще се опише. Дали ще признае, че е избягал от къщи? Дали ще каже, че е дезертирал? Може би щеше да разкрие, че се е присъединил към прокудения Даг, който се опитваше да поведе обречена кампания по спасяването на света от самия него?

Младежът въздъхна тежко и се представи:

— Казвам се Ремо.

Жената с плитките кимна подканващо, а другата му даде знак с ръка да продължи и да им каже името на лагера си, ала той стисна инатливо устни. Тавия сви рамене и продължи:

— Пристигнахме вчера от лагера Ню Мун Кътоф, за да продадем някои кран... коне и да вземем известията от куриера. — Значи бяха патрулни: разнасянето на пощата беше част от задълженията им. Фаун се запита дали ще разбере, ако започнат да флиртуват и дали и това няма да се окаже неразбираемо също като хумора им. — Най-добрият лечител в района е в Ню Мун — продължи Тавия, — но доколкото знам, не му трябва чираци.

— Значи става въпрос за Аркади Уотърбърч — опита се да налучка Фаун. — Нали за него казват, че бил лечител на същности? — Това беше ново понятие за нея, но местните Езерняци го използваша непрекъснато. И понеже червенокосата изви вежди, обясни: — През последните няколко дни разпитвам всички Езерняци, които срещам на пазара. Първо разказват за лечителите от своите си лагери и накрая споменават въпросния Аркади.

Тавия кимна.

— Има логика.

— Защо не иска чираци? — настоя Фаун. Всички лечители, които беше срещала, с радост приемаха новите таланти в занаята. Освен ако въпросният Езерняк също не водеше булка от фермерски произход. — Да не би вече да си има? — попита тя плахо. — Не че Даг иска да стане чирак. Могат просто да поговорят.

Двете жени се спогледаха.

— Знаеш ли дали Аркади си търси нов чирак? — попита Нийта.

— Не съм сигурна. Много е разстроен заради Суто. Много зле му се е отразило.

— Че той дори не е бил там!

— Тъкмо от това го боли най-много.

Тъй като не беше сигурна, че младите жени ще продължат с лагерните клюки пред фермерско момиче, Фаун сръчка Ремо. Той я погледна, без да крие, че се чувства неловко, но се престаши да попита:

— Какво се е случило?

Тавия потри кръглата си брадичка и се намръщи.

— Преди два месеца един младок от Ню Мун беше зле нахапан от алигатор. Приятелите му изтичали до шатрата на учителя за помощ, но Аркади бил при друг пациент, затова чиракът му Суто се притекъл на помощ на момчето. Свързал същността си с неговата и когато момчето издъхнало, не успял да се освободи и починал заедно с него.

Ремо потръпна, а Фаун усети как ѝ става студено.

— Не е ли имало кой да ги раздели? — попита младежът.

— Майката на момчето била с тях, но изчакала прекалено дълго. Имало и други младоци, но не знаели какво да направят. След това стана голяма разправия между родителите на момчето и близките на Суто, но нещата вече се поутоложиха. Оттогава Аркади се въздържа да учи други.

— Не е ясно дали е точно затова — продължи Нийта. — Той открай време е като създателите на ножове. Може пък един нов чирак да му се отрази добре. — Усмихна се на Ремо. — Приятелят ти може да попита. Няма да е зле да го предупредиш, че старият Аркади хич не е лесен.

— Сериозно? — Ремо погледна Фаун. — Ще стане интересно.

Фаун реши, че двете момичета от Ню Мун мислят, че Даг е млад патрулен като Ремо. Нямаше смисъл да им обяснява сложното положение на съпруга си. „Не го изгониха. Не точно...“

Мъжът от Ню Мун преброи монетите на фермера, прибра ги в кесията си, плесна приятелски коня по задницата, докато човекът го отвеждаше, и се върна при жените. Фаун се сети, че досега кошницата ѝ трябваше да е пълна с продукти и да я е дала на Ремо да я носи, и каза:

— Благодаря ви. Ще предам наученото.

Двете жени кимнаха. По-ниската не скри учудването си, а по-високата, русата, се намръщи, но бързо насочиха вниманието си към друг потенциален купувач, който се спря да огледа конете.

— Бар щеше така да ги омае, че да забравят на кой свят се намират — въздъхна Ремо със съжаление.

Фаун се усмихна.

— Само толкова ли? А пък аз си мислех, че Бар е къде-къде по-амбициозен. — „Не че ще му го кажа, разбира се.“

Ремо се изчерви отново, но възрази:

— Те са патрулни. Щяха да го вкарат в правия път. — Намръщи се, замисли се и добави: — Стига да искат.

Фаун поклати глава и се усмихна.

— Хайде, Ремо, поразвесели се. Трябва да се приготвим за венчавката. — Многоцветието на една от сергиите привлече погледа ѝ и тя спря, за да се спазари за цената на сушените сливи и яркооранжевите портокали, подредени върху легло от слама. Допреди два дни не познаваше тези удивителни южни плодове. Купи и един буркан меласа, сладка като кленовия сироп, който Блуфийлдови приготвяха всяка пролет във фермата, само ароматът ѝ беше по-наситен. Щеше много да върви с бисквити, помисли си Фаун, или може би с последната бъчва ябълки, които бяха издържали през цялото им пътуване от Олеана.

— Кажы — рече замислено Ремо, докато отиваха към съседната сергия, за да купят други продукти, — след като Даг толкова много иска да се свърже с някой лечител, защо сам не поразпита?

Фаун прехапа устни.

— Той ли го каза?

— Да, един-два пъти.

— И преди е споменавал. Само че Даг е човек на действието, не обича много да приказва. Така че, ако приказва, а не прави нищо... май нещо не е наред.

— Какво?

Тя забави крачка.

— Мисля, че е уплашен.

— Даг? Да не се шегуваш?

— Не физически. Иначе. Не мога да намеря подходящите думи, но го усещам. Страхува се, че няма да намери отговорите, които иска.

— „Или по-скоро се страхува, че ще получи отговорите, които не иска.“

— Хм — изсумтя със съмнение Ремо.

Докато се спускаха към брега, където бе закотвена „Завръщане“, мислите на Фаун се насочиха към ужасяващия разказ за загиналия чирак. Даг можеше да е негово място. Младеж, изпаднал в беда, отчаяна битка за оцеляване... та той спокойно можеше да преплете собствената си същност с тази на умиращия и да не успее да се измъкне. При него дори не ставаше дума за кураж, по-скоро се превръщаше в навик.

Когато за пръв път ѝ спомена, че има намерение да изостави живота на патрулен, за да стане лечител на фермерите, на Фаун идеята ѝ допадна. Тази работа ѝ се стори по-безопасна, нямаше да му се налага да я оставя, можеше да я върши сам, без помощта на други Езерняци. Още по-хубаво беше, че нямаше да ѝ се налага да се бори, за да я харесат в лагера. А ето че се оказваше, че не е точно така.

„Много съм объркан“, беше признал Даг. Ами ако не бяха единствено мислите? Ами ако това чувство бе продиктувано от същността му? Нищо чудно — Фаун знаеше колко много и за какво я използва напоследък. Чудеса и ужаси. Може би наистина се нуждаеше от друг лечител, който да оправи нещата.

„Лечител на същности“, повтори Фаун наум. Подобен лечител според нея криеше тайнствени, но и обещаващи качества. Тя вирна брадичка и стъпи на трапа.

Пътищата от крайречните квартали на Греймаут към жилищните райони на хълма се виеха до безкрай край скалите, но за бързащите имаше и стъпала, които те оставяха без дъх. Бяха дървени, от греди от стари лодки, и достатъчно широки, че на места да минават по четирима души едновременно.

Даг се обърна и погледна за миг ширналата се в ниското лъскава река. Пое дълбоко хладния зимен въздух и се замисли за хората, от които беше станал неразривно цяло, които бяха неговото... семейство. Родът Блуфийлд. А и през трудното им пътуване броят на спътниците им набъбваше и Даг с удивление си даде сметка, че са станали доста. И че освен това са станали близки.

Изкачваха се двама по двама. Най-отпред се задъхваше вуйчото на Бери, Бо, опитен лодкар, единственият от семейството на младата капитан Бери от Клиъркрийк, изявил желание да тръгне с нея и да ѝ помогне по време на дългото пътуване. До него сумтеше Ход, готов да подкрепи Бо, ако се наложи, ала Даг предположи, че тежкото дишане на стареца е просто за заблуда, защото Бо беше жилав човек, а раната на корема му беше почти заздравяла. Ход се беше превърнал в нещо повече от обикновен работник на лодката, след като преживяха заедно многобройни приключения. Малкото семейство на „Завръщане“ неусетно го осинови.

Единайсетгодишният брат на Бери Хоторн подскачаше зад тях, любимата му миешка мечка се беше настанила на рамото му и момчето и животното душеха въздуха с нескрито любопитство. Доста поспориха дали е прилично малкото мече да присъства на венчавката, ала животинчето пътуваше с тях от Олеана и през изминалите седмици се беше превърнало в талисман. Даг бе доволен, че никой не отвори дума за козата Дейзи, също вярна спътничка, а и много по-полезна от мечето. За времето, откакто се познаваха, ръкавите на Хоторн бяха окъсели и Езернякът беше убеден, че платът не се е свил от прането. Когато станеше по-висок от сестра си, Хоторн щеше да се превърне във впечатляващ младеж. Още три години, така му беше казал Даг, а Хоторн отвърна, че това било цяла вечност. Даг си припомни времето, когато и на него три години му се струваха цяла вечност.

Следваше булката, подкрепяна от Фаун. Тази сутрин съпругата му бе отделила много време, за да сплете обикновено вързаната на опашка права коса на Бери според обичая на Езерняците. Някъде на пазара в Удавената махала беше успяла да открие свежи зимни цветя, характерни за този климат, и ги бе вплела в косите на Бери заедно с бръшлян. Собствената ѝ коса беше вързана на опашка, тъмните къдри бяха подчертани от алени цветя. Така и нямаше време да ушийт нови дрехи за булката, затова пък вчера, след като Фаун и Ремо се върнаха на „Завръщане“ от пазар, младите жени изпраха всичко. Макар и поизносени, дрехите на малката група бяха чисти и изкърпени.

Стигнаха до завой на стълбите и малката ръка на Фаун стисна пръстите на Бери, за да ѝ даде кураж. Загрубелите от работа ръце на Бери бяха необичайно бледи. Даг беше виждал лицето ѝ по време на развилнели се бури, в близост до опасни плитчини, в компанията на

груби лодкари и търговци мошеници, бандити убийци, схватки с ножове и лична мъка, но винаги когато нагазваше в дълбоки води, както се изразяваха крайречните жители, тя успяваше да запази самообладание. „Ако някой се осмели да се присмее на нервността ѝ преди сватбата... значи никога не се е женил“, каза си Даг.

Братът на Фаун, Уит, който вървеше до него, се беше хилил, когато сестра му и Даг изричаха клетвите си в Уест Блу преди половин година. Сега от усмивката му нямаше и следа. Устните на Даг обаче бяха доволно извити, защото Езернякът знаеше, че е дошъл моментът той да се посмее. Който и да погледнеше Фаун и Уит, веднага щеше да познае, че са брат и сестра. И двамата имаха еднакви тъмни къдрици и чиста гладка кожа и макар Уит да беше с цяла глава по-висок, отдалече личеше, че е от семейство Блуфийлд. Едва ли щеше да порасне повече, но от есента насам раменете му бяха станали по-широки и вече изпитваха здравината на ризата. Макар да не беше изгубил чувството си за хумор, което понякога дразнеше околните, очите му бяха станали по-сериозни и умислени. Напоследък Даг все по-често забелязваше, че младежът преглъща острите хапливи забележки. И той се беше променил, откакто тръгнаха от Уест Блу.

Дали обаче беше достатъчно пораснал за сватбения си ден? Едва ли. Но пък малцина са готови за този ден. Опитът също имаше значение, поне така мислеше Даг. „Едва ли някога ще я предаде.“ Усмихна се на... шурей си, както казваха фермерите, или на брат си, по Езерняшки, и си каза, че Уит напълно е заслужил и двете наименования. Младежът изпъна рамене и се насили да му се усмихне.

Зад тях дългокраките Ремо и Бар прекрачваха през стъпало и дори две. И двамата щяха да се смят, ако им кажеше, че вече ги смята за част от необичайното си семейство, съставено от фермери и Езерняци. Със сигурност щяха да предпочетат да се нарекат патрулни. Макар двамата да бяха в наистина трудно положение, Даг искрено се радваше, че са част от малката им група. Един Езерняк сред фермерите бе необикновена гледка, но трима бяха... начало, можеше и така да се каже.

Излязоха на пътя към Горен Греймаут и Даг се огледа с интерес, тъй като идваше тук за пръв път. Днес почти не духаше, реката блестеше, но Даг си представи как в разгара на лятото в Горен Греймаут полъхва приятен ветреца и успешно пропъжда комарите.

Улиците, по-сухи от крайречните, почти не познаваха кал благодарение на дървените тротоари. Къщите бяха по-солидни, строени с повече внимание, и по тях не личаха петна от вода. Хората обаче не бяха много по-различни — лодкари, съдържатели на дюкяни и странноприемници, каруцари и така нататък. Жените все пак бяха по-добре облечени — и мъничко по-строго в сравнение с момичетата от закотвените покрай брега лодки.

Канцеларията на градския писар не се намираше в гостната на селска къща като в малкия Уест Блу, а в отделна двуетажна сграда от печени тухли, вероятно докарани чак от Гласфордж. Фаун ги посочи на Ход и той се ухили и закима. Познаваше ги тия тухли много добре.

Според изискванията Бери и Уит бяха заявили желанието си да се венчаят три дни предварително и писарят ги очакваше. Даг беше разбрал, че освен него в града има и други, които изпълняват същата функция. В голямата канцелария от дясната страна на входа хората се редяха по всякакви въпроси, свързани с плаването по реката, а отляво се помещаваше поземленият архив. Бери и Уит се хванаха за ръце и поведоха останалите към по-спокойния втори етаж.

Близо до прозореца в сравнително тихата стая имаше писалище, а до стената бяха подредени десетина дървени стола. Нямахме да стигнат за всички от „Завръщане“. Ход застана до Бо, който се настани до Фаун и Бери. Даг се облегна на стената и скръсти ръце. Щом го видяха, Ремо и Бар застанаха от двете му страни в същата поза.

Не се наложи да чакат дълго — след малко влезе човек, понесъл огромна книга и един лист. Даг реши, че е най-много десетина години по-възрастен от Уит и Бери и че по всяка вероятност преди е водел счетоводството в някой дюкян. Писарят се стъписа, когато видя Езерняците, и чак изпъшка тихо. Очите му се плъзнаха по куката на Даг, щръкнала вместо лява ръка, по дългия нож на колана му и по късата му, все още непокорна коса, след това той огледа Бар и Ремо, и те с типичните за Езерняци дрехи и прически. И дългата черна плитка на Ремо, и по-късата светла коса на Бар бяха украсени с нови дрънкулки, направени от зъби на акула и мидени черупки.

— Сбъркали сте стаята — обърна се писарят към Даг. — Тук ще се проведе сватбата на Блуфийлд.

— Не сме — отвърна дружелюбно Даг и кимна към Бери и Уит, които се усмигнаха нервно. — Точно тук ни е мястото.

Писарят погледна листа и прочете:

— Уайтсмит Блуфийлд и Бери Клиъркрийк.

Младоженците кимнаха. Уит протегна ръка и каза:

— Приятно ми е, Уит.

— Писар Бейкърбън — представи се писарят, стисна ръката на Уит и след като погледна Фаун, кимна на Бери. — Добре дошли, госпожице Клиъркрийк. — Остави дебелия книга на масата. — Така, можем да започваме. Избрали ли сте си свидетели?

— Да — каза Бери. — Това е вуйчо Бо, а това малкият ми брат Хоторн. — Двамата се надигнаха от местата си и кимнаха; Хоторн май стисна миешото мече прекалено силно, защото то изскимтя недоволено.

— Точно така, а това е сестра ми Фаун и съпругът ѝ Даг Блуфийлд — обади се Уит и посочи Даг.

Писарят примигна недоумяващо.

— Извинете, реших, че сте Езерняк. — Вгледа се внимателно в златистите очи на Даг. — Я чакайте, ама вие наистина сте Езерняк.

Уит надигна глас, за да спре обичайните въпроси.

— Останалите са Ход, Ремо и Бар, все приятели и моряци от „Завръщане“, лодката на Бери, с която плаваме от Клиъркрийк, Олеана. Те също ще са ни свидетели. По реката всички я знаят като капитан Бери. — Усмихна се гордо на годеницата си.

Бери се усмихваше, ала устните ѝ потрепваха нервно.

Писарят погледна Хоторн, който се ухили типично в стила на семейство Клиъркрийк, и каза:

— Младежът май е под двайсет. Поне в Греймаут няма право да бъде законен свидетел.

— Ама нали Бери каза, че мога да се подпиша! Толкова се упражнявах! — запротестира Хоторн и вдигна ръка, за да покаже изцапаните си с мастило пръсти. — Татко и Бъкторн загинаха миналата есен, а аз съм единственият ѝ брат!

— Обещах му да се подпише — потвърди Бери. — Не знаех. Извинявай, Хоторн.

Бо се намеси недоволено:

— Я стига, оставете момчето да се подпише. Какво лошо има? А за него това е важно. Важно е и за двамата.

— Ами... — Писарят ги гледаше учудено. — Не мога. Някой може да оспори валидността, ако възникне проблем.

Даг свъси вежди. Обичаите на фермерите бяха наистина странни. Толкова много хартия и шум заради имоти и свидетели. Замисли се за брачната си връв, стегната на ръката му, връв, направена от Фаун, връв, в която беше вплетена нишка от живата ѝ същност, доказателство за съюза им пред всеки, който притежаваше усет за същност. Тя носеше своята връв на лявата си китка като гривна и в тази гривна се усещаше същността на Даг. Не че някой от Езерняшки лагер би се отказал от сватбената гощавка, не че роднините и от двете страни не се събираха и не досаждаха, докато не ти се прииска да ги обесиш, но в края на краищата бракът си беше между двамата влюбени и доказателството се криеше под ръкавите им. Дори когато двойката се окажеше сред непознати, брачната връв си оставаше немият свидетел за съюза им.

— Няма значение, Хоторн — каза Уит на посърналото момче. — Купих за нас с Бери нова семейна книга и ще се подпишеш в нея. Тя си е само наша и няма нищо общо с хората от Греймаут. — Обърна се към Бери. — Това е първият ми сватбен подарък за теб.

Лицето на младата жена грейна.

Уит бръкна в платнената си торба и извади дебела книга, подвързана в нова кожа, съвсем същата като счетоводните книги в складовете. Сложи я на масата и я отвори на първата празна страница. Даг си спомни старата семейна книга, която бе видял в Уест Блу: три четвърти от нея бяха пълни със записи за браковете в семейство Блуфийлд, за настъпила смърт, за покупки, продажби и замени на земи или животни. В нея двамата с Фаун бяха записали имената си като младоженци, а Уит като свидетел. Онази книга беше последният том от двестагодишна традиция и се съхраняваше грижливо в една ракла. Ценните семейни книги щяха да бъдат предадени заедно с фермата на най-големия брат на Уит и Фаун и булката му — като четвърти син Уит трябваше сам да се оправя в живота. Поне според Даг в момента младежът изобщо не съжаляваше за това.

Фаун погледна дебелата два пръста книга и се засмя.

— Много си амбициозен, Уит! — Хоторн я погледна с одобрение, очевидно успокоен. Щеше ли старата книга на семейство Клиъркрик да бъде предадена на Хоторн вместо на Бери? Всичко изглеждаше наопаки в сравнение с обичаите на Езерняците, при които най-голямото момиче наследяваше рода на майката.

— Хм — изсумтя писарят, без да крие съмнението си, но не каза нищо повече, разтвори своята дебела книга — на кожената ѝ корица се виждаше градският печат на Греймаут — на масата пред Уит и отвори на нова страница. — Предлагам да започваме, след като ще правя две копия. — Седна на масата, дръпна мастилницата към себе си, нави ръкави, избра подходящо перо и отново вдигна поглед към Бери и Уит. — Кажете ми пълните си имена, имената на родителите и мястото, където живеете — ако родителите ви са починали, къде са погребани, — дати на раждане, място на раждане и занимание.

Бяха необходими няколко минути, за да се запише всичко. Даг се приведе напред, за да види какво става, и си каза, че писарят има красив почерк. Тъй като любопитството му накара Бейкърбън да спре да пише и да се обърне стреснато, Даг се дръпна и отново се облегна на стената. Бери уточни, че е капитан, а след няколко секунди се сети да добави: и цигуларка; Уит, след като се поколеба за кратко, не каза фермер, а лодкар. На Даг му се стори, че чува как последната връзка на Уит с Уест Блу се къса.

— Заклевате ли се, че няма никакви пречки за брака ви? — попита писарят. — Нямате предишни годежи, бракове, не сте обвързани със стари договори?

И двамата измърмориха по едно „не“, въпреки че Бери трепна, когато чу за старите годежи.

— Добре, значи ще стане лесно — заяви писарят. — Идвате от Удавената махала, така че предполагам, че нямате собственост, за която да се притеснявате. Държа да ви кажа, че хората от Удавената рядко си правят труда да дойдат за подобно нещо, но щом така сте решили, добре.

— Аз притежавам „Завръщане“ — обади се Бери.

Писарят се поколеба.

— Товарна лодка, казваш? Не от малките?

— Точно така.

— Малките не са важни. Ами ти, Уайтсмит Блуфийлд?

— Само онова, което съм припечелил по време на пътуването.

Писарят махна с ръка.

— Говорим за недвижима собственост. Земя, къща, склад. Очакваш ли някакво наследство?

— Не. Още не — поправи се замислено Уит. — Полага ми се дял от семейната ферма в Уест Блу, но не знам кога ще се върна, за да си взема моето. А и то не е никак много.

Писарят се намръщи, очевидно преценяваше казаното.

— А на теб ти се полага къщата на баща ти на хълма в Клиъркрийк, Бери — обади се Бо. — Тя си е на вас с Хоторн.

Писарят наостри уши.

— Как ѝ е била оставена? При какви условия?

— Не знам точно. То в Клиъркрийк още никой не знае, че таткото на Бери е мъртъв. Миналата есен изчезна по реката с по-големия ѝ брат, та затова тръгнахме — да разберем какво му се е случило. И разбрахме.

Писарят ги затрупа с въпроси и се оказа, че къщата била голяма, просторна, вдигната на хълм, прекалено стръмен, за да се направи ферма, но парцелът, откъдето семейството на Бери си набавяло дървен материал за лодките, бил дълъг километър и половина. Не се знаеше дали бащата на Бери не е поверил Хоторн на грижите на роднини в случай на смърт. Хоторн много се разтревожи, когато чу тези думи. Архивите на Клиъркрийк обаче се намираха на хиляда и петстотин мили нагоре по реката.

— Объркана работа — отсече чиновникът накрая, потри носа си и размаза мастило над горната си устна. — Не мога да впиша този брак.

— Какво?! — извикаха в един глас уплашените Уит и Бери. — Защо да не можете?

— Имам си разпоредби, госпожице. Така осуетяваме кражби и мошеничества в случай на опит за измама в брака. Някои са пробвали и точно затова са въведени правилата.

— Аз не съм избягала! — сопна се възмутено Бери. — Аз съм капитан на лодка! И вода вуйчо си!

— Да, но Уайтсмит може да предяви претенции към собствеността ти, а останалите ти роднини може и да не са съгласни. Ами ако къщата на хълма е оставена в наследство на малкия, нали той е единственият жив син на баща ви? На него също му се пада дял, но е още малък и не може да го получи. Подобни неразбории са довеждали до скандали, дори до убийства, когато е ставало въпрос и за по-незначителна собственост, отколкото вашата в Олеана!

— В Греймаут може и да е така, но при нас не е! — извика Бери, а разтревоженият Бо се почеса по брадичката.

— Ще почакате и ще се венчаετε, когато се върнете в Клиъркрийк, госпожице — отсече Бейкърбън.

— Ще мине поне половин година, докато се приберем! — обади се обърканият Уит. — Искаме да се оженим сега!

— И Фаун направи торта и наготви, всичко, както си му е редът! — добави Хоторн. — Даже ме накара да се изкъпя!

— Сигурно подобен проблем е възниквал и преди — намеси се Даг, за да спре надигналите се недоволни гласове. — Все пак през този град непрекъснато минават непознати, за да търгуват. Не може ли да не споменавате нищо за собствеността и да оставите писаря в Клиъркрийк да се занимава с този въпрос?

— Ама и аз какъв съм глупак! Трябваше да си държа устата затворена — измърмори Бо. — Извинявай, Бери.

Тревогата на групата се надигаше, обгръщаше Даг като задушлива миазма и той се заслони, доколкото можа.

— Точно затова са измислени брачните регистрации — за да разрешават критични въпроси! — обясни писарят. — Не очаквам един Езерняк да прояви разбиране — добави той начумерено. — Вие не си ли разменяхте жените? Нещо като момичетата, дето предлагат услугите си по лодките, само дето са с големи ножове и не са чак толкова дружелюбни.

Даг се напегна, но реши да се престори, че не е чул, въпреки че разгневеният Ремо се размърда нервно, а Бар изви пясъчнорусите си вежди.

Писарят изпъна гръб, прочисти гърло, опря ръка на ръба на масата и заяви:

— Всъщност понякога има изключения. — Уит изгъркори обнадеедено. — Младоженецът оставя при градския писар гаранция, която покрива стойността на имота, или договорен процент от нея. Когато донесе нужните документи или някой свидетел потвърди думите му, си получава парите, като се приспадне съответната такса. Ако се окаже измамник, роднините на съпругата прибират сумата като компенсация за нанесените щети.

— Какво са щети? — попита любопитният Хоторн, но Бо го стисна за рамото и малкият млъкна.

Уит сбърчи нос.

— За колко пари става дума?

— Колкото струва къщата на хълма.

— Нямам толкова пари!

Писарят сви безпомощно рамене.

— Можем да продадем „Завръщане“ — рече колебливо Бери, — но тя няма да покрие имота в Клиъркрийк дори наполовина. Освен това тези пари ни трябват, за да изкараме до догодина.

Ремо погледна Бар и предложи:

— Ние с Бар... аз още не съм похарчил своя дял от пещерата. Мога да ви го дам.

Бар преглътна и добави:

— И аз моя.

Уит, Бо и Бери започнаха разпалено да обясняват на Бейкърбън недостатъците на подобно правило, но писарят дори не трепна.

Фаун се притисна до Даг и зашепна:

— Даг, това е лудост! В Греймаут нямат право да искат нито парите на Уит, нито такса. Не са се трудили като него, за да ги изкарат. Не е възможно документите за брака да струват толкова много! Той ни лъже? Сигурно ни мисли за селяни, които лесно може да ограби.

— Не знам.

Тя го погледна многозначително и Даг въздъхна и разтвори усета си за същност. Веднага го заля недоволството, което излъчваха събралите се в стаята — освен на миещата мечка, която кротко спеше на един стол.

— Същността му издава, че е по-скоро под стрес, едва ли лъже — каза Даг. — Но дори да иска подкуп, няма да позволя братът на съпругата ми да го плати. Не и с такова изнудване.

С опит за незаконен подкуп можеха да се справят лесно. Просто щяха да излязат и да почнат да питат всички срещнати. Истината щеше да излезе наяве и тогава писарят щеше да загази. Даг обаче предположи, че той не е чак толкова глупав. Не беше това. Реши, че писарят просто се инати, като се позовава на правилата, та по този начин да демонстрира презрението си към бедняците от Удавената махала. Ако продължаваха да спорят с него, просто щеше да вирне нос, да отпрати Уит и Бери, без да ги ожени, и да остане убеден, че хората по реката нямат морал. Негодуванието на Даг растеше.

Церемонията и подписите на хартия може и да му изглеждаха напълно безсмислени, но означаваха много за Уит и Бери — и двамата далече от домовете си, — още повече че те за пръв път попадаха в големия свят и имаха желание да постъпят правилно. Мътните го взели, щастливият ден, за който Фаун и Бери бяха положили толкова усилия, не биваше да помръкне, не и ако зависеше от Даг. „А аз мога да помогна.“

Съвсем безшумно, както бе застанал зад писаря, той протегна лявата си ръка и с проекцията на призрачните си пръсти оформи подсилване за убеждение. Щяха да го усетят единствено Бар и Ремо. И наистина, Ремо изви вежди, а Бар зяпна и изрече само с устни: „Как смееш...“

Даг не беше настоятелен — просто внуши на човека общо чувство. „Ти харесваш тези трудолюбиви хора. Желаяш им доброто. Искат ти се да им помогнеш. Не носиш отговорност за онзи парцел гора в Клиъркрийк. Нека и мързеливият писар в Клиъркрийк свърши малко работа. Тези младежи ще отпътуват по реката и няма да ги видиш никога повече. Не се занимавай с тях. Много симпатична двойка.“ Насочи убеждението с призрачните си пръсти към главата на писаря. За награда Бейкърбън щеше да има главоболие през следващите няколко дни...

Тъй като нямаше как, Даг пое част от същността на писаря, за да не го остави напълно омаян.

Служителят потри чело и се намръщи.

— Веднага ли поемате нагоре по реката?

— Съвсем скоро — отвърна Бери.

— Не е редно, но мога да не вписвам онова, което ми казахте за собствеността... — Той се поколеба, разкъсан от вътрешна борба. — Ще вмъкна бележка, че писарят от Клиъркрийк трябва да добави информацията. Това е негова работа.

— Така си е — избуча Даг и изпрати вълна на одобрение. Тъй като не притежаваше усет за същност, Бейкърбън нямаше да разбере откъде се е появило приятното чувство. Фаун погледна преценяващо писаря, след това Бар, Ремо и Даг и стисна устни.

Човекът отново потри чело, след това погледна Уит и Бери поведро.

— Струват ми се приятни млади хора. Чувствам се длъжен да ви дам добър старт...

След това стана почти както при Даг и Фаун в Уест Блу. Писарят беше подготвил стандартните клетви и ги изслуша търпеливо. Учуди се, като разбра, че и двамата могат да четат и дори да пишат, когато се наведоха, за да се подпишат и в двете книги. Подписа се и писарят, сложи печат и свидетелите се наредиха, за да впишат и своите имена.

Бейкърбън остана изненадан, когато забеляза, че нито един не е сложил кръстче наместо името си. Бо пишеше грозно, но четливо, също като Ход, който се беше упражнявал заедно с Хоторн. Фаун прехапа език и записа чистичко и прегледно името си. Поколеба се за заниманието си, но погледна написаното от Уит и сложи „готвачка на лодка“.

След това вдигна смутено глава.

— Даг, къде живеем?

— Ами... просто запиши Олеана. Засега.

— Така ли? — Тя го погледна странно и дори усетът му за същност не му подсказа какво мисли.

Дойде редът на Даг и той също се зачуди над мястото, оставено за занимание. Дали да запише патрулен? Вече не беше. Лечител може би, създател на ножове? Не бе сигурен. Скитник? Магьосник? Не знаеше. Обзет от отчаяние, той също вписа „лодкар“. Не беше лъжа, но нямаше да е истина още дълго.

Ремо добави към името си „Лагер Пърл Рифъл, Олеана“ и „патрулен“, а накрая и също като останалите, „лодкар“.

Бар вписа абсолютно същото. Бери и Уит изчакаха и Хоторн да се подпише в семейната книга на Блуфийлд и Клиъркрийк. Младоженецът беше приготвил кърпа, ако някой накапе с мастило или размаже буквите, но не се наложи да я използва. Ето че всичко беше готово. Най-сетне младоженците въздъхнаха, спогледаха се, прегърнаха се и се целунаха — отчасти от радост, но по-скоро от облекчение.

Писарят стисна ръцете на всички и ги поздрави. Даг се погрижи да не се застояват много. Нямаше представа колко дълго ще действа убеждението. Надяваше се да издържи няколко дни — дотогава писар Бейкърбън вече щеше да има друга работа и едва ли щеше да е в настроение да се връща към вече регистриран брак.

„Също като мен.“

2.

Докато слизаха по стълбите към Удавената махала, Бери се обърна през рамо и се усмихна щастливо на Фаун. Бяха си сменили местата и сега Уит и Бери вървяха първи и се държаха за ръце. Фаун също стискаше ръката на Даг, макар и не толкова силно. Бар и Ремо бяха зад тях. Когато стигнаха едно по-широко място, Бар стисна Даг за рамото и изръмжа.

— Чакай малко.

Даг спря и се загледа безизразно към реката. Фаун също спря, стресната от тона на Бар. Ремо даде знак на Уит и останалите да продължат.

— Ти използва убеждение за писаря — каза Бар, щом останаха само четиримата.

Даг притвори очи, после вдигна поглед, сякаш се опитваше да подскаже на младежа, че няма намерение да спори. По този начин обаче можеше единствено да го подразни. Фаун покри устните си с ръка. „Помислих си, че се случва нещо такова.“ Макар тя да не можеше да усети кога някой използва усета си за същност, Бар и Ремо можеха. Ремо не й се стори ядосан колкото Бар, но и той явно бе разтревожен.

— Три ми сол на главата, задето онзи път се опитах да използвам убеждение при капитан Бери, а то дори не се получи! — възмутено възкликна Бар.

Даг мигна отново и продължи да чака търпеливо и напълно спокойно. Не отрече обвинението.

— Защо ти да можеш да използваш убеждение при фермерите, а на мен ми е забранено?

— Онзи си седна на задника — намеси се Ремо. — Нали не искаше глупостите му за земя, наследство и така нататък да съсипят венчавката?

— Не, но... не е там работата. Не, може би е точно това. Убеждението е позволено, когато е за нещо добро, нали? Ами и аз го

използвах за добро! Просто се опитвах да накарам Ремо да се върне в Пърл Рифъл с мен, нали затова ме бяха пратили. Освен това не беше просто добро дело, беше ми задължение! Ако ще създаваш правила, които съм длъжен да изпълнявам, а след това ще ги нарушаваш, как да ти имам доверие?

— Може би не трябва — отвърна сухо Даг.

Фаун се намеси, за да не даде възможност на Бар да продължи с разпалените обвинения.

— Даг, нали не си оставил нещастния човек омаян?

— Не, разбира се.

— Значи си поел част от неговата същност.

— Просто ще я добавя към колекцията, Искрице.

Фаун се замисли за частиците чужда същност, които Даг бе поел през изминалите месеци, за да не позволи на фермерите да останат омаяни, също и по време на необичайните си експерименти с храна и животни и дори когато бе разкъсал същността на ренегата Крейн.

— Колекцията ти става доста странна.

— Ами да... така е.

Бар понечи да продължи с обвиненията, но партньорът му го стисна за ръката и поклати глава. Фаун не беше сигурна какво премина между двамата, макар да стана ясно, че стигнаха до безмълвно съгласие.

— Можем да поговорим по-късно — каза Ремо. — Дайте сега да настигнем останалите. Нали не сте забравили, че днес е и рожденият ден на Фаун.

— Освен това трябва да довърша вечерята — вметна нетърпеливо тя.

Бар погледна вбесено другите двама Езерняци, но на Фаун се усмихна.

— Права си. Сега нито е времето, нито пък мястото да обсъждаме този въпрос. — И добави малко заканително: — Ще ни трябва повече време и много повече място.

Ремо кимна доволно. Даг продължаваше да мълчи, макар да бе стиснал устни. Заслизаха по стълбите. Фаун си мислеше: „Този път съм съгласна с Бар“.

Фаун не се измори много, докато приготвяше вечерята по случай сватбата и рождения ден, защото всички се включиха да помогнат и се въртяха около огнището в задната част на „Завръщане“. Както обикновено тя сервира шунка, картофи и лук, но имаше и прясна морска риба, сладки картофи, ароматни портокали и сушени сливи, също и миди, приготвени с последното солено масло. Подаръкът на Бо беше буре бира, която се оказа много по-тъмна и по-силна от бирата в долина Грейс. Може би тъмният цвят все пак не се опитваше да скрие мътната греймаутска вода, защото бирата беше вкусна и помагаше чудесно да преглъщаш храната.

Тортата по случай сватбата и рождения ден беше ябълкова. Последва кратък спор за свещите, задължителни за всяка торта за рожден ден, докато сватбената торта трябваше да бъде украсена с цветя. Хоторн се примоли за свещи единствено за да види как Даг ги пали, така че Фаун бодна свещи от пчелен восък в средата, а края обточи с цветя. Когато Даг замахна с куката, деветнайсетте свещи пламнаха с тихо свистене и едва не изгориха веждите на надвесилия се над тях Хоторн.

Фаун беше толкова заета с подготовката на празненството, че беше забравила да си намисли желание. Видя как Уит и Бери се усмихват един на друг и си помисли дали да не им пожелае много щастие, но пък желанието трябваше да си е лично за нея. Свещите бяха в нейна чест.

Пое си дълбоко дъх и си каза: „Искам у дома“.

Не че ѝ бе мъчно за фермата на родителите ѝ в Уест Блу, защото последното ѝ желание беше да се прибере там. Животът на лодката беше вълнуващ, неповторим, но „Завръщане“ приличаше на грубо скована барака, а и пътешествието идваше към края си. Фаун искаше истински дом, построен на твърда земя, нейна и на Даг. Искаше да си има истинска печка. „Искам си бъдещето.“ Искаше тези хора да са част от него — вдигна очи и ги огледа — Даг, Уит и Бери, Ремо и Бар, Хоторн и Бо, дори Ход, готов да изръкопляска, когато тя духне свещите. Проряза я остра болка, когато си каза, че иска и нови лица, децата, които двамата с Даг все още нямаха. „Искам всички да се приберем живи и здрави у дома. Където и да се окаже, че е истинският ни дом.“ Пое си дълбоко дъх, затвори очи и духна пламъчетата. Когато всички изръкопляскаха, отвори очи и се усмихна.

След тортата идваше ред на подаръците, както за рождения ден, така и за сватбата. Даровете за младоженците обикновено бяха практични, за да са от полза в дома на младата двойка — или пък шатрата, ако бяха Езерняци, но идеята беше една и съща, каза си Фаун. Само че на Уит и Бери им предстоеше дълъг път до спорната къща в Клиъркрийк. Затова подаръците им трябваше да са малки, за да могат да ги пренесат. Бар беше намерил, незнайно откъде, нови обувки от червеникавокафява алигаторска кожа за Бери и Фаун, които дори им бяха по мярка — хитрият младеж бе занесъл на пазара по една тяхна стара обувка. Хоторн и Ход гордо подадоха на Фаун семейна книга, подвързана на същото място, откъдето Уит беше купил своята, но значително по-малка, за да може да се побере в дисагите и да не надвиши бюджета им.

Фаун подари на младоженците долни гащи, тъй като бе открила чудесен памучен плат на пазара, при това значително по-евтин, отколкото в Олеана. Стори ѝ се толкова хубав, че ѝ стана жал да го подмине. Правите шевове и простичките върви не ѝ създадоха никакви проблеми, а и тя бешила гащи за Уит и преди — леля Нати я бе научила да шие много отдавна. Уши и за сирака Ход, който избърса една сълза с ръкава на ризата си и веднага се скри в един от тъмните ъгли на каютата, за да си ги обуе. Тъй като се чувстваше неловко, не посмя да се похвали, но повика Уит да ги види, преди отново да си обуе панталоните. Уит имаше странно изражение, когато се върна, и приглади замислено своите, преди да ги сгъне грижливо, нещо напълно нетипично за него, тъй като досега беше приемал работата на Фаун за даденост.

Уит и Ремо се измъкнаха навън. Фаун и Бери останаха да седят, а другите се заеха да вдигнат масата. От всички подаръци този ден Фаун най-много ценеше новата си сестра. Бери също бе расла без сестри — а скоро след раждането на Хоторн беше останала и без майка — и не бе могла да разчита на женска компания както Фаун на майка си и леля Нати. Разказа на Фаун, че когато била още малка, разни братовчедки въртели къщата в Клиъркрийк. Но една година, когато дошло време да пуснат лодката на вода, нямало кой да дойде, затова татко Клиъркрийк взел и трите деца на половингодишно пътуване. За удивление на целия род нито едно от децата не паднало през борда и не се удавило, така че той започнал да ги води със себе си всяка година. На Фаун този живот

й се стори интересен и разнообразен, но пък на товарните лодки рядко се намирала женска компания, както каза Бери. Фаун подозираше, че за Бери тя е най-ценният ѝ подарък от Уит.

По палубата се чу трополене и всички се изсипаха навън. Уит държеше юздите на дребна петниста кобила, а зад него се подсмиваше Ремо, доволен, че са успели да опазят тайната. Жребецът на Даг, Копърхед, който съжителстваше с козата Дейзи, наостри ревниво уши, но Даг начаса го успокои. Фаун ахна, когато Уит ѝ подаде юздите.

— Заповядай — ухили се той. — Това е за компенсация, че остави своята в Уест Блу. Бери ти купи седлото и юздата, а дисагите са от Ремо. — Такъмите бяха втора ръка, но личеше, че са добре поддържани и че някой ги е почистил. — Обаче ако знаех какви са цените на конете в Греймаут, щях да доведа Уорп и Уефт, за да ги продам тук!

— Уит! Ремо! Боже...

— Всичко е наред — продадох стъклата за умопомрачителна сума — призна Уит и се измъкна смутен от прегръдката ѝ. — Бери беше права, когато ме накара да ги задържа чак дотук. — И се усмихна на съпругата си — негов капитан, — а тя кимна доволно.

— Чакай — обърна се Фаун към Ремо, — това не е ли от конете на Езерняците от Ню Мун?

— Да. Заведох Уит по-късно — заяви доволно младежът. — Не се притеснявай, кобилата е без грешка. Много е пъргава. Искаха да се отърват от нея, защото била прекалено дребна, за да я използват за патрула.

Кобилата наистина изглеждаше така, сякаш трябва да тича двойно по-бързо до дългокракия Копърхед, но по всичко личеше, че няма нищо против. Фаун протегна ръка и я погали, а Бери, която малко се плашеше от коне, докосна предпазливо гривата ѝ.

— Освен това научих пълните имена на момичетата. — Ремо бе изключително горд.

— Какви момичета? — попита Бар.

— А бе... едни момичета. Вече си заминаха.

— Хм. — Бар го погледна подозрително, но след малко, също като останалите, насочи вниманието си към кобилата. След като я поизпозва по калния бряг под критичния поглед на Даг, Фаун позволи на

Хоторн и Ход да пробват подаръка ѝ. После я вързаха до Копърхед и им дадоха сено. Фаун се опита да ѝ измисли име. Първото черно-бяло животно, които ѝ дойде наум, беше скункс, но скунксът бе неприятно и неблагодарно създание. И миризливо. Трябваше да помисли повече.

Всички се настаниха с халби пред огнището. Фаун въздъхна доволно и тъкмо се канеше да помоли Бери да им посвири на цигулка като подарък, когато Уит се обади:

— Я кажи, Даг! Ти какво подари на Фаун за рождения ден?

— Хм — започна Даг и сведе поглед към халбата, обзет от неудобство. — Искях да я изненадам, но не се получи. — Отпи глътка и продължи: — Нищо.

— Хайде, кажи! — подкани го нетърпеливо Фаун. Тъй като имаше само една ръка, едва ли ѝ беше изработил нещо. Тя се сети за друго: сигурно говореше за създаване, за Езерняшко създаване. Магия, както биха казали фермерите, въпреки че Фаун почти бе свикнала да не употребява тази дума. По всичко изглеждаше, че опитът му се е провалил и че той не е доволен, особено след като Уит ѝ подари кобилата. — Понякога трябва да се откажеш от изненадата. Помниш ли твоя рожден ден, когато ти подарих ръкав от пуловер?

Даг се усмихна и докосна вече завършената дреха, която обличаше, за да го пази от студа вечер.

— Помня, Искрице, но работата е там, че ти знаеше, че ще го довършиш. Не ти се е налагало първо да измислиш плетенето.

— Сега вече трябва да кажеш какво си бил намислил — настоя Уит. — Не можеш да закачиш стръвта, а след това да прибереш въдицата.

— Хайде, Даг, казвай — настоя съненият Бо. — По някои места хубавият разказ е като парите.

— Ами... — Даг пъкна с нескрито нежелание ръка в джоба си, извади черен орех, все още с черупката, и го остави върху един от камъните на огнището. Фермерите го зяпнаха недоумяващо, но Бар и Ремо се наведоха напред, което веднага разпали любопитството на Фаун.

— Даг, какво, за бога, си направил на нещастния орех? — попита Ремо. — Същността му... блести.

Даг докосна твърдите ръбчета с пръст, търкулна зелено-черното топче по камъка, след това се отпусна отново на мястото си и го

погледна нещастно.

— Черупката защитава и пази живота. Стори ми се подходящ символ. Също както създателят на ножове влага нещо в споделящия нож, въпреки че в него се съдържа смърт, това щеше да побере в себе си... нещо друго.

Даг беше направил първия си споделящ нож преди няколко седмици, непосредствено след преживяния в пещерата на бандитите ужас, и Бар и Ремо бяха силно впечатлени; Фаун беше не по-малко изненадана, още повече че познаваше брата на Даг, Дар, също създател на ножове.

— Мислих дълго — продължи Даг — какво може да защити фермерите по същия начин, по който заслоняването защитава патрулните.

— Отсъстващи богове, Даг, как е възможно фермерите да се заслоняват? — попита Ремо. — Все едно да поставиш същността си на пряко на света. Когато се учех, стигах до припадъци. Знаеш, че не всички Езерняци успяват да овладеят това умение.

Даг кимна и каза:

— Виждате ли... Фаун не ме усеща през брачната връв, както аз я усещам през моята, както е при женените Езерняци, но миналото лято успях да направя подсилване на ръката ѝ и тя чувстваше нещо подобно, поне докато нейната същност не пое чуждата. Не беше същото, но постигна същата цел.

Фаун закима енергично.

— Беше дори по-добре. Катагус каза, че при обикновените върви не можеш да определиш посоката, само разбираш дали съпругът ти е жив, или мъртъв. Но аз знаех в каква посока се намираш. Най-общо.

Бар изви вежди.

— На какво разстояние?

— Малко повече от сто мили — уточни Фаун. — Не знам дали усещането щеше да се стопи при по-голямо разстояние.

Ремо също я погледна недоверчиво.

— Работата е там — продължи Даг, — че абсолютно никой не се опитва да работи със същността на фермерите. Само от време на време ги лекуват, и то когато им дожалее, така че да няма омайване, нито пък нежелано... — той прочисти гърлото си — убеждаване. Най-силните

създатели рядко излизат от лагерите си, а патрулните не се заемат със сложна и отговорна намеса в същността.

— Ако проявиш истински талант на създател — обясни Бар, — не те изпращат като патрулен. Как си се промъкнал между капките, Даг?

— Бях... труден младеж. — Даг се почеса по главата, намръщи се, но не обясни нищо повече, въпреки че осем души очакваха разказа му с нетърпение. — Не знам какво не се прави, защото е невъзможно или защото никой не е опитвал досега. Може да е пробвано, но да е пазено в тайна, или пък знанието да е открито, а по-късно отново да е изгубено.

— Това обаче не обяснява защо си решил да подариш на сестра ми орех за рождения ѝ ден — обади се Уит.

— Мислех, че може да го сложи на връвчица и да го носи като накит.

— Би могла. Също както ти носеше онази глупава сламена шапка, дето ти я направи.

— Беше много практична — опита се да я защити Даг.

— И за какво се използва орехът?

Даг въздъхна.

— За нищо. Искаше ми се да направя нещо, което да защитава същността ѝ.

— От какво? — попита Фаун.

Даг си пое дъх.

— От всичко. От хора като Крейн.

Фаун се въздържа да изтъкне, че ренегатът я бе заплашил с най-обикновен нож, а не с магия. „Какви объркани мисли се въртят в главата ти, съпруже?“

— Може би някакъв щит, който да замъгли или да смекчи същността на фермерите, за да не въздействат така тежко върху същността на Езерняците — продължи Даг.

Направил го беше, за да не ѝ се налага да ходи с напълно разголена същност пред Езерняците. Така присъствието ѝ в Езерняшки лагер нямаше да притеснява никого.

— С други думи — заяви тихо Бери, — си намислил нещо, което да служи като тенджерите и тиганите на Бар, само дето при него не се получи.

Бар се намръщи и изломоти:

— Беше просто глупава шега. Вече се извиних.

По лицата на насядалите се появиха усмивки — всички помнеха вълненията в Пърл Рифъл, където Бар бе накарал група моряци да повярват, че могат да се защитят от магията на Езерняците, като си сложат метални „шлемове“. Тъй като на лодките не се намираха железни шлемове, но пък имаше тенджери, резултатът се оказа доста интересен, поне за известно време. Фаун си каза, че ако Бар попадне отново на тези хора, ще трябва да тича много бързо.

— Боже, Даг! — Очите на Уит блеснаха. — Ако искаш да измислиш нещо, което Езерняците да продават на фермерите, вече си готов. Омагьосваш орехите и можеш да ги пробутваш на каквато пожелаеш цена!

— Да бе — обади се Бо. — А на следващия ден, не по-късно, ще започнат да се продават и фалшиви. Това си е жива лудост. — Той се замисли. — Но пък човек може да направи страшен удар, ако прецени времето както трябва.

— Отсъстващи богове! — Даг избърса челото си с ръкав и в очите му заблестя страх. — Не бях помислил за това. Прав си. Просто исках да защитя Фаун. Създателите не биха... но ако... няма значение, просто няма значение. И без това няма да се получи.

— Даг — намеси се Фаун, — ако става въпрос за моята същност, не трябва ли да работиш с нея? Както когато подсили ръката ми?

— Да, но едва ли ще е съвсем същото. А и да продаваме защита на същността на фермерите е доста необичайно... — Усмихна се насила. — Трябва да се свърже с човека, който го носи. Все едно се прави по поръчка. Също както споделящите ножове са свързани със същността на донорите — обясни той на останалите, въздъхна нещастно и добави: — Само че засега успях единствено да направя орех, който не може да се счупи.

— Наистина ли? — попита Бери невярващо.

Хоторн, запален от обещанието за още Езерняшка магия, скочи, за да донесе чук и да пробва твърдението. По-късно, след като от камъните около огнището се разхвърчаха искри и Бар и Ремо също пробваха да счупят ореха, всички единодушно се съгласиха, че орехът не може да бъде счупен.

Уит се почеса по главата и погледна малкото почерняло топче.

— Напълно безполезен е. Сега дори не става за ядене!

— А бе не знам аз — обади се Бо, — но с него могат да се печелят басове. Подхвърляш на яките мъжаги, че не могат да го счупят, и пиячката ще потече като река.

И погледна многозначително Уит.

— Даг, ако не ти трябва, може ли да го взема? — попита младоженецът.

— Не! — изкрещя Фаун. — Даг го е направил за мен, нищо че не е точно това, което иска. Както и да е, вие с Бо нали нямате намерение да обикаляте кръчмите тази вечер?

Бери подръпна лекичко косата на Уит и той се подсмихна.

— Няма — заяви тя. — Никъде няма да ходи.

Фаун взе ореха и го пъкна в джоба на полата си. Навън вече притъмняваше. Есенните сватби имаха едно преимущество — вечерите настъпваха рано. Бо сложи нов плавей в огнището, а Бери се надигна да запали фенера. Фаун забеляза погледа на Даг и му даде знак с брадичка.

Както се бяха разбрали, Даг се надигна и покани екипажа на „Завръщане“ в близката моряшка пивница, за да почерпи. Никой не обърна внимание на Хоторн, който им напомни, че все още имат бира, и Ход и Бо побързаха да го изведат навън. На излизане Фаун прегърна Бери и младата булка прошепна: „Благодаря!“

— Няма защо — отвърна Фаун. — Предполагам, че няма да ни има цяла вечер, а Хоторн и Ход ще се погрижат Бо да не остане навън цяла нощ. Не се тревожи за нас. — И добави: — Ще вдигнем достатъчно шум на връщане.

Остави Бери и Уит хванати за ръце. Младоженците се поглеждаха с притеснени усмивки и хвърляха погледи към новото си общо легло. Досега капитанът, също като другите от екипажа, спеше на една от тесните койки край кухнята, три една над друга, но сега брачното ложе бе отделено със завеса. Предишната вечер Фаун и Бери го бяха наместили в складовата част, където досега се намираше част от товара. А след това се качиха на покрива и проведоха дълъг разговор. Бери обясни, че имала нужда от лоцман, който да я преведе през плитчините и наносите на брачното легло. Тя може и да беше смел и опитен капитан и две години по-голяма от Фаун, но Фаун беше

омъжена от цели шест месеца, така че се постара да ѝ обясни всичко. Когато слязоха, Бери се усмихваше доволно.

Междувременно Уит отиде на дълга разходка с Даг и се върна преbledнял и ужасен. Фаун повика съпруга си и зашепна:

— Ако ставаше въпрос единствено за Уит, щях да те оставя да му пробутваш хумора си на патрулен, но не забравяй за Бери.

— Не се притеснявай, Искрице, бях сдържан — увери я Даг и очите му заблестяха със златни искрици. — Не беше лесно. Леле, двама девственици!

— Наистина ли? — Фаун погледна изненадано Уит, който си топлеше ръцете на огъня. — А пък аз си мислех, че Танси Мейапъл... О, няма значение!

— Ще се справят — успокои я Даг.

Сега, докато вървяха в тъмното след останалите и Фаун се обърна да погледне отблясъците от фенера на кърмата на „Завръщане“, Даг повтори същите думи:

— Ще се справят, Искрице.

— Надявам се. — Днешната сватба беше коренно различна от онази, която Бери бе планирала в Клиъркрик за мъртвия си годеник Олдър. Добре поне, че нищо не ѝ напомняше за него. Лошите спомени си оставаха, но хубавите щяха да я наранят най-силно.

Пивницата беше препълнена и шумна, така че след като Даг поръча за всички, Фаун остави недокоснатата си халба на масата и го изведе да се разхождат в мрака. По средата на стъпалата към Горния град Фаун откри мястото, което бе зърнала през деня. Промъкна се под парапета и тръгна по влажната пътека, която едва личеше на бледата лунна светлина. В самия ѝ край върху два камъка беше поставена греда за сядане. Оттук можеха да гледат притихналата река, посребряла от нощната мъгла.

Фаун предположи, че през лятото тук идват влюбени, за да се усамотят. Но дори за северняци като тях с Даг времето не бе подходящо за ухажване на открито. Тя се сгуши до съпруга си. Гледката може и да беше романтична, а Даг я даряваше с топлина, но беше очевидно, че не е в романтично настроение. Беше притеснен, обичайното му състояние от дни, дори седмици.

Младата жена докосна ореха в джоба си и попита тихо:

— Какво те измъчва, Даг?

Той сви рамене.

— Нищо ново. — И след дълго колебание, докато Фаун чакаше обяснението му, добави: — Точно това е лошото. Мислите ми непрекъснато се въртят около едни и същи проблеми, а не стигам доникъде.

— Едни и същи пътеки винаги водят до познати места. Хайде, разкажи ми.

Пръстите му потънаха в къдриците ѝ, сякаш за да намерят утеха или смелост, след това той я прегърна.

— Когато в края на лятото с теб си тръгнахме от лагера Хикори... когато ни прогониха...

— Когато си тръгнахме — поправи го настойчиво Фаун.

Той кимна.

— Тогава си мислех, че ако тръгна по света с широко отворени очи, може би ще успея да открия начин фермерите и Езерняците да работят заедно срещу злините. Защото един ден патрулът няма да успее, злината ще се измъкне и това няма да се случи в пустошта или в селце като Грийнспринг, а в някой голям фермерски град и това ще ни засегне всички. Ако обаче Езерняците и фермерите действат заедно, преди да се случи неизбежното... тогава имаме шанс за победа.

— Според мен „Завръщане“ е добро начало — подхвърли Фаун.

— Добро е, но... това е нещо съвсем дребно, Искрице! Осем души, в това число и ти. За цели шест месеца, посветени на опити.

— Това означава шестнайсет души на година. Сто и шейсет за десет години. След четирийсет години... ъ-ъ-ъ... — Последва колебание, докато Фаун тайно броеше на пръсти, скрити в полата. — Шестстотин или седемстотин.

— Ами ако кризата се разрази догодина, а не след четирийсет години?

— Тогава няма да е по-зле, отколкото ако не беше опитал. Както и да е... — човек би казал, че отчаянието е любимото му състояние, — от тази сметка няма смисъл. Ти разговаря с всичките ми роднини в Уест Блу, с кочияшите от Гласфорддж, с Крес, дето я излекува в Пърл Рифъл, и с близките ѝ, с лодкарите, които срещаме. Ами всичко, което постигна в пещерата на бандитите и Крейн! Даг, те ще разказват за всичко това точно толкова дълго, колкото ще нахлупват и глупавите тенджери заради Бар. Имам чувството, че тази река е всъщност село —

има си улица, дълга две хиляди мили. Мястото е чудесно, за да разкажеш, каквото трябва. Истината е, че хората тук обичат да клюкарстват. Понякога променят мнението си, без дори да се намесиш.

Даг поклати глава.

— Единствено отсъстващите богове са наясно каква пътека съм прокарал през долината Грейс, защото аз нямам представа. Дали съм запалил огън, или съм съсипал всичко и то е потънало в мрак.

— Изборът ти не е всичко или нищо — сопна се Фаун. — Според мен...

Доловил решителността в гласа ѝ, Даг сведе поглед и сви вежди.

— Според мен се опитваш да носиш двоен товар. Решил си да поемеш целия свят на раменете си. Нищо чудно, че си изтощен. Започни с нещо по-малко.

— По-малко! Колко по-малко? — Даг посочи брега на реката и Фаун реши, че говори за скромната им лодка. Но пък отговорът му беше риторичен, затова не му обърна внимание.

— Ами собствената ти същност. Знам, че е истина, защото сам ми каза, а ти никога не ме лъжеш: първото, на което един създател трябва да обърне внимание, е самият той. Само че никой не е казал, че трябва да го направи сам.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Искрице?

Тя не обърна внимание на остротата в гласа му.

— Слушай сега. Истина е и за готвенето, и за шиенето, и за строенето на лодки, и за правенето на хомоти, и за майсторенето на стрели, затова няма как да не е истина и за същността. Преди да се захванеш с нещо ново, първо трябва да си подготвиш инструментите, да ги почистиш, наточиш и да ги подредиш, за да посегнеш към тях, когато ти потрябват. Основният инструмент при работата с усета за същност е твоята същност. А в твоята, от всичко, което знам по този въпрос, предполагам, че цари пълна какофония. Според мен ти трябва друг създател. Не някое фермерско момиче, независимо колко силно те обича, не две готови да ти помагат с всички сили момчета от патрула, защото и те не са наясно, нищо че горят от желание да те подкрепят. Говоря за хора като Хохари или Дар. — Фаун си пое дъх, обзета от паника, когато разбра, че Даг, за разлика от останалите членове на семейството ѝ, я слуша. Мисълта, че един толкова силен мъж може да промени нещо благодарение на казаното от нея, ѝ се стори страшна.

По времето, когато напразно се надяваше някой да я чуе, дори не си беше представяла, че ще дойде ден, когато ще носи някаква отговорност. „Ето, че се случи.“ Тя преглътна. — Та аз... поразпитах. Говорих с всички Езерняци, които срещнах на пазара, и ги разпитах кой е най-добрият лечител в този район. Посочиха различни имена, но най-често говореха за Аркади Уотърбърч. Намирал се в Езерняшкия лагер Ню Мун Кътоф, на по-малко от трийсет мили на север, малко встрани от Северния път. Копърхед ще хвъркне дотам за един ден. — И добави: — Наричат го лечител на същности, каквото и да означава това.

Даг я гледаше учудено.

— Наистина ли? Толкова ли е близо? Ако... — Потри чело с лявата си ръка и се усмихна криво. — О, богове, Искрице! Не е ли по-добре просто... само че няма да се получи. Пак ще стане същото както с Дар и Хохари, не разбираш ли? — Стисна зъби при неприятния спомен. — Веднъж, може би два пъти съм патрулирал там. Езерняците от Юга се отнасят към фермерите по същия начин като онези от Олеана, да не говорим, че си пазят земите още по-ревниво, тъй като лагерите им са в райони, които фермерите обработват. А тъй като в тези райони рядко се появяват злини, фермерите не проявяват към патрулните дори частица от благодарността, която познаваме на север. Въпреки че когато южен патрул попадне на някое от онези изчадия, а това се случва веднъж в живота, човек би казал, че отново избухва Вълчатата война, а как само... няма значение. Съмнявам се, че в Ню Мун Кътоф ще ни приемат по-добре, отколкото на езерото Хикори.

— Може да ни приемат, може и да не ни приемат, важното е да им дадем да разберат, че сме за кратко. Имам чувството, че единствено твоите роднини смятаха, че съм проблем, с който трябва да живеят.

— Хм — изсумтя Даг.

Фаун преглътна.

— Можеш да отидеш без мен. Поне се виж с него и го попитай. Аз ще остана при Бери и Уит.

— Ти си моята светлина, Искрице. Никъде няма да отида без теб. — Блясъкът в очите му ѝ напомни за отражението на фенера върху ножа на Крейн, когато го притискаше до гърлото ѝ точно преди... преди онова.

— Тогава ще отидем и двамата и аз ще се справя с всичко. Ако положението е същото както на езерото Хикори, а по-зле няма начин да бъде, ще го преживея. — Тя извади ореха от джоба си и го стисна. — Както виждаш, онова, което се опитваш да направиш, не се получава. Ако някой от останалите можеше да ти помогне, досега да го е направил. Време е да пробваш нещо ново. Помисли разумно, Даг! Ако този Аркади не успее да ти помогне, просто ще го зачеркнеш от списъка и продължаваме напред.

Забеляза как лицето му се сгърчи. Съмненията му бяха толкова силни, сякаш го прорязваше болка.

— Не мога да съм щастлив, когато на теб не ти е добре.

— Знаеш, че не можем да тръгнем веднага, защото трябва да почакаме студовете да отминат. Ти спази всичките си обещания, показва ми и реката, и Греймаут, и морето. Сега можеш да ми покажеш Ню Мун за десерт. Ако там не е толкова хубаво, колкото на морето, поне ще видя нещо ново, а това е чудесно. — Тя кимна решително и той се усмихна.

— Щом така мислиш, Искрице, ще пробвам при този човек.

3.

Два дни валя студен дъжд и прикри нежеланието на Даг да тръгне за Ню Мун Кътоф, така че Фаун не настоя, но успя да привлече Бар и Ремо в замисъла си. Следващият ден се оказа ясен и тримата убедиха Даг да потеглят по Северния път ако не рано сутринта, то поне преди обед. Бар и Ремо обясниха, че искали да купят коне на по-добри цени, отколкото на пазара в Удавената махала, където моряците, на които не им се искаше да работят като гребци, си купуваха коне, за да се приберат у дома. Фаун не беше сигурна, че са успели да заблудят Даг, защото той не прикри ироничното си изражение, но поне не каза нищо. Фаун яздеше новата си кобила — кръсти я Сврачка, — обзета от чувство на вина, защото трите торби багаж бяха на гърба на Копърхед, воден от господаря си, а двамата патрулни вървяха пеша.

Или поне се опитваха, защото когато излязоха от Греймаут, пътят се превърна в тресавище. На няколко пъти спираха, за да предложат помощ на затънали в калта фермери, и един напълно отчаян човечец дори прие предложението, въпреки че тримата непознати бяха Езерняци. Накрая им благодари бързо и задъхано през рамо, докато подкарваше впряга. Керваните от коне и магарета се справяха значително по-добре, защото вървяха покрай пътя. Разминаха се с два кервана, поели на юг към речното пристанище, натоварени с памук, чай и други местни стоки. Бар така и не спря да се оплаква от новите си ботуши, които бе купил от някакви фермери в Греймаут.

— Стискат ли ти? — попита Фаун. — Нали каза, че вече си ги поразтъркал? Или пропускат?

— Не много — отвърна Бар. — Само че я погледни! — Вдигна коляно и й посочи единия ботуш.

Фаун се наведе от седлото.

— На всеки са полепнали поне по пет кила кал! — недоволстваше Бар.

Фаун се обърна към Ремо, който стоеше с ръце на кръста и се хилеше, и видя, че макар и неговите ботуши да са мокри и изцапани,

по тях няма полепнала кал.

— Ремо, защо твоите ботуши са чисти?

Ремо вдигна крак и завъртя глезена си.

— Братовчед ми ги измайстори. Същността им е обработена така, че да не задържат кал.

— Горе главата, Бар — обади се Даг. — Ще ти помогна да ги оправиш, когато стигнем в лагера. Не се ли научи как да поддържаш кожата, за да не остарява, докато беше патрулен в Олеана?

— Да, но...

— Обикновено убеждаваше някое момиче да свърши тази работа — отбеляза Ремо и зарея поглед към мокрите поля.

— Да, но същността на тези ботуши изобщо не е била докосвана! Мислех, че се прави, преди да ги ушият.

— Обикновено е така, но ще видя какво мога да направя — обеща Даг. — Безброй пъти съм се оправял с ботуши по време на преходи.

Минаха покрай къща, която, изглежда, беше странноприемница, но им оставаха още два часа, докато падне мрак, затова не спряха и единствено Фаун се обърна назад със съжаление. Когато се смрачи, си намериха място край пътя, за да си направят лагер. Удобствата никак не допаднаха на младата жена, въпреки че напук на влагата момчетата успяха да запалят огън. Тя извади храната, която беше приготвила, и раздаде на всички.

След това Даг и Бар се заеха с ботушите. Даг обясни на Бар достатъчно ясно и точно как да ги направи по-водоустойчиви. Кални ботуши. Много скоро щяха да се превърнат в чисти, но дори и тогава нямаше да вървят сами, нито пък да успеят да убедят собственика да танцува през нощта или да марширува през целия ден. Дотук с великата Езерняшка магия, с некромантските номера и слуховете за канибалски прояви. „Да можеха всички да видят какво правят тези хора...“

— Фаун! — подвикна Ремо, който се бе отдалечил от огъня и бе спрял до пълнен с вода ров. — Искаш ли алигатор?

— Не! — писна уплашено тя. Да не би наистина да беше открил алигатор? Колко голям? Дали можеше да подуши новите й ботуши оттам? Ако успееше, щеше ли да се ядоса? Ами ако Ремо го хванеше,

без да го ухапе, както заслужаваше, дали нямаше да я накара да го сготви?

Ремо дотича откъм мрака, носеше нещо, което се гърчеше отчаяно. Бар скочи, за да го види, но Даг остана да седи и само се ухили, когато забеляза изражението на съпругата си.

— Ама той е... малък — въздъхна Фаун, когато го видя. Гърчещото се влечуго беше най-много две педи. Ремо стискаше с една ръка дългата муцуна, а с другата мятаящата се опашка: Животното съскаше възмутено и замахваше с късите си крачка в напразни опити да го одраска.

— Още е бебе — съгласи се Ремо. — Излюпват се от яйца, поне така разправят. Също като пилетата.

Изпъкналите жълти очи с вертикални зеници съвсем не гледаха приятелски като на пиле. Бебе или не, каза си Фаун, това животно няма да те остави да го погалиш и гушнеш. Разказът на Бо за момчето, мечето и бодливата тел щеше да е със съвсем различен край, ако момчето беше освободило лапата на такъв гущер.

След като огледаха подробно пленника, патрулните от Олеана започнаха да се разправят дали да го пуснат, или не. Фаун мълчеше. Ако го пуснеха, то щеше да порасне в чудовище като онова, което бе осакатило момчето в Езерняшкия лагер. Ако тя изявеше желание да го сготви, тогава нямаше да има опасност да се озове живо в постелята ѝ, въпреки че момчетата едва ли щяха да направят подобен номер на Даг. А и те не бяха като братята ѝ. Независимо от това шумът, който вдигаха, нямаше да я остави да спи на спокойствие.

Накрая го опекоха на жаравата. Вкусът бе нещо средно между свинско и варен рак като онези, които Фаун бе пробвала на пазара в Удавената махала — имаше дъх на дим, което трябваше да се очаква, нали всичко, което готвеха, поемаше мириса на дим. Беше по-добре, отколкото да гладуват, но Фаун не си представяше, че един ден може да отглежда алигатори заради месото им. Момчетата се занимаваха с кожата до късно и Фаун се сгуши до Даг в напразен опит да се стопли.

Когато всички си легнаха, тя зашепна в рамото му:

— Даг...?

— М-м-м?

— Мисля, че онова, което открихте с Ремо, как да не омайвате фермерите, е чудесно. Мислех, че ще разказвате на всички Езерняци,

които срещнем. Само че ти не проговори на нито един.

Той изсумтя. Това сумтене, реши тя, означаваше същото като многозначителните му погледи.

— Питам защо — довърши Фаун, без да трепне.

Той въздъхна.

— Не е толкова просто. Да, получава се, когато отомайвам фермерите, сигурен съм, но все още не съм сигурен как се отразява на Езерняците, когато поемат чужда същност. Готов съм да експериментирам със себе си, но не ми се иска да подлагам други на риск, докато не разбере...

— Какво?

— Тревожи ме онова, което все още не знам.

Прииска ѝ се да му вдъхне увереност, да му каже: „Поне вървим в правилната посока“, но не беше сигурна, че не изминават целия този път напразно. Е, утре щяха да разберат.

— Нали ще разкажеш всичко на Аркади? Обещавах ли?

— Да, разбира се — въздъхна той в къдриците ѝ. — Сега заспивай, Искрице.

По обед на следващия ден се отклониха от пътя и навлязоха в гората. Даг предположи, че минават през фермерски земи, за да влязат в лагера на Езерняците, който се появи по-скоро, отколкото очакваше. Свръчка позна стария си дом и се опита да препусне напред и Фаун за пръв път трябваше да дръпне юздите ѝ, за да я спре.

Пътят се изкачваше по полегат хълм и сърцето на Даг трепна, когато мярна водите на езеро през голите клони на дърветата. „Прекалено дълго съм далече от дома.“ Навремето тук бе минавала река Грей, но през вековете коритото ѝ се беше изместило с трийсет мили на запад и бе оставило езеро с форма на полумесец около малка горичка.

Четвърт миля по-нататък пътят отново зави наляво и се спусна към плитката долина. От двете му страни имаше пънове и прът, сложен направо на височината на коленете. Очевидно служеше за пост, още повече че там стояха патрулни и гледаха малката им група с любопитство. Даг забеляза, че са открили чувството си за усет, за да се уверят, че новодошлите не са замислили нещо нередно.

— Виж ти! — възкликна Ремо. — Че това са двете момичета, които миналата седмица продаваха коне на пазара!

— Така ли? — Бар проследи погледа му и вдигна вежди. — Ясно! Значи затова, партньоре, не ме взе, когато отиде да купуваш кобилата, а?

— Реших, че не се интересуваш от коне — отвърна рязко Ремо.

Спряха пред преградата.

— И това ако не е мълчаливецът от Олеана! — подвикна момичето с усуканите на главата червеникавокестеняви плитки. — Здравсти, Ремо. Какво те води насам? — Високата ѝ руса партньорка огледа одобрително момчетата, завъртя любопитно очи към Даг и прецени с нескрито съмнение Фаун. Червенокосата се оказа по-разговорлива. — Кобилата си я бива, нали?

Ремо се усмихна.

— Здравсти! Да, бива си я. — Фаун кимна от гърба на Сврачка, която протегна глава към старите си господарки. — Доведохме приятеля си Даг да се срещне с Аркади Уотърбърч.

Очевидно Ремо щеше да е говорител на групата, така че Даг го остави да продължи и само кимна и докосна челото си за поздрав. Запита се какво ли са казали за него Фаун и Ремо, защото двете млади жени го наблюдаваха с огромна изненада. Той нави юздите на Копърхед на куката и зачака.

Намеси се и Бар, широко ухилен:

— Здравсти, аз съм Бар, партньорът на Ремо, макар той да забрави да го спомене. И аз съм от Олеана — от лагера Пърл Рифъл, нагоре по Грейс. Там е пълно със злини. Освен това не ми каза имената ви...

Последва размяна на любезности и Бар научи имената на момичетата, разбра подробности за шатрите им и за смените в патрула, за семейното им положение, че русата наскоро се е върнала след размяна, че червенокосата никога не е пътувала надалече, и разпита дали имат красиви сестри или грозни братя. При друг случай Даг щеше да се развесели, но сега се чувстваше много уморен и напрегнат.

Ремо слушаше с нарастващо нетърпение. Отказа се да чака разговорът да замре, стисна ръката на Бар и го прекъсна:

— Къде можем да открием учителя Уотърбърч?

— А, да — обади се червенокосата, Тавия, обърна се и махна към езерото. — Тръгвате по този път, хващате дясното отклонение

покрай брега и ще видите шатрите на лечителите на около миля. Неговата е третата, настрани от останалите. Отпред има две магнолии, веднага ще ги видите. — Вдигна поглед към Фаун, когато русата ѝ партньорка я сръчка, и добави: — Ако тръгнете на изток, надолу по хълма, ще излезете на лагера на фермерите, които идват да търгуват. Имат си собствен кладенец. Приятелката ви фермерка може да изчака там.

— Тя е с мен — обади се Даг.

Тавия се усмихна с неудобство, а русата се намръщи.

— Не допускаме фермери в лагера — обясни Нийта. — Заслонът не е никак лош, сигурно са оставили и дърва за огън. Сега там няма никой.

Даг стисна зъби.

— Или влизаме всички, или нито един.

Ремо и Бар се спогледаха стреснато.

— Даг — заговори тихо Ремо, — два дни пътувахме, за да стигнем тук.

— След като не пускат Фаун, нито лагерът, нито хората са подходящи. Ако тръгнем сега, докато се стъмни, ще сме минали половината път до „Завръщане“.

Фаун само слушаше, но реши, че е дошло време да се обади.

— Няма нищо, Даг. Никой няма да ме притеснява в заслона, ще запаля огън. Ще почакам там, докато поговориш с човека. После ще видим.

— Не — отсече Даг.

— А тя... каква ти е? — попита Тавия.

— Съпруга — сопна се Даг.

Двете патрулни се спогледаха, русата извъртя очи към небето. Страхът, обзел Бар, се превръщаше в паника. „За бога, момче, какво те прихваща? Заслонил съм се и съм непробиваем като орех. Не е възможно някой да разбере настроението ми.“ А настроението му ставаше все по-ужасно.

Тавия погледна Даг и се обърна към Ремо.

— А той защо иска да се срещне с Аркади?

— Сложно е — отвърна отчаяно Ремо.

— Сложен проблем, свързан със същността — намеси се Фаун. — Работа за лечител. Едва ли е най-подходящата тема, която да

обсъждаме по средата на пътя. Някоя от вас двете създателка ли е?

Русата, изглежда, се обиди, а Бар побърза да се намеси:

— Не е ли редно въпросният Аркади да реши? Две патрулни едва ли са наясно какво точно иска един създател. Аз поне знам, че не бих могъл да реша! Затова сме тук! — Усмихна се покоряващо на жените. — Знам, че въпросът е достатъчно важен, след като вървя цели два дни, при това с тези скапани ботуши. Истинска лудост е да ни спрете на половин миля от целта. След като не можете да пуснете Фаун, а можете да ми вярвате, че съм наясно колко са строги правилата в патрула, не може ли едната да отиде да помоли Аркади да дойде да поговорим тук? Каквото и да реши той, вината няма да е ваша. — Очите му бяха като на предано кученце и Даг беше готов да се закълне, че русата съвсем омекна, когато ѝ се усмихна заслепяващо. Ремо притисна пръсти към челото си и въздъхна дълбоко.

Тавия смръщи вежди, но не успя да прикрие усмивката си.

— Ами...

— Или всички — изръмжа Даг, — или никой.

Бар го погледна умолително и продължи да се усмихва, а Даг си спомни разказа на Бо, в който някакъв успял с усмивка да накара мечката да слезе от дървото. Някои начини на убеждение явно нямаха нужда от сложна работа със същността, защото Тавия се почеса по врата и рече:

— Ами ще отскоча да питам, добре. Но след това той ще реши.

— Тавия, ти си истинска перла сред патрулните! — възкликна Бар.

— Да, това е най-разумното решение — обади се Ремо и се поклонил с благодарност на Тавия. Тя тръгна към лагера, а Нийта поклати глава.

Възцари се мълчание. Нийта зае по-стегната стойка, съвсем като опитен патрулен. Ремо потриваше ръце и я поглеждаше. Най-сетне Фаун заговори:

— Докато чакаме, можем да отидем да напоим конете. Ти чакай тук, Даг.

Даг изсумтя, но не възрази, когато тя поведе кобилата. Бар я последва с Копърхед и махна и на Ремо.

Фермерският лагер се оказа на широко сечище, заслонът имаше три стени и каменно огнище, покривът беше здрав, а вътре бе

сравнително чисто. Ремо и Бар извадиха няколко ведра вода и ги изсипаха в коритото, та Копърхед и Сврачка да се напият.

Когато се върнаха на пътя, Тавия тъкмо се приближаваше, придружена от висок мъж.

— Богове, Бар — измърмори Ремо. — За пръв път виждам някаква полза от уменията ти.

— Така ли? — измърмори приятелят му. — За мен са си много полезни. Просто ти за пръв път ги оценяваш.

Даг огледа внимателно лечителя на същности. Аркади Уотърбърч беше с чисти панталони, риза и вълнено палто до коленете, разкопчано, защото не беше студено. Русата му коса беше прошарена с бели нишки и събрана в траурен кок и на бледата светлина в зимния следобед блестеше като посребрена. Около очите и устата му се бяха събрали ситни бръчици и нямаше как да се прецени възрастта му. Посребрялата коса го правеше по-стар, но гладката му кожа издаваше, че е млад. Във всеки случай беше от поколението на Даг. Ръцете му също бяха гладки, с най-чистите нокти, които Даг беше виждал, дори за лечител. Очите му бяха медни, обсипани със златисти точки.

Даг нямаше как да се докосне до същността му, ако не се отвореше, а след... случката с Крейн беше заслонен почти непрекъснато. Погледът на лечителя не се откъсваше от него и Даг едва сега усети колко неугледен вид има. След като бяха вървели по калните пътища цели два дни и бяха спали на земята, пак беше придобил стария си вид на патрулен: мръсни дрехи, покрити с петна от пот — въпреки че Фаун бе закърпила скъсаните места, — несресан, небръснат, защото сутринта нямаха търпение да тръгнат час по-скоро. Повечето му белези бяха скрити под дрехите, но за пръв път му се прииска да скрие осакатената си ръка зад гърба.

Момчетата изглеждаха по-спретнати, поне за патрулни: бяха млади и дори да носеха дрипи, пак щяха да изглеждат добре, каза си Даг с въздишка. Но не го осъзнаваха. Фаун беше на гърба на Сврачка и макар и дребна, излъчваше сила; кафявите ѝ очи блестяха с надежда и страх. Беше си истинско фермерско момиче. Припомни си деня, когато я представи на страховития капитан Феърболт Кроу и той не я прие добре, а тя му каза да се удави в езерото Хикори. Едва сдържа усмивката си.

Създателят спря и ги огледа учудено. Спря за миг погледа си върху Ремо, след това се обърна към Даг.

— Тавия ми разказа доста объркани неща. Но ако става въпрос за това момче, още отсега мога да ви кажа, че няма същност за чирак на учител. Той е роден патрулен. Ако сте дошли чак дотук с надеждата да чуете нещо друго, искрено съжалявам, защото нямам намерение да ви лъжа.

— Не, господине — отвърна изненадано Ремо, — не сме тук затова. А и Даг не ми е баща, той ми е... той... той е капитан.

Капитан без лагер, както онзи нещастник Крейн бе нарекъл Даг. Май точно такъв беше.

Медните очи се спряха върху куката на Даг и Аркади заговори по-меко:

— Слуховете може и да са ви подвели. В добри дни мога да правя доста полезни неща, но не и чудеса. За съжаление не мога да оправя ръката ти. Раната е прекалено стара.

— Не съм тук заради осакатената си ръка, господине — каза Даг. „Дойдох заради ръката, която се върна.“ След като учителят бе заговорил толкова рязко и прямо, Даг откри, че му е трудно да обясни какво точно иска. — Не Ремо иска да става учител, а аз.

Аркади се ококори.

— Не може да бъде! Талантът на създател, ако го имаш, се проявява до двайсетата година. Дори уменията на учителя на същности би трябвало да се проявят до четирийсетата.

— На тази възраст бях патрулен. Призванието ми се появи късно. Просто тази година всичко се промени, от името до същността ми, и...

Даг млъкна и преглътна.

— Вижте — намеси се Фаун. — Даг не просто мисли, че може да стане учител, той вече цери хора в долините на Грейс и Грей. Оправи счупеното коляно на Ход, където го ритна конят, болките в корема на Крес, спукания череп на Чикори, прерязаното гърло на един друг, след битка в пещерата на бандитите, и кой знае какво още. Освен това излекува Бо, когато го наръгаха в корема, а ние, останалите, мислехме, че му е дошъл краят. Освен това направи споделящ нож. Преди това е лекувал хората, докато е бил на патрул, но от миналото лято се появиха нови умения. Не знам защо се появяват сега, но има талант. Просто му трябват напътствия. За да не прави грешки от незнание.

Аркади присви очи към Даг, след това погледна Ремо и попита:

— Ти виждал ли си всичко това?

— Да, господине — потвърди Ремо. — Капачката я видях покъсно, наполовина излекувана. Не съм виждал и жената от Пърл Рифъл, но съм свидетел на всичко останало.

— И още много — обади се Бар.

— Тогава защо не е бил поканен — по-скоро грабнат! — от лечителите в някой лагер по реката?

— Защото лекуваше само фермери — звънна гласът на Фаун.

Аркади трепна и се извъртя към Даг. В гласа му избликна ярост.

— Идиот такъв! Оставил си нещастните хора почти полудели и омаяни!

— Нищо подобно — отвърна Даг спокойно. — С Фаун, Ремо и Ход разрешихме проблема с омайването. Разбрах, че това е първото, което трябва да се направи, ако искам да лекувам фермери. Направих го и продължавам да го правя.

Тримата от Ню Мун бяха зяпнали Даг с отворени уста. Не можеха да видят същността му, тъй като той продължаваше да е заслонен. Никой не беше в състояние да разбере дали крие лъжи или истини, усещаха единствено, че крие себе си.

— Това са измислици — отсече Аркади. — Не мога да се занимавам с ренегат.

— Не съм ренегат! — сопна се Даг. „Сигурен ли си, патрулен?“ Налагаше му се да се разкрие пред тези медни очи, макар да нямаше желание да го направи точно тук. „И никъде и никога“, призна пред себе си.

— Дезертър? — подхвърли подозрително Нийта. Погледна Фаун и в гласа ѝ се прокрадна презрение. — Разбира се. Очевидно е. Прогонили са те от Олеана заради фермерката.

— Не! — Доста близо беше до тази истина. — Сам се оттеглих от патрула. Бившият ми капитан знае къде съм и защо заминах. — Проблемът беше голям, сложен, засягаше най-интимните аспекти на същността му. „Богове, не е възможно да го обясня ясно.“ Очите на Фаун бяха впити в него. Не биваше да предава доверието ѝ.

— Ренегат, дезертър, прогонен или просто луд, ясно е, че не ставаш за лечител — заяви студено Аркади. — Стига толкова. Махай се от този лагер.

И понечи да си тръгне. Фаун протегна умолително ръка, но той дори не я погледна.

„Преструваме се, че спасяваме фермерите, — помисли си Даг, — но в действителност обръщаме гръб на...“

В същия момент разтвори същността си и се почувства така, сякаш някой съдира превръзка от незараснала рана. Почти очакваше да рукне кръв. За пръв път протегна призрачната си ръка с пълни сили.

Откъсна парченце от същността на лявата ръка на лечителя. От раната потече кръв, сякаш го одраска котка. Аркади изсъска и се обърна към него.

Най-сетне открит, Даг се приведе пред наситената му същност, сякаш слънцето бе изплувало иззад облак. Не можеше дори да предположи какво ще си помисли другият за тъмната каша в същността му. На лицето на лечителя се изписа шок, възмущение и вледеняващ гняв.

Аркади докосна кървавата драскотина с пръст и кръвта спря. „Значи може да лекува себе си!“

Даг заговори спокойно:

— Както беше незаслонен, можех да стигна чак до артерията на сърцето ти. При първия удар то щеше да се пръсне, а в следващия миг щеше да си мъртъв. И ти ще ме пуснеш да си тръгна просто така? Ако не искаш да се превърна в ренегат, в човек, който на всяка цена трябва да бъде убит, имам нужда от някой, който да ме насочва. Точно сега съм по-изгубен от всякога.

Двете момичета вече бяха извадили ножовете си, но Аркади вдигна ръка и ги спря. Той самият беше потресен и устните му като че ли оформиха едно име — Суто. Аркади се стегна, избърса червените капки кръв от пръстите си, пое си дъх и заяви студено:

— Невероятно нескопосана работа със същността. Ако ми беше чирак, щях да те одера жив за такава небрежност и самонадеяност.

Сякаш всичката кръв се оттече от главата на Даг, толкова силно бе облекчението му. „Той го видя! Знае за какво става въпрос. За него е нещо нормално. Това е позната техника със същността. Не е магия като на злините. Значи не се превръщам в злина...“

Усети се, че е паднал на колене, едва когато Фаун се пристъпи към него и долови тревогата в гласа ѝ.

— Даг? Добре ли си? Смееш ли се, или плачеш? — Отдръпна ръката си от лицето му.

Раменете му се разтърсваха.

— Не съм сигурен, Искрице — изпъшка той. — И двете, струва ми се. — Едва сега осъзна колко много страх е таил, колко ужас е изпивал силите му. Нима се беше показал глупак? Може би не.

Аркади потри брадичка и въздъхна. После каза:

— По-добре всички да дойдете с мен. Няма да мога да се справя с всичко това наред пътя.

— Всички ли? — попита Нийта и погледна многозначително Фаун.

— По всичко изглежда, че са заедно. Да, всички. Тавия, кажи на жените, че днес ще обядвам с четирима гости. — И направи крачка напред и протегна дясната си ръка към Даг.

„Да, имам нужда от ръка, която да ме подкрепя.“

Даг я стисна и се изправи.

4.

След лагера на езеро Хикори Фаун си мислеше, че знае всичко за Езерняшките шатри — груби, вдигнати за временно ползване, обикновено с една открита страна, по средата огнище. Шатрите в Пърл Рифъл бяха подобни. Само че Аркади имаше... къща.

Две огромни дървета с провиснали като езици тъмни листа — не се виждаше нито един цвят в този сезон — се издигаха от двете страни на каменна пътека. Основите на къщата бяха вградени в хълма, облицовани с камък, стените бяха от кедрово дърво, покривът от керемиди, а отпред имаше дълга веранда. Прозорците бяха от истинско стъкло. Фаун с облекчение забеляза, че Бар и Ремо също са зяпнали къщата. Според стандартите на лагерите тя приличаше на истински палат. Даг не бе изненадан като тях, но пък Фаун не бе сигурна дали той изобщо обръща внимание на такива неща. След избухването си на пътя се бе умълчал. Отново.

Вързаха конете за перилата на верандата и последваха Аркади вътре, като си избърсаха внимателно краката пред вратата. Отсрещната стена също беше с прозорци, а през вратата, която водеше към непокрита тераса, се виждаше езерото. От дясната страна имаше огнище и Фаун предположи, че тук лечителят прави илачите си. Пред огнището имаше работна маса, висока до кръста, а близо до прозореца друга, по-ниска, кръгла, очевидно предназначена за хранене. Около нея бяха подредени столове със струговани крака, на седалките им имаше възглавнички. На езерото Хикори такова нещо изобщо не можеше да се види.

— Можете да се измиете на мивката — каза Аркади. — Ще направя чай.

Фаун реши, че печели време, за да реши какво да прави. Не бе казал почти нищо, докато идваха насам, само им посочи щаба на патрулите и шатрата за болни, които също бяха от дърво и приличаха на къщи.

Под един от прозорците с изглед към езерото имаше чугунена мивка с дървен чучур от дясната страна и отточна тръба от лявата. Фаун напълни мивката и се изми с калъпа сапун, след това остана да гледа как се справя Даг. Забеляза, че Аркади също го наблюдава. След тях се измиха и момчетата. Щом отпушиха мивката, мръсната вода изгъркори по дървената тръба и се изля някъде навън. Тук имаше същите удобства като във фермерска къща. На Фаун ѝ се стори, че усеща неодобрението на Даг.

Настаниха се около масата и Аркади наля чай в глинени чаши, сложи и купичка мед. Фаун с удоволствие отпи глътка и се запита кой ли трябва да заговори пръв. За нейно облекчение започна Аркади.

— И така, бивши патрулен... как ме откри? Ню Мун Кътоф е доста далече от Олеана. — Отпи глътка, облегна се назад и загледа Даг с присвити очи.

Въпросът беше доста общ. Даг погледна отчаяно Фаун и попита:

— Откъде да започна, Искрице?

Тя прехапа устна, после каза:

— От началото. От Гласфордж.

— Чак оттам ли? Всичко ли да разкажа? Сигурна ли си?

— Ако не обясним какво стана с ножа в Гласфордж, няма да можеш да обясниш какво направи с него в Боунмарш и как Хохари каза, че било магия.

— Коя е Хохари? — попита Аркади. Като че ли се стресна, когато чу думата „магия“.

— Главната лечителка на езерото Хикори — обясни Даг.

— Добре. — Аркади отново се приготви да слуша. — Продължавай.

— Може ли аз? — попита Фаун. Разказът им трябваше да убеди лечителя на същности колко сериозен е Даг, въпреки че се е сближил с фермери. След като бяха поканени в лагера на доверие, нищо не спираше Езерняците да ги изгонят. Нищо друго не им оставаше. А и Фаун нямаше намерение да разказва лъжи на този човек.

— Беше сезонът на ягодите в Олеана, миналата година, и бях тръгнала да си търся работа в Гласфордж, защото... — Тя пое дълбоко дъх, за да събере кураж. Ремо и Бар щяха да чуят за пръв път подробностите за личния ѝ живот и на нея ѝ бе също толкова трудно да говори пред тях, колкото и пред непознатия. — Защото бях

забременяла от един съсед, който не пожела да се ожени за мен, а не исках да съм вкъщи, когато ми проличи. Затова заминах. Патрулът на Даг беше дошъл, за да унищожи една злина, която си беше направила бърлога някъде из хълмовете. И един глинен и един омаян ме отвлякоха, защото бях бременна.

Ремо се опули, а Бар примигна, но и двамата не казаха нищо. Аркади докосна устни с пръсти и каза замислено:

— Значи е истина, че злините отвличат бременните жени заради плода.

— Да — потвърди Даг. — Въпреки че са готови да използват и бременни животни, ако не могат да намерят жени. На тях жената не им трябва, трябва им растящата същност на плода. По-лесно могат да обучат новородените. И значи аз... дойдох навреме. Бяха в една пещера. Злината изтръгна същността на детето на Фаун, докато аз се биех с глинените, оставени на стража. Носех два споделящи ножа, единият зареден, другият ми бе дар. Подхвърлих торбата на Фаун, тя беше по-близо до злината, и тя заби и двата в нея, един след друг.

— Първо забих незаредения — призна Фаун. — Просто не знаех.

— Нямахме откъде да знаеш — успокои я Даг и погледна вбесен Аркади, въпреки че той не показа с нищо, че осъжда постъпката на младата жена.

— Тя ме стисна за врата и оттогава имам тези белези — продължи Фаун и докосна червените петна на шията си — четири от едната страна и едно от другата.

— Ето откъде били значи! — каза Аркади и се приведе напред, за да ги огледа, без да я докосва. — Не предполагах, че ще видя белези от злина на фермер. Тези са най-пресните, които съм виждал. Ние тук рядко виждаме подобни наранявания.

Бар беше смръщил чело, замислен колко близо до злината е била Фаун. „Е, след като е оставила белези на врата ми, значи е била на една ръка разстояние“ — каза му Фаун наум.

— Значи имаш невероятен късмет — обади се сухо Даг. — Както и да е, незареденият нож пое същността на детето на Фаун. Създателят на ножове на езеро Хикори имаше най-различни теории защо, но това е без значение. Както и да е, по пътя спряхме в Уест Блу — родителите на Фаун имат ферма там и реших, че ще се зарадват, че е жива. Там се

оженихме два пъти — веднъж според фермерските закони и веднъж по нашите. Навий си ръкава, Искрице.

Той сви рамене, за да съблече якето си, и нави ръкава си над куката, за да се види брачната връв, която Фаун беше изплела. Обикновено не го правеше пред непознати, но Фаун предположи, че този лечител, също като акушерките на фермерите, трябва да види всичко, за да си свърши работата, тоест че се налага човек да преглътне срамежливостта си. Затова също нави ръкава си и показа брачната връв, която беше оплел Даг.

Съпругът ѝ се наведе напред и изръмжа:

— Усетът ти за същност може ли да познае дали тези върви са истински?

— Да — отвърна предпазливо Аркади.

Фаун въздъхна облекчено.

— Благодаря за откровеността. — Даг се отпусна назад и кимна доволно. — На езерото Хикори имахме спор по този въпрос.

— Значи роднините ти не са посрещнали с отворени обятия булката ти? — попита Аркади. Очевидно се въздържа да каже „прекалено младата ти булка“, реши Фаун.

— Мари и Катагус бяха много мили — опита се тя да защити роднините на съпруга си. — Чакай, Даг, забрави за стъклената купа. Сигурно е важно. Тогава призрачната ти ръка се появи за пръв път. — Тя се обърна към Аркади. — Така я нарече Даг, защото много го стресна, но Хохари каза, че било просто проекция на същността. Разкажи ти, Даг, защото на мен ми прилича на магия.

— Имаше една стъклена купа — почна Даг. — Бяхме в Уест Блу, малко преди да се оженим. Тя беше много важна за Фаун. Купи я в Гласфорддж, за да я подари на майка си. Сега и моя майка. И значи купата падна и се счупи.

— На три големи парчета и стотици малки — уточни Фаун. — Разпиляха се по пода. — Беше доволна, че не каза нищо за връвата, която вдигнаха останалите от семейството ѝ. Понякога може и да се дразнеше от тях, но не искаше Аркади да си помисли, че са глупаци.

— Аз... — продължи Даг и замахна с куката. — И значи ръката се появи и успях да събера купата. Виждал бях как правят стъклените купи в Гласфорддж. Същността ѝ трябва да жужи... — Понечи да издаде същия звук, но млъкна.

Аркади, Бар и Ремо не откъсваха очи от куката му — не, не гледаха куката, осъзна Фаун. Бяха впили погледи в проекцията на изгубената му ръка. Тя не я бе виждала никога, но понякога — потисна усмивката си — я усещаше. Даг се отпусна назад, а след него се отпуснаха и тримата Езерняци и тя реши, че той отново е освободил проекцията.

— За пръв път чувам за тази купа — обърна се Бар към Ремо. — Богове! Ти знаеше ли?

Ремо поклати глава и му махна да мълчи.

— Преди да отидем на езерото Хикори — продължи Даг, — се появи страшна злина. В Рейнтрий. Тук чухте ли за нея?

— Чухме нещо — каза Аркади. — Патрулните ни се интересуват доста от новините от север. Там при вас все става нещо.

— Злината в Рейнтрий беше голяма. Очертаваше се да е нещо колосално, като Вълчата война в Лутлия преди двайсет години. Най-лошото беше, че бе успяла да завземе гъсто населена територия на фермери. Имаше си храна, колкото поиска.

Аркади сви рамене.

— Нали каза, че си от Олеана?

Даг сви устни и Фаун побърза да обясни:

— Рейнтрий изпрати зов за помощ. Езерото Хикори е на един хвърлей, в най-северната част. Феърболт Кроу — лагерният капитан на езеро Хикори — избра Даг за капитан на патрула, който пратиха. Обясни как изтръгна същността на злината, Даг.

Даг пое дълбоко дъх, изви лявата си ръка и обърна куката. Призрачната ръка се появи отново.

— Онова, което ти направих на портата... Извинявам се, но трябваше да ти покажа... Как ще го определиш?

Аркади докосна ръката си — вече се беше образувала коричка — и се намръщи.

— Проекцията на същността, приложена с прекалено много сила, разкъсва тъканта. Когато се направи нарочно, нали така? Може и да има случаи, когато подобно разкъсване се превръща в мощно оръжие, стига да се използва с по-голяма точност.

— Ако се насочи повече сила и не толкова точно, е същото като изтръгването на същността, както правят злините — уточни Даг.

Аркади изви вежди.

— Не може да бъде.

И отново погледна белезите по шията на Фаун.

— Може — настоя Даг. — Виждам съм как става. Освен това мога да ти покажа белезите, оставени от злина по краката ми. Също като със стъклената купа, първия път, когато го направих, бях много разстроен — бяхме обградили злината и тя се опита да изтръгне същността на един от патрулните ми. Аз просто се пресегнах... — Даг въздъхна дълбоко. — Ще ви дам един съвет, момчета. Никога не се опитвайте да изтръгнете същността на злина. Нейната се прилепва към вашата и е като смъртоносна отрова. Така получих тези белези. — Той показва лявата си страна. Не сочеше тялото, а същността си.

— Аха! — възкликна Аркади. — Чудех се какво е причинило тези тъмни вълни.

Даг се поколеба, после попита:

— Ти, господине, не си виждал злина, нали?

Аркади поклати глава.

— Някога патрулирал ли си?

— Когато бях момче, ме изкараха на няколко пъти с връстниците ми. Само че аз отрано се проявих като създател.

— А, детските лагери — измърмори Бар. — Много ги мразех.

Ремо го сръчка, за да замълчи.

— Значи не си виждал и глинен — въздъхна Даг.

— Ами... не съм — призна Аркади. — Лечителят, който ме обучаваше в лагера Мос Ривър, пазеше един мъртъв, за да го показва. Беше се съсхрипал и не личаха никакви подробности. Скоро след това се разпадна. Жалко.

— И не си виждал местата, където злините ги отглеждат. Значи ще ми е доста трудно да обясня...

На лицето на Аркади се изписа странно изражение и той настоя:

— Пробвай.

— Добре. Всичко това го разбрахме малко по малко. Злината се беше настанила в така наречения лагер Боунмарш. Повечето Езерняци успели да се измъкнат, но тя заловила шестима създатели. И обединила същностите им...

Аркади изпъшка.

— И стана още по-зле. Беше се впила в същностите им, за да направи люпило за петдесет глиненни, създадени от местни животни.

Недооформеният глинен е най-противното нещо, което може да си представи човек. Искат ти се да го убиеш бързо, просто от жал. Когато стигнахме в Боунмарш с патрула, създателите ни се сториха в безсъзнание. Мислех, че магията ще се разпадне, когато злината умре, но се оказа, че греша. Когато един посегна към същностите им, за да ги отдели и освободи, те оплетоха и него. Изгубих трима патрулни, докато разбера какво става.

— Невероятно — промълви Аркади. Фаун вече не се страхуваше чак толкова, че лечителят ще ги изхвърли, преди да завършат разказа си: той очевидно нямаше търпение да чуе всичко. „Много му хареса тази част за същностите.“

Даг кимна.

— Злината беше много развита, най-развитата, която бях виждал.

— А ти... колко си виждал?

Даг сви рамене.

— Отдавна престанах да ги броя. Лично аз съм убил с нож двайсет и шест. Броя и гнездата. Както и да е, в Боунмарш, като пълен глупак, се опитах да стабилизирам сърцето на умиращ създател. Оплете и мен. Така разбрах какво става, видях го отвътре. Фаун ще продължи да разказва, защото следващите дни ми се губят.

Фаун реши да разкаже по-кратката версия.

— Заминах за Боунмарш с Хохари, защото Даг бе пратил известие някой да отиде и да му помогне с вплетените заключени същности. Нито един Езерняк не знаеше какво да прави и тогава аз, докато ги наблюдавах и слушах, измислих нещо щуро. А Хохари реши да направи експеримент — така и не разбрах какво точно, но според мен тя имаше подозрения за сливането.

— Наистина имаше — обади се Даг.

— Както и да е, и тя беше всмукана, а Мари, която беше поела отговорност за хората, нареди да не се правят повече експерименти. Същата нощ аз измислих нещо. Ако това оплитане включва част от създателя или злината, както бе в случая, може би остатъците от злината можеха да бъдат изтръгнати със споделящ нож — тя потръпна, като си спомни станалото, — затова забих споделящ нож в крака на Даг. Когато убих злината в Гласфордж, той каза, че няма значение къде ще забия ножа.

Даг се усмихна.

— Мисля, че се получи, защото призрачната ръка на Даг се вдигна, но е по-добре той да разкаже — рече Фаун и млъкна.

Даг се намръщи и се почеса по главата.

— Това беше най-странното ми преживяване. Всички знаем какво е да имаш тяло без усет от времето, когато сме били малки, преди усетът ни за същност да се прояви или да се научим да се заслоняваме. Докато бях оплетен в същността на злината, имах чувството, че това е моята същност, но тя като че ли не беше в моето тяло. Усетих как ножът ме пробоща, нали беше зареден специално за мен и все още бе свързан с кръвта ми. Само че същността на детето на Фаун нямаше абсолютно никаква кръвна връзка със злината, така че резонанс нямаше, не изпитах никакво желание да прекъсна сливането с ножа и да пусна умиращата същност. И значи разкъсах оплитането и добавих сила от призрачната си ръка. Все едно развалях нож, всичко бе преобърнато. Усетих болезнено разкъсване в призрачната ръка, но същността на злината бе убита и пробощдането успешно изчисти отровните разсейки. Жертвата на Фаун — с допълнителното подсилване на същността, което направих, — ни спаси и десетимата от оплитането. — Той погледна Аркади, който продължаваше да седи и да мълчи, и добави виновно: — Просветна ми какво трябва да направя и го направих, но по-скоро го видях, а мислих по-късно.

Ремо се намеси, без да крие раздражението си:

— Даг, никога не си споменавал за това! Разказа ми единствено за Грийнспринг!

— Според мен разказът за Грийнспринг беше по-важен.

При спомена за Грийнспринг Фаун потръпна и Даг протегна ръка през масата и стисна рамото ѝ, сякаш се опитваше да успокои млад патрулен.

— Какво е Грийнспринг? — попита Аркади.

Даг въздъхна.

— Когато се възстанових достатъчно, за да мога да яздя, си тръгнахме и минахме през поразеното фермерско селце, под което се бе пръкнала злината. Оказа се, че някои от фермерите са се върнали и организират масово погребение на неуспелите да избягат. Имаше поне петстотин мъртви, половината село. Така злината бе успяла да порасне и заякне толкова бързо.

Погледна Фаун и тя продължи:

— Бяха спуснали в гробовете възрастните, повечето жени и старци, и започваха да погребват децата. — Пое си дълбоко дъх, погледна Аркади и се осмели да каже: — Казаха ми, че лагер Ню Мун наскоро е изгубил един младеж. А там имаше — колко деца бяха подготвени за погребение в онзи ров, Даг? — Спомни си вкочанените бели лица, които сякаш нямаха чет.

— Сто шейсет и две — отвърна безизразно Даг.

— Не се бяха разложили, понеже същността им бе изтръгната — обясни Фаун и преглътна. — Бяха като ледени. — Не че това бе някаква утеха.

В този момент Аркади май се бе заслонил, защото лицето му остана напълно безизразно.

— След това дълго мислих — продължи Даг. — Как хората от Грийнспринг бяха допуснали подобно нещо да се случи и какво може да се направи, за не се случи отново. Проблемът засяга цяла Олеана. На юг няма почти никакви злини, а пък на север почти няма фермери. Къде има и злини, и фермери... — Той махна отчаяно с ръката с куката. — Беше очевидно, че трябва да се направи нещо, но също така беше очевидно, че никой няма да направи нищо. А времето тече. Не можех да чакам някой по-умен от мен да намери изход. Затова изоставих роднините и лагера си и напуснах патрула. Всички си мислеха, че е заради Фаун, и това е истина, но Фаун бе тази, която ме заведе до Грийнспринг. Друг е въпросът, че стана случайно.

— Разбирам — въздъхна Аркади.

Погледна към вратата и по лицето му пробяга раздражение. В същия миг някой почука. Аркади стана, надникна навън и заговори с някаква жена на средна възраст. Беше проточила врат да види кой е вътре, но така и не влезе. Аркади се върна с покрита кошница и я сложи на масата.

— Обядът ще ни дойде добре.

Фаун, Ремо и Бар наскочаха, за да му помогнат да сложи прибори и чинии; Даг остана да седи. Всички бяха доволни, че напрежението се разсея, и най-вече Аркади. В кошницата имаше голямо гърне с похлупак, пълно с гъста яхния, два вида хляб, увит в кърпи, и за удивление на Фаун — два плънкина, наполовина колкото главата ѝ и с кафяви черупки. Когато ги разрязаха, се оказа, че плодът е по-наситено червен и по-сладък, отколкото на езерото Хикори.

— Защо нямате от този сорт на север, Даг? — попита тя с пълна уста.

— Защото тук сезонът е по-дълъг — отвърна той, също с пълна уста. Очевидно Езерняците от Севера много харесаха плънकिनите. Аркади обясни, че ги отглеждат в плитчините на езерото.

Докато се хранеха, учителят не задаваше въпроси — или мислеше, или като учител знаеше, че не бива да пречи на храносмилането. Даг също мълчеше. Момчетата, каза си Фаун, щяха да изръмжат, ако някой ги бутне с пръст. „Едва ли Аркади щеше да ни нахрани така хубаво, ако не смяташе да ни остави.“ Може би мислеше, че и необузданите патрулни, също като диви животни, могат да бъдат укротени с добра храна.

Когато се заситиха, Фаун попита Аркади:

— Кой донесе храната? На кого трябва да благодарим?

Учителят се изненада от въпроса.

— Съседките се редуват коя да ми стотви за обед и вечеря. Аз сам си приготвям закуската. Обикновено пия чай.

— Да не си болен? — попита тя срамежливо.

Той изви вежди.

— Не съм.

Стана, за да направи нов чай, а Фаун и Ремо прибраха всичко в кошницата и я оставиха пред вратата, както им нареди. Аркади отново си изми ръцете, седна и се намръщи срещу Даг. Даг също се намръщи.

— Съпругата ти — започна Аркади — май не е омаяна.

— И никога не е била — отвърна Даг.

— Не си ли й правил подсилване?

— Доста пъти се е случвало — призна Даг, — но тя така и не остана омаяна. Това се оказа половината ключ към разгадаването на омайването. Ход беше другата половина.

Аркади даде знак на госта да продължи. Май този разказ нямаше да е толкова напрегнат, колкото спомените за Грийнспринг.

— Знаеш, че омайването е нещо непостоянно — започна Даг.

— За съжаление знам — намръщи се Аркади. — Също като повечето млади и глупави учители, едно време се опитах да цера фермери. Резултатите бяха трагични. Научих си урока.

На Фаун й се искаше да чуе повече, но Аркади даде знак на Даг да продължи.

Съпругът ѝ въздъхна, сякаш се стягаше за изповед.

— Ход помагаше на един каруцар от Гласфорддж, с когото се бяхме разбрали да пътуваме до Пърл Рифъл. Конят ми го ритна в коляното и се почувствах виновен. Припомних си какво бях направил със стъклената купа и се опитах да го излекувам. Успях и капачката му се намести добре. Само че той остана омаян до ушите. Разбрахме го, когато ни последва на товарната лодка. Фаун настоя да го вземем, за да разбере какво се объркало, и подчерта, че ако го оставим, никога няма да си изясня къде греша. Оказа се права. С Фаун, Ход и Ремо седнахме в кръг и обменяхме същност, докато не стана ясно откъде идва проблемът. Едва ли човек, който не разполага с омаян и неомаян фермер, за да ги сравнява, би забелязал какво става.

— Дори аз видях — намеси се Ремо, — след като Даг ми показва. Въпреки че не успявам да се справя с отомайването.

Аркади го погледна с любопитство и попита:

— И какво видя?

— Не му казвайте, Даг — спря го Фаун. — Покажете му. — Почувства се неловко, задето се предложи за опитно зайче, но ако можеше да се съди по изражението му, Аркади имаше непоклатимо мнение по този въпрос.

— Пак ли с лактите? — попита Ремо.

— Става — съгласи се Даг. — Внимавай, Аркади, как се прехвърля същността.

Ремо протегна усета си над масата и докосна левия лакът на Фаун. Тя усети как топлината плъзва около мястото на подсилването. Опита се да прецени дали изпитва по-приятелски чувства към момчето, дали не ѝ се струва по-хубав, но тъй като вече го харесваше, ѝ беше трудно да определи.

Аркади погледна учудено Даг.

— Е, и?

— Гледай хубаво. Виж сега как Фаун връща част от същността си към мен. Все едно същността ѝ обгръща подсилването.

Даг се усмихна и протегна лявата си ръка към десния ѝ лакът. Както и предишния път, тя не видя нищо, но Аркади изруга — за пръв път не скри удивлението си.

— Отсъстващи богове. Това обяснява всичко!

— Да. Току-що видя как става отомайването. Фермерската същност се опитва да възстанови собствения си баланс чрез обмяна на същности, точно както става, когато двама Езерняци се подсилват, но ако Езернякът се е заслонил, тогава отблъсква чуждата същност, тя се връща и се започва необичайната липса на баланс във фермерската същност, която копнее за ново подсилване. Превръща се дори в мания, ако Езернякът е прекалил с подсилването.

— Не... аха... — Аркади вдигна ръка и се почеса по грижливо вързаната си коса. — Да, разбирам, но това не е всичко. Затова ли същността ти е така ужасно обърквана? Колко подсилвания си правил? — Гласът му прозвуча като грак. Фаун го погледна разочаровано. Според нея откритието на Даг заслужаваше бурни овации.

— Отомаях всеки фермер, когато лекувах, разбира се. След като вече знаех какво да правя — добави Даг виновно. Фаун се запита как ли се справя Крес.

— Ами ечемикът? — подсети го Фаун. — И паят. И комарът. Не ги забравяй, така започна всичко. Нещастната ти ръка се поду толкова много, че не успя да си сложиш приставката, след като изтръгна същността на комара, не помниш ли?

— Поел си същността на всички тези неща? — попита ужасено Аркади. — Истинско чудо е, че си все още жив! Отсъстващи богове, можел си да се убиеш!

— Ето, видя ли! — извика победоносно Фаун. — Казах ли ти аз, че да изтръгнеш същността на бодливия храст няма да е много разумно?

Даг се усмихна виновно.

— Аз и сам се сетих. Тоест... двамата с Фаун се сетихме. След известно време.

— На един добре напътстван чирак — засъска Аркади през зъби — никога нямаше да му бъде позволено да се заеме с подобни неестествени експерименти!

— Искаш да кажеш чирак на лечител на същности ли?

— Естествено — кимна отривисто Аркади. — Никой друг не би извършил подобна идиотщина.

Даг се почеса по брадичката и заговори тихо:

— Да, но тогава нямаше да знае как да отомайва. Нали така? Може би не е чак толкова зле, че започнах без никаква помощ.

— Все още ли мислиш така?

Даг долови весела нотка в гласа му и призна:

— Не. Защото след това се появи Крейн.

Аркади се приведе напред в опит да прикрие раздразнението си, след това отново зададе следващия си въпрос неочаквано спокойно:

— Кой е Крейн?

— Момчетата бяха там. — Даг кимна уморено към Бар и Ремо.
— Те да кажат.

— Крейн беше ренегат. Най-противният тип, когото съм срещал. Тъкмо затова, господине, не бива да наричате Даг ренегат. — Изпълнен със страхопочитание от учителя, досега Ремо беше мълчал, но ето че гневът му се отприщи и Аркади дори леко се отдръпна.

— Крейн беше от Олеана — намеси се Бар, — прогонен от лагера си заради кражба и защото имал любовница фермерка. Беше станал водач на група бандити по долното течение на Грейс, пленяваше лодките и ги изгаряше, а след това избиваше екипажите. Страшна работа. Ако ние не бяхме на борда, и нашата лодка щеше да я сполети съдбата на останалите.

Ремо продължи:

— Даг ни накара да съберем всички лодки и мъже, които се спускаха по реката същия ден, за да нападнем лагера на бандитите и да го прочистим. Така и направихме. Даг сам хвана Крейн. Ние с Бар бяхме на хълма с друг бандит, така че не видяхме самото... — Той погледна безпомощно Даг.

Даг продължи с напълно безизразен глас:

— Повалих го, като откъснах парче от същността на гръбнака му, точно под врата. Веднъж видях как един човек падна от коня си и си счупи врата точно там, затова знаех какво правя.

— Това не е ли... прекалено? — попита също така безизразно Аркади. Не откъсваше поглед от Даг.

— Той искаше да ми пререже гърлото — обади се Фаун, уплашена, че Аркади може да помисли Даг за хладнокръвен убиец. — А пък хората му се канеха да ни отмъкнат лодката. Даг нямаше голям избор.

— Ако трябваше да го направя отново — продължи Даг, — щях да оставя повече хора да пазят лодките, нищо че щяхме да останем съвсем малко, за да прочистим пещерата. Но не съжалявам за

стореното. Само че и това залепна към същността ми. — Той посочи гърдите си.

Аркади се намръщи недоволно.

— Разбирам.

— Няма ли да разкажеш за споделящия нож? — намеси се неспокойно Ремо.

— А, добре — сви рамене Даг. — Сред плячката на бандитите открихме незареден нож. Изглежда, са го взели, след като са убили Езернячка. Крейн трябваше да бъде обесен с останалите, но му дадохме възможност, ако иска, да сподели смъртта си, като зареди ножа. И той го направи. Честно казано, малко се учудих. Почистих ножа и го подготвих за зареждане. Използвах го, за да го екзекутирам, което криеше известна опасност, но пък всичко свързано с него беше опасно. Това бе първият нож, който направих. Много ми се иска създателят на ножове в лагера да провери как е зареден, макар да съм напълно сигурен, че няма такова нещо като наполовина зареден нож. Или е готов за употреба, или не е.

— И защо реши да го направиш? — попита Аркади.

Даг отново сви рамене.

— Брат ми е създател на ножове в лагера на езерото Хикори, така че познавам процеса. Най-много обаче научих, когато разбих същността на ножа си край Боунмарш.

— Всъщност... — прекъсна го Аркади — друго питах.

„Какво дава право на Даг да извърши подобно нещо“, помисли си Фаун.

Даг не откъсваше поглед от неговия.

— Трябваше ми нож. Не ми е приятно да ходя без оръжие.

Възцари се мълчание.

— Знаеш ли, Даг — заговори бавно Фаун, — миналата пролет попаднахме в толкова тежки ситуации, че е истинско чудо как оцеляхме. Сега обаче, като разказваш... не виждаш ли, че събитията са следвали определен ред?

— Не — призна Даг.

Тя погледна Аркади.

— А вие забелязахте ли нещо, господине?

Стори й се, че изражението му казва „Да“, но той дръпна стола си назад, вместо да отговори.

— Слушайте, изглеждате така, сякаш снощи сте спали в някой ров.

— Почти познахте — призна Фаун. При това в компанията на опасни блатни гущери.

— Май няма да имате нищо против една гореща баня — предположи Аркади.

И тримата патрулни го погледнаха с недоумение. Фаун веднага си представи как трябва да се загреят многобройните тенджери вода и побърза да откаже.

— Ще ви създадем прекалено много грижи!

— Нищо подобно. Елате да ви покажа.

Той подсмиваше ли се? Аркади ги поведе навън и по странични стълби от терасата към езерото, към едно покрито с калдъръм място. Зад платнена завеса имаше забележително приспособление: ведро за баня с въже, което го наклоняваше. Имаше и огромен варел — дъното му бе обковано с мед — над открито огнище. Под варела все още тлееха въглени.

— Пътеката води до езерото, ако ви трябва още вода. — Аркади посочи две ведра и кобилица. — Можете да я загреете. Дървата са ей там, зад храстите форзиция. Наливате гореща вода във ведрото, сапунисвате се, изплаквате се, а след това се накисвате във варела. Не бързайте. Трябва да поговоря с хората, но ще се върна. — Погледна Даг. — Ти бръснеш ли се?

— Понякога — отвърна сухо Даг.

— Значи сега е моментът.

Аркади им даде кърпи и нов калъп сапун, след което тръгна нанякъде. Фаун остана да гледа след него, изумена от промяната в държането му, но също така и доволна.

— Толкова ли смърдим? — попита Ремо и помириса ризата си. Бар бе прекалено зает да разучава механизма на душа, за да отговори.

— Сигурно, в сравнение с Аркади — отбеляза Фаун.

— И сега ни накара да останем тук, за да може да поговори... с разни хора. Интересно, с кого ли? — запита Даг.

„Точно така.“ Облекчението на Фаун се стопи, изместено от нова тревога. Колко ли души в лагера имаха повече власт и влияние от лечителя? Защо се налагаше да разговаря с тях? Едва ли бяха много.

Даг помогна на Фаун да се изкъпе първа, след това и той се пхна под душа с нескрита наслада. Младата жена си каза, че Бар е невероятно галантен, след като предложи да е последен, но после разбра, че така му остава най-много време да покисне във варела. Въздухът бе студен и топлата вода им се стори направо вълшебна. Бар все още не беше излязъл от варела, когато Аркади се върна и завари тримата облечени и седнали пред огнището да си сушат косите. Даг прокара кърпата по главата си един-единствен път, а Ремо отдели на прическата си повече време, отколкото дори Фаун.

Аркади сложи ръце на кръста си, погледна Даг и заяви:

— Така вече е по-добре. Не мога да ти позволя да обикаляш лагера с мен като някой мърляв разбойник.

— Така ли ще стане? — попита предпазливо Даг. — Защо?

— Това е едно от задълженията на чираците.

Фаун едва се сдържа да не подскочи от радост, а Даг просто потри с ръка гладко избръснатата си брадичка.

— Благодаря за предложението, но не съм сигурен колко време ще можем да останем. Работата ми е на север, тук няма какво да правя. — Той стрелна Фаун с поглед.

Аркади реши да разясни положението.

— Засега всички можете да останете тук, включително и съпругата ти фермерка. Помолиха ме само да не обикаля лагера без придружител.

Фаун кимна, за да покаже, че приема условието, въпреки че Даг се понамръщи, а Фаун се сети със закъснение: „Кой е помолил?“

— Отначало ще наблюдаваш и ще слушаш — заяви Аркади, — поне докато не измисля начин да изчистя замърсената ти същност. А не знам дали ще успея.

Даг изви вежди.

— Добър слушател съм. Всъщност твой чирак ли ще бъда, или пациент?

— По малко и от двете — призна Аркади. — Нали ме попита — не, всъщност тя ме попита — поправи се той тихо, — дали съм забелязал някаква закономерност в разказа ви. Забелязах. Езерняк осъзнава късно, че притежава лечителски сили, и без каквито и да било напътствия се опитва да съсипе същността си.

— Знаеш ли, имах съмнения, че полудявам или че се превръщам в злина. Твоето тълкуване ми харесва повече.

— По принцип развитието, което си претърпял, отнема пет до шест години, не пет или шест месеца — изсумтя Аркади. — Нормално е да се чувстваш объркан. На колко години си? Някъде на петдесет, нали?

Даг кимна.

— Талантът ти се проявява с петнайсет години закъснение. Нямам представа какво си правил през това време...

— Бях патрулен — обясни кратко Даг.

— Нито пък знам защо се проявява толкова късно — довърши Аркади.

Даг се усмихна на Фаун.

— Мислиш ли, че фермерското момиче е отключило способностите ти? — попита лечителят. — Признавам, че не виждам начин.

Даг се усмихна по-широко.

— Братът на Фаун Уит, който има толкова голяма уста, че няма да се учудя, ако в най-скоро време му избият зъбите, веднъж каза, че няма представа дали аз съм откраднал дете от люлката, или Фаун е откраднала старец от гроба. Май е второто. Аз бях почти готов да легна в своя и сам да се зария. А ето че тя се появи и ме изтегли към живота. Смея да призная, че вече се чувствам много по-спокоен и нямам намерение да се обръщам назад.

Сърцето на Фаун запя.

Аркади поклати глава, после сякаш се сети нещо и каза:

— А, Даг...? — И вдигна ръце.

Фаун видя само отражение, но то бе достатъчно ясно; Бар и Ремо бяха не по-малко стреснати и впечатлени от Даг, а лицето на съпруга й светна. Аркади също имаше призрачни ръце.

— Трябва да помислим как да разрешим малкия ти проблем с липсата на симетрия — заяви Аркади. — И много други неща. — Кимна на Ремо. — Ела, патрулен. Ще ти покажа къде да завържеш конете.

5.

Чиразуването на Даг започна по-рано, отколкото предполагаша. Докато седяха на масата и закусваха — храната беше изпратена в кошница, за да има достатъчно и за гостите — хляб, пълнкини, твърдо сварени яйца и чай, на вратата се почука и в стаята влетя задъхано момче.

— Лечителю Аркади! Създател Чала каза да ти предам, че карат ранен патрулен, да дойдеш.

— Добре — отвърна спокойно Аркади. — Предай й, че идвам веднага.

Момчето кимна и хукна презглава навън.

Аркади спокойно отпи глътка чай.

— Не трябва ли да тръгнем веднага — попита Даг, обзет от неудобство.

— Ако патрулният е чак толкова тежко ранен, едва ли щеше да е жив досега — отвърна Аркади. — Допий си чая. — Остави чашата, изправи се бавно и добави: — Когато случаят е спешен, Чала бие камбаната пред лечителската шатра. Два удара или три. Шатрите на всички създатели са наблизко и се чува. Тогава вече трябва да тичаме.

Очевидно сега не се налагаше. Даг прегърна Фаун за довиждане, облече си якето и последва Аркади навън. Не бе ранно утро: изморени, след като бяха пътували трийсет мили, Бар, Ремо и Фаун спаха до късно, но въпреки това станаха преди домакина. Даг пък отвори очи още на зазоряване, обзет от старата несигурност.

Вчера следобед, след като показа на Ремо къде да прибере конете, Аркади очевидно прецени, че Даг има достатъчно приличен вид и може да го покаже пред хората, затова го заведе до лечителската шатра. Даг с изненада разбра, че Аркади не е единственият лечител в Ню Мун Кътоф — в шатрата седеше една по-възрастна жена, отпусната, с развлечени дрехи и много весела — лечителката Чала. Тя огледа преценяващо Даг, разведе го из малкото си царство и го запозна с билколечителя и двамата му чираци, а след това и с партньорката си,

жена приблизително на възрастта на Даг. Не засипаха Даг с въпроси, както той се страхуваше — беше очевидно, че Аркади вече им е разказал всичко. Засега беше приет в редиците им. Какво ли следваше?

Пътят до лечителската шатра им отне пет минути покрай брега. Приличаше на къщата на Аркади, само че беше малко по-голяма. Отпред бяха вързани два оседлани коня. Чала и един слаб кестеняв патрулен тъкмо помагаха на другаря му — по-едър и сивокос — да слезе от коня, за да го въведат вътре. Старият патрулен охкаше на всяка крачка.

— Ей, Тап — обади се Аркади неестествено весело, — какво си направил?

— Нищо, мътните го взели! — сопна се сивокосият. — Метнах дисагите на коня, както съм правил сто хиляди пъти. Честна дума! Не е нормално вътрешностите ти да се изсипят, нали? Ох. Ох!

Аркади им отвори вратата, а слабият патрулен се наведе да събуе ботушите на партньора си, след това му помогна да мине през първата стая, където полиците бяха пълни с най-различни документи и записки, и го въведе в следващата, с изглед към езерото. Помогнаха на болния да се отпусне на тясното високо легло в центъра на стаята. Тап беше потен и пъшкаше от болка, но бе толкова любопитен, че не откъсваше поглед от Даг и лявата му ръка.

Аркади и партньорът на Тап му свалиха панталоните, а Чала смъкна долните му гащи до чатала, свъси побелелите си вежди и посочи зачервената издутината отстрани на корема.

— Така — въздъхна Аркади. — Ела насам, Даг, и ми кажи мнението си.

Тап наблюдаваше притеснен Даг.

— Кой е този, мътните го взели?

— Подбирай си приказките, Тап! — скастри го Чала.

— Ако човек не може да ругае в подобен момент, кога тогава? — оплака се патрулният.

— В моята шатра не може — заяви твърдо Чала.

Тап изсумтя и се намръщи.

— Добре де, госпожо лечител, добре. — Отново погледна Даг. — Ти не си ли патрулен? — попита сопнато. — Не си от нашите. Куриер ли си?

— Едно време бях — отвърна Даг. — Сега...

Аркади чакаше с нескрито любопитство обяснението му.

— Нали знаеш, че пращаме патрулните в други лагери с надеждата някой да им налее малко ум в главите? — започна Даг.

— Е?

— Приеми ме като лечител на разменни начала. В пробен период съм. — Даг прочисти гърлото си. — Днес е първият ми ден.

— Аркади, Чала, недейте! — изкрещя Тап. — Вечно ми пробутват разни новаци...

Аркади се ухили.

— Спокойно, Тап. Даг само ще наблюдава. — Насочи медния си поглед към Даг. — Какво виждаш?

Даг сви леко дясната си длан над подутината и с огромно нежелание разтвори усета си за същност.

— Рязкото движение, когато е вдигнал дисагите, е разкъсало най-слабото място на коремните мускули, част от червата му са се изсипали и освен това се е сецнал лошо. Всичко е възпалено, подуто и положението не е добро. Опитвал се е да се прави на мъж, мътни... — Даг погледна Чала, която го наблюдаваше със същото внимание като Аркади, — и си е казал, че няма нужда от носилка, че може да поязди...

Партньорът му се изсмя.

— Точно така каза!

Тап го погледна вбесено.

— С което е влошил нещата още повече — продължи Даг. — Къде се намира патрулът ви?

— На два дни езда — отвърна партньорът на Тап. — Бяхме на север, почти до бреговете на Грей.

— По някое време червата са се заклещили, разкъсаното се е подуло и сега състоянието му е лошо. Според мен е имал късмет, че не се е наложило да яздят три дни.

Аркади го погледна с уважение.

— Много добре. Ти какво би направил?

Даг започна да обяснява много предпазливо:

— Познавах един в... където бях патрулен. Той имаше нещо подобно. Лечителите си имаха начин да му приберат вътрешностите, затвориха раната и го оставиха да почива, докато коремът му заздравее напълно. Не знам как точно се прибират вътрешности.

— Ако няма усукване и разкъсването е достатъчно широко, можеш просто да натиснеш с пръсти и да ги вкараш на мястото им — обясни Аркади.

— Че аз сам го направих поне пет пъти на идване — оплака се Тап, — но вътрешностите ми все се изсипваха и накрая...

Чала се намръщи.

Аркади въздъхна.

— Сигурно си настоял, че можеш и да похапнеш, а?

— Не и след първия ден — призна Тап.

— Патрулни! — измърмори Аркади, пое си дълбоко дъх и отново се обърна към Даг. — Сега всичко е усукано и подуто, затова трябва да използваме подсилването много внимателно, за да не се получи допълнително разкъсване и в коремната кухина да не влязат кръв и храна, защото тогава със сигурност ще развие инфекция.

Даг кимна.

— Също както при рана с нож.

— Именно. Чала, насочи, ако обичаш, подсилването към възпаленото място, за да видим как ще реагира мускулът и дали ще се отпусне, преди да започнем манипулацията.

Чала кимна, постави ръце над подутината и затвори очи. Даг усети притока на същност към подпухналата плът на Тап. Допълнителното подсилване щеше да ускори опитите на тялото да се лекува само и да облекчи болката и подутината. Процедурата изглеждаше проста. Всички патрулни се учеха да подсилват, дори Даг навремето. Само че Чала насочи потока точно към мястото и плътността му бе впечатляваща.

— Докато изчакваме ефекта — продължи Аркади, — ще ти разкажа още неща.

Даг с удоволствие се заслуша — за разлика от Тап — в описанието на поне още шест начина, за които никога не би се сетил, по които вътрешностите на човек могат да се окажат на места, където не им е мястото, и как точно да се справи с подобен проблем. Тап слушаше намръщено и сигурно му се искаше да не е жив. Аркади приключи с обясненията и постави ръце над подутината. Даг наостри усета си за същност. Надолу и вътре. Аркади го погледна, след това насочи вниманието си към задачата и затвори очи, за да се съсредоточи.

Пръстите на Аркади се местеха, за да насочват същността, да разтворят разкъсаното място и да наместят всичко както трябва. Тап скимтеше от болка, облян в пот, а партньорът му го стискаше за ръката и го гледаше угрижено, напълно забравил за суровия хумор на патрулните.

„Каква сила!“, помисли си Даг. Силата да управляваш материята чрез същността беше невероятна, а проекцията на същността на Аркади танцуваше с такова изящество, сякаш лечителят се грижеше за цветни листенца, които не иска да смачка. Насочи двете страни на разкъсаното място да се съединят, след това ги подсили. Тап започна да се отпуска. Всичко приключи за десетина минути.

— Довечера ще изпратят някой от чираците до шатрата ти, за да ти направи ново подсилване — каза Аркади на Тап и огледа останалите. — Някой събщи ли на съпругата му, че се е прибрал по-рано?

— Изпратих едно момче — отвърна Чала.

Съпругата на Тап пристигна след няколко минути, много разтревожена, и се проведе почти същият разговор като преди малко.

— Какво си направил, Тап?

— Не съм виновен.

Аркади предвидливо ѝ даде необходимите инструкции — пациентът да остане на легло и да не се храни до утре, също така да остане в лагера, докато Чала прецени. Даг помогна да пренесат Тап до носилката, която вече го чакаше навън, и докато ги наблюдаваше как се отдалечават, въртеше куката ту на една, ту на друга страна и се опитваше да си представи как същността бе успяла да накара нечий черва да заемат обичайното си положение.

— Ако не се претоварва, ще се възстанови — каза Аркади. — Глупаво е постъпил, като е яздил два дни с това разкъсване и е казал на капитана си, че му няма нищо. Понякога патрулните наистина нямат акъл.

— Така си е — потвърди Даг. — Разумните хора не ходят да търсят злини.

— Май си го научил от първа ръка.

— Имах четирийсет години, за да се уча.

— И аз предполагам, че е горе-долу толкова. — Намръщи се към куката на Даг. — Преди и след ръката, нали? Защото ти я няма от поне

двайсет години.

— Точно така — потвърди Даг кратко. Ако Аркади очакваше да чуе някоя стара история от живота на патрулните, щеше да остане разочарован. Даг обаче се сети за нещо по-важно. — Защо не ти стана студено и не те втресе, след като приложи лечението?

Аркади рязко се обърна и го изгледа.

— На теб става ли ти така?

— Всеки път, след като лекувам някого, а пък случаят със стъклената купа напълно ме извади от строя. Плътта ми е като глинена, а стомахът ми се бунтува.

— Значи правиш нещо не както трябва.

— Какво?

— Ще трябва да разберем. — Аркади избърса уста с опакото на ръката си и погледна любопитно Даг, но не продължи с обсъждането на въпроса, а остави патрулния при Чала, защото трябвало да посети някои хора.

Чала показва на Даг как съхраняват архива си и остана приятно изненадана, когато разбра, че неугледният северняк може да чете и пише. Прекъсна ги една жена, чието момченце със зачервено гърло не реагираше на домашното подсилване, а после дойде и едно момче, заедно с баща си, за да му зашият главата — сбило се с брат си. Братът бе използвал камък, представен като доказателство или по-скоро като сувенир от нещастния и замаян от удара малчуган.

Докато работеше, Чала обясняваше подробно, а Даг попиваше всяка дума и усещаше, че е поредният от дълъг списък чираци, които са минали през тази шатра. Знаеше, че не може да помогне с шевовете, но поне куката му разсейваше момчето, докато лечителката шиеше раната. Малкият веднага помоли Даг да му разкаже как липсващата ръка е била отхапана от глинен-вълк, след това притихна с разтреперани устни, готов да изтърпи болката, която щеше да му причини извитата игла на Чала. Лечителката прикри усмивката си и го поздрави за храбростта му.

По едно време дойде Бар и каза, че Аркади се е прибрал и са донесли храна. Докато вървеше мълчаливо до него, Даг премисляше случилото се от сутринта. Онова, което не знаеше, придобиваше размерите на лавина.

Изядоха бързо всичко и докато Фаун, Ремо и Бар вдигаха чиниите и почистваха трохите от кръглата маса, Аркади стана и пристъпи към една полица. Взе един лист и седна срещу Даг, но вместо да му го подаде, го скъса на две.

— Така. Да видим откъде идват проблемите ти. Наблюдавай. С усета си за същност.

„Какво е намислил?“ Даг послушно се откри и прогони желанието да подремне, след като се беше наобядвал.

Аркади събра двете половинки и прокара палец по мястото, където бяха скъсани. Проекцията на същността едва личеше, чу се единствено тихо шумолене — и листът си стана цял. Аркади го вдигна и отново го скъса. Фаун и момчетата оставиха работата си на мивката и се върнаха по местата си, за да наблюдават.

Всичко стана толкова бързо, че Даг дори не бе сигурен какво точно е усетил, но въпреки това постави двете половинки на масата, нагласи ги една до друга, протегна призрачната си ръка, затвори очи и призова онова странно ниво на възприятие, на което се бе уповавал, докато лекуваше Ход. Хартията приличаше на памучен плат, множество тънки нишки, преплетени, но сега прекъснати. Спомни си как Фаун бе изплела нишките за брачните върви и как ги бе усукала, за да не се разплетат. Тези влакна тук бяха прекъснати, но все още съхраняваха ехото от предишната си структура. „Няма да е трудно.“ Усмихна се и прокара куката по краищата, призрачният му палец ги притисна на място.

Отвори очи ужасен, защото от хартията лумнаха пламъци точно там, където я бе съединил. Той ги заудря, за да ги изгаси.

Бар му помогна да почисти разлетелите се сажди.

— Днес никой няма рожден ден, Даг! Давай по-спокойно!

— Извинявам се, много се извинявам! Нямам представа как се случи.

— Така, така. — Аркади присви очи. Личеше, че не е изненадан. — Точно както си мислех. Влагаш много повече сили, отколкото са необходими, и се изтощаваш още в самото начало. Излишъкът, който бълваш, в този случай се превърна в топлина.

— Ама коляното на Ход не се подпали! — възрази Фаун, замисли се за секунда и добави: — И добре че не се подпали!

— Задачата тогава е била различна, а и живите същества поемат част от същността, докато обикновените предмети не могат. Няма някакъв специален трик, за да избегнеш нежеланите странични ефекти като гадене и студени тръпки. Това е резултат от ефикасността на работата ни. Не използвай същността за нищо, което може да бъде излекувано с ръце или от друг лечител, бъди по-умерен, защото не се знае кога ще се появи следващият пациент, и никога не влагай повече сили от необходимото. Не само за да не се изразходваш, а и защото е по-елегантно. — Аркади изрече последната дума с истинска обич.

Даг се почеса по тила, без да крие съмнението си.

Бар се изкиска.

— Даг не знае какво означава думата „елегантно“.

Фаун настръхна и отвори уста, готова да защити съпруга си, но Даг не ѝ даде тази възможност.

— Упражнения за заслоняване. Кажете ми, Ремо, когато с Бар правихте последните... Май беше преди сватбата на Уит и Бери, нали?

Ремо погледна кисело партньора си.

— Да. — Едва се сдържа да не добави: „Много добре знаеш кога, Даг!“. Очевидно обаче бившият му капитан го бе отучил да подхвърля подобни забележки.

— Имате половин час. Идете при езерото. Там никой няма да ви пречи да се съсредоточите.

Ремо се изправи послушно, погледна злобно Бар и му махна да тръгват. Бар изръмжа и го последва, но не се сдържа и хвърли последен любопитен поглед през рамо.

В стаята стана значително по-спокойно.

Аркади не каза и дума, само изви сребърните си вежди. Допи си чая, тупна чашата на масата и отчупи дръжката ѝ с пръсти.

— Ох! — ахна Фаун и веднага стисна устни. Погледна към вратата, откъдето бяха излезли младежите, след това сплете пръсти в скута си и сякаш се смали още повече.

Аркади побутна чашата и дръжката към Даг.

— Пробвай пак. Не се опитвай да обхванеш цялата чаша, нито дори цялата дръжка, просто ги запази в представите си. Мисли за повърхността. Същевременно остави мускулите да свършат основната работа. Събери частите заедно... — Млъкна и по бузите му избиха червени петна. — Ами...

— Фаун, трябва да ми помогнеш — каза Даг.

Тя кимна, хвана с два пръста две малки отчупени парченца, остави ги пред Даг, взе чашата и дръжката и ги вдигна пред очите му.

— Също като купата, нали? — Трапчинката ѝ намигна, сякаш му казваше: „Ще се справиш“.

— Да. — Даг погледна предизвикателно Аркади, но лечителят мълчеше. „Повърхности, така ли?“ Даг затвори очи и протегна ръката си с куката, за да докосне същността на дръжката и чашата. Печената глина имаше по-груб глас в сравнение с остро жужене на стъклената купа — приличаше на тихо ръмжене. Тъй като бе счупена само преди секунди, вибрациите все още се усещаха, въпреки че глината бе много по-инертна от прекъснатите кръвоносни съдове, които му се бе случвало да оправя. Задачата нямаше да е от най-трудните. Двете парченца се вдигнаха във въздуха и затърсиха местата си. Залепи се първо едното, а след миг и второто. Спойката ставаше все по-фина и...

— Браво — прозвуча гласът на Аркади. — Спри.

Даг си пое въздух и отвори очи.

Фаун пусна дръжката и тя остана на мястото си. Младата жена внимателно остави чашата на масата. Спойката държеше.

— Топла е — отбеляза Фаун. — Но не чак колкото купата, Даг. Купата не можеше да я докоснеш дори след като спря да излъчва онова сияние. — Тя се вгледа по-внимателно. — Виждам пукнатина. — Двете парченца също си бяха на мястото и личаха само когато човек се вгледа.

— Как се чувстваш? — обърна се Аркади към Даг. Гласът и погледът му бяха съвсем спокойни.

— Не ми е... зле — отвърна изненадано Даг. — Усещам, че нещо ми е отнето, но не се чувствам нито замаян, нито пък ми е студено. А и обядът ми си е все още където му е мястото. — Този път ги нямаше нито опияняващия възторг, нито последвалата слабост, както беше след стъклената купа, коляното на Ход и главата на Чикори; бе обхванат от... интерес и лекота. Но пък го нямаше познатото вълнение. „Не мога да не призная обаче, че и изтощението го няма.“

Аркади се надигна, взе един смачкан лист, седна, скъса го на две и побутна парчетата към Даг.

— Пробвай пак. Но не влагай чак толкова усилие.

Даг кимна и долепи краищата. Фаун — все още стискаше чашата ѝ се ококори. Очакваше листът отново да се подпали, така че плъзна ръка и взе мократа кърпа, с която бе избърсала масата, но след това се насили да я остави в скута си.

Този път Даг действаше по-бавно и задържа призрачната ръка така, че очертанието ѝ едва да се забелязва. Не бързаше, докосваше нежно скъсаното място и отваряше очи за секунда, за да е сигурен, че не са лумнали пламъци. Накрая огледа здравия лист. Беше си както преди.

— Странно — изхъмка той. — В известен смисъл тази работа е по-трудна, отколкото коляното на Ход. Тялото сякаш ти помага и се опитва да се изцери, докато неодушевените предмети не го правят.

— Вече си го научил, виждам — каза Аркади. — Направи го още веднъж. Още по-внимателно.

Този път Даг сам скъса листа, приглади го с длан, нагласи крайчетата едно до друго и ги свърза. Подаде го на Аркади.

— Добре — каза лечителят. — Отчасти същата техника се използва, за да се възстанови целостта на кожата. Най-добре е обаче да запазиш метода за тъкани, които не можеш да зашиеш с игла.

— В моя случай — всички — отбеляза тихо Даг.

— А, да. — Лечителят се намръщи, боднат от чувство за вина. — Извинявай. Без да искам. Ще се постарая да съм по-тактичен.

— Свикнал съм.

Аркади притеснил ли се беше?

— Това повдига въпроса — продължи лечителят — дали някога си опитвал да повикаш проекцията на дясната си ръка.

Даг поклати глава.

— Сама се появи отляво. Отначало помислих... а бе и аз не знам какво точно си помислих.

— Според мен не беше по-странно от останалите неща, които правиш — обади се Фаун.

— Да, ти първа се сети, че е нещо, което би трябвало да имам, но се е появило със закъснение. — Той се усмихна. — Май позна.

— Пробвай сега с дясната ръка — настоя Аркади.

Даг опита, но не се получи. Както обикновено, усетът му за същност от дясната страна си оставаше свързан с плътта, от която произлизаше.

— А Даг спомена ли — обади се Фаун, — че когато призрачната му ръка се появи за пръв път, дясната беше ранена? Цялата беше бинтована, стегната в шина. Трябваше непрекъснато да му напомням да внимава.

— Виж ти. — Аркади бе по-скоро заинтригуван, отколкото учуден. — Интересно. — Погледна за пореден път куката и сви вежди. — И как успяваше да се справяш?

— Имах си малка помощница — отвърна Даг.

— Ти на кого казваш „малка“? — озъби се Фаун, но на бузите ѝ цъфнаха познатите трапчинки. Той не се сдържа и също се усмихна.

Аркади въздъхна.

Даг се притесни.

— Освен че съм несиметричен — продължи Даг, — ти спомена нещо за изчистване на замърсената ми същност. Какво имаше предвид? — Да не би лекът против замърсяване след лечение на същността да се окажеше нещо простичко и много елементарно? „Внимавай и се пази“ едва ли е най-подходящият съвет при спешни случаи.

— Трябва да призная, че все още не знам. Ти си най-странният сбор от загадки, който ми е попадал.

— Отначало ми се струваше, че същността ми се чисти сама, че се лекува сама и просто ѝ трябва време. Мислех, че става по същия начин както с подсилването, което се поема от болния, или същността на храната. Предполагах, че просто съм поел прекалено много, прекалено бързо.

— И двете, въпреки че някой би казал, че фермерската същност ти идва в повече.

„Някой или Аркади?“ Даг се намръщи.

— Само че същността, която едва не ме задуши, беше на Езерняк. — Но пък Крейн беше омърсен Езерняк. — В интерес на истината, същността на храната ми даваше сили. Поне след като се научих да се ограничавам до семена, вместо да изтръгна същността на нещо по-голямо.

— Съсипа сладкиша ми и ти стана зле — подхвърли заядливо Фаун. — Защото беше сготвен и мъртъв, помниш, нали?

— Май да — отвърна Даг. — Това ми напомня, че имам намерение да пробвам с жива риба — дребна рибка! — побърза да се

поправи, когато забеляза ужаса по лицето ѝ.

Аркади изгъркори ужасено:

— Недей! В никакъв случай! През следващите няколко дни — докато не ти дам разрешение — няма да изтръгваш същността на абсолютно нищо! Не и преди да усетя, че някои от пораженията ти се чистят сами. Та това ми напомня, че...

Стана, отиде при полиците и взе перо, шишенце мастило и книгата, в която записваше случаите си. Остави всичко на масата, отвори на нова страница, топна перото в мастило и започна да пише. Вдигна поглед и заговори разсеяно.

— Не се заслонявай, ако обичаш.

Минаха няколко минути. Аркади пишеше, а Даг присвиваше очи и се опитваше да прочете бележките за състоянието на същността си, макар да му беше трудно, защото Аркади пишеше грозно и използваше много съкращения. Лечителят се беше заслонил и светлият ореол на усета му не разкриваше нищо.

— Готово — каза най-сетне Аркади. — Трябваше да го запиша още вчера. Съвсем ясно е, че... Е, може и да не е чак толкова ясно. Няма да боравиш със същността си, преди да ти разреша, разбрахме ли се?

— Ама... — обади се неуверено Даг — няма ли да има лечение? — „Това е просто началото — скастри се сам. — Да не си шестнайсетгодишен хлапак, тръгнал на първия си патрул, толкова глупав, че си въобразява, че веднага ще извърши подвизи?“ Нямахте смисъл дори да спори. „Ами проблемът с Грийнспринг?“ Този проблем си оставаше. Само че цялото това внимание, насочено към същността му в този спокоен южен лагер, съвсем не помагаше на опустошения Север.

— Нямам никакво желание заразата, обхванала същността ти, да плъзне из целия лагер. Поне докато не разберем каква част от проблемите произлизат от нея.

Даг кимна с неохота. Понечи да попита: „А как ще лекувам фермерите? Тях не ги интересува, че съм поел фермерска същност“, но се сети, че Аркади може да му забрани да поема чужда същност, въздъхна и се примири, че временно е поставен под карантина.

6.

Даг се заинати, реши, че ще сподели изолацията на Фаун, и когато не беше на смяна, се затваряше в дома на Аркади. От медицинската шатра често му изпращаха хора. Той разделяше времето си между обичайните чирашки задачи, които му възлагаше Чала, като се съобразяваше с недъга му, и обикновеното наблюдение. Междувременно научаваше имената, опознаваше родовете и отношенията между хората в Ню Мун, ала така и не установи какво мислят тукашните хора за него. Беше ясно, че лагерният лечител трябва да опознае хората си, също както патрулният познава пътеките в района, който обхожда.

Бар и Ремо обиколиха лагера и много скоро измислиха начин как да постъпят в патрула уж на разменни начала. Даг одобри идеята им: така поне щяха да оползотворят времето си, да не натоварват съседките на Аркади със задължението да ги хранят през следващите две седмици и да се отплатят на хората от лагера, задето ги бяха приели. Оказа се, че споделят намеренията си с Даг не защото търсят одобрението му, а защото искаха да вземат назаем споделящия му нож.

Когато патрулният носеше зареден нож, всички гледаха на него като на опитен боец, на когото могат да се доверят, а двамата бяха убедени, че са се представили достойно. По тези места вече цели три поколения не бе откривано дори старо гнездо на злина и Даг бе почти сигурен, че ще получи ножа си непокътнат. Той сам го бе заредил и тъкмо затова хранеше известни съмнения, но не в уменията на Ремо и Бар. Затова взе ножа, събра кураж и отиде да потърси главната създателка на ножове в Ню Мун.

Казваше се Вейв Блектъртъл и работилницата ѝ се намираше на южния бряг на езерото. Личеше си отдалече, тъй като под стрехите бяха закачени бедрени кости. Когато я приближи, Даг с изненада забеляза, че около нея има нещо като градина, но не с полезни растения, а с цветя. Дори по това мрачно време на годината от лехите

бяха надигнали глави червеникави и бледозелени кукуряци, а неотворените още пъпки по храстите бяха набъбнали и сочни.

Тъй като не се промъкваше към леговището на злина, Даг си наложи да остане открит. Когато стигна стъпалата на верандата, от къщата излезе жена. Беше слаба, с умни очи и изключително много приличаше на лелята на Даг Мари, само дето беше по-млада. Кестенявата ѝ коса беше прибрана в траурен кок, както я носят създателите, докато работят, но по правата ѝ пола и якето се виждаха бродирани клонки дрян. И от нея, както и от повечето създатели на ножове, лъхаше строгост, но тя не приличаше на отшелничка — Даг си помисли за Дар, — по-скоро бе любопитна.

— Създател Вейв? Аз съм Даг Блуфийлд. — Пропусна да каже, че си няма лагер. — Позволете да ви задам няколко въпроса във връзка с един нож.

— Ти си новото чудо на Аркади Уотърбърч, а? Чух за теб. Заповядай.

На приятната веранда имаше удобни раkitови столове с възглавници; Даг седна на един, а Вейв седна до него край ниската дървена маса.

Даг малко се зачуди на думите ѝ. Поне тук не бе правил никакви чудеса. Изхлузи през главата си кордата, която Фаун бе оплела за кожения калъф на ножа, и изтегли бялото острие.

— Преди няколко седмици, нагоре по течението на Грейс, ме повикаха да сменя посвещението на този споделящ нож и да го заредя. Всичко се случи доста бързо и непредвидено.

— Чух, че си пътувал с двамата млади патрулни, които надушили къде се подвизават речни бандити. Всички ли сте от Олеана? Доста далече сте от дома.

Даг реши да не уточнява кой какво е надушил и да противоречи на Бар и Ремо. „Пътувахме по течението, когато се натъкнахме на бандити“ много лесно можеше да бъде предадено като „Изпратиха ни надолу по течението, за да ликвидираме едни бандити“, а и по този начин младежите щяха да избегнат въпросите за това как са се събрали с Даг.

Без да споменава нищо за Рейнтрий, Даг разказа накратко за Крейн и смъртта му. Докато той говореше, лицето ѝ ставаше все по-мрачно.

— Споделящият нож — рече тя — е знак на саможертва и изкупление — не е предназначен да се използва за екзекуциите на престъпници.

— В този случай бе използван и за трите. Крейн плати много по-малко, отколкото дължеше, но поне отдаде всичко, което имаше. Не те моля да отсъдиш доколко е правилно, а да оцениш зареждането, тъй като това е първият нож, който правя. С него възможно ли е да се убие злина?

— Ако слушам клюките, не е ясно дали си патрулен, или лечител. — Тя тактично пропусна определения като ренегат, дезертьор, прокуден или просто луд. — А ти откъде изобщо знаеш как се зарежда и посвещава нож?

— Големият ми брат е главен създател в лагера на езерото Хикори в Олеана. Често съм го наблюдавал как работи.

Тя сви вежди, очевидно изпълнена с недоверие.

— Ако тая работа ставаше с гледане, щях да имам много повече късмет с чираците си.

След тези думи взе ножа и се откри, за да го проучи; притисна го първо към устните си, след това към челото, затвори очи, сетне ги отвори отново. Даг я наблюдаваше с тревога.

Тя внимателно остави ножа на масата.

— Зареждането ти е поне четири пъти по-силно, отколкото трябва, но е много здраво и по всичко личи, че ще остане така. Нямам причини да смятам, че силата му не би се проявила, ако бъде забит в злина. Мога да ти кажа, че този нож е зареден с чернота и нещастие, но пък истината е, че малко споделящи ножове излъчват щастие.

— Крейн приличаше на бясно куче в човешки облик, но не беше глупак. Мисля, че му допадна иронията да нося заредения с неговата същност нож на врата си — призна Даг. Значи бе напълно безопасно да даде ножа на момчетата.

Влажен ветрец, почти топъл, разклати увисналите под стрехите кости и се чу тихо потракване. Даг си спомни за нещо друго и попита:

— А случайно да имаш някой свободен нож? Брат ми обикновено има. Все пак винаги има повече кости, отколкото сърца.

— Защо питаш?

— В момента нямам споделящ нож. Стария го... изгубих. Исках да го подменя, но... Няма да е лошо да си го измайсторя сам, но под

ръководството на опитен човек... стига да нямаш нищо против.

— Струва ми се, че си минал възрастта на чираците. — Тя кимна към ножа на масата. — Да не би да имаш намерение да се посветиш на този занаят? Не съм сигурна, че ще ми стигне куражът да те открадна от Аркади.

— Не. Просто искам повече увереност, в случай че някога отново попадна в подобно положение.

— Увереност ли? Бих казала наглост. — Тя го погледна с любопитство и неодобрение. — Споделеният нож на мъртвата жена е принадлежал на някого, тоест със сигурност не е твой. А ти си го взел, без дори да се замислиш.

— Мислих, при това много. Лошото е, че нямах време.

Тя сви рамене.

— Тъй като сега случаят не е спешен, ще трябва да поискаш някой да ти дари.

— Не са ли ти оставени кости за общо ползване? Или от някой без семейство?

И изражението, и същността й помътнях.

— Не и в момента.

С други думи, подозрителният тип от Олеана трябваше лично да помоли някого за дарение. Може би щеше да се получи, ако си извоюваше място в лагера.

Вейв вдигна поглед. По пътеката към колибата идваха двете патрулни, които Даг познаваше от първия ден. Дългокраката блондинка бе наполовина заслонена и не особено доволна. Вдигнаха изненадано очи към Даг и той се заслони още повече, пхна ножа на Крейн в калъфа и го скри под ризата си. Двете не изпуснаха нито едно негово движение.

— Здравейте — поздрави ги сърдечно създателката. — Какво ви води насам?

— Вейв! — започна развълнувано Нийта. — Нещо ужасно стана със споделящия ми нож — е, щеше да е споделящият ми нож. Татко обеща да ми го даде, когато се върна от Лутлия, но тази сутрин, когато го извадихме от раклата... ами виж го!

Качи се по стъпалата, извади ножа от калъфа и го постави на масата пред създателката. Костеното острие беше напукано по средата.

По него продължаваха да висят парчета същност, но зареждането вече го нямаше.

— Татко се кълне, че всичко е било наред, когато го е прибрал, че никой не го е изпуснал... Какво е станало? Вейв, можеш ли да го оправяш?

— Ох... — Вейв посегна към ножа. — Колко е стар, Нийта? Не съм го правила аз.

— Не съм сигурна. Татко го е носил, когато е бил млад, също и чичо му преди него. Да не би да сме объркали нещо? Дали не е трябвало да го държим намастен, или... или...

Създателката обърна острието и огледа пукнатината.

— Не, това няма значение. Просто е прекалено стар, Нийта. Същността в ножовете не е вечна.

— Утре заминаваме да патрулираме и исках да го взема!

Същият патрул, с който тръгнаха Бар и Ремо. Значи имаше две причини за огромното желание на младежите да се включат — една руса и една червеночоса. Даг се постара да не му проличи, че му е смешно.

— Нищо ли не можеш да направиш? — настоя Нийта. — Значи саможертвата на роднините ми е била напразна. Просто е отишла на вятъра.

Даг бе ставал свидетел на подобна сцена с разстроени млади патрулни. Опита се да обясни.

— Ако този нож е бил носен по време на патрул години наред, значи не е отишъл на вятъра, макар да не е бил използван, за да унищожи злина. Той ни е бил достойна подкрепа.

Нийта го погледна така, сякаш искаше да каже: „Ти пък кой си, мътните те взели?“.

— Можех да взема този, когато бях в Лутлия, вместо онзи, който ми даде баба, и да го използвам в гнездото, което откри патрулът ми. Така все още щяхме да имаме другия.

Повечето млади патрулни, които заминаваха на север за Мъртвото езеро, си носеха заредени споделящи ножове. Бе нещо като такса за обучението им. Даг на два пъти бе носил заредени ножове в началото на службата си като патрулен. Половината от патрулните, които се връщаха, бяха готови да поемат новите си задължения, но без ножовете. На север се изпращаше непрекъснат поток от саможертви.

— Това не се знае — опита се да я успокои Вейв. — Предполагам, че и ножът, който си взела, е бил стар, нали? Ако не го беше взела, и той можеше да се пропука.

— Трябваше да взема и двата. — Нийта сви юмруци и въздъхна. — Просто не знам кога ще имам шанс да получа нов. За жалост всичките ми роднини са здрави като камъни.

Типичният хумор на патрулните.

— Тук никой не иска да споделя — обади се Тавия. — Никой от шатрата няма да ми даде нож, защото никой няма. Мама дори не ми позволява да се обвържа с незареден! Разправя, че съм била прекалено млада. Нийта казва, че в Лутлия, щом си на възраст, за да се включиш в патрула, значи си достатъчно голям, за да споделяш!

Е, в Олеана наистина беше така. Даг си спомни братовчед си, също патрулен, който бе споделил смъртта си на деветнайсет. „Наистина прекалено млад.“ Според Даг и двете страни бяха прави, което обърка мислите му. А дали не бяха чувствата?

Прииска му се да разсее младата жена от тежките ѝ мисли.

— Ти ли ще си капитан утре?

— Още не — нацупи се Нийта. — Но лагерният капитан ми обеща да заема следващия свободен пост.

— Колко патрули има Ню Мун Кътоф?

— Осем, когато съберем всичките си сили. — Тя се намръщи. — Много си странен. Момчетата от Олеана разправят, че си се вманиачил на тема фермери.

— Защо не наминете към дома на Аркади и не поприказвате със съпругата ми? — подхвърли Даг, предизвикан от сухата ѝ забележка. — Можете да си поговорите коя колко злини е убила. Защото тя уби една, Бар и Ремо не ти ли казаха? Близо до Гласфордж. — „И не беше просто гнездо.“

Тя сбърчи нос.

— Да, ама ти си ѝ дал твоя нож.

— Накрая всички даваме ножовете си — въздъхна Даг.

— Само че тя не може да сподели смъртта си.

„За което много се радвам.“ Дори това бе истина само наполовина. Не му се искаше да разказва странната история за мъртвото бебе на Фаун. Дано момчетата да бяха проявили достатъчно здрав разум и да не се бяха раздрънкали.

— Мнозина Езерняци също никога не споделят — нали точно от това се оплакваш!

Едва сега Даг се усети, че го слушат внимателно три непознати, които не го харесваха, но бяха твърде любопитни, за да му обърнат гръб. Нийта се бе настанила на свободния стол, а Тавия се бе подпряла на една от колоните. Вейв пък явно не бързаше да се заеме с работата, която бе прекъснал. Даг преглътна и започна да разказва познатата до болка балада за Грийнспринг, както наричаше преживяното. Повтори я по същия начин, по който я бе предал на Аркади и на още поне десет души преди това. Думите му вече се лееха самички, но той се надяваше да успее да предаде поне част от ужаса. Когато стигна до гроба на децата, очите на слушателките му бяха потъмнели от жал, макар и трите да бяха стиснали устни.

— Отговорът ти е повече от красноречив — отбеляза Нийта, когато той най-сетне приключи. — Върви при фермерите южно от Грейс. Не ги искаме тук.

— Ти някога пробвала ли си да прогониш фермер от земята му? Не е лесно — увери я Даг.

— Вярно е — потвърди Вейв. — Преди сто години жителите на Ню Мун все още сменяли лагерите зиме и лете. Връщали се следващия сезон и откривали земята си разорана и засята. Накрая, за да си опазим земята, се наложи да оставим част от шатрите в Мос Ривър. Изпратихме хора до градския съвет в Греймаут, за да очертае граница и да получим документ, че земята е наша. Възмутително!

— Цената, която плащаме, за да научим на нещо фермерите, не е нищо в сравнение с цената, която ще платим всички, ако не го направим — заяви убедено Даг.

— При вас на север може и да е така — обади се Тавия.

— Навсякъде е така. Трябва да започнем от родните си места с онова, с което разполагаме. Никога не изпускайте шанса да се сприятелите с тях и да ги научите на нещо. Всеки може да се заеме с тази задача.

Вейв посочи ръкава на Даг, под който се намираше брачната връв — беше я усетила, — и каза сухо:

— Бих казала, че доста си се поувлъкъл в сприятеляването, пришълец от Олеана.

„Все още не съм.“ Даг въздъхна, изправи се и любезно докосна чело.

— Ще проверя отново за нож. Довиждане, създателко на ножове. Довиждане, патрулни.

През следващата седмица Даг се потопи в работа в шатрата на лечителите. Не че не познаваше някои от проблемите, но сега, толкова близо до различни болести, нещата му се струваха много по-различни. Като патрулен не влизаше в шатрата на лечителите, освен ако не се налагаше. Сега определено се налагаше и той откри не само че вече разбира по-добре много неща, но и че започва да говори по познатия дразнещ начин и да пита: „Защо не дойде по-рано?“

Поне по шест души идваха всеки ден с незначителни оплаквания и наранявания, въпреки че един ден докараха мъж със счупен крак, а случаят следващия ден се оказа труден — възрастна жена си беше счупила таза. Още по-неприятен бе случаят на жена със страшен тумор на гърдата, който Аркади лекуваше всеки ден, като прекъсваше кръвоносните съдове един след друг. Обясни на Даг защо не прибегва до изтръгване на същността на тумора и патрулният усети как го обхваща паника — изглежда, туморът можеше да е точно толкова отровен, колкото и злината. Аркади започна да го води на ежедневните си посещения из шатрите, макар Даг да не знаеше с какво е заслужил това повишение, тъй като не можеше нито да носи помощни материали, нито да помага, а и все още му бе забранено да борави със същността си.

Книгите, в които бяха записани стари случаи, си стояха на полиците и след като Чала го научи как да разчита историята на заболяването, се оказаха невероятно интересно четиво. Напомниха на Даг за дневниците на патрулните — изцапани, с разръфани страници, почеркът ужасен, а съкращенията неразбираеми. И те като дневниците на патрулните предлагаха много информация, която можеха да извлекат единствено посветените. Хората, които се стичаха в шатрата, показваха на Даг как лечителите се справят с някои от заболяванията, а пък от книгите научи за случаи, на каквито не се беше натъквал, затова се взираше в страниците, докато не паднеше мрак. Тъй като започваше да се учи твърде късно и държеше да навакса бързо, успешно се

пребори със северняшката си мълчаливост и започна да залива Чала и Аркади с въпроси, също както правеше Фаун.

Един следобед се върна в дома на Аркади, за да вземе забравен пакет с инструменти, и откри Фаун разплакана, свита на кълбо на леглото. Наведе се над нея и тя се изправи, бързо избърса очи и се престори, че се прозява.

— Вече си се върнал! Бях полегнала малко. Винаги се подувам, след като спя през деня. — Само че трапчинките на бузите ги нямаше, а големите ѝ кафяви очи излъчваха тъга.

— Какво има, Искрице? — Той проследи с пръст мокрите следи по бузите ѝ.

— Нищо. — Тя тръсна тъмните си къдрици и за негово облекчение престана с лъжите. — Просто... глупости.

— Не е нищо. И не са глупости. Кажи ми. Можеш да споделиш с мен всичко. — Поне се надяваше да е така, тъй като далече от дом и близки тя имаше единствено него.

Тя подсмръкна жално, замисли се и кимна.

— Просто... просто... вечер всичко е наред, защото ти се прибиращ, говориш с мен, но откакто Бар и Ремо заминаха, през деня тук е мъртвило. А и вече няма какво да правя. — Протегна празните си ръце. — Уших и последните гащи, вече нямам прежда за чорапи, не се налага нито да готвя, нито да чистя, защото съседките на Аркади са поели тази работа. Прекалено сиво и студено е, за да изляза да поседя навън, а и няма какво да правя. Изобщо не е хубаво. — И продължи тихо: — Не е възможно да ми е мъчно за Уест Блу, защото не искам да се връщам там. Може би просто цикълът ми приближава. Знаеш, че тогава ставам кисела.

Той се наведе и целуна потното ѝ слепоочие, замислен над двете възможности. Бе напълно възможно на човек да му е мъчно за място, на което не иска да се върне. А месечният ѝ цикъл приближаваше. „Точно така, но не съвсем“, помисли си.

— Горката Искрица! — Вдигна ръцете ѝ и ги целуна една по една, а тя подсмръкна отново.

— Точно това е проблемът, че няма нищо. Ръцете ти се чувстват забравени. Не са свикнали на бездействие.

— Не може ли да ми донесеш... в този лагер има ли магазини както на езерото Хикори? Можеш ли да ми донесеш вълна или памук

или нещо подобно? — Тя се намръщи. — Ох, забравих. Тук сигурно нямаме лагерен кредит.

— Нямаме. — Той не откъсваше поглед от нея. Нима бе отдал всички мисли на работата и бе забравил напълно за Фаун? Очите ѝ блестяха всяка вечер, устните ѝ се разтваряха, докато слушаше в захлас как е прекарал деня, затова бе решил, че е щастлива и доволна. А трябваше да забележи, че тя почти не говори. Дните ѝ би трябвало да са наситени с нови лица и събития, също като неговите. Отсъстващи богове, та нейната глава бе по-пригодена за учене от неговата.

Тя се поизправи.

— Остави ме ти мен. Обещах, че ще изтърпя всичко, което ми поднесе лагерът, стига ти да получиш онова, което ти е необходимо, и нямам никакво намерение да се връщам в моя свят. Ще се оправя.

— Ш-ш-ш, Искрице. Ще оправим нещата. — Той я прегърна и се опита да я успокои. Накрая усети, че е спряла да плаче, и излезе да се върне при Аркади.

— И дума да не става — отсече Аркади, когато Даг му обясни какво иска. — Фермер не може да научи техниките ни.

Даг изобщо не се изненада — очакваше точно този отговор — и продължи да настоява:

— Открай време имам намерение да я обуча сам, но както сме я оставили да седи без работа по цял ден, си е огромна загуба на възможности. И на ресурсите на лагера. Фаун може да научи всичко, на което решиш да я научиш — освен как да управлява усета си за същност. Тя може да е моите две ръце, ако стана лечител на фермерите. Ти не си я виждал, но аз знам. Когато е до мен, фермерите се успокояват и не се плашат от това, че съм Езерняк. Жените виждат, че тя не се страхува, а мъжете я харесват, защото е сладурана, и забравят да се притесняват от Езерняшките магии. Ако ми се наложи да лекувам фермерски жени и момичета — а те ще са половината от пациентите ми, — тя трябва да е с мен, ако искам да ме допуснат да ги прегледам. — Спомни си как Аркади се справяше с тумора на гърдата и други типично женски болести и потръпна. — Отсъстващи богове, не се шегувам!

Аркади довърши бележките си за един изваден зъб, остави перото и се намръщи.

— Не е решено, че ще те пуснем да лекуваш фермери. Що се отнася до това да вземем Фаун да работи в лечителската шатра — разчитам на твърдението ти, че има сърчни ръце. Но тази нейна ярка същност, която не може да заслони, ще разсейва и пациентите, и лечителите.

— Мен не ме разсейва — заяви Даг. — Същите глупави аргументи се опитваше да ми пробута Хохари. Незаслонената същност на едно фермерско момиче може да притесни единствено онези, които искат да се разсейват.

— Защо да искат?

Даг прехапа устна.

— Аз съм непознат за хората. Не съм си извоювал доверието им. Знаем, че не мога да искам подобно нещо от тях. — Погледна Аркади в очите и заръмжа също като капитана си едно време: — Ти обаче можеш. Вече знам колко те уважават всички и дори знам защо. Ако искаш, можеш да го направиш, и двамата го знаем. — Отново заговори с нормален глас. — А и какво губиш? Пробвай я за две седмици. Ако не работи тук, можем да измислим нещо друго. Ние със съпругата ми фермерка нямаме намерение да оставаме за постоянно.

— Хм — отвърна Аркади и затвори книгата. — Наистина ли мислиш така? Добре. Ще поговоря с Чала и Ливън.

Фаун изпадна във възторг, когато научи новината, и Даг бе много горд, че е проявил такава съпругеска предвидливост. На следващата сутрин, когато тръгнаха, за да я запознае с лечителите, тя направо подскочаше по пътя. Забеляза развеселения му поглед, спря, тръсна глава и отново заподскача. Когато обаче приближиха, вече вървеше спокойно.

Даг я наблюдаваше внимателно през цялото време. Чала се държеше студено любезно. Ливън, старият билкар, имаше вид на човек, на когото му се налага да поеме допълнителен товар. Двете му помощнички и момчето на Чала отначало се държаха резервирано, но поомекнаха, когато разбраха, че Фаун ще поеме значителна част от досадните им задължения: че ще мие подлогите, ще пере постелите,

ще почиства билките и ще мете. След първите няколко дни неизменното ѝ добро настроение смекчи отношението дори на лечителите. След още седмица дори жителите на лагера, които се отбиваха за някой лек, вече не се учудваха, че тя е там.

Даг беше много по-спокоен, че тя е около него; освен това се радваше, че е щастлива. Постепенно свикна да я вика на помощ, когато се налагаше, и малко по малко и останалите в шатрата свикнаха с това. Първия път, когато Чала му възложи задача, за която бяха необходими две ръце, Даг се усмихна тайно: бяха победили.

Една сутрин, тъкмо когато Даг се надигаше от масата след закуска, Аркади каза:

— Чакай малко.

Даг послушно седна.

— Някакъв напредък с асиметрията?

Даг сви рамене.

— Май не.

Истината бе, че просто не се беше замислял.

— Пробвай сега.

Даг отпусна дясната си ръка на масата и се опита да извика проекцията, но резултатът бе като миналия път.

— Ясно — въздъхна Аркади и стана да потърси нещо на полиците. Върна се с въже и нож. Стегна единия край на въжето за куката на Даг, изви лявата му ръка зад гърба и я върза за облегалката на стола. Даг не помръдваше.

— Така ще държи.

Даг подръпна.

— Май да.

— Свободна ли е дясната ти ръка?

Даг размърда пръсти.

— Напълно.

Фаун седна срещу Даг да види какво ще стане. Погледна го и се ухили. Очевидно Даг бе обърнал внимание на обяснението ѝ как и кога се е появила призрачната ръка.

Аркади запали свещ, като махна с ръка над нея, седна отдясно на Даг и взе малък остър нож.

— Твърдиш, че си свързвал кръвоносни съдове, докато си лекувал фермери.

— Така беше — потвърди Даг, докато наблюдаваше с тревога как Аркади прокарва ножа над пламъка. — Коляното на Ход, разбитата глава на Чикори. Те са податливи и разтегливи, когато се прекъснат, а краищата им, изглежда, искат да се намерят и свържат отново. Говоря за по-големите. Като ги проследиш, откриваш, че стават все по-малки, и накрая се отказваш, защото рискуваш да се оплетеш така, че да не можеш да освободиш същността си.

— Точно така. Открай време се питам дали малките артерии не се изливат в някакво езеро от тъкани, откъдето вените смучат кръв, за да я пуснат отново да циркулира, или просто са свързани. Ако Суто бе достатъчно напреднал, за да се изтегли от оплитането, може би щях да пробвам... Както и да е. Днес няма да се занимаваме с този въпрос. — Той вдигна ножа и го размаха, за да изстине по-бързо. — Сега е време да поработиш с нещо по-интересно от лист хартия.

Прокара острието по ръката си и преряза една изпъкнала вена. Кръвта шурна и Фаун изписка. Аркади протегна порязаната си ръка към Даг.

Даг я гледаше със смес от страх и раздразнение. Опита се да повика проекцията на дясната си ръка. Лявата напъваше въжето, но дясната не реагираше.

— Какво? — попита Аркади. — Просто ще си седиш и ще чакаш кръвта на учителя ти да изтече ли? Засрами се, Даг!

Даг се изчерви, намръщи се и протегна пръсти. Тръсна глава.

— Съжалявам. Много съжалявам.

Аркади изчака още малко, след това сви рамене, прокара дясната си ръка над лявата — проблясъкът на проекцията бе толкова бърз, че Даг едва го забеляза — и попи кръвта със салфетка. Кървенето спря. Аркади остана дълго с наведена глава; наблюдаваше чирака си изпод вежди по онзи начин, който караше Даг да се чувства като глупак.

— Такааа — повлече лечителят. — Може би... — Взе още едно въже и коленичи до стола на Даг. — Фаун, ела да ми помогнеш. Искам да му вържа и краката.

— Защо? — попита Даг. — Никой не може да направи проекция на крака.

— За всеки случай.

Фаун докосна Даг по рамото и коленичи от другата му страна. Двамата с Аркади прокараха въжето няколко пъти и стегнаха възлите. Даг извиваше врат и се опитваше да види какво правят, но така и не успя. Подръпна въжето с глезени, усети, че е стегнато здраво, и зачака двамата да седнат.

Аркади отново прокара острието над пламъка.

След това се пресегна със светкавична бързина, дръпна ръката на Фаун пред Даг и я поряза.

— Ох! — писна тя.

Даг едва не се прекатури, докато се опитваше да се освободи. „За всеки случай, мътните да те вземат дано!“ Напъна въжето, опита се да изчопли възела отпред, мина му през ума да изтръгне същността на Аркади, след това спря, тъй като той продължаваше да стиска ръката на Фаун. А от нея течеше кръв. Много. Фаун се беше ококорила. Изпъшка, но не се опита да се освободи. Вместо това погледна Даг с надежда.

— Можеш да затвориш раната, нали? — измърка Аркади до ухото на Даг.

— Мътните да отнесат очите ти дано... — изръмжа Даг. Аркади не бе планирал да използва Фаун, не беше питал дали тя има нещо против, а изненадата и болката ѝ бяха подействали върху усета за същност на Даг като шок. Болката ѝ продължаваше да пулсира, искряща като пръснати стъкълца.

Аркади пусна ръката на Фаун, а Даг протегна своята на сантиметри от бледата кожа. Разрезът бе около сантиметър и половина, точно върху синята вена. Даг се насили да диша, да разтвори същността си, да се съсредоточи. „Влез в раната.“ Ръката на Фаун стана по-голяма пред вътрешния му взор, появи се ново усещане и светът наоколо изчезна. Той потърси потръпващите краища на вената. Същността на дясната му ръка зажува. „Мътните да те вземат, Аркади, от тази страна нямам никакви умения...“

С умения или без, успя да протегна същността си извън ограниченията на кожата. Непохватно прихвана двата края на прекъснатия кръвоносен съд и ги събра — те сякаш се търсеха, което му помогна, — и оформи здраво — не беше чак толкова здраво — подсилване, за да не се разделят. „Готово.“ Насили се да се успокои да не би да подпали ръката на Фаун и да ѝ причини повече болка от

Аркади. Влезе вътре, откри живата тъкан и започна да я свързва. Влезе още по-надълбоко...

Не нечий усет за същност го изтръгна от транса, а Аркади — просто го плесна по главата. Даг се опомни, примигна и утринната светлина нахлу в очите му. Пое си дълбоко дъх и се огледа. Фаун почистваше кръвта със салфетката на Аркади. Върху ръката ѝ розовееше бледа ивица.

Даг си пое дълбоко дъх.

— Обичаш да живееш на ръба, така ли, Аркади?

Аркади сви рамене. Очевидно нямаше намерение да се извинява.

— Беше крайно време някой да те тласне напред. Получи се, нали? Дай сега да видим проекцията.

Тя се оказа слаба, немощна, но поне се виждаше. Даг я повика отново. После отново. Усети замайване, прилоша му и Аркади сложи край на опитите и позволи на Фаун да го развърже.

Даг разкърши схванатия си гръб. Единственото, което го спря да удари учителя, бе мисълта: „Значи ли това, че вече не съм под карантина?“

7.

Един ясен ден в началото на пролетта Фаун, Нола и Чери, помощничките на билкаря, натовариха една ръчна количка, изкараха я през портата и се спуснаха по хълма към сечището, където бяха напоили конете първия ден. Клоните на дърветата бяха все още голи под студеното синьо небе, но пъпките се бяха надули и редки бурени вече надничаха сред ниската кафява трева.

Едва сега Фаун разбра защо в кухнята на билкаря работата никога не свършва. След като приготвеха отвари за нуждите на лагера, билколечителят и помощничките му правеха нови, с които търгуваха, както днес. Някои от лековете не бяха много по-различни от онези, които приготвяха майката на Фаун и леля Нати, но лечител Ливън ги подсилваше, за да станат по-ефикасни и — това бе особено важно за него — еднородни. За разлика от лековете за всякакви болести, които се предлагаха на пазара в Удавената махала и за които Даг твърдеше, че съдържали главно алкохол — може и да си болен, но ще си толкова пиян, че няма изобщо да ти пука, беше вметнал Бар, — лековете на Езерняците действаха върху определени болестки. Имаше очистително против глисти за хора, коне, едър рогат добитък и овце; ефективни лекове за треска; в Уест Блу холера нямаше, но тук се появяваше, особено през дългите горещи лета; горчив прах против болка от върбова кора и мак, какъвто Даг бе използвал, когато си беше счупил ръката; тинктура от попадиино семе за проблеми със сърцето; сив пращец, с който местните ръсеха раните, за да избегнат инфекции.

На сечището имаше много Езерняци, които разпъваха навеси и редяха сергиите си. Днес предлагаха ръчни изделия, каквито Фаун не бе виждала: фини кожи, които не изгниваха, въжета и конци, които не се късаха, железарски инструменти, които не ръждясваха, остриета, които не се затъпяваха. Фаун помогна на момичетата да подредят стоката, след това седнаха и зачакаха купувачи.

Не се наложи да чакат дълго. Към обед заприиха фермери, някои с раздрънкани каруци или фйтони, други яздеха коне или

мулета. Денят щял да мине бавно, обясни Нола на Фаун: на пазара имало работа през лятото, когато пътищата били по-добри. Повечето хора тук вече знаели какво се предлага, знаели си имената и търговията вървяла бързо.

Богато украсена каруца, теглена от четири сиви коня, излезе на сечището. От нея слязоха петима: много добре облечен фермер с прошарена коса, слугиня, която се грижеше за момченце, коняр, който веднага се зае да четка конете, и жена с прошарена коса, очевидно съпруга на фермера. Бе половин глава по-висока от него, но чудесно облечена, в пола за път, прилепнал жакет и елегантни ботуши, пясъчнорусата ѝ някога коса бе сплетена на плитки. Отправи се без колебание към един от въоръжените патрулни в края на сечището и заговори с него. След малко той кимна и с известно нежелание тръгна нанякъде.

— Виж! Тя се върна! — промърмори Нола.

— Виждам — отвърна тихо Чери.

Момченцето сграбчи ръката на баща си и го поведе да разгледат какво се предлага по сергиите. Високата жена се огледа и тръгна право към масата с лековете. Фаун примигна. Въпреки че носеше фермерско облекло, жената имаше фината костна структура и ясните сребристосини очи на чистокръвна Езернячка.

И погледна Фаун със същата изненада, с която Фаун оглеждаше нея.

— Отсъстващи богове — възкликна жената, без да крие колко се забавлява. — Да не би в Ню Мун вече да приемате фермери? Чудо на чудесата!

— Не, госпожо. — Фаун вирна брадичка. Всъщност едва се сдържа да не докосне чело, както правеше Даг, но не бе сигурна дали жената няма да приеме поздрава за подигравка, така че стисна ръце в скута си. — На гости съм. Съпругът ми е Езерняк от Олеана и се учи за лечител при Аркади.

— Нима?

Тъй като не бе сигурна какво означава това възклицание, Фаун се усмихна приятелски. Очите на жената проследиха брачната връв, показала се изпод маншета на лявата ѝ ръка, и тя се наведе и протегна пръсти, но веднага се овладя, изправи се и заговори по-любезно:

— Може ли да погледна? Та това е истинска брачна връв!

Фаун вдигна ръкава и сложи ръка на масата.

— Да, госпожо. С Даг си ги направихме в Олеана.

Момченцето притича към майка си, но се засрами, стисна полата ѝ и зяпна Фаун. Мъжът го последва и прегърна жената през кръста.

Лицето ѝ за миг застина, което издаде, че е протегнала усета си за същност.

— Как така? — попита тя, без да крие удивлението си.

— Даг вплете своята същност по традиционния за Езерняците начин. Когато дойде ред да изработя моята връв, открихме, че същността ми ще последва живата ми кръв във връвта, и Даг я убеди да остане там.

— Кръв? Никога нямаше да се сетя...

Мъжът наблюдаваше тревожно профила на съпругата си. Тя го погледна, вирна брадичка и заяви:

— Няма значение. Не ми трябва. — Фаун не бе сигурна какво чувство стопли очите ѝ — може би гордост? Или пък облекчение? Жената си купи прахчета против болка, лек за малария и половината от запасите им сироп, който облекчаваше жените със сутрешно гадене. Плати с истинска монета от Греймаут — извади я от тежка кесия. После заедно със съпруга си и сина си се върна при файтона, където слугинята подреждаше обяда.

— Коя е тази жена? — попита Фаун момичетата. — Прилича на Езернячка. Оттук ли е?

— Беше. — Нола не скри разочарованието си. — Беше патрулна, но преди десет години избяга, за да се омъжи — ако това може да се нарече брак — за тоя фермер.

— Казват, че имал няколко фабрики в Мос Ривър Сити — добави Чери и кимна към каруцата. — Построил ѝ триетажна къща с изглед към реката, цветята стигали чак до водата.

— Прокудили ли са я?

— Би трябвало — отбеляза Нола. — Само че хората от нейната шатра не поискаха подобно нещо от лагерния съвет.

— Смешно е, когато се каже, че прокуждат дезертъорите — въздъхна Чери. — Почти никой от тях не се връща и роднините им нямат право нито да разговарят с тях, нито да ги посещават в земите на фермерите. Ако роднините тръгнат след тях и ги довлекат обратно, повечето си заминават при първа възможност. Почти никой няма

желание да ги преследва, за да ги обесят. Някои настояват, че след като човек няма желание да живее тук, по-добре да върви другаде, преди да зарази и останалите с вредното си настроение.

— Много хора ли напускат лагера?

Чери сви рамене.

— Не много. Десетина годишно.

На езерото Хикори подобно нещо бе нечувано. Ако във всеки лагер на юг имаше хора, които търсеха щастието си другаде, това бе важно. А и по всичко личеше, че на поста пред лагера пропускат само в едната посока.

След малко по изровения път се приближиха трима Езерняци — възрастна жена и двама русокоси младежи. Седнаха при семейството от Мос Ривър и заговориха тихо. Възрастната жена каза нещо на момченцето и то избухна в смях, а Езернячката във фермерски дрехи отпусна ръка на корема си и тримата новодошли се усмихнаха. След известно време семейството на фермера събра нещата си и каруцата потегли. Възрастната жена дълго гледа след тях.

До заслона спря малка каруца и младежът, който я караше, скочи и свали две щайги. Остави ги до масата с лекарствата и свали още две. Фаун надникна вътре и видя, че са пълни със стъклени буркани и увити в слама бутилки.

Уморен не по-малко от коня, човекът остави щайгите и рече:

— Да не би да съм закъснял? А, добре! Нямам много пари, но знам, че това ще ви послужи.

Чери и Нола бяха доволни — винаги имаха нужда от хубави стъклени буркани в шатрата — и коленичиха, за да огледат стоката. Младият мъж пък огледа изненадано Фаун.

— Здравсти! Ти не си Езернячка!

— Не съм, господине. — Обръщението бе твърде ласкателно за толкова млад мъж, но в това нямаше нищо лошо. Тя повтори вече до болка познатото обяснение, което използваше пред всеки клиент. — Но съм омъжена за Езерняк. Съпругът ми е от Олеана и е тук, за да учи за лечител.

— Я виж ти! Не си достатъчно голяма, за да си омъжена!

Фаун премълча. Знаеше, че ще се почувства пораснала, когато подобна забележка започне да ѝ доставя удоволствие, вместо да я дразни.

— На деветнайсет съм. Всички мислят, че съм по-млада, защото съм дребна. — Тя изпъна гръб, та непознатият да види, че извивките й съвсем не са на дете.

— Деветнайсет! — повтори той. — Виж ти! — Той самият беше на същата възраст, със свежо лице, кестенява коса и сини очи. Бе жилиав като Уит, но по-висок. — Сигурно съпругът ти е важна клечка, след като е успял да те вкара в лагера. Обикновено не пускат фермери.

Фаун сви рамене.

— Не ни приютиха като членове на Ню Мун. Тук сме за малко. Даг ми намери работа, след като вече нямаше какво да плета и започна да ми домъчнява за вкъщи. Той беше патрулен в Олеана, но откри, че има призвание за лечител. На фермери — добави тя гордо. — Досега никой не е правил подобно нещо.

Младежът зяпна.

— Не е възможно! Нали фермерите полудяват, когато Езерняците прилагат магиите си върху тях?

Доста точна забележка, но може би той не беше чак толкова зле осведомен както останалите.

— Даг мисли, че е решил проблема с омайването и как да помага на хората. — След това добави честно: — Все още обаче не знае дали не причинява вреда на самия себе си. Начинаещ лечител е, но смята, че ще се справи... Според него фермерите в Олеана трябва да научат много повече за Езерняците, защото там има много злини — морящи твари, — непрекъснато се появяват нови и е опасно, ако хората не знаят с какво си имат работа. Според него работата на лечителя е и да учи хората.

— А... морящите твари... те много ли зло причиняват?

— Не, защото патрулите в Олеана не ги оставят, но работата им може да стане по-лесна.

Младежът потри уста.

— Двама приятели мислеха да идат да живеят в Олеана. Истина ли е, че там има свободна земя? И че я дават просто така?

— Трябва да се регистрираш в най-близкото село, при писаря, да разчистиш дърветата и камъните, да извадиш дънерите. Има работа, ако си готов да превиваш гръб. Двама от братята ми точно така направиха, на границата с горите на Езерняците. Най-големият ми брат наследява фермата на татко, разбира се.

— Да, и моят — въздъхна младежът и добави: — Казвам се Финч Бриджър. Домът на родителите ми е на десет мили. — И посочи на югоизток.

— Фаун Блуфийлд — представи се Фаун.

— Приятно ми е! — Той протегна загрубялата си ръка, Фаун я пое и се усмихна. — А зимите в Олеана не са ли много сурови?

— Даг казва, че най-страшно е край Мъртвото езеро. И тежко. Да си приготвиш храна, фураж за добитъка, дърва за огрев и топли дрехи.

— Сняг има ли?

— Разбира се.

— Тук само веднъж съм виждал сняг, а по обяд вече се беше стопил. Зиме тук вали само студен дъжд.

— През зимата е тихо и спокойно. А пък колко е весело, когато изкараме шейните. Татко слага звънчета. — Фаун усети, че ѝ домъчнява за дома при този спомен.

— Виж ти — каза Финч, след като си представи картината. — Сигурно е весело.

Нола и Чери приключиха с броенето и се върнаха при масата, а Финч бръкна в джоба си и извади няколко монети.

— Кажете ми за колко стига... Трябва ми от това и от това... не мога да не взема и от това, защото жив ще ме одерат.

Взе всичко, което бе останало от лекарството против повръщане, и Фаун изви вежди.

— И ти не изглеждаш достатъчно голям, за да си женен.

— Аз ли? — Той се изчерви. — За снаха ми е. Пак чака бебе и ѝ е толкова лошо, че не може да вдигне глава. Затова оставих другата работа и дойдох тук.

— Сиропът ще спре гаденето — увери го Фаун. — Дори вкусът му е поносим, като за лекарство. — Прииска ѝ се да бе имала от този сироп, когато ѝ се налагаше. Побърза да прогони неприятния спомен. Бе изгубила бебето, преди да започне да повръща и всички да разберат; беше си представяла момиченце с игриви очи, вече пораснало колкото момченцето на Езернячката.

Младият Бриджър внимателно подреди лекарствата в каруцата, после свали от нея шест издути чувала, които приличаха на претъпкани с пух възглавници, и ги отнесе някъде. Върна се с един от тях, вече пълен само наполовина. Подаде ѝ го.

Фаун надникна. Беше пълен с непреден памук.

— От какво друго имаш нужда? Не знам колко струва. — Тя погледна Нола за помощ.

— Нищо не струва. Това е подарък.

— За мен ли? — изненада се Фаун.

Той кимна.

— Не мога да го приема!

— Той остана. Няма смисъл да го връщам.

— Ами... благодаря!

Той кимна отново.

— Няма защо. Ами... беше ми приятно, Фаун Блуфийлд. Надявам се при теб всичко да е наред. Кога тръгвате на север?

— Още не знам. Всичко зависи от Даг.

— А, ясно. — Той се застоя, сякаш искаше да каже още нещо, след това погледна слънцето, усмихна ѝ се отново и тръгна.

След половин час един фермер купи последното лекарство от масата — буркан с мазило за напукани конски колене — и си замина. Трите момичета помогнаха на другите Езерняци да приберат масите и да навият навесите. Чери и Нола бяха доволни, че са събрали толкова пари и са получили безценните буркани и шишета. Поеха с количката, натоварена с разменената стока. Фаун се обърна към сечището и си помисли, че мястото ѝ се бе сторило съвсем различно, когато го видя за пръв път.

Така беше и с всяко друго място. Спомни си малката река под Уест Блу. Зиме я сковаваше лед и изглеждаше напълно неподвижна, но водата отдолу тайно подронваше брега, докато един ден не отнасяше цели буци пръст. След колко ли време тези южни Езерняшки лагери щяха да се разпаднат по същия начин? Тази мисъл я разтревожи.

Докато Фаун вадеше обяда от кошницата, зазвуча далечен звън. Аркади скочи, пусна хляба и сиренето на масата, пийна глътка горещ чай и подкани Даг:

— Хайде. — След миг колебание се обърна към Фаун. — Ти също, Фаун.

Забързаха към шатрата на лечителите. На вратата Аркади спря и стисна ръката на Даг.

— Мислех, че ще имаш поне още седмица за обучение, но нищо, и така ще се справим. Ще правиш каквото ти кажа и няма да се колебаеш. Махни куката, само ще пречи.

— Ами замърсената ми същност?

— През следващия половин час ни чакат по-важни проблеми.

Даг нави ръкава си, разкопча катарамите и последва лечителя. Познаваше бременната на носилката и роднините, които я носеха със същата бърза крачка като Аркади, защото я бе посещавал всеки ден заедно с наставника си.

Чувстваше се неудобно, защото откакто пристигна, Аркади настояваше да го води на всяко раждане в Ню Мун Кътоф. Като млад патрулен му се бе наложило да изроди дете на Северния път — измъчената, но за щастие опитна майка го напътстваше какво да прави, — така че не изпитваше неудобство, но въпреки това все още се чувстваше като натрапник в шатрите на бъдещите майки. Две от ражданията протекоха напълно нормално и Даг седя кротко, слушаше какви инструкции им дава Аркади и се стараеше да не наднича над рамото му. При третото раждане се налагаше плодът да бъде обърнат в правилно положение, докато е в утробата. Аркади се справи с помощта и на ръцете си, и на същността.

На Даг целият процес се стори безкрайно сложен. „Ти да не би да си въобразяваше, че жените са пълни със слама?“, бе попитал Аркади. След това му обясни, че поне веднъж в годината всички чираци на лечителите в областта се събират, за да наблюдават дисекция, когато някой дари тялото си, и за да запомнят завинаги всяка част от структурата на тялото. Обеща му — по-точно заплаши, — че на всяка цена трябва да присъства на подобна демонстрация. Днес на Даг му предстоеше — може би — да види отвътре тялото, докато е все още живо.

Усложнението при Тауа Килдиър го ужаси. Тайнствената плацента, която хранеше плода, бе запушила изхода на утробата, вместо да е вдигната по-високо, където ѝ е мястото. Родилните болки трябваше да я разкъсат дълго преди бебето да излезе на бял свят и да си поеме въздух; без помощ резултатът щеше да е посиняло дете, а на майката да ѝ изтече кръвта. Предложението беше драстично: да се изреже бебето направо от утробата. В този случай имаше голям шанс детето да бъде спасено, но за майката нямаше голяма надежда — с

помощта на същността нямаше да се получи. Едва сега Даг разбра защо по време на упражненията Аркади бе настоявал да се научи да контролира кръвния поток.

Роднините на Тауа, Чала и Аркади помогнаха да прехвърлят бременната жена на високото до кръста легло в светлата стая. Чала вече миеше големия ѝ корем с житна ракия, докато сестра ѝ ѝ сваляше дрехите. Парчето плат между краката ѝ бе подгизнало от кръв.

Жената не носеше споделящ нож. Никой от роднините също не се бе сетил да донесе. Една севернячка щеше да помисли и за това...

— Хайде, Даг — сопна се Аркади, — отвори се. Напълно. — Стисна лявата ръка на Даг и я притегли над долната част на корема на жената.

Стаята се завъртя пред погледа на Даг и той затвори очи, за да се съсредоточи над същността на Тауа и да не вижда бледото ѝ лице и стиснатите зъби. Сестра ѝ държеше побелялата ѝ ръка, а уплашеният съпруг другата; момчето на Чала разтвори внимателно устата ѝ, за да пъхне кожена каишка, която да захапе. Даг бе виждал подобно изражение за последен път, когато един патрулен се промъкваше към злина. Беше се втренчил в очите на смъртта с широко отворени очи.

Гласът на Аркади прозвуча в ухото му:

— Плацентата се е разкъсала прекалено скоро и оттам идва кръвотечението. Пусни навътре проекцията на лявата си ръка. Разпрости се колкото можеш. Натискът да е същият както при кървяща рана, но в този случай ще работиш отвътре навън. Добре...

Даг оформи призрачната си ръка като широка лилия, която притисна утробата на Тауа отвътре. Спусна и дясната проекция от другата страна, за да осигури допълнителен натиск. Кръвоизливът между краката намаля до капки. С крайчеца на окото си Даг забеляза как Чала се навежда, мярна проблясъка на остър нож и как плътта се разтваря. Два разреза, единият на коремната стена, а вторият на самата утроба. Аркади бе от другата ѝ страна и следваше разреза с проекцията на ръцете си, за да ограничи кървенето. Даг съзря малкото хлъзгаво алено телце да се измъква навън, първо краката, след това усети травматизираната му същност, която издаваше, че детето е добре. Други ръце го поеа от Чала. Последва гъргорене и бебето проплака.

— Детето е спасено, сега да спасим и нея — измърмори Аркади.

Болката и страхът на Тауа нахлуха в същността на Даг и той се опита да ги успокои. Спомни си изражението ѝ и си каза, че на всяка цена трябва да издържи. Неведнъж по време на патрул му се бе налагало да лекува рани. Сестрата и съпругът също допринасяха за болката и напрежението, но така поне споделяха част от изпитанието на Тауа. Опитните създатели владееха уменията да се заслонят така, че да не усещат чуждата болка, но не можеха да си спестят болката на пациента. Даг се надяваше, че и двамата му наставници внимават да не се оплетат.

Споделянето на болката не влияеше еднакво на всички. Допреди малко двете помощнички на билкаря придържаха глезените на Тауа. Сега едната се бе свила в ъгъла и хлипаше, опитваше се да отблъсне черната пелена, която заплашваше да я обгърне, и се бе заслонила, затова Фаун бе заела мястото ѝ. Усмихна му се и се опита да скрие страха си, защото бе напълно уверена в способностите му. Даг си спомни, че трябва да диша.

— Сега — прошепна Аркади в ухото му — трябва да изкараш плацентата, без да отпускат натиска, за да излезем оттам и да я затворим. Отпусни проекцията през тъканите... подръпни леко пъпната връв, добре, така, всичко е наред...

Аркади и Чала затвориха вътрешния разрез с общи усилия: той свързваше тъканите, докато тя подсилваше след всяко негово движение. След това се заеха с коремната стена, която зашиха с извита игла и конец. Отново измиха набръчкания вече корем с житна ракия, след това го избърсаха със суха кърпа. Гърдите на Тауа се надигаха, по слепоочията ѝ се стичаха сълзи от болка, но очите ѝ блестяха и тя кимаше бързо, докато сестра ѝ ѝ показваше зачервеното лице на малкото момиченце. Съпругът ѝ плачеше, без да се срамува. „И как иначе“, помисли си Даг.

Мина цяла вечност, докато Аркади отново зашепна на Даг:

— Постепенно отпускай и да видим какво става. Коремната стена ще заздравее сама, там проблем няма. Така. Добре. Май всичко е наред...

Даг бавно отдръпна призрачните си ръце. Широка естествена рана, оставена от плацентата, бе все още отворена, но само сълзеше. Родилката изпъшка, когато той прекъсна контакта със същността ѝ,

защото болката се върна с пълни сили. Даг се отдръпна и жените се събраха, за да я допочистят.

Даг примигна и изведнъж усети, че целият трепери и му е ужасно студено. Фаун го хвана за ръка и го изведе на верандата. Той се наведе и повърна. Слънцето показваше, че още не е минало пладне, но Даг имаше чувството, че приближава залез.

Аркади излезе и му подаде чаша горещ чай. Ръката му леко трепереше.

— Вземи.

Даг я пое и отпи с удоволствие. Аркади седна на един затоплен от пролетното слънце стол до стената, Даг се отпусна до него, а Фаун клекна пред тях.

— Пуснах те в дълбоки води, но искрено се радвам, че днес беше тук. Не всеки ден успяваме да се справим толкова добре — призна Аркади.

Даг забеляза, че не спомена и дума, че се е раздал напълно.

— Тауа ще живее ли?

— Ако няма инфекция. През следващите два дни ще изпращам на смени до шатрата й всички, които могат да направят подсилване. — След малко добави: — Добре се справи, патрулен. Обикновено на чираците ми им се подкосяват краката, когато за пръв път присъстват на операция.

— Просто съм по-стар от другите ти чираци. — Даг се поколеба. — Освен това съм рязал хора с нож и преди, но не за да им спася живота.

— Сигурно — кимна Аркади и отпи глътка чай.

Даг и Фаун пиеха от една чаша, замислени за усложненията, които могат да възникнат по време на раждане. Плацентата можеше да се откъсне от утробата и да скрие фаталното кървене, докато не стане прекалено късно; бебетата се обръщаха в неправилно положение и се задушаваша на пъпната връв; детето се оказваше прекалено голямо, за да излезе. Тъй като не можеха да разчитат на въздействие на същността, фермерските акушерки понякога убиваха детето още в утробата и го вадеха мъртво. Дори с помощта на същността понякога това бе единственият начин.

— Как правиш подобен избор? Как избираш чий живот да спасиш? — Даг се питаше дали Аркади разбира, че въпросът му е

практичен, не продиктуван от отчаяние.

Аркади поклати глава.

— Обикновено се спираш на който има по-голям шанс да оцелее. Всеки път е различно и често се колебаеш до самия край. — Замълча. — Има още нещо, което трябва да ти кажа. Не става въпрос за избор. Понякога — за щастие се случва много рядко — плацентата изобщо не е в утробата, ами в тънките тръби отстрани. Детето нито може да се развие там, нито да се роди. Расте, докато не разкъса майката отвътре, и тя умира от кръвоизлива и загиването на плътта. В този случай се налага незабавно да изтръгнеш същността на зародиша. Не позволяваш на майката или роднините да се месят и да ти влияят. Можеш да изтеглиш остатъците в утробата и те ще бъдат отмити по време на следващия ѝ цикъл, въпреки че често се случва да забележиш проблема, когато тръбата се е спукала. В този случай можеш да направиш единствено подсилване и да се надяваш, че тялото ще се справи само.

— Разкъсване на същността — промълви Даг. — Също като злина. — Същото, което злината в Гласфордж бе причинила на детето на Фаун; по строгото ѝ лице се сети, че и тя е разбрала истината.

— Изтегляне на същността — поправи го Аркади. — Като истински лечител. За четирийсет години съм виждал подобна процедура само три пъти и благодаря на отсъстващите богове, че първия път бях с наставника си, който ми даваше инструкции какво да правя, иначе нямаше да се справя.

— Значи тази същност ще влезе в мен.

— Същото е като експериментите ти с храна. Но, да, ще влезе в теб и същността ти скоро ще я поеме. — Но нямаше лесно да забрави подобно нещо, ако можеше да съди по тъмните сенки, които преминаха по ярката същност на Аркади.

Даг отпи глътка чай, за да потисне гаденето. Фаун взе чашата от ръцете му и също отпи, вероятно поради същата причина.

— Не съм сигурен — продължи Аркади — дали трябва да се моля да не попадам на друг такъв случай, или следващата жена да дойде при мен навреме.

Даг бе наясно, че главните лечители пазят тайните на занаята си и не ги обсъждат с непознати. Вече му ставаше ясно защо постъпват по този начин.

— А пък аз си мислех, че задълженията на учителите са по-леки, отколкото на патрулните.

— Днес имахме късмет. — Аркади допи чая, изпъшка и се надигна. — Не го забравяй.

Даг тръгна след него. За пръв път се запита защо приятният Аркади няма съпруга. Откакто бяха пристигнали в Ню Мун, бе толкова зает, че не бе забелязал тази необичайна подробност. Реши някой ден да попита Чала. Имаше възможен отговор, който нямаше да понесе да чуе днес.

След две вечери Даг седеше с Аркади на кръглата маса и се упражняваше. Изпробваше силите на дясната си проекция срещу лявата. Лявата неизменно печелеше, което ставаше досадно. Погледна седналата да преде пред огъня Фаун и реши да измисли по-подходящо упражнение, което да му позволи да си легнат по-рано.

На вратата се почука, Аркади кимна и Даг стана да отвори.

Усетът за същност му подсказа, че посетителите са двама. Той отвори и с огромна изненада видя на прага съпруга на Тауа Килдиър и сестра ѝ.

— Как сте? Заповядайте.

Сестрата поклати глава.

— Не бива да се бавим. Всички от шатрата на Килдиър решихме да ти подарим това, Даг. — И му подаде дълъг вързоп. — Чухме, че имаш нужда.

„От кого сте чули?“ Даг опипа плата и веднага разбра какво се крие вътре.

— Братът на дядото на Тауа го остави на шатрата преди година — обясни съпругът. — Беше патрулен и на млади години е ходил на размяна.

— Ами... благодаря! — Не можеше да откаже такъв подарък, дори да искаше. А той не искаше. По устните му плъзна срамежлива усмивка. — Благодаря на всички от шатрата и на Тауа.

— Добре. — Новият баща и новата леля бързо си тръгнаха в студената нощ, щастливи и доволни.

„Страхотно“, помисли Даг и стисна подаръка.

Отнесе вързопа до масата и разгърна плата на светлината на лампата. Фаун застана до рамото му и му се усмихна. Когато отвътре се показа човешката бедрена кост, усмивката ѝ помръкна. Даг прокара ръка по издължената повърхност: чиста, суха, излекувана и готова да се превърне в незареден нож. Освен това бе силна: костите, дарени от много стари хора, често се оказваха прекалено крехки и не можеха да се обработват. Някой бе надраскал с игла името на донора и името на шатрата в единия край. Тази част щеше да бъде изрязана, когато оформяха върха на оръжието против злини. Даг реши да гравира името върху завършеното острие, за да не го забрави.

Чу напрегнатия глас на Фаун:

— Нож ли ще направиш от това?

— Да. Създател Вейв обеща да ми помогне, ако намеря кост. — Не можеше да се откаже от подобна възможност.

— И ще го наречеш на себе си ли?

— Да. — Той погали гладката повърхност. — Това е безценен подарък. Радвам се, че го получих. За нещо толкова лично... трябва да си радостен, че го имаш. — Костите на Крейн например, погребани с него на брега на Грейс, щяха да създават усещане за... Даг нямаше точна представа какво усещане щяха да създават, но със сигурност нямаше да му е приятно.

Фаун прехапа устна и си пое дълбоко дъх.

— Знам, че го искаш и че не можеш да откажеш, но те моля да ми обещаеш, че няма да споделяш смъртта си, докато съм жива!

— Едва ли ще стане, Искрице. — Но след като тя... „Дори не мога да мисля за това.“ Ако всичко вървеше нормално, двамата щяха да остаряят заедно.

— Просто си спомни онази ужасна балада.

— Коя ужасна балада?

— За двамата патрулни.

Той така и не успя да си спомни думите, но поне се сети за коя говори — драматичен разказ за двама партньори, откъснати от патрула и попаднали на опасна злина. Нито един от двамата не разполагал със зареден нож, но и двамата носели посветени. Разrazil се спор кой да направи саможертва и да сподели смъртта си веднага и кой да отнесе новината на скърбящата вдовица или годеница и спорът продължаваше цели три сърцераздирателни куплета. Песента бе много популярна на

север, хората танцуваха, когато я чуеха. Не че подобни трагедии не се случваха в истинския живот, но Даг предполагаше, че обстоятелствата не са били толкова ясни.

— Та това е просто песен — опита се да възрази той.

Тя стисна инатливо устни.

— Нищо, ти ми обещавай.

— Обещавам ти, Искрице.

Целуна устните ѝ с надеждата да се отпуснат.

Тя се отдръпна, вгледа се в очите му и каза:

— Дано да си вярваш.

8.

Една вечер Фаун, Даг и Аркади се върнаха късно от шатрата на лечителите — беше се наложило да лекуват дете с необичайно силна треска — и видяха, че в кошницата с вечеря на прага има писмо.

Аркади прочете надписа и изви вежди.

— За теб е. — И подаде листа на Фаун. — Сигурно куриерът го е донесъл.

Тя с изненада прочете своето име, името на Даг и „Домът на Аркади, лагер Ню Мун Кътоф“, изписани с разкривения почерк на Уит. Уит не обичаше да пише писма, което означаваше, че иска да съобщи нещо важно. Отнесе писмото до кръглата маса, докато Аркади палеше огъня, за да направи поредния чай. Даг сложи кошницата на масата, запали свещи, след това се наведе над рамото ѝ. Беше угрижен.

— Да не би нещо да не е наред?

— А, не — отвърна тя и вдигна писмото, за да вижда по-добре на трепкащите пламъчета на свещите. Почеркът на Уит бе четлив, макар на места да изглеждаше съвсем разкривен. — Уит пише, че Бери е открила купувач за „Завръщане“, който иска да използва лодката за дом. — „Завръщане“ беше значително по-здрава от повечето лодки, строени от готовите за приключения момчета от Олеана, които прииждаха от горните притоци на Грейс, и Бери бе доволна, че последната лодка на баща ѝ няма да бъде превърната в дървен материал или пък още по-зле — използвана за подпалки. За съжаление, козата Дейзи щяла да бъде продадена с плаващия дом. — Освен това казва, че Бери намерила работа на всички при капитан, на когото имала доверие, и той щял да отплава нагоре по реката много скоро, за да хване зимното пълноводие. Всички щели да пътуват заедно — Уит, Бо и Ход щели да гребат, Хоторн ще го използват като момче за всичко, а тя щяла да им е цигулар. — Бери се надяваше да намери лодка, която да приюти всички, и когато Даг и Фаун тръгнаха от Греймаут, все още не бе попаднала на нещо подходящо. На Уит му се искаше да тръгнат по суша, но ако плаваха, щяха да заработят повече пари. — Уит пише,

че ако решим да тръгнем с тях, ще ни чакат в Греймаут до края на седмицата, ако ли не — да му пиша, за да му кажа кога да ни чака в Клиъркрийк.

— Хм — изсумтя Даг.

Тя вдигна поглед.

— Трябва да му отговоря веднага, иначе писмото може и да не стигне до него навреме. Какво ще правим, Даг? Когато тръгнахме за Ню Мун, мислех, че ще останем няколко дни, а вече сме тук повече от месец.

Даг не отговори веднага, а пристъпи към мивката, за да си измие ръцете преди вечеря, ритуал, на който Аркади много държеше. Фаун го последва. Докато наредят масата, Аркади бе готов с чая.

— Обучението ми все още не е приключило — каза Даг.

Аркади изсумтя:

— Ти още не си започнал. Давам ти две години. На повечето чираци им трябва три или четири.

— Две години! — ахна Фаун.

Даг кимна едва забележимо и каза:

— Вече ми е ясно защо отнема толкова време.

— В интерес на истината — продължи Аркади, — лечителите не спират да се учат един от друг, а също и от пациентите. Често срещаните болести бързо се превръщат в рутина — а смея да твърдя, че ти си най-упоритият чирак, който съм имал, — но не можеш да пришпорваш опита. Просто трябва да изчакаш да попаднеш на някои болести.

Даг отхапа залък хляб и масло, сдъвка, преглътна и попита:

— А кога според теб ще съм готов отново да работя със същността си?

Аркади не отговори веднага, а стана, отиде до полиците, свали познатата малка книга и я отвори. Вдигна нетрепващ поглед към Даг, след това, без да обръща внимание на трохите, записа нещо, духна върху буквите, за да изсъхнат по-бързо, и каза:

— Утре.

Даг се изненада, но остана доволен.

— Ами замърсената ми същност, която толкова много те притеснява?

— Както предполагам, най-добрият лек е времето. Същността ти се чисти сама, при това много добре, и ще се изчисти напълно, стига да не поемаш отново неестествени същности. Просто трябва да престанеш.

Даг отпи глътка чай.

— Това... просто не ми е достатъчно, Аркади. Ако ще лекувам фермери и не искам да ги оставя омаяни, ще ми се наложи да поемам част от тяхната същност.

Аркади го погледна вбесено.

— Известно време всичко ми се струваше много объркано — продължи Даг, — но сега, като се връщам назад, просто не знам каква част от объркването се е дължала на чуждата същност, полепнала по моята, и колко от общуването с Крейн и бандитите му, което е напълно достатъчно, за да имаш кошмари цял живот.

— Ум, същност и... чувства се преплитат на дълбоко ниво — призна Аркади. И погледна Фаун по много особен начин.

Даг кимна.

— Независимо от всичко, което съм поел — включително когато се наложи да спра Крейн, — имам чувството, че ставах все по-добър и по-уверен, когато боравех със същността си. Притесняваше ме единствено, че е замърсена и дали с такава същност ставам за лечител.

— Всяка частица чужда същност, която поемеш, променя твоята, това си е природен закон. Съществува риск да не можеш да контролираш резултатите.

Даг се намръщи.

— Всичко, което върша и научавам — мътните го взели, всяка глътка въздух, която поемам — променя същността ми. Не е възможно да не се променям, не и докато съм жив. Може да се окаже, че ще си живея със замърсена същност, която е неизбежна като досадните насекоми, пришките по краката, времето и умората, докато патрулираш.

— Грубият хаотичен живот може и да е нещо естествено за патрулните, но лечението на същността се нуждае от деликатен контрол.

— От всичко, което видях досега, лечението на същността не е чак толкова безобидно и деликатно, колкото го изкарваш.

— Проекцията ти променя всичко, до което я докоснеш.

— И ръката ми променя всичко, до което се докосне. Винаги е било така. Както и да е, иска ми се да променя хората.

— Даг, не можеш да лекуваш фермери. Не и докато си в Ню Мун Кътоф.

— Ами ако Фаун се разболее? Ще я лекувам, и още как!

Аркади махна с ръка.

— Това е друго.

— Защо пък да е друго? Каква е разликата?

Аркади въздъхна и потри чело.

— Май се налага да ти изнеса позната до болка реч. За обикновените ми чираци започва с „Когато бях на твоята възраст...“, но при теб не е много удачно.

— Когато си бил на моята възраст — помогна му Фаун.

Аркади я погледна.

— Малко по-голям. Не много по-голям.

Даг се облегна, отхапа нов залък и даде знак на Аркади, че го слуша внимателно.

Аркади си пое дълбоко дъх.

— Когато бях значително по-млад и глупав и много по-енергичен, двамата със съпругата ми станахме лечители в лагер Хачет Слау, на около сто и петдесет мили на север.

„Каква съпруга?“ Фаун не бе забелязала и следа от госпожа Аркади, откакто пристигнаха, да не говорим, че не бе чула и дума за нея. Даг кимна с разбиране — очевидно знаеше за кое място става въпрос. Дали пък не бе нещо друго? Не беше сигурна дали Аркади забеляза как чиракът му трепна. Разказ за жестоката съдба, сполетяла първите съпруги, щеше да се отрази неблагоприятно върху Даг. Фаун преглътна и стисна устни.

— И двамата бяхме станали пълноправни лечители съвсем наскоро. Бриана имаше невероятен талант за женските болести. За себе си вече чувах приказки, че ще стана лечител на същности, когато натрупам повече опит. По онова време май имахме повече ентузиазъм, отколкото болни или ранени, за които да се грижим в Хачет Слау. Нямате представа каква енергия бликаше от нас... Тъй като бяхме съвсем млади, често говорехме за проблемите на съседите фермери. Според нея трябваше на всяка цена да ги лекуваме, да извадим маса на пазара и да продаваме билки и илачи. Наставниците ни тропнаха с

крак, преди идеята да прерасне в нещо повече, но ние бяхме взели решение. Искам да ти кажа, Даг, че намеренията ти не са нещо ново.

Очите на Даг светнаха.

— Само че сега, след като вече знаем как да не допуснем омайването, аз ще мога да се справя!

Аркади вдигна ръка, за да го накара да почака.

— Една отчаяна съпруга на фермер ни чула какво си говорим и помоли Брина за помощ. Брина отиде.

— Да не би да имаш намерение да ми разкажеш за провал, след който са ви обвинили? — попита с неудобство Даг. Фаун потръпна. Обвинения в черна магия можеха да накарат фермерите да пребият Езерняк, тръгнал сам по пътищата — дори да го изгорят жив, ако тълпата е достатъчно настървена.

— Не, тя се справи успешно. Човекът дори не беше омаян. — Аркади пое дълбоко дъх. — Слухът се разнесе. Дойде друг уплашен фермер, след него трети. Започнах да я придружавам. Една от болните жени бе силно омаяна и започна да обикаля лагера. Съпругът ѝ реши, че сме ѝ направили магия, така че ме причака и се опита да ме убие. За щастие наблизко имаше патрулни, които ме спасиха и го прогониха.

— Всичко тръгна към провал, когато пред портата на лагера се вдигна бунт, организиран от роднините на тежко болни фермери, които се опитваха да влязат, за да ни изведат насила — продължи той. — Патрулните ги отблъснаха, но се проля много кръв и от двете страни — един патрулен падна, двама фермери също. Лагерният съвет реши да прекрати цялата тази работа, като ни изведе през нощта. Отведоха ни тайно в лагера Мос Ривър, за да продължим обучението си. Езерняците от Хачет Слау даваха неточни указания на онези, които се опитваха да ни открият. С това приключиха експериментите ни с фермерите. — Аркади вдигна сърдит поглед към Даг. — Тъй като нямам никакво желание да преживея този кошмар повторно, докато си в Ню Мун Кътоф, ще стоиш далече от фермерите. Разбрахме ли се?

Даг кимна като порицан патрулен.

— Да, лечителю.

Аркади продължи по-меко:

— Това, разбира се, не се отнася за Фаун. Тя не влачи след себе си кръвожаден съпруг фермер, нито пък роднини, които да

организируют бунт. И едва ли ще създаде проблеми в лагера. — След малко добави: — Поне не в този смисъл.

Фаун сви вежди, напълно объркана.

— А какво стана със съпругата ви, господине?

Даг бързо поклати глава, но дали се опитваше да ѝ каже: „Не питай!“ или „Ще ти обясня по-късно“, тя така и не успя да разбере.

Аркади отговори веднага:

— Напоследък работи в лагера Мос Ривър.

Думите му прозвучаха остро, затова Фаун премълча останалите въпроси, които напиреха.

— Като гости — рече Даг, — двамата с Фаун сме длъжни да се съобразяваме с правилата на лагера. Няма да създавам неприятности.

Фаун не бе сигурна какво означават скептично извитите вежди на Аркади, но напрежението намаля и той кимна, после отвори уста, сякаш се канеше да добави нещо, но се отказа и започна да се храни.

Едва когато си легнаха в свободната стая в дъното на къщата, Фаун започна да разпитва.

— Каква е цялата тази работа с госпожа Аркади? Госпожа учителка Аркади, както разбирам. За момент ми се стори, че Аркади ще каже, че е убита от фермери, но май не е това.

Даг въздъхна и я притисна до себе си.

— Преди няколко дни Чала ми разказа какво е станало. Аркади и съпругата му работили заедно в шатрата на учителите години наред. Били партньори и съпрузи, много близки, но имали същия проблем като Ютау и Сари.

— Нямали деца ли? — Бе наистина тъжно, че двойката от езеро Хикори бе решила въпроса, като бе привлякла нов член в брака, братовчеда на Ютау Рази. Това не бе естествено, каза си Фаун. Но пък дечицата им бяха толкова сладки, независимо колко родители имаха.

Даг кимна.

— Проблемът не бил в зачеването. Спонтанните аборти следвали един след друг и с всяка година ставало все по-зле. Чала казва, че Аркади бил много разстроен, защото като главен учител мислел, че е негово задължение по някакъв начин да се справи с този проблем. Тъй като проблемът не бил решен навреме, станало по-лошо, когато се

задълбочил. А той е често срещан — особено в лагерите на север. Двама се свързват с брачни върви, роднините им чакат с нетърпение сладките дечица, но така и не се получава. Двамата с Каунео... — Той прехапа устна.

Тя го погали.

— Не е нужно да ми разказваш, ако не искаш.

Той кимна, но въпреки това продължи:

— Не бяхме заедно много дълго, за да разберем, че сме изправени пред проблем. Един месец бяхме изпълнени с надежди... Както и да е, говорехме за Бриана, съпругата на Аркади. Тя остарявала, времето ѝ изтичало и най-неочаквано поискала да срежат брачните върви.

Езерняшкият развод. Фаун кимна.

— Аркади никак не се зарадвал, но не направил нищо, за да я спре. Разделили си шатрите в Ню Мун и Мос Ривър и много скоро тя се обвързала с овдовял патрулен от другия лагер. Родили им се две деца. Сигурно вече са пораснали.

Фаун се опита да реши дали краят е щастлив, или не. За единия да, за другия — не.

— И защо ли Аркади не се е оженил втори път?

— Дори усетят ми за същност не ми помага да разбере какви мисли му минават през главата. Личи си, че е чувствителен човек, че съпричастността му към болката на другите не се е появила в резултат на обучението му.

— Затова ли е толкова... Дори не знам как да го кажа... спретнат? Може би безпокойството разстройва същността му?

— Може и така да е, Искрице.

Тя се сгуши в него и го целуна по ключицата. Ръката му се плъзна по бедрото ѝ. Преди да заговорят за нещо друго, тя попита:

— Какво да пиша на Уит и Бери?

Той въздъхна неуверено.

— Какво искаш да направим, Искрице?

Тя се притисна до него и спря думите, преди сами да изскочат от устата ѝ. „Искам да си отида вкъщи“ беше пълна безсмислица. Къщата в Уест Блу щеше да премине в ръцете на съпругата на най-големия ѝ брат. Даг бе почти прогонен от езеро Хикори. Единственият дом, който

имаха, бе одеялото, проснато на чужд под. И Даг. За тях двамата бе напълно достатъчно.

„Но не и за трима.“

Може би дори повече. В рода на Фаун често се раждаха близнаци. Да останат тук цели две години? Това й се стори безкрайно много, макар за Даг да бе колкото една въздишка. Много неща можеха да се случат през тези две години. Раждане. Смърт. И двете.

Мислите й препускаха прекалено бързо и се лутаха. Тя се опита да ги овладее. В момента можеше да мисли за ден, седмица, най-много месец напред.

— Видях реките и ми харесаха. Видях и морето. Все още ми се иска да попътуваме през пролетта, както ти... — спря се, преди да изрече думата „обеща“, — ми разказа. Няма значение коя пролет.

Той не отговори.

Аркади бе казал колко време ще отнеме на Даг да стане истински лечител, но не бе казал, че новият му чирак и булката фермерка са добре дошли толкова време. Това за двете години наблюдение ли бе, или предложение?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Ще пиша на Уит и Бери, че няма да се видим. Може ли да изпратим писмо оттук чак до Клиъркрийк?

Даг стисна устни, сякаш се опитваше да си представи разстоянието, пътищата, които използваша куриерите, и разположението на лагерите.

— Да. Но пък няма гаранция за колко време ще пристигне.

Пътуването срещу течението беше бавно и трудно: необходими бяха четири месеца, дори повече от Греймаут до Трипойнт в сравнение с шестте седмици по течението. Пътят по суша през Трипойнт Трейс беше много мили по-къс, по-бърз, ако се пътува на кон и без товар, но не бе никак подходящ за големи товари. Можеха да тръгнат от Ню Мун след седмици или дори месеци и да пристигнат преди Уит и Бери... у дома. В този момент се замисли. Или пък в Клиъркрийк. Щяха да са драги гости там, в това не се съмняваше. Преглътна.

— Ще му пиша, че ако не се видим в Клиъркрийк до сезона на ягодите, да чака ново писмо.

Даг кимна.

Бе очевидно, че и той самият не може да отговори на въпроса тази вечер. „Даг, какво ще стане с нас?“ Тя така и не зададе въпроса. Вместо това вдигна глава, за да го целуне.

Даг заведе Фаун до работилницата на Вейв, където се бе захванал с новия си споделящ нож, тъй като имаше нужда от чевръстите ѝ пръсти. Вейв бе наблюдавала как Фаун лъска и гравира бедрената кост, как Даг подава подсилване към костта и порязва пръста си, та кръвта да покапе върху острието и по този начин да го свърже с ножа. Накрая напрежението ѝ се стопи и тя престана да се тревожи, че в работилницата ѝ има фермерка. Това бе поредната победа за добродушието на Фаун и ярката ѝ същност. От друга страна, тя бе навлязла дълбоко в тайните на Езерняците, а това означаваше много.

Даг се възстанови от разтърсващата болка на обричането значително по-бързо, отколкото когато обработваше ножа на Крейн — този може и да не бе толкова елегантен, но поне не бе прекомерно зареден. Накара Фаун да гравира неговото име и името на донора от двете страни на острието, след това взе назаем ореха, който ѝ бе подарил за рождения ден, и го сложи пред Вейв.

Тя стисна устни и го погледна.

— Какво е това? Да не би да си се упражнявал как се прави обвързване? Същността е прекалено наситена.

Даг поклати глава.

— Идеята ми беше друга. Питам се дали ти няма да ми дадеш някаква друга идея. От известно време ми се искаше да направя нещо за Фау... за фермерите, за да ги предпазва от злините, както например заслоняването прикрива патрулните. Няма да е по същия начин, защото не виждам фермерите да обърнат същността си направо на света, както правим ние. Трябва да е нещо друго. Нещо, което не би затруднило нито един добър създател.

Вейв го погледна стреснато.

— Да не би да искаш създателите Езерняци да си хабят силите, за да правят щитове за фермерите? Откъде да намерим толкова време?

— Продавайте ги, както и останалите подсилени предмети.

— Знаеш, че продаваме единствено простички неща. Тези твои щитове — ако изобщо могат да бъдат направени — няма да са толкова

обикновени.

— Тогава ги продавайте скъпо. — Даг погледна ножа на работната маса — чистите му линии следваха костта, от която бе направен, — а след това се обърна към незаредения нож, закачен на стената, над който бе работила Вейв. Гравюрите му бяха изящни. Покъсно можеше да бъде обсипан с мидени черупки или с цветни камъчета, а дръжката обвита в изрисувана кожа. Някои видове дизайн бяха характерни за определени шатри или лагери и който разбираше от ножове, веднага можеше да каже кой го е изработил. В направата на ножа се влагаха много усилия и болка. Докато беше на север, Даг си мислеше, че болката преобладава. „Това е изгубено време, Вейв. Нима не разбираш?“

Фаун се опита да обясни:

— Даг искаше да заслони единствено мен и едва след това се сети за фермерите като цяло. Но тези щитове могат да защитават и децата на Езерняците. Край Боунмарш бяха изгубени деветнайсет. Не само Грийнспринг бе поразен от това нещастие. Има смисъл.

Вейв мълчеше.

Даг също мълчеше. „Разбира се. Разбира се!“ Това бе начинът да накара Езерняците да се заинтересуват от проблема. Нова мисъл хрумна на Вейв и същността ѝ заблестя.

Защо не бе настоявал с тази идея? Главата му наистина беше пълна с нови неща през последните месеци и му се струваше, че всеки момент ще се пръсне. Може пък Езерняците да бяха намерили разрешение за този проблем или поне си мислеха, че са го намерили. Роднините на Езерняците или наставниците на патрулните учеха младежите как да се заслоняват. Защо да си правят експерименти, след като вече съществува изпитана система? Даг пое дълбоко дъх и продължи:

— Мислех си, че можем да създадем някакъв хлъзгав щит, за който злината не може да се захване. Той трябва да издържи, докато фермерите — или децата — избягат. След като споделящият нож съхранява умиращата същност, защо да не можем да задържим и живата?

Вейв изви вежди.

— Само че зареждането на ножа се разпада, когато влезе в контакт със злина.

Даг наведе упорито глава.

— Не се чупи отвън. Чупи се отвътре, при съприкосновението с умиращата същност на близката злина. Това е нещо като вибрация. Двайсет и шест ножа са минали през ръцете ми, докато не ми попадна един, който не влезе в съприкосновение със злина.

И започна отново да обяснява как в Гласфорддж предишният му незареден нож се е заредил със смъртта на нероденото дете на Фаун и каква е била съдбата му в Рейнтрий. Вейв започна да го разпитва, за да научи колкото е възможно повече подробности. Много се развълнува, докато слушаше разказа му за магическите похвати, които злините използват за глинените.

Даг продължи да обяснява:

— Това бе нещо като зареждане, но всеобхватно и много сложно — закотвено в същността на оплетените лечители, които злината бе пленила. Не беше пасивно зареждане, както е при ножовете. То живееше и теглеше енергия от лечителите. Тогава за пръв път разбрах, че магията е нещо живо. Не съм сигурен откъде щитът ще почерпи подобна енергия обаче. Не е възможно да работи непрекъснато, защото просто ще се изхабява прекалено бързо. Мисля как да стане, за да се задейства единствено когато се изправи пред предизвикателство, тоест когато наблизо се появи злина.

— Ами — започна бавно Вейв, — има четири възможни източника на същност. Самото зареждане, човекът, който трябва да бъде заслонен, обстановката или самата злина.

Даг се намръщи.

— Просто не виждам как може да се вложи достатъчно сила в едно зареждане, така че да изтрае повече от секунда, ако оживява като магията, която видях в Рейнтрий.

— Най-добре би било да се изтегля от самата злина — разсъждаваше на глас Вейв. — Все едно да стиснеш ръката на нападателя си и да я извиеш зад гърба му.

— По-скоро като да извиеш ръката на нападателя и да я откъснеш — отвърна Даг, — но не е точно. Не искаш същността на злината да влезе в теб и да полепне по твоята, нали? Това е смъртоносна отрова. Ще те унищожи.

— А пък за обстановката и дума не може да става. Няма как да предположиш къде ще се озовеш — продължи Вейв. — Значи остава

единствено онзи, който трябва да бъде заслонен.

— Това е като омагьосан кръг — заяви Даг и се опита да си представи.

— Ако докосването на злината включи щита ти — обади се Фаун, — как ще го управляваш?

Даг се намръщи.

— Предполагам, че ще се изтощи много бързо.

— Ако черпи сили от същността на човека, това няма ли да е фатално?

— Хм. — Даг се почеса по главата.

Обсъждаха зареждането и същността повече от час, докато светлината не започна да помръква и стомахът на Даг не започна да негодува, за да му напомни за кошницата с храна, която ги очакваше в дома на Аркади. Не бяха разрешили нито един от поставените проблеми, но безпокойството, завладяло Даг, бе намаляло значително. Може и да бе направил крачка встрани или назад, но поне не бе сам. „Фаун е права. Създателите имат нужда да са около други създатели.“ Също като брата на Даг Дар, Вейв вършеше едно и също от много отдавна, но за разлика от Дар, бе склонна да пробва нови методи.

— Ела пак, ако се сетиш за нещо — каза тя приятелски на Даг, когато двамата с Фаун заслизаха по стълбите пред верандата.

Той се усмихна.

— Ти също.

Вятърът духаше от юг. Слънчевите лъчи пронизваха влажния въздух. Фаун си представяше, че след няколко седмици ще е истинска пролет и насажденията ще избуят, а дърветата ще се покрият със зеленина. Този следобед ѝ се стори достатъчно топло, за да излезе на откритата тераса на Аркади с изглед към езерото и да продължи с кальфа за новия споделящ нож на Даг. Езерняците от Юга правеха кальфите от кожа, някои ги украсяваха със сребро, дори със злато, но този щеше да е съвсем обикновен, в стила на северняците. Семпъл и смъртоносен, като мислите ѝ. Стараеше се много, сякаш трябваше да опази гордостта си пред очите на врага.

Аркади излезе с чаша чай в ръка, погледна за момент работата ѝ, след това се опря на парапета на верандата и се загледа към кея, където

Даг, с гръб към къщата, правеше нещо.

— Какво прави? — попита раздражено Аркади. — Какво има в онези чували?

— Орехи — отвърна Фаун, без да вдига поглед от работата си. — И кутия с мишки. И стъклен буркан.

— Мишки ли?

— Няма да им изтръгва същността! — побърза да уточни тя, когато забеляза, че Аркади се мръщи. — Обеща ми много да внимава. — Преди малко бе отишла да провери как напредва работата на Даг. Беше му занесла орехите и буркана, но го накара сам да си хване мишките. Имаше граници на готовността на една съпруга да подкрепя мъжа си. Въпреки че завинаги щеше да запомни как мишките наизскачаха от гората и се втурнаха към кутията, която бе приготвил. — Каза, че е готов да се откаже от опитите да направи щит за цялото тяло, също като коженото палто, което имал навремето и мислел, че отблъсква стрелите. За момент се получи, но след това мишките не можеха нито да дишат, нито да тичат. — Това го бе принудило да призове нови мишки от гората и накара Фаун да престане със съмненията си за успеха на начинанието. По този начин Даг можеше да направи много опити, да се поучи от грешките и провалите. По-късно щеше да намери начин да защити и нея, очевидно доста по-късно. — Сега се върна на опитите да създаде щит.

— Лудост — измърмори Аркади.

— Ако успее — изтъкна преданата Фаун, — ще спаси хиляди хора.

— Хиляди — въздъхна Аркади. — Богове. — Отпи нова глътка чай и пак се загледа надолу с непроницаемо изражение.

— Когато съпругът ти се появи на прага ми — продължи след дълго мълчание Аркади, — реших, че е някой обикновен човечец, дори глуповат. Окъсан, неугледен, мрънка както всички северняци, сякаш устата му е пълна с речни камъчета.

— Езикът му се връзва, когато се притеснява — обясни Фаун. — Превръща се в истински оратор, когато е в настроение. Освен това обича да е чист и спретнат както и всеки друг — освен ако другият не беше Аркади, — но не губи време да мрънка за непостижими неща. Когато се налага, търпи.

— Може и така да е — измърмори Аркади. — Прекарал съм живота си в три лагера. Пътувах между тях, но никога не съм ходил подалече.

Фаун изненадано изви вежди.

— Никога ли не си ходил до морето? Или пък до Греймаут? Ама те са съвсем близо!

Аркади замахна с ръка.

— Кралството, което съм си избрал, е вътре в мен. И е достатъчно обширно, за да живея в него. — Отново се загледа към кея. — Затова пък Даг... той е стъпил между два свята. За него еднообразието не е решение. Отвън и отвътре. Патрулен и лечител. Север и юг. — Погледна я. — Езерняк и фермер. Създател на ножове и лечител на същности, богове! Май не съм срещал по-сложен човек от него.

Фаун бе съгласна, че е точно така. Наведе глава над калъфа, довърши бода и рече:

— Има нещо общо с умението му да възстановява счупени неща. Купи. Кости. Сърца. Може би дори светове. Ако искаш да възстановиш нещо, трябва да го познаваш такова, каквото е било отначало.

— И всичко това води до моя кей, където седи и измъчва мишки ли? — Аркади прокара ръка по косата си и стисна кока.

Замълчаха.

— Ама какво прави той? — попита отново лечителят, остави чашата, изтрополи по стълбите и закрочи надолу по склона. Фаун го наблюдаваше. Аркади спря до Даг, заговори и размаха ръце. Даг също ръкомахаше. Когато Фаун отново вдигна очи, Аркади също бе седнал с кръстосани крака и гледаше ядосано буркана, в който Даг пускаше една уловена за опашката мишка. Все още обсъждаха нещо. Разискваха. Когато Даг се наведе съсредоточено над буркана, Аркади също се приведе напред.

Фаун взе шилото, за да направи още дупки. Щеше да потъмни кожата с орехов сок, само шевовете щяха са останат бели за контраст. Погледна споделящия нож, за чиято направа бе помогнала. Добре поне че смъртният ѝ враг щеше да е прилично облечен в траурни одежди, които да не протриват гърдите на Даг, когато го сложеше на врата си. И тя щеше да ги ушие здраво, за да издържат години. Десетилетия. Дори повече, ако желанието ѝ се сбъднеше.

„Ако желанията бяха коне, всички щяхме да яздим.“
Стисна шилото и проби първата дупка в кожата.

9.

Момчетата от Олеана се върнаха от патрул един следобед. Валеше студен дъжд, последното издихание на южната зима. Даг тъкмо бе сложил нова цепеница в огъня и се бе върнал към старите книги, в които бяха описани миналите през ръцете на лечителите случаи, Аркади записваше в една нова, а Фаун плетеше. Тропот на копита предизвести пристигането на младежите, а след това долетя гласът на Ремо.

— Я да си оставим и ботушите, и дрехите навън, докато изсъхнат. Знаеш, че Аркади държи на подовете си.

Вместо отговор долетя ръмжене, последвано от женски глас:

— Тогава аз ще остана на верандата.

Фаун остави плетката и вдигна очи, за да ги посрещне. Даг се изправи, обзет от любопитство.

Вратата се отвори и двамата патрулни влязоха. Ремо бе по мокри чорапи, пръстите и петите му стърчаха навън, а Бар беше бос, краката му бяха побелели от студа, на места зачервени, където го бяха протрили ботушите. Косата и на двамата беше залепнала от дъжда. Очевидно бяха закачили мокрите якета на кукичките пред вратата, така че ризите и жилетките им не бяха подгизнали, освен около вратовете, но панталоните им бяха изпръскани с кал. Нийта не беше събула калните си ботуши, затова остана на прага. Беше с практична шапка с периферия, която не позволяваше на дъжда да се стича във врата ѝ, и стискаше в ръка кошница.

— Добре дошли — поздрави Даг, учуден от мрачното настроение на партньорите. Нийта, макар и мокра, му се усмихна като пролетно цвете.

— Няма да влизам — заяви тя от вратата. — В шатрата ме очакват. Патрулът ти изпраща това, Даг. — И повдигна кошницата към него.

Той я погледна учудено и пристъпи към нея. В кошницата имаше пушена шунка, виждаха се и гърлата на два увити в плат стъклени

буркана, пълни със сладко.

— Благодаря на патрула от мое име.

Тя му се усмихна, бузите ѝ бяха поруменели от студа. Сребристосините ѝ очи искряха като звезди.

— Това е най-малкото, което можем да направим. На връщане, през последния ден от патрула, винаги спираме на един фермерски пазар. Превърнало се е в традиция. Ох, стаята изстива заради мен. — Тя се изкиска, но не прозвуча глупаво, както при друго момиче. — Да ви е сладко! — Остана загледана в него още за миг, след това се дръпна и остави вратата да хлопне.

Ремо я погледна нервно и въздъхна. Бар изсумтя.

Фаун взе кошницата от Даг и я остави на кръглата маса.

— Хубава шунка. — Вдигна вежди, когато разви бурканите и видя, че платът е добре ушита риза, очевидно размера на Даг. Даг се запита какво ли е направил, за да спечели благоразположението на патрула на Нийта, но не успя да се сети. Цели две седмици бе правил единствено подсилвания в шатрата на лечителите, напоследък не бяха имали спешни случаи, а и освен това патрулът не беше тук и нямаше откъде да знаят.

Двамата младежи пък нямаха вид на хора, ухажвали и спечелили някоя млада жена. Даг дори се изненада. Обикновено патрулните, които бяха на размяна, си намираха с коя да се позабавляват по-лесно, отколкото сред местните момичета. Това бе една от притегателните сили на размяната. И четиримата младежи бяха здрави, а доколкото Даг знаеше, бяха необвързани. Интерес определено имаше. Бройката излизаше. Само че Бар и Ремо изглеждаха неспокойни, вместо да са нахилени, след като са изпитали удоволствията, с които жената дарява мъжа. Напротив, бе тъкмо обратното. Ако същностите се виждаха, техните със сигурност щяха да приличат на буреносни облаци, досущ като надвисналите над главите им.

Даг заговори спокойно:

— Как мина първият ви южен патрул?

Не бяха открили нито злина, нито гнездо, защото тогава настроението щеше да е коренно различно.

— Не ми се говори — отвърна Ремо. — Водата във варела нали е топла?

— Тази сутрин беше — отвърна Фаун. — Жаравата все още тлее. Можете да сложите дърва, и готово.

— Добре — изръмжа Ремо. — От часове мечтая за баня. — И се затътри към задната врата.

— Добре, Ремо, разбира се, че можеш да се изкъпеш пръв — отбеляза небрежно Бар към вече затворената врата. Даг чу стъпките на Ремо на външните стълби. Бар се тръшна на чергата пред огнището и вдигна поглед към тавана.

— Какво му става? — попита учудената Фаун. Не откъсваше поглед от Бар. — Ами на теб?

Бар изгъркори нещо неразбираемо.

— Да не би да си се провалил в ухаждането? — попита Даг и седна на мястото си. Просто не можеше да разбере как е възможно да се провалят. — По коя беше увлечен, я кажи? Трудно ми е да преценя.

Фаун взе иглите и продължи да плете. Аркади остави перото, обхвана брадичката си с длан и разпери пръсти пред устата си, заслушан най-безсрамно.

— Тавия — въздъхна Бар. Размаха ръце. — Тавия, Тавия, Тавия. Толкова е мека косата ѝ. Ами останалото... — Той надигна ръка пред гърдите си. — Мека, мека навсякъде. Човек няма да се нареже като на онази ледена висулка, по която точи лиги Ремо, не че има някакъв смисъл.

— И какъв е проблемът? — настоя Фаун.

— Тавия си пада по Ремо. Защо? Защо става така? Аз я харесвам много повече от него. Да не говорим, че ще я направя много пощастлива. Аз съм по-големият веселяк. Каква невероятна ирония!

— Правилно ли разбирам, че Ремо си е харесал Нийта? — попита Даг. — Според мен тя не го намира отблъскващ. — Не беше сигурен дали Нийта не се е увлякла по Бар. Един хитър патрулен с достатъчно широко одеяло можеше да постигне много. Прецени, че е най-добре да не споделя подобни мисли. Човек не бива да стряска младите.

— А, отначало всичко с нея вървеше доста добре и аз бях на крачка да хвана Тавия, но той допусна грубата грешка да разкаже на Нийта кой си в действителност.

— Даг Блуфийлд, който си няма лагер. Това не е никаква тайна.

— Не. Че си бил в Лутлия. Даг Улвърин от лагер Лийч в Лутлия.

Даг усети как стомахът го присвива.

— Че това беше преди цяло поколение.

— Нийта току-що се връща от размяна в Лутлия и знае всички стари истории. Ти не знаеш ли, че там продължават да пеят балади за капитан Даг Улвърин и Вълчата война?

— Баладата е само една — изръмжа Даг. Освен това никак не я харесваше. Съпругата му Каунео беше героинята на Вълчи хребет, братята ѝ и още четирийсет и кусур човека. Даг просто бе оцелял.

Фаун го погледна разтревожено.

— Не можеш да виниш хората, че си имат песен, която им помага да запомнят войната.

— Само че аз нямам желание да помня. — Старите спомени вече не го измъчваха и можеше да благодари за това на Фаун и на изминалото време. — Освен това всичко, което се пее в баладата, е объркано. Изменили са истината, за да им е удобно да нагласят куплетите. Изобщо не беше така.

Бар изпъшка.

— Една балада?! Има поне още десет! Цял цикъл са за Вълчата война. А Нийта ги е научила до една, проклети да са дано, докато е била там. Може и да ги пее. Щом Ремо спомена името ти, тя не желаше да слуша за нищо друго освен за капитан Даг.

На Даг му се бе случвало веднъж или два пъти младежи да се увличат по него. На езеро Хикори всички се бяха научили да не го безпокоят, защото виждаха, че се дразни. Винаги се получаваше много неловко, но накрая всичко се разминаваше. Той въздъхна сърдито и си припомни как се справяше в подобни ситуации. Обикновено молеше Феърболт да ги изпрати с различен патрул, докато всичко се поуспокои. Само че тук нямаше как да стане.

— Прелестната Тавия — продължи да мрънка Бар, — прекрасната нежна Тавия. Тавия, глупачката, да си падне по Ремо. А пък Ремо не откъсва очи от Нийта. Нийта пък е готова да увисне на врата на капитан Даг Улвърин, за когото дори не съм сигурен, че все още съществува. Виж, ако Фаун въздишаше по мен, кръгът щеше да се затвори, но тази работа няма да стане, това вече е повече от ясно. — Той въздъхна тежко. — И така, оставам съвсем сам в края на кервана на любовта, да дишам прахта на останалите.

Подозренията на Даг се надигнаха.

— И кога стана повече от ясно?

— Още на „Завръщане“ — отвърна Бар. — Беше в самото начало. Съвсем в началото.

Даг го прониза с поглед, но плячката му бе прекалено изнемощяла. Освен това, ако Фаун бе обидена, в ъгълчето на устата ѝ нямаше да намига трапчинка.

— Тоя Ремо се бави цяла вечност — изпъшка накрая Бар. — Ще ида да се измия в езерото.

— Водата е прекалено студена! — предупреди го Фаун.

— Чудесно — изсъска Бар, изправи се и изскочи навън.

Аркади едва сдържа смеха си, след това отпусна ръка на масата.

— Сега е моментът да се посмеем, докато ги няма.

Даг го погледна гузно.

— Извинявай, Аркади. Мислех, че тези двамата ще са уредили любовния си живот, когато се върнат. — Единственото по-лошо от болен от любов млад патрулен бяха двама болни от любов млади патрулни. Даг се запита след колко ли време ще ги изпратят отново да патрулират.

— Нийта ще създава ли проблеми, Даг? — попита Фаун, без да крие неувереността си.

— Не. Просто ще я избягвам. Няма да е трудно. Тя ще патрулира, аз ще си стоя в шатрата на лечителите.

Фаун изви вежди, но не каза какво мисли за плана му.

Аркади — беше станал сериозен — попита:

— Каква е тази Вълча война?

— Не си ли чувал? Какво облекчение! — Даг въздъхна. — Един от многобройните сблъсъци със злина на север. Беше преди двайсет години. Тогава я изгубих. — Той вдигна ръката си с куката. Отминалата Вълча война нямаше нищо общо със сегашните му амбиции и не му се искаше да говори за нея.

— Извинявай, но си бил капитан. В Лутлия ли? — настоя Аркади.

— Беше за кратко.

— Мислех, че си най-обикновен патрулен от Олеана.

— Така е, наистина. Устройваше ме, след... — Той отново замахна с лявата си ръка. — В Лутлия не е лесно, там е царството на младите. Тъй като вече не бях млад, се прибрах у дома.

— Колко време си прекарал там?

— Около десет години. — Почувства се неловко под нетрепващия втренчен поглед на Аркади. — Защо?

Аркади мълча известно време, след това сви рамене.

— Просто не спираш да ме изненадваш. Обикновено съм прозорлив.

Даг не знаеше какво да отговори, затова отново се наведе над старата книга и се опита да почете. Фаун отново се зае с плетката си, а Аркади продължи да пише. Всички работеха по-бавно и често вдигаха погледи към прозорците.

Когато партньорите — изкъпани и облечени в сухи дрехи — се нахвърлиха като озверели от глад кучета върху вечерята, настроението им вече беше по-добро. И добре че бе така, мислеше си Даг.

— Този патрул различен ли беше от вашия в Олеана? — осмели се да попита Фаун.

Бар и Ремо се спогледаха. Аркади не откъсваше любопитния си поглед от тях.

— Не... — отвърна колебливо Ремо. — И да.

— Да — кимна Бар. — Беше много странно...

— Кое?

— Все си мислех, че много ще ми е приятно, ако в патрула не е чак толкова строго. — Изхъмка и добави: — Въпреки че ловът на алигатори беше страшно забавен. Фермерите, през чиито земи минавахме, не ни позволяваха да ловим мечките им, защото били малко и те си ги ценели — искали да запазят за себе си мечата мас и месото. Затова пък ни оставиха да ловим колкото пожелаем алигатори, колкото по-големи, толкова по-добре. И глиганите бяха на наше разположение. Събрахме цяла камара кожи и ги стоварихме на фермерския пазар. — Отхапа от намазания със сладко от праскови хляб — подаръка на Даг — и задъвка с наслада.

Фаун се намръщи.

— Не беше ли страшно? Нощем ли ходехте на лов? — Обърна се към Аркади и обясни: — Патрулните в Олеана пътуват нощем през земите на фермерите, за да не ги притесняват. Хората дори не разбират, че са минавали.

— Не — отвърна Ремо, — тук не става така. Тук голяма част от земята е населена. Просто нощите няма да ни стигнат. Пътувахме през деня. Не сме притеснявали фермерите, а и те не се занимаваха с нас.

— Някои се преструваха, че не ни забелязват — намеси се Бар, — което ни се стори странно. Други пък ни кимаха. Този патрул си има обори, в които обичайно нощува, както и горски лагери. Фермерите очакват да им броиш по някоя пара, но капитанът ни беше дал.

— Значи тукашните фермери не са толкова невежи по отношение на патрулните, както е в Уест Блу — отбеляза Фаун.

Ремо се почеса по главата.

— Май не са.

— Това е добре.

— Не съм много сигурен. — И окуражен от спокойствието на Даг, продължи: — Просто няма за какво да са невежи. Ние бяхме най-обикновена ловна дружинка.

— По-скоро дружинка, отколкото ловна — намръщи се Бар. — Не говоря за това, че патрулните от Ню Мун цяла нощ влизат и излизат от лагера. Нямам нищо против. Това са смените им, но са толкова шумни... Непрекъснато споделят информация и не спират да бърбят. Пеят, докато вървят. Богове, по този начин никога няма да хванат глинен. Капитанът на патрула ни в Пърл Рифъл не спираше да повтаря, че това е първият знак, че наблизо има злина. Щеше да ни отреже езиците, ако посмеехме да се изкашляме, докато тук шумът не спира. — Погледна Даг. — Всички ли южни патрули са такива, или само този?

Даг преглътна хапката и отпи глътка чай.

— Патрулирал съм тук само един сезон, преди четири години. Тук няма много гнезда, но злините на север ни правят различни.

— Небрежни са... — измърмори Ремо. — Това е най-точната дума за патрула тук.

— Затова е много важно южните патрулни да заминават на север — отвърна Даг и погледна намръщения Аркади. — Не само защото ни помагат с хора, ами защото се връщат с нови знания. Без тях южните патрули ще се разпаднат. — „И много бързо“, помисли си той. — Нийта например е много по-ценна, след като е била с доброволците в Лутлия.

— Не съм сигурен, че го знае — отвърна тихо Ремо. — Това беше първият ѝ патрул след завръщането. Тя... имах чувството... единствено тя разбираше какво става. И се срамуваше от другите патрулни. Не бе очаквала подобно нещо.

— А патрулният капитан не се ли е обучавал на север? — попита Фаун. — Мислех, че така стават капитани.

— Върнал се е отдавна — отвърна Ремо. — Преди десетилетия. Останах с впечатлението, че се е предал. — Вдигна очи към Даг. — Патрулът, в който беше ти, същият като този ли беше?

— Не и след като прекарах цял сезон с тях.

Бар изсумтя и глътката чай изхвъркна през носа му.

Ремо не му обърна никакво внимание.

— Но не си бил капитан на патрула.

— Не беше нужно.

— Хм.

Фаун имаше чувството, че новата стара слава на Даг се е разпространила в лагера Ню Мун Кътоф за нула време. Двайсет и петимата неспирно клюкарстващи патрулни бяха допринесли за това, както и новините, споделени от хората, които го познаваха от шатрата на лечителите. Даг вече не бе просто чиракът на Аркади, беше се превърнал в местната знаменитост. Запита се какво ли още се пее в баладите, които бе научила Нийта. Беше чувала само една, докато беше в Олеана, а в нея не се споменаваха имена.

Забеляза, че на Даг не му е никак приятно. Знаеше, че е търпелив, и виждаше, че през повечето време понася славата си безропотно. Успешно сплашваше най-любопитните, освен ако не бяха пациенти, които трябваше да подсили — тогава отговаряше на въпросите по-внимателно. Децата пък получаваха откровени отговори, но никой друг не чу и дума.

За пръв път, откакто пристигнаха, Даг започна да получава покани да гостува в различни шатри, извън обиколките с Аркади. Ако не беше поканена и Фаун, той отказваше грубо. На онези, които я канеха, обясняваше, че по нареждане на лагерния съвет Фаун е длъжна да стои в дома на Аркади.

И тогава получи покана, която нямаше как да откаже.

— Вечеря в шатрата на капитана на лагера — каза на Фаун и тя се слиса. Капитанът на патрула на Ню Мун беше член на съвета.

— И двамата ли?

— Всички. И двете момчета, и аз — уточни Аркади. — Предполагам, че ще присъстват почти всички от съвета.

Даг примигна.

— Трябва ли да отидем?

— Разбира се. Това е големият ти шанс.

— За какво?

Аркади не отговори веднага.

— Да откриеш мястото си — отвърна най-сетне.

— Мислех, че съм го открил. И то е напълно практично.

— Ще отидем — настоя Аркади.

Отидоха.

Домакините печаха прасе пред шатрата на капитана — беше си истинска къща — и на Фаун ѝ се стори, че се е пренесла на езерото Хикори. Капитан Антан Булръш и съпругата му създателка не бяха млади и децата им бяха големи, но на вечерята присъстваха още доста хора: три ръководителки на шатри, все зрели жени, членове на съвета през този сезон; съпрузите им със семействата и внуците, а тъй като една от жените в съвета бе леля на Тавия, бе поканила и двете партньорки. Нийта бе особено доволна. Сякаш се бяха събрали на пикник на фермерски клан. Жените бяха донесли най-различни гозби. След като всички се нахраниха до насита и децата отидоха да играят на брега на езерото, закачиха по дърветата фенери и членовете на съвета насядаха в кръг и започнаха да разпитват Даг.

Искаха да научат за Даг Улвърин от Вълчата война. Бяха им разказвали за капитан Даг Блуфийлд от битката със злината в Рейнтрий и някой бе споменал за Грийнспринг. Вълчата война бе стара работа, но тя поне обясняваше как бойците на Даг бяха успели да поразят злината в Рейнтрий. Но колкото и да се разсейваха със странични въпроси, интересът беше насочен към живота на Даг като капитан на патрул.

През повечето време Аркади хапеше палец, мълчеше и наблюдаваше как въртят на шиш чирака му — чиракът обаче на моменти не оставаше длъжен. Аркади оглеждаше лицата на хората от съвета и от време на време се мръщеше. Очевидно му се искаше Даг да

смекчи тона. За Фаун беше ясно, че Даг няма да пропилее шанса си пред слисаната публика. Тази вечер показа, че когато се налага, умее да говори.

Най-сетне всички станаха, за да си вземат десерт. По приведените глави и тихите разговори бе ясно, че искат да обсъдят впечатленията си.

Даг прошепна на Аркади:

— Имаш ли нещо против двамата с Фаун да се измъкнем порано?

Аркади стисна устни.

— Май не. Няма проблем. Аз трябва да остана и да поговоря с някои хора.

Даг кимна. Фаун благодари на госпожа Булръш и веднага след това си тръгнаха. Спряха в щаба на патрулните, за да проверят конете, след това продължиха покрай брега.

— Кажй — започна неуверено Фаун. — Каква беше цялата тази работа?

Даг се почеса по главата с куката.

— Не съм сигурен. Проверяха ни. За тази цел спокойно можеха да дойдат и в шатрата на лечителите.

— Дали в момента обмислят да ти дадат разрешение да останеш две години?

— Може би. — Той прехапа устна. — Може би дори повече.

— Даг Блуфийлд от Ню Мун Кътоф — каза тя. Имената на лагерите не показваха единствено къде живееш. Показваха, че човекът е част от една общност, и след почти цяла година, прекарана с Даг, Фаун знаеше колко е важно това.

— Ще ти бъде ли приятно, ако стане?

— Странно — въздъхна той. — В края на миналото лято това щеше да е върхът на амбициите ми. Нали точно това исках от Хохари. Да се обуча за лечител заедно с теб и да служа на лагера. Исках да си почина от патрулиране. Само че Хохари не те искаше и това сложи край на всичко. Мисля, че ясно показах на хората от Ню Мун, че двамата с теб сме партньори във всичко — тук няма да направят нейната грешка.

— Интересно ми е каква ли грешка ще направят.

Той изсумтя.

— Трудно е да се каже, Искрице. — Силната му топла ръка намери нейната и студените ѝ пръсти бързо се стоплиха. — Знам, че Аркади няма желание да ме обучава цели две години за учител, а след това да ме пусне на север, за да лекувам фермерите. Ако аз... ние де, станем членове на лагера, ще трябва да се съобразяваме с всички порядки тук.

— Ние ли?

Той си пое дъх през носа.

— Това ще е невероятно постижение. За пръв път фермерско момиче ще стане пълноправен член на Езерняшки лагер.

— Наистина ли ще го направят?

— В противен случай не бих останал. Дано съм бил пределно ясен.

На Фаун ѝ се прииска да бе пропуснал нещо. Сви вежди. Беше неспокойна и развълнувана, той също. Това предложение — ако го направеха — не бе нито очаквано, нито планирано, но пък нищо в живота ѝ не бе подредено, откакто срещна Даг, и нещата съвсем не станаха така, както си ги представяше, когато избяга от Уест Блу. „Целият ми живот е една случайност.“ Някои от случките бяха весели, по-прекрасни дори от мечтите, а тя се бе сблъскала както с добро, така и със зло, откакто тръгна по пътищата. „Да не би да се окаже, че съм най-голямата случайност в живота на Даг?“

Когато се прибраха в дома на Аркади, Даг запали фенер, усмихна се и отбеляза:

— Май сме сами.

Златистите проблясъци в очите му не бяха единствено отражения от светлината на фенера. Фаун също се усмихна и каза:

— Колко приятно.

Даг не я беше любил, откакто момчетата се върнаха, отчасти защото бе уморен, а сега защото работеше непрекъснато със същността си, надзираван от Аркади, и беше напълно изтощен. Партньорите разстилаха постелите си в хола, разделяше ги врата, но стените не можеха да спрат усета за същност. Тази вечер Даг и Фаун най-сетне бяха сами и искаха да се насладят един на друг, преди бирата на гощавката да свърши. Измиха се бързо на мивката, след това Даг отнесе фенера в стаята им.

Фаун оправи постелята и помогна на Даг да си свали ризата и приставката за ръката. Той също ѝ помогна, сгъна блузата ѝ, сякаш бе нежно цвете, и двамата останаха един срещу друг отпуснати на колене, притиснати за опора и за да се топят. Любиха се обхванати от различни настроения — от веселие до тъга, а тази вечер на Фаун ѝ се стори, че в докосванията на Даг забелязва някакво отчаяние.

— Господи, Искрице — промълви той. — Не ми позволявай да забравя кой съм.

Тя го притисна до себе си. Той се отдръпна, за да я помилва, пръстите му се спуснаха по голия ѝ гръб, вплетоха се в косата ѝ, а тя си помисли, не за пръв път, че дори с една ръка, удоволствието, което ѝ доставя, е невероятно.

Зашепна до рамото му:

— Където и да си, винаги можеш да се върнеш у дома при мен.

Той отпусна глава в къдриците ѝ, притисна я отново и вдъхна аромата ѝ.

— Винаги — обеща ѝ.

Макар утрото да бе мрачно, когато се събуди, Даг се чувстваше много по-добре и дори не помнеше защо. Фаун все още спеше. Той се преобърна на една страна и отвори и другото си око.

От упор го наблюдаваха десетина чифта кръгли очички.

— Пак ли вие? — изпъшка той на полските мишки. — Къш! Да ви няма!

Гласът му събуди Фаун, тя се надигна на лакът и забеляза гостите.

— Господи! Върнали са се. Нали вчера каза, че вече няма да идват? За пореден път го каза.

— Да. Поне така си мислех. Отнесох кутията чак от другата страна на езерото и ги пуснах в гората.

Даг се замисли за неуспешните си експерименти със заслоняването. Мишките бяха оцелели до една и бяха решили да го преследват. Сигурно — иначе едва ли щяха да тръгнат да го търсят в лагера.

— Мислех си, че фермерско момиче като теб знае как да се отърве от мишки.

— Ако се мотаеха в килера ми, щях да им дам да се разберат. Само че единственото престъпление на тези е, че са влюбени в теб. Смъртта е прекалено сурово наказание за подобно прегрешение.

Големите ѝ кафяви очи го наблюдаваха внимателно.

— Омаяни са — поправи я той. — Не съм сигурен, че мишките имат чак толкова мозък, че да се влюбят.

Тя се усмихна.

— Не знаех, че за тази работа има нужда от мозък.

— Стига толкова, Искрице. — Той се изправи, огледа стаята, откри кутията, сложи я пред мишките, които въртяха едновременно глави, за да проследят всяко негово движение, и ги побутна вътре. Отнесе ги на верандата на Аркади и ги изсипа през парапета. Те паднаха с тихо пропискване, но напълно невредими в тревата и вече изтръгнати от транса, заситниха в различни посоки. Засега. Даг поклати глава и се върна при все още голата Фаун, която не спираше да се смее.

— Нещастничета!

Той се ухили и се отвори, за да усети ярката ѝ същност като слънце. И изведнъж застина.

Беше забелязал още по-ярка искрица. Веднага разбра каква е от онзи трагичен месец, когато двамата с Каунео...

Фаун не притежаваше усет за същност. Бе негово задължение да следи времето, когато ярките промени в същността ѝ сигнализираха за периода на плодовитост, и да намери различен начин да си доставят удоволствие. През осемте месеца брак и преди това тя му се бе доверявала да следи тези моменти. Как бе пропуснал сигнала снощи? Мътните го взели, знаеше, че времето почти е настъпило!

Не, повече нямаше да говори подобни неща. В гърлото му се събра топка на ужас, вина и радост. Дори в момента да отвореше гърдите си с някой от ножовете на Чала, сърцето му едва ли щеше да е по-открито.

„Може и да не се задържи.“ Повечето от половината зачатия не се задържат, губят се още през първите няколко седмици и забавят едва забележимо месечния цикъл на жената. Едно от най-строгите социални правила на Езерняците бе да не се обсъждат промените в същността на жената, освен ако тя сама не повдигне въпроса. Сигурно трябваше да ѝ каже, когато бе сигурен. Ами това кога щеше да стане?

Фаун веднъж вече беше забременявала, кога ли щеше да усети симптомите? Щеше ли да се чувства по същия начин, докато носеше мелез? Ако тази искрица оцелееше и се превърнеше в дете...?

— Даг? — повика го уплашено Фаун. — Добре ли си? Защо ме гледаш така?

Той се отпусна на колене до нея и я прегърна с всички сили. Чувстваше се напълно безпомощен.

— Защото те обичам — призна той.

— Знам — отвърна тя, развълнувана от искреността му. — Наистина знам. — Прегърна го и тя, малко учудена.

„Отсъстващи богове. Какво ще правим сега?“

10.

— Кога смяташ да й кажеш, Даг? — попита Аркади.

Даг насочи усета си за същност след Фаун, която вървеше към шатрата на лечителите. Беше тръгнала преди тях, за да помогне на момичетата да подготвят стоката за фермерския пазар. Бяха минали пет дни, откакто я бе любил така неразумно.

Вдигна поглед към ухилените момчета от Олеана, които го наблюдаваха над чашите чай и плънкини, и стисна зъби. Щеше да издържи на шегите и закачките им, стига да не се присмиваха на нея. Затова трябваше да й съобщи в най-скоро време. Или да ги накара да млъкнат. Едно от двете.

— Няма опасност... това мина... о, богове. Онзи ужас, за който ми разказа, когато се вгнезди на погрешното място. А аз ще... трябва да... първото ми...

Бар и Ремо го наблюдаваха с недоумение.

— Опасността е преминала — успокои го Аркади.

Даг въздъхна облекчено.

— Ами онова другото — като при Тауа Килдиър...

— Няма опасност — рече Аркади. — Тази сутрин проверих и имплантацията е напълно нормална, на задната стена на утробата, където трябва да е.

И не бяха близнаци, доколкото можеше да прецени Даг. Езернячките почти никога не раждаха близнаци, но когато все пак се случваше... Аркади му бе обяснил, че имало повече проблеми, допълнителен стрес за майката и други неприятности като преплитане на телата на двете деца. А пък Фаун беше толкова дребна... „Не, невъзможно“, напомни си Даг. Трябваше да изхвърли от мислите си възможните усложнения.

— Трябва да ти призная — продължи Аркади, — че почти всички чираци минават етапа, когато са убедени, че са поразени от всяка болест, за която са научили. Мислех си, че ти ще си звездното ми изключение. Май не съм преценил правилно.

Бар се изкиска. Даг не се пресегна да го плесне и след малко се почувства горд от самоконтрола си. Точно сега трябваше да мисли оптимистично.

— Това си е женска игра, Даг — увери го врелият и кипял в тези неща Ремо. — Те сами се грижат за всичко, успокой се.

— Не е никаква игра — изръмжа Даг. — Отсъстващи богове. Нима съм бил също толкова глупав на вашата възраст? Сигурно. — Небрежната забележка на Ремо му напомни, че Фаун няма роднини, на които да разчита.

Бар поклати глава.

— Не съм те виждал толкова разтревожен, Даг.

„Никога досега не съм се изправял пред подобно нещо, недорасъл идиот такъв! Всичко това е ново за мен!“

— Забавляваш ли се? — сопна се Даг и се изправи. — Хайде, Аркади, да излезем на верандата да поговорим. Остави ги тези двамата да се наливат.

— Сега закусваме! — възмути се на шега Бар. — Да не би да мислиш, че се наливаме на закуска?

— Да, с чай — обади се Ремо и вдигна чашата.

Излязоха и Даг хлопна вратата, за да не чува смеха на патрулните.

Слънцето хвърляше златисти отблясъци по водата и далечния бряг. Първите зелени листенца се бяха разтворили, а по някои от голите клони се виждаха розови пъпки.

— Дори не знам как е станало — започна Даг.

Аркади се разсмя.

— Нали не очакваш да ти повярвам?

Даг стисна парапета и потисна ругатнята си.

— Нямам това предвид! Мислех... да не става, преди да се установим и да решим какво ще правим. Сватбеното ни пътешествие приключи, а и то продължи по-дълго от обичайното. Дори бях решил Фаун да избере времето и мястото за дете. Искях да се чувства в безопасност...

— Нали си наясно — заговори Аркади, — че девет от десет жени минават този период без никакви проблеми, независимо дали става въпрос за Езернячки, фермерки или мелези.

Даг се замисли.

— Звучи успокояващо.

Аркади зарея поглед към езерото.

— Ню Мун Кътоф е може би най-сигурното място за тази цел.

— Мина ми през ума — призна Даг. — Може би тук ще е на още по-безопасно място, отколкото при роднините си. Много по-сигурно, отколкото ако заминем само двамата на север и се опитваме някак да преживяваме.

— Може би настъпи моментът да промениш отношението си към хората тук — предложи тихо Аркади. — Да се опиташ да се приспособиш.

— Колко си деликатен, Аркади — въздъхна Даг, облегна се на парапета и загледа профила на наставника си. — Невероятен си.

— Ще съм невероятен, ако те обуча за добър лечител на същности. — Аркади отпи глътка чай. — Но ти вече го знаеш.

Даг помълча известно време. Хладният въздух галеше кожата му.

— Можеш да си намериш друг чирак. Няма да ти е никак трудно. А Северът какво ще прави без други Даг и Фаун?

— Работата си е работа. Човек може да свърши определено количество работа, независимо къде се намира.

— Така е. — Моментът бе повратен в живота им. Стори му се странно, че една толкова малка искрица е в състояние да натези и дори да преобърне света му.

Но надеждите можеха да се окажат напразни. Даг погледна Аркади с ново уважение. Колко ли пъти бе преживявал това, а накрая всичко бе завършвало с мъка и разочарование? Даг се засрами.

— Извинявай, че се оплаквам така. За пръв път ми е.

Промяната бе толкова значителна, колкото и срещата с Фаун, когато стана неин патрулен, след това неин съпруг, после капитан, магьосник, а накрая изостави напълно задълженията като патрулен. Беше се превърнал в неспокоен дух... в създател. Ето че Фаун за пореден път го преобразяваше. „Бащата на детето на Фаун. Когато това свърши, ще съм различен човек.“ Колко ли е болезнено да започнеш подобно преобразяване, а след това да прекъснеш, без да си довършил? „Фаун сигурно знае“, каза си той.

— Чала ми разказа за вас с Брина — призна той.

— А — въздъхна Аркади, — добре. — След малко продължи: — Значи разбираш.

Даг кимна.

— Донякъде.

Много по-добре от ухилените смешници в хола.

Аркади потърка брадичката си и отново се загледа напред, очите му блестяха като нови медни монети. След това подхвърли нещо странно:

— Даг, не позволявай на страха да помрачи щастието ти. Не забравяй да се радваш.

Даг насмалко да ахне. И двамата се бяха заслонили, но гласът на Аркади издаваше, че го съветва за нещо, което е преживял.

Даг се замисли над тайния си страх. „Ако Фаун умре, значи аз ще съм я убил, все едно съм я повел на битка срещу невъзможно силен враг.“ Всъщност той за нея ли се страхуваше, или за себе си? Познаваше двама мъже, чиито съпруги бяха починали при раждане; човек не успяваше да се възстанови след подобен удар, независимо колко време е минало. Съжаленията му нямаше да са нищо ново. Просто трябваше да събере достатъчно кураж.

Богове, трябваше да се изтръгне от тези мрачни мисли. Освен това трябваше да каже на Фаун, за да го успокои, както обикновено, с вечния си оптимизъм. Стори му се, че чува гласа ѝ: „Бъди разумен, Даг!“

И това щеше да стане, след като гневът ѝ към него преминеше. Дори да започнеше да хвърля по него каквото ѝ попадне, нямаше да се навежда, реши галантно той.

— Ще ѝ кажа довечера — реши Даг. — Май ни предстои дълъг разговор.

— Добре — кимна Аркади.

Край масата на лечителите цареше оживление. Времето беше приятно и от няколко дни пътищата бяха сухи, така че Нола и Чери се надяваха, че ще продадат стоката си рано и ще им останат няколко часа да се порадват на слънцето. Фаун поздравяваше редовните клиенти. Вече разпознаваше усмихнатите лица и каруците на прииждащите. Веднага забеляза Финч — бе забравила другото му име, — когато пристигна в откритата си каруца. Кобилата му лыщеше от пот. Той пусна юздите и скочи на земята.

Бързо се приближи до Фаун и каза:

— Ето те и теб, слава на боговете! Може ли да поговорим насаме?

— Защо не? — Фаун се огледа. — Там при дърветата става ли?

— Да, става. — Той протегна ръка, след това сви юмрук, сякаш искаше да я сграбчи за китката и да я повлече напред с бърза крачка, но изглежда, не посмя.

Отидоха край гората, така че се виждаха от пазара, но никой не можеше да чуе разговора им. Бяха в границите на усета за същност, макар Фаун да се съмняваше, че някой може да разбере нещо повече, освен че младият фермер е много по-развълнуван от нея. Напрегнатото лице на Финч бе потно и поруменяло, а сините му очи изглеждаха неестествено ярки.

— Съпругът ти все още ли е готов да лекува фермери? — попита той направо. Не откъсваше поглед от устата ѝ, сякаш очакваше спасение.

— Да, когато след време заминем на север, но сега е просто чирак. Не е му е позволено да лекува никого.

Той махна с ръка, сякаш не я беше чул. Започна да обяснява бързо:

— Става въпрос за племенника ми Спароу. Момченцето на брат ми. Само на пет е. Хванал е тетанус и вината е моя! Позволих му да потича бос в плевнята. И той стъпи на пирон. Трябваше да се грижа за него. Не спира да плаче, когато е на себе си. Първо започна треската, а болките са от снощи. Пици ужасно, но още по-зле е, когато притихне. О, богове!

— Знам какво е тетанус — отвърна бавно Фаун. — Братчето на Вайълит Стоункроп почина от тетанус преди много години. Бяха ни съседни в Уест Блу. Аз не го видях, но Вайълит ми разказа всичко. — Разказът ѝ наистина бе ужасен.

— Той може ли да дойде? Съпругът ти Езерняк може ли да помогне? — Финч стисна ръката ѝ. — Можеш ли да го попиташ... дори не му знам името. Много те моля. Снаха ми не спира да плаче, а мама е толкова вбесена, че дори не желае да ме погледне. Ужасно е, наистина е ужасно.

— Даг — отговори Фаун на последния въпрос, докато мислеше. — Даг Блуфийлд. Настоя да приеме моята фамилия, когато се

оженихме, както правят Езерняците. Прие фермерско име, но си е истински Езерняк. Смешна работа. — Трябваше да хване Даг, когато е сам, не можеше да му каже пред всички в шатрата на лечителите. Погледна слънцето. Наближаваше обед. Може би Даг щеше да се върне в къщата, за да обядва.

Или пък можеше да му спести решението. Нямахше да е никак лесно, каквото и да измислеше, макар че след като ставаше дума за дете, Даг щеше веднага да хукне. Познаваше правилата в лагера не по-зле от него. Можеше да отпрати Финч, да преживее докрай кошмара и дори да не споменава пред Даг. Сега не бе моментът да го притеснява. От гощавката насам бе напрегнат и неспокоен. Непрекъснато я гледаше, сякаш се питаше... какво? Сякаш съжаляваше, че булката му фермерка го откъсва от неговите хора.

Във всеки момент по света умираха и се разболяваха много хора, така че един повече или по-малко не беше от значение. Аркади със сигурност щеше да забрани, ако разбереше за намеренията им. Фаун дори не беше сигурна, че Езерняците умеят да лекуват тетанус. Не бе виждала нито един случай, откакто започна да помага в шатрата на лечителите. „Тази работа може да струва обучението на Даг.“ А и много повече, ако се замислеше за бъдещето.

Бавно изпусна съдържания въздух. Знаеше, че изборът ѝ не е никакъв избор.

— Не мога да обещаая, че ще дойде, но мога да го попитам. Ела.

Финч въздъхна, кимна и изглежда, едва сега се сети, че ѝ причинява болка и трябва да пусне ръката ѝ. Тя погледна Чери и Нола, които я наблюдаваха подозрително, след това им махна, за да не си помислят, че се измъква тайно. През гората имаше пътека, която отвеждаше право в дома на Аркади, и беше много по-бързо, отколкото по пътя. Освен това лагерът се охраняваше много зорко.

Не биваше да насилва късмета им, така че когато приближиха езерото, нареди на Финч:

— Остани в тази долчинка. Домът на Аркади е на стотина крачки. Ще доведе Даг или... ще се върна да ти предам какво е казал. Може да се забавя малко.

Той кимна, клекна до едно паднало дърво, обърна лице към слънцето и затвори очи. Фаун забърза по пътеката.

Даг и Аркади тъкмо привършваха обяда и прибираха останалата храна в кошницата. Добре че момчетата от Олеана бяха запитали нанякъде.

— Фаун? — възкликна изненадано Даг. — Мислех, че си на пазара. Гладна ли си?

Тя поклати глава.

Той се поколеба и я погледна по онзи пронизващ, типичен за него начин. О, богове, изглежда, кожата ѝ беше прозрачна като стъкло.

— Добре ли си?

— Случи се нещо — каза му тя, без да поглежда Аркади. — Може ли да поговорим насаме?

— А-хм — прокашля се Аркади и вдигна вежди. — Аз трябва да се върна в лечителската шатра, Даг. Ти не бързай. — Махна с ръка, взе кошницата от масата и излезе. Оказа се по-лесно, отколкото бе очаквала. Поне засега. Не бе сигурна, че е хубаво. Изчака стъпките на лечителя да заглъхнат по пътеката.

— Фаун — започна бавно Даг, — има нещо...

Тя го прекъсна.

— Даг, ужасно е!

— Какво? — стресна се той. — Не, Искрице, едва ли е чак толкова зле. Ще съм до теб и...

— Става въпрос за горкичкия племенник на Финч Бриджър. Стъпил на пирон и има тетанус. Даг, знам, че на Аркади няма да му стане приятно, но не може ли да отидем да го видиш? Той е само на пет!

Даг мигна. Мълчеше. След това мигна отново.

— Кой?

Фаун бързо разказа онова, което бе научила от Финч.

— Може ли да отидем? Смеем ли? Лечителите Езерняци умеят ли да лекуват тетанус?

Даг заговори мъчително бавно:

— Четох за подобни случаи в записките на Аркади. Подсилват нервите и между спазмите дават много течности и храна, за да поддържат пациента жив, докато мине най-лошото. Аз лично съм се натъквал на два такива случая. Първата беше жена на езерото Хикори — след раждане. Хохари успя да я излекува, не знам как. Не съм присъствал, чух ги да говорят какво било станало. Следващия път един

патрулен имаше тетанус, докато прочиствахме пустошта в Лутлия. Лечението беше несполучливо. Той сподели смъртта си. Не го направи веднага, а чак когато не издържаше повече.

— Ще можеш ли да се справиш с нервите? Въпреки че никога не си виждал как става?

Даг въздъхна дълбоко и се почеса по главата.

— На колко каза, че е?

— На пет.

— Отсъстващи богове! — възкликна Даг.

— Фермата на семейство Бриджър е на десетина мили. Финч има каруца. Мислиш ли, че можем да стигнем, преди Аркади... не, май няма да стане.

Даг поклати глава.

— Може да отнеме дни, за да излекуваш някого от тетанус, а може и да е много по-малко.

— За нула време ще събера каквото ни е необходимо за ден-два.

— Предпочитам ти да останеш.

— И да обяснявам сама на Аркади? — Тя тръсна глава. — Да не си посмял да ме оставиш сама! Той ще ме направи на нищо. И без това ще ни трие сол на главата, когато се върнем. Както и да е, истинска лудост е да те изпратя при фермерите съвсем сам. Поне ще им обясня онова, което не знаят за Езерняците.

— Права си. — Той я гледаше, без да мига. — Болестта не е много заразна и ще си в безопасност.

— Разбира се!

— Но няма да се приближаваш до детето.

Тя го изгледа учудено. Защо беше толкова предпазлив? Нямахше значение. Щом пристигнеха в дома на семейство Бриджър, тя щеше да се справи с всичко, както обикновено. Облиза устни и му зададе най-важния въпрос.

— Даг, сигурен ли си? Ако не си, ще пратя Финч да си върви. — Можеше поне това да му спести. — Заради това може да изгубиш Аркади.

Той й се усмихна и прокара палец по топлата й буза.

— В такъв случай цената е прекалено висока, а аз съм прекалено стар и беден, за да си го позволя.

Тя кимна и преглътна буцата в гърлото си.

— Тогава да се приготвим.

Влезе в стаята им, за да събере някои неща, а той отиде в работното помещение на Аркади, за да вземе необходимото. Не беше поискал разрешение и Фаун предполагаше, че Аркади няма да е никак доволен. Върна се в хола и завари Даг да пише кратка бележка на учителя: обясняваше, че са го помолили да излекува болно момче и да не очаква веднага завръщането му. Не споменаваше думата „фермер“, но не беше и излъгал.

Тя поведе Даг към долчинката, където чакаше Финч. Щом ги чу да приближават, той скочи и избърса с ръкав мокрото си лице.

Погледна смаяно Даг и ахна.

— Това е Даг — представи го Фаун и стисна лявата му ръка. Наблюдаваше предизвикателно Финч в очакване да се втрени в куката. Само да посмееше да каже и дума за възрастта на Даг или че тя е прекалено ниска и млада...

Даг кимна любезно и каза:

— Здравей, Финч.

— Господине! — изхлипа Финч. — Вие сте... — Младежът извърна поглед, след това го насочи към напрегнатото лице на Фаун. — Не очаквах да сте... такъв...

— Свиква се — прекъсна го сопнато Фаун, но бързо се овладя. Финч и без това си имаше достатъчно тревоги и не бе нужно да му казват, че заради него може би жертват обучението на Даг. — Много мислих. Най-добре да заобиколим и да се видим при каруцата в края на пътя, далече от пазара.

— Не че има кой знае какво значение, Искрице.

— Няма нужда да предизвикваме излишни въпроси и приказки.

Финч закима енергично.

Според Даг фермата на семейство Бриджър не беше толкова приятна и богата, колкото на Фаун в Уест Блу — беше по-малка и разхвърляна, дворът бе все още кален от зимните дъждове. Поне имаше всичко необходимо: голям плевник, огромен навес за дърва, странични пристройки, които се ремонтираха, ограждения за крави, прасета и пилета, чиято миризма се усещаше навсякъде. Самата къща беше квадратна, на два етажа, неизмазана. Даг последва Финч вътре с

чувството, че се натрапва. Цареше мъртвешка тишина и той си помисли: „Закъсняхме!“ Сам не знаеше дали да въздъхне от облекчение, или да скърби. От горния етаж долетя стон, последван от женско ридание, и той отпусна усета си за същност.

Качиха се бързо в пълната с хора стая на горния етаж. В огромното легло се мяташе момче. Устните му бяха посинели от болестта, вратът му се беше вцепенил, дъхът му излизаше със свистене. Млада жена, очевидно силно разтревожената майка, го галеше и се опитваше да успокои напрегнатите му мускули. Навъсената му баба бе седнала от другата страна на леглото и го държеше за ръката. Личеше й, че е изтощена.

И двете погледнаха Даг и очите им се изпълниха със страх и отчаяна надежда. Преди няколко дни, помисли си патрулният, щеше да е само страх. Той преглътна и привлече Фаун пред себе си като щит. Усетът му за същност бе притеглен към болката, която се бе съсредоточила в центъра на леглото.

— Фаун — прошепна той, — оправи се с тях. Трябва да прегледам момченцето.

Пусна я и тя пристъпи напред, усмихна се и поздрави.

— Здравейте! Аз съм Фаун Блуфийлд, а това е съпругът ми Даг Блуфийлд. Сигурно Финч ви е разказал, че се запознахме на фермерския пазар край Ню Мун. Даг се обучава за лечител в лагера.

Добре че им каза, че се обучава, за да не очакват чудеса, каквито дори Аркади не можеше да направи. Жените се представиха. Майката беше Чери Бриджър, а бабата — госпожа Бриджър. Майката на Финч не откъсваше поглед от безотговорния си син, довел Езерняка. Очевидно прегрешенията му се трупаха едно след друго.

— И така — побърза да продължи Фаун, — първо Даг трябва да провери състоянието на същността на малкия Спароу, след това ще разберем какво може да се направи. Госпожо, пуснете го, ако обичате... — Тя стисна устни и дръпна бабата, за да не пречи на Даг.

— Свали ми приставката, Искрице. Няма да ми е необходима. — Фаун кимна, нави левия му ръкав и започна да разкопчава катарамите. Той сведе глава към нея, но без да престава да наблюдава другите с крайчеца на окоето си. Докато гледаха как миловидната Фаун се занимава със страховитата на пръв поглед кука, пациентите фермери се успокояваха. Даг не бе сигурен дали става така, защото се разсейват,

или защото това им показва, че и той е уязвим. „Всички сте виждали как мъжете навиват ръкави, за да се хванат на работа. Вижте сега какво ще стане!“

Разтри червените следи от каишките и пристъпи към ококорените жени. Дори не се опита да поздрави петгодишното момче, тъй като то се гърчеше от болка и нито щеше да го чуе, нито да го разбере. Прошепна на Фаун:

— Ако ти се стори, че съм влязъл прекалено дълбоко или продължавам прекалено дълго, плесни ме по главата, както направи Аркади онзи път. Ама силно. Ще го направиш ли?

Тя кимна. Даг коленичи до леглото и светът около него бавно се стопи, когато остави същността си да се надигне. Някъде отдалече долавяше веселия глас на Фаун да реди обяснения.

— А сега да ви разкажа за усета за същност на Езерняците...

Същността на детето бе нестабилна. „Влез дълбоко навътре.“ Вече познаваше треската, която бе силна, но съвсем не беше основният проблем. Прободнатата рана на крака не беше добре почистена и плътта отвътре гореше заради отровата, разпространила се под на пръв поглед здравата кожа. Нервите излъчваха ужасен шум, който предизвикваше силни мускулни спазми. Даг се опита да успокои мускулните влакна с подсилване и усети как се отпускат.

Изтръгна се бързо, преди да се оплете, и се озова в неочаквано притихналата стая. Отпусна се назад, огледа се и видя Фаун.

— Колко време бях вътре?

— Десетина минути. Даг, наистина беше невероятно! Виждаше се с просто око как мускулите на горкото дете се отпускат един по един.

Влезе мъж, очевидно по-големият брат на Финч, и загледа малкия, без да мига. Прегърна майката на Спароу през раменете.

— По-добре ли е? Оправя ли се? — попита тя задавено.

— Все още не, госпожо — отвърна със съжаление Даг. — Само временно облекчение. Ще трябва отново да вляза, когато действието премине. С всяко подсилване печеля повече време. Първо трябва да му дадем колкото е възможно повече храна и течности, за да не позволим болестта да го изтощи от глад и жажда. Освен това трябва да почистим по-добре раненото място. Трябва ми преварена вода... Фаун, ще се

погрижиш ли? Донесете богата храна, но да не е тежка, за да не повърне...

Фаун кимна.

— Овесена каша със сметана и мед е добре за начало.

— Идеално.

Жените скочиха с готовност, доволни, че има какво да правят. Бащата на момчето — какво му беше името? — Ларк Бриджър, май така се казваше — се настани на мястото на бабата. Финч се облегна на таблата на леглото и затвори очи.

— Татко? Чичо Финч? — прозвуча тъничко гласче.

Ларк стисна ръката на момчето.

— Здравей, птичке песнопойна! — Гласът му беше дрезгав, сякаш непривикнал с подобни нежности. — Радвам се, че си по-добре! Чичо ти Финч доведе този Езерняк, за да ти помогне.

— Изглежда странен — намеси се Финч, — но знае какво прави.

Момчето обърна глава. Сериозни очи се впиха в Даг и леко се присвиха. Изглежда, Спароу се съгласи с преценката на чичо си, защото не се отдръпна, но попита първото, което вълнуваше както Езерняците, така и фермерите.

— Какво е станало с ръката ти?

Даг не обърна никакво внимание на притесненото шумолене на възрастните и отвърна направо:

— Отхапа я един вълк.

— Леле! — ахна Спароу, впечатлен като истинско петгодишно хлапе. — Много ли болеше?

— Да. Но се случи отдавна. Сега вече съм добре. Наистина съм добре, недей да плачеш заради мен. Все още не сме те излекували и ни предстои работа.

Всички го гледаха подозрително.

— Каква работа?

— Точно сега нито ти се яде, нито ти се пие, но трябва да изядеш всичко, което ти донесат. Мускулите ти работят по-усилено, отколкото ако ореш, затова ти трябва храна. След това двамата с Фаун — съпругата ми, красивото момиче, което видя преди малко — ще ти почистим крака.

В известен смисъл Даг бе доволен, че ще свърши тази работа, защото поне за фермерите тя беше нещо разбираемо и смислено. Като

се замисли обаче си каза, че не иска Фаун да се приближава до раната, и накара Финч да си измие ръцете, за да е готов да му помага.

— Боли ме навсякъде — простена Спароу и се обърна към баща си.

„Сигурно.“

Въздействието на първоначалното подсилване вече отминаваше и когато Фаун донесе преварената вода, момчето отново бе започнало да се гърчи. Докато тя оставяше нещата, Даг отново направи подсилване. Този път беше по-лесно, тъй като имаше представа какво прави, но усети как същността му се изтощава и изпита страх от предстоящата дълга нощ. Когато приключи, майката се опита да даде на момчето някакво горчиво лекарство. Фаун кимна и каза, че ще му се отрази добре. Затова пък не разбра защо съпругът ѝ предпочита Финч да му помага, а не тя.

— Не искам! — хленчеше Спароу, докато го обръщаха, за да поставят крака му върху кърпата в скута на чичо му. — Ще боли! Татко, не им давай!

— Уверявам те, че ще боли много по-малко, отколкото ухапването на вълк. Не те лъжа — каза Даг.

Момчето се поуспокои и Даг се удиви как добре избраното уверение успокоява децата. Фаун разбра какво е намислил и му се усмихна.

Даг направи подсилване на малкото краче, постара се да притъпи усещанията на нервите и се наведе, за да свърши неприятната задача. С острия скалпел на Аркади разряза отново раната и със спринцовка, пълна с преварена вода, и помощта на подсилване проми отровената плът. С Финч работеше по-трудно и бавно, отколкото с Фаун, но резултатите бяха добри. След това подаде старите превръзки на бабата, за да ги извари или изгори. Отново си изми ръцете и си спомни за Аркади. Беше време за пореден път да се заеме с нервите на момчето.

Последователността бе ясна. Десет минути подсилване им осигуряваха двайсет минути облекчение, през които жените насилваха Спароу да се храни или пък малкият лежеше отпуснат. Щом спазмите започнеха отново, Даг коленичеше, навеждаше глава и отново изпадаше в транс. Температурата на малкия оставаше все така висока, но поне осигуряваха време, за да може тялото му само да се пребори. Следваше нова кратка почивка и лечението започваше отново.

Вече опознал последователността, Даг имаше време да помисли. Възможно ли бе лецителят да направи подсилване, което да успокои нервите и да продължи повече от половин час? Защо пораженията върху същността на детето му напомняха за пациентите, ухапани от змии? Докато мислеше над този въпрос, го стресна удар по главата.

Даг мигна и се намръщи на светлината. Фаун — гледаше го сърдито — попита:

— Да не би да прекъсвам нещо?

— Не. Благодаря. Всичко е наред.

— Добре.

Мътните го взели. Мислеше си да я отпрати в някоя от съседните стаи, за да си почине, но май щеше да се наложи да остане да бди над него през цялата нощ. Никой друг от присъстващите нямаше да разбере кога трансът му преминава в оплитане. Сложиха постелята си на земята и се отпуснаха за кратко.

На сутринта и двамата бяха изтощени. Когато Фаун го плесна по главата, за да го изтръгне от трансa, той само изръмжа, без да крие раздразнението си. Отпусна чело на пълния с памук дюшек и затвори очи.

— Защо го спираш? — попита нервно Чери Бриджър. — Ако продължи, няма ли да го излекува веднъж и завинаги?

— Защото — изсъска Фаун, — ако същността на Даг се оплете с тази на Спа... пациента и пациентът умре, Даг също ще умре. Това се е случило с мъжа, който е бил чирак на Аркади преди Даг.

— Ох! — прошепна Чери. — Не знаех.

— Е, вече знаеш. Фермерите трябва да научат повече за Езерняците, за да няма грешки и липса на разбиране. Те са твърде докачливи и много напрегнати.

Очевидно намекваше да се отнасят към него с внимание. Даг й бе благодарен за тези думи.

Следобедът премина зле. Вечерта стана още по-зле и Даг се запита дали идването тук няма да се окаже една от най-големите грешки в живота му. Само че през нощта откраднатите десет минути със започнаха да стават двайсет, след това четирийсет. Когато Фаун го събуди след цели два часа, той разбра, че са прескочили опасността. Тази мисъл и обилната фермерска закуска му дадоха сили да продължи.

Времето между пристъпите ставаше все по-дълго и на Спароу дори му оставаше време да започне да се отегчава. Даг го развличаше с приказки, които помнеше от отдавна отминалото си детство, и Езерняшки балади, които превръщаше в разкази. Как само му се искаше сладкодумният Бо да е тук. Роднините на момчето влизаха и излизаха, без да кажат и дума. Превали пладне на следващия ден, след това настъпи нощта. Даг имаше чувството, че е прекарал в тази стая поне хиляда години.

Вече не се налагаше да стои непрекъснато до леглото и някой го викаше на три или четири часа за новото подсилване. Заведоха го в една от съседните стаи, където имаше истинско легло и мивка. Там беше Фаун. За пръв път имаха възможност да поговорят насаме — не помнеше от колко дни насам. Не трябваше ли обаче да е свеж и отпочинал, за да проведе онзи важен разговор с нея? Бе сигурен, че трябва, а все отлагаше.

Остави я да го завие с пъстрата кувертюра, прегърна я, притисна я до себе си и заспа дълбоко.

11.

Фаун се събуди сгушена под лявата ръка на Даг. Бе ранно мъгливо утро и всички в къщата все още спяха. Тя бе облякла една от ризите му като нощница, а той спеше гол, както обикновено. Фаун се намести така, че да чува ударите на сърцето му, след това вдигна поглед. Даг беше буден и я наблюдаваше.

— Наспа ли се най-сетне? — попита тя.

— Да, сега се чувствам много по-добре. — Прокара ръка по врата и гърдите ѝ, по корема, отпусна дланта си там и разпери пръсти. Изражението му стана много нежно.

Тя му се усмихна сънено.

— Какво има?

— Невероятна си — прошепна той. — Не спираш да ме учудваш всеки ден.

Тя се сгуши още по-близо. „И аз така.“ Беше се питала дали ще се събуди отпочинал и реши да повдигне завивката, за да провери. Докато бяха на „Завръщане“, нямаха подобно усамотение, освен от време на време, и заглушаваха сутрешния си кикот с целувки.

Само че Даг неочаквано стана сериозен и въздъхна. Не се помръдна. Значи искаше да поговорят. Добре, можеха първо да поговорят, а след това...

— Помниш ли вечерта, когато ходихме на гощавка?

Тя целуна ключицата му.

— Да? — Потисна тревогата си. Нямаше ли най-сетне да ѝ каже какво го измъчва още оттогава? Беше крайно време.

— Бях малко разсеян. Бях... О, богове, Даг престани да си търсиш извинения — измърмори той, пое си дъх и започна отново: — Периодът ти на плодовитост тъкмо започваше и аз не забелязах. Аз... ние... аз те... бременна си.

Тя замръзна. Той дори не смееше да диша. Шокът се надигна от краката ѝ, през дробовете към главата и за момент не можеше да каже

дали това е добре, или зле, защото целият ѝ свят бе обърнат наопаки. Тя изписка от радост, наведе се над него и го целуна.

— Олеле!

Той отвори широко очи и отвърна на целувката, прегърна я, после я пусна и чак тогава посмя да си поеме дъх.

— Богове, какво облекчение! Мислех, че ще побеснееш, Искрице.

— Затова ли го изтърси така? — Тя го наблюдаваше объркана и малко уплашена. — Признавам, че не бих избрала точно това време и място, но пък бебетата никога не идват по поръчка. Не и ако имаш акъл в главата. Не се ли радваш?

Той отново я притисна до себе си.

— Във възторг съм. Нямам думи. — Поколеба се. — И съм много изненадан.

— Но ние сме женени. Знаехме, че един ден това ще се случи, нали затова е бракът? Изненадан си сега, но не и в бъдеще. — Тя сбърчи нос. — Май е същото, както когато патрулираш и търсиш злини. Тъкмо за тях си тръгнал, но се изненадваш, когато се натъкнеш на тях.

Дълбокият му смях я накара да се почувства по-уверена.

— Не бих направил точно такова сравнение, Искрице! — Смяхът му утихна. — Но със сигурност съм уплашен.

— Уплашен ли? Преследваш ги толкова години. Бих казала, че си смел!

Той поклати глава и се затвори в себе си, сякаш търсеше стар спомен.

— За смелост и дума не може да става, по-скоро развиваш някаква безчувственост. Все едно губиш връзката си със света. А сега... богове, толкова съм развълнуван, че едва дишам.

Обсипа лицето ѝ с целувки, бързи и настойчиви.

— Но няма да ти кажа колко съм уплашен.

Тъкмо се канеше да го успокои с „Всичко е наред, Даг!“, когато се сети колко сложно е положението им в момента и вместо това рече:

— Когато бебето е на път, то избира времето, не ти. Просто трябва да се пригодиш.

Притисна пръсти към устните му, за да му попречи да ѝ възрази. Бащата на първото ѝ дете се страхуваше да не се лиши от удобствата

си. Когато му съобщи, той се ядоса, отхвърли я и дори я заплаши.

А пък мъжът до нея в леглото бе готов да преобърне целия свят, за да създаде безопасно място за второто бебе. Или поне щеше да направи всичко по силите си.

Знаеше, че най-добро е средното положение, но след като можеше да сравнява, предпочиташе отношението на Даг.

— Невероятен си, Даг — прошепна тя.

Той я прегърна.

Тя зарови нос в космите на гърдите му, след това реши да се възползва от съпруга си Езерняк.

— Я кажи! Момче ли ще е, или момиче?

— Прекалено рано е, за да разбере от същността му. Трябва да минат още няколко седмици, за да кажа със сигурност. — Целуна я отново и добави: — Ако е момиче, ще продължи името. — Опитваше се да говори небрежно, за да прикрие интереса си.

— Ако се омъжи за фермер, ще приеме името на съпруга си — изтъкна Фаун.

— Момчето, което се ожени за нашето момиче, ще трябва да приеме нейното име — и точка по въпроса!

Тя се изкиска.

— Колко си категоричен!

Той се изчерви.

— Май се поувлякох, Искрице.

Така си беше.

Несигурността започна да измества радостта от изненадата. Когато се опита да си представи раждането, веднага изникна въпросът „къде“. Между новината и мечтите за сватбата на детето ги чакаше много работа. Дватама трябваше да уредят живота си. Всяка есен във фермата се запасяваха с провизии и тя се беше научила да планира предварително, да подрежда бъдещето. Това бе единият начин. Но животът я бе научил и че може да последва дългокракия си съпруг Езерняк през половината континент. И все още я учеше. На въпроса „Как ще се справим?“ нямаше простичък отговор.

Той отдръпна ръка от корема ѝ и си намери по-интересно място надолу. Тя разтвори крака, за да му направи място, след това се поколеба.

— Нали няма опасност... Едва ли, защото повечето хора на този етап дори не знаят.

— Точно така — отвърна убедено той. — Вече питах.

— Кого?

— Аркади.

— Аха. — Тя премисли отговора му, като се опитваше да не се разсейва. — А той знае ли, че аз съм... Олеле. Да. Разбира се, че той е разбрал сам. — Тя мигна. — Чакай малко. Значи всички знаят освен мен. И Бар и Ремо ли знаят? И... — Този път го удари, но бе закъсняла.

— Усет за същност — въздъхна той. — Просто приемаш нещата. — Близна врата й. — Усмиваш се.

Подозираше, че се е ухилила като катерица, напълнила бузите си с ядки.

— Дотук с достойнството ми.

— Не забравяй да се радваш.

Тя си припомни какво й бе казал, когато планираха първата си брачна нощ — че тя ще остане незабравима, докато останалите ще се слоят в една. Оказал се беше прав, макар все още да не бяха минали хиляда дни. Отвори и ума, и сърцето, и тялото си за него, за да е сигурна, че освен всичко друго ще помни колко силно я обича.

След като се измиха и облякоха, Даг отиде при Спароу, за да му направи ново подсилване. Момчето бе по-спокойно и бяха оставили при него неомъжената му леля, сестрата на Финч и баща му, петнайсетгодишна девойка. След това Фаун и Даг слязоха в кухнята на семейство Бриджър, които се бяха пръснали из фермата, за да си вършат работата. Фаун затопли гърнето с храна, която им бяха оставили, и изпържи шунка и яйца. По средата на закуската Даг вдигна глава и се заозърта. Фаун си каза, че прилича на котка, която оглежда неща, които никой друг не вижда. Езерняци. Нищо чудно, че обикновените хора се изнервяха край тях.

— Какво има?

— Току-що същността ми се сблъска със същността на Нийта. Какво ли прави тук?

— Търси ни.

— Май да. Седни, Искрице, тя има още път. Дояж си закуската. Сега трябва да се храниш. — Усмихна ѝ се с обич.

Тя също му се усмихна. Дълбоко в главата ѝ звучеше развълнуван глас „Бебебебебебе, данеда, кеееф!“ Искеше ѝ се да подскочи, да се втурне да направи нещо, но в момента не можеше да направи нищо, особено тук. Можеше единствено да си яде закуската. Преглътна и последната хапка, след това излязоха на верандата.

В същия момент запотеният кон на Нийта влетя в двора, изпод копитата му се разлетяха пръски кал.

— Даг! — викна Нийта. — Вие сте живи!?

Имаше ли съмнение? Лявата ръка на Даг се плъзна около кръста на Фаун, ала тя така и не разбра дали това е предупреждение.

— Навреме ли идвам? — попита задъханото момиче. Погледна Фаун някак особено и русите ѝ вежди се събраха дали от объркване или... разочарование, не стана ясно.

Даг заговори умишлено бавно.

— Навреме за какво, Нийта? Май ще успеем да ти предложим нещичко за закуска.

Тя махна нетърпеливо с ръка.

— Капитан Булръш е на не повече от час след мен и е полудял. Ако побързаш, ще се измъкнеш.

— Къде да се измъквам и защо? Не мога да повярвам, че Антан Булръш е замислил нещо нередно в това прекрасно утро.

— Не, разбира се, но все още можеш да се върнеш в лагера. Ще се промъкнеш покрай него. Никой няма да разбере, че си бил тук. Богове, трябваше да взема още един кон. Нищо, ще ти дам моя, ако искаш, а аз ще се прибера пеша. — Тя скочи на земята и се качи по дървените стъпала, за да подаде юздите на Даг.

Даг не посегна да ги хване.

— Мислех, че които трябва знаят къде сме. Аркади не е ли получил бележката ми?

— Да, Бар и Ремо казаха нещо. Само че ни казаха чак следващата вечер, когато слуховете бяха плъзнали из целия лагер.

— Така... Би ли започнала отначало, Нийта? — Гласът му бе строг като на капитан. Сигурно го правеше нарочно, поне според Фаун.

Дори така да беше, Нийта изпъна рамене.

— Слушам, сър. Аркади никак не се зарадва, когато заминахте... Имаше ли изобщо болен фермер?

— Тетанус — отвърна кратко Даг.

За момент Нийта явно се почувства неловко, ала продължи:

— Нямам представа какво си е мислил Аркади, но на сутринта, след като вие двамата не се появихте в шатрата на лечителите, каза на Чала, че ви е дал един ден почивка. Само че Нола и Чери се раздрънкаха, че били видели Фаун да се промъква с някакво хубаво фермерско момче в гората и така и не се върнала. Чери разправяше, че не била сигурна, че е станало така, но Нола беше напълно убедена. Аркади само изсумтя.

— Не било станало как? — попита слисано Фаун.

— Че си избягала с фермера, а Даг е хукнал да ви гони.

Нийта сви неодобрително устни, сякаш бе мислила, че това е самата истина.

Фаун ахна от обида.

— Никога...

Даг я притисна до себе си, за да я накара да замълчи.

— После какво стана?

— Клюките от шатрата на лечителите плъзват почти веднага из целия лагер. Същата вечер Бар, Ремо и Тавия ми разказаха за бележката ти и ме накараха да се закълна, че няма да си отварям устата, не че имах нещо против. Мислех, че следата може и да е фалшива, ако ти е причерняло пред очите. Нямам представа как цялата тази каша е стигнала до ушите на капитан Булръш, но на следващата сутрин той влетя в шатрата, за да разбере какво става. Заяви, че нямало да позволи някаква си балада за убийство да управлява областта му.

— Ядоса се още повече, когато разбра истината и че Аркади не го е предупредил — продължи тя. — Доколкото разбрах, двамата се скарали жестоко. Разбраха се да ти дадат време до снощи, за да се появиш и да обясниш какво е положението, а ако те няма, капитанът да тръгне и да потърси отговори. Така и направи днес сутринта. Виж сега... — Нийта протегна ръка към Даг — с Аркади почти успяхме да убедим лагера да ти позволи да останеш за постоянно! Толкова много усилия положи, за да те вземе за чирак, вече не те ли интересува?

— Повече, отколкото си мислиш.

— Значи има начин да спасим положението. Не можем ли да накараме тези фермери да се закълнат, че не си стъпвал тук?

На Даг му се искаше — за Фаун беше очевидно — да изкрещи: „Не“ и да приключи с въпроса. Само че дългогодишните навици на патрулен си казаха думата.

— Няма смисъл, Нийта. Антан ще научи истината за нула време. Нямам намерение да лъжа. Но съм готов да се помоля, ако смяташ, че има смисъл.

— Ами... — Нийта едва се сдържа да не тропне с крак. — Не можеш ли вече да тръгваш?

— Още не. Още един ден подсилване на нервите ще се отрази на Спароу по-добре от цяла седмица на легло. Някога виждала ли си болен от тетанус, Нийта?

Тя поклати глава. Устните ѝ бяха стиснати.

— Не, но съм чувала, че е много тежко.

— Правилно си чула. — Даг се протегна. — Остави ме аз да се разправам с капитана ти, Нийта. Всичко се случва по-бързо, отколкото ми се искаше, но все някога този въпрос трябваше да се реши. Най-добре е да го изясним сега.

— Ти... ти си пълен глупак!

— Семейство Бриджър ще ти позволят да използваш обора им. Върви се погрижи за коня си, патрулен — въздъхна Даг. — Доста си го поозорила тази сутрин.

— Очевидно напразно — измърмори гневно Нийта, обърна се и поведе потния кон.

— Щеше да е по-добре, ако Аркади не се беше опитал да ме прикрие — каза тихо Даг. — Не очаквах подобно нещо. Дали е излъгал? Богове! Пак ще стане като на езерото Хикори. Много се извинявам, Искрице.

— Не е същото — заинати се Фаун.

— Но е нещо подобно. Мътните го взели. Де да имах повече време да си извоювам мястото, да убедя всички. Обмислях идеята за лечителска шатра на фермерския пазар, още повече че е напълно безопасно, след като знаем как да се справим с омайването. За две или три години щеше да работи на пълни обороти и щеше да е покълнало семенце, когато се отправим отново на север.

— Добър начин да покълнат идеи — реши Фаун. — Ще се получи единствено ако останеш да ги поливаш и ториш и да ги почистваш от гъсеници.

— Хм. — Той я целуна по косата. — Нищо не е лесно, нали, Искрице?

Час по-късно усетът за същност на Даг се сблъска с този на капитан Булръш. Даг излезе на верандата и се облегна на колоната до стълбите. Фаун се настани в краката му, подпряла брадичка на малките си юмручета. Намръщената Нийта застана до Даг. Възрастните от семейство Бриджър също излязоха на верандата. Татко Бриджър и Ларк бяха от двете страни на входната врата, кръстосали ръце на гърдите си, мама Бриджър се поклащаше в люлеещия стол, забравила за плетката си, а Чери и Финч стърчаха от двете ѝ страни.

— Предполагам, че капитан Булръш иска да поговори с мен. Много ще съм ви задължен на всички, ако не ни прекъсвате — обърна се Даг към семейство Булръш. — От това зависи мястото ни с Фаун в лагер Ню Мун.

Финч наведе глава, погледна Фаун, която го бе научила на много неща за Езерняците през изминалите четири дни, и каза:

— Много се извинявам. Нямах представа.

Даг му се усмихна през рамо.

— Дори да имаше, щеше ли да постъпиш различно?

Финч погледна към прозореца на стаята, където племенникът му спеше спокойно.

— Едва ли. Не, нямаше.

— Аз също.

Малкият патрул Езерняци пресече поляната пред къщата. Капитанът не беше сам, беше повикал приятеля си Тап да го придружи. А сигурно и за да е свидетел на събитията. Даг не се изненада, когато видя Бар и Ремо. Младежите не скриха облекчението си, че Даг и Фаун са във фермата, макар че присъствието на Нийта ги учуди. Четиримата спряха конете в калния двор пред верандата.

Както бе на седлото, Антан Булръш бе почти еднакво висок с изправилия се на верандата Даг. Не слезе от коня, но отпусна юздите и изправи рамене. Личеше му, че е уморен, напрегнат и объркан. Ако бе

по-млад и не чак толкова изтощен, сигурно щеше да е много по-ядосан. Даг отлично разбираше състоянието му.

Стрелна Нийта с такъв поглед, че момичето трепна, и изръмжа:

— Какво търсиш тук, патрулен?

Тя вирна брадичка.

— Не съм дежурна, сър. Мога да ходя където поискам.

— Сериозно?

Тя не отговори. И добре, че премълча. Антан се обърна към Даг и продължи:

— Виждам, че информаторът ти е пристигнал преди нас. Кажи, северняко, кой от слуховете е истина? Жена ти ли беше избягала, или реши да проявиш състрадание?

— Петгодишно момче имаше тетанус, капитане. — Даг докосна слепоочието си с пръсти — обичайния поздрав, — макар в момента да бе напълно излишно.

Капитанът се намръщи. Очевидно разбираше, че проблемът е сериозен. Протегна усета си за същност към ъгловата стая, след това кимна.

— Ясно. Човек все пак трябва да знае истината.

А истината бе, че той предпочиташе фактите да са други.

— Казах му, че няма начин Фаун да е избягала — заяви Ремо.

— Да, ама можеше да е отвлечане — обади се неубедително Бар. Дали пък не се шегуваше — човек никога не бе сигурен, когато ставаше дума за Бар. — Изглеждаше по-правдоподобно.

Антан замахна рязко с ръка, за да ги накара да мълкнат.

Татко Бриджър пристъпи напред и каза:

— Без този дългурест господин и малката му женичка днес щяхме да погребваме внука.

Даг протегна лявата си ръка, за да му даде знак да мълчи.

— Не е ли по-добре да поговорим насаме? — изръмжа капитанът.

— Те са на собствената си веранда — изтъкна Даг. — Дворът е техен.

Антан се огледа недоволно, но не можеше да отрече истината.

— Не е ли крайно време — намеси се остро Фаун, — да представим всички, за да нямам извинение да се гледат по този начин? — И през следващите две-три минути тя запозна присъстващите и каза

по няколко думи за всеки. Когато завърши с Тап, след като бе разказала за проблема му, бе ясно, че планът на Антан да се държи като строг капитан на патрул му се е изплъзнал.

Антан огледа фермерите, намръщи се и се опита да спаси положението.

— Кажете, Даг, колко души знаят за малкото ти пътешествие? Освен присъстващите тук. Има ли роднини, съседи?

Отговори Фаун:

— И съседите, и омъжените сестри, и роднините по брак — всички, които се отбиха, за да ни помогнат през последните дни. При фермерите е така.

— Ясно. Значи няма начин да опазим тази работа в тайна.

— За съжаление няма — потвърди Даг. — Вече обясних на Нийта. Само че това не е пълната картина.

Нийта погледна през рамо към семейство Бриджър и мигна объркано.

Антан я погледна строго, сякаш искаше да каже: „С теб ще се разправям по-късно“. Обърна се към Даг.

— Аркади не ти ли забрани да се занимаваш с подобна дейност?

— Даде ми да разбера, че не е за препоръчване, и ми обясни защо. — Даг се поколеба. — Само че аз не можех да откажа на момче, което страдаше толкова много, а след това да продължа да си живея безпроблемно.

Антан очевидно се впечатли, но не достатъчно.

— Ако се повтори случилото се в Хачет Слау, моите патрулни ще са тези, които трябва да оправят проблема. — Погледна Тап и Нийта. Да не би да очакваше нечия глава вече да е счупена? Или още по-лошо?

Даг също бе развълнуван, но не колкото него.

— Добра идея, изпълнена недостатъчно добре, не е същото като лоша идея. С уменията да отомайваме старата идея на Аркади да бъде направена медицинска шатра на фермерския пазар няма да причини бунтове пред портата на лагера. Събитията от Хачет Слау няма да се повторят.

Антан се намести на седлото.

— Ти това ли си намислил?

Даг кимна. Божество, това ли бе времето, мястото и човекът, с когото да води този спор? Нямахше значение, трябваше да продължи.

— Защото един ден, когато вече няма злини — когато това зло вече не ни тормози, — какво ще стане с нас, Езерняците? Докато наблюдавах тукашния патрул, видях доста възможности. Не е рано да започнем с нови неща, особено тук. В много отношения Югът е онова, което очаква Севера.

Антан седеше неподвижен, също като човек, който се опитва да се пребори с мислите си.

— Чуй ме добре, северняко. Мой дълг е да пазя Ню Мун Кътоф. Трябва да защитавам лагера, за да не бъдат съсипани традициите и да не се изгуби кръвната ни линия.

Даг изсумтя.

— Традиции ли? Нима? Ти къде си бил на размяна като млад патрулен, Антан?

— В Саут Сийгейт — отвърна с неудобство капитанът.

— Доста на юг, вместо на север. Кажете ми, кога организирахте последното посвещение в Ню Мун? Ако държахте чак толкова на традициите, щяхте да подпалите всяка къща в лагера, защото по традиция Езерняците не защитават. Те бягат. Ню Мун е точно толкова беззащитен, колкото и съседните ферми. А ти нямаш нищо, на което да се опреш.

Антан се намръщи към Фаун.

— Бих казал, че у теб блика нов интерес да защитаваш онова, което е пред теб, Даг.

Даг сви рамене.

— С удоволствие бих се върнал в Ню Мун, за да продължа обучението си.

Не погледна искрящата същност на Фаун, която бе до него, изпълнена с вяра в уменията и правотата му, както обикновено. „Отсъстващи божество, трябва да съм щастлив, че е така.“

— Ще се закълнеш ли, че повече няма да вършиш подобни неща? — Антан махна към фермата на семейство Бриджър.

Последва кратко мълчание.

— Ще мога ли да направя лечителска шатра, за да не се промъквам тайно?

Новото мълчание бе по-дълго.

— Какво унижение! — изсъска Нийта през зъби.

Фаун пристъпи към нея и Даг чу шепота ѝ.

— Напълно в стила на Даг. Гледай и слушай.

Даг продължи по-настойчиво:

— Бъдещето се формира сега, всеки ден. Независимо дали ще плуваш, или ще се удавиш, не можеш да се измъкнеш от течението. Важното е да разбереш, че винаги е било така. — Пое си дъх. — Според мен е крайно време да се научим да плуваме.

— Хора като нас с Тап трябва да защитават младите. Всички млади, не само нашите — сопна се Антан.

Даг кимна и разпери ръце, така че да включи не само Фаун, ами и момчетата от Олеана, Финч, Спароу и сестра му на горния етаж.

— Ако наистина говориш за всички млади, Езерняци и фермери, тогава съм с теб, защото в момента може и да са ни в тежест, но утре, когато настъпи зимата, ще са наши съдници.

— Мътните го взели — въздъхна Антан, — а пък аз си мислех, че си опасен, защото си мекушав глупак. Ти си истински ренегат! Десет пъти по-опасен си от онзи нещастен бандит, когото си накълцал на река Грейс.

— И какво? — Това не бе отговор. Беше въпрос. Даг не отричаше казаното.

— Богове, зави ми се свят от теб. Ако още малко ти послушам приказките, ще падна от тоя проклет кон. Слушай, северняко. Нямахме никакви проблеми, преди да дойдеш. Мога със сигурност да кажа, че най-бързият начин да се отървем е като те пуснем да си вървиш. Нямам повече време за подобни приказки.

Фаун — гледаше право пред себе си — изтърси:

— Мама все ми казваше: „Значи нямаш време да постъпваш правилно? Откъде тогава намери време, за да докараш нещата дотам?“

Антан продължи; гледаше начумерения Даг.

— Не си мой патрулен, Даг Блуфийлд. Дори не си роднина на нито един от присъстващите тук. След като си решил да се занимаваш с фермери, върви където знаеш, стига да не си в моя лагер. Каквато и каша да си забъркал тук, нека те преследва там, накъдето си се запътил, стига да не е в моя лагер.

— Обучението ми... — започна Даг.

— Трябваше да помислиш за него по-рано.

— Помислил съм.

— Значи си направил избора си, така че няма абсолютно никакъв смисъл да споря с теб. Просто не се връщай в Ню Мун. Няма да те пуснем пак.

Обърна коня и в същия момент се сети за Бар и Ремо, които ги гледаха напълно слисани.

— А, да. Вие двамата. С мен ли идвате, или оставате с него?

Ремо зяпна от изненада, погледна Нийта, след това отново извърна очи към Антан.

— Ние може ли да останем в Ню Мун?

— Можете да поискате място. Патрулният капитан каза, че сте били изключително дисциплинирани.

— Без мен! — заяви весело Бар. — Мотая се около ренегати прекалено дълго. Същността ми е съвсем объркана. Едва ли искате да съм в патрула ви. Може някой да прихване нещо от мен. Например здрав разум.

Антан стисна зъби и се насили да се усмихне.

— Тогава върви да докараш коня и вещите на Даг. — Обърна се отново към Ремо. — Ами ти?

Ремо погледна уплашено Бар, след това Нийта и накрая Даг.

— Аз... може ли да си помисля малко?

— Имаш време, докато партньорът ти тръгне. — Антан посочи Нийта с пръст. — Ти върви да си доведеш коня и ни настигни. — Накрая кимна на Тап. — Стига сме си губили времето. Връщаме се в лагера.

Когато патрулните поеха, Бар насочи коня си към верандата и каза:

— Ще се върна утре с Копърхед и всичко останало. Да предам ли нещо?

— Кажу на Аркади... — Не. Даг не можеше да каже на Аркади, че съжалява, задето заминава, защото не съжаляваше. Съжаляваше единствено, че няма да го види повече. — Кажу на Аркади, че съжалявам, задето стана така. А ти не спирай да говориш в моя защита, докато можеш. Защото Антан Булръш не е единственият, чийто глас се чува в Ню Мун. А знам, че имаш доста голяма уста.

Бар се ухили като опосум и пое в галоп след останалите.

12.

След като се качи с Даг на горния етаж да го гледа как се занимава със Спароу, Фаун слезе с него в кухнята. Завариха обитателите на дома да се съвещават. Бяха насядали около кухненската маса също както родителите ѝ в Уест Блу. Всички бяха единодушни в неблагоприятната си преценка за капитан Булръш.

— Прави сте, но трябва да кажа и нещо в защита на Антан — обади се Даг, когато Чери им подаде по чаша чай.

— Той буквално те изхвърли на пътя! — възропта Чери. Финч се сви виновно.

— Той просто се опитва да защити лагера си. — И Даг им разказа за трагедията, сполетяла Аркади в Хачет Слау, макар и не с думите на лечителя.

— Това е било отдавна — заяви Финч. — Още преди да се родя!

— Хора като капитан Булръш още помнят какво е било, Аркади също. — Даг поклати глава. — Според мен Антан усеща, че старият ред започва да отстъпва, и не може да предложи нищо друго на негово място, затова единственото, което му остава, е да стане още по-непреклонен. Има много хора като него.

— Даг се опитва да промени всичко това — вметна гордо Фаун.

— Не бързай да ме хвалиш, Искрице. Един човек не може да промени света, както не може да промени и посоката, в която духа вятърът. Най-много да определи посоката и да отплава натам. По този начин ще запази товара си.

Той се намръщи.

— Ох, какви ги дрънкам и аз. Това за вятъра и водата са глупости. Нищо чудно, че всичко ми се изплъзва. Имам нужда от здрав фермерски разум, за да стъпя на земята, Искрице. Всичко зависи от времето. А аз не разбирам времето, усетът за същност не ми помага: той също се оплита във времето като останалите неща. — Погледна недоумяващите лица около масата и наведе глава. — Извинявайте.

Прекалено много зимни нощи съм бил патрулен и единственото пред погледа ми са били звездите. Така човек се отчуждава от другите.

Фаун имаше чувството, че чува мислите, които се въртят в главите на семейство Бриджър. „Напълно луд“, казаха погледите им, макар те да мълчаха.

— Какво ще правим сега, Даг?

Татко Бриджър заговори неубедително:

— Двамата сте добре дошли в дома ни. Останете колкото искате.

Ларк кимна, а Чери и мама Бриджър измърмориха нещо за подкрепа.

Фаун се опита да си представи картината. Можеха ли да останат да живеят за постоянно в стаята на нечий дом? Какво щяха да правят? Тя познаваше работата във фермите, можеше да даде своя принос. Само че щеше да има недоволни, ако Даг започнеше да лекува фермери толкова близо до Ню Мун. Ами... бебето? Да го отглежда в дома на друга жена? Чери Бриджър може бе щеше да е чудесен заместител на семейството ѝ и известно време тук щеше да им е добре, но после...

Финч се приведе напред и опря лакти на масата. Беше много сериозен.

— Фаун, помниш ли онези приятели, за които ти разказах? Дето ще отпътуват на север.

— Да.

— Разказах им онова, което научих от теб, и всичко си дойде на мястото. Та реших, че „някой ден“ ще е тази пролет. Мислехме да тръгнем заедно, защото такъв дълъг път не е за сам човек. Сега си оправяме провизиите — Сейдж предложи на любимата си да се омъжи за него и да тръгне с нас. Канехме се да заминем миналата седмица, но нали Спароу се разболя и аз нямаше как да замина. Щях да взема кафявата кобила и две от мулетата, те са моя дял от наследството, и всичките си инструменти...

Татко Бриджър и Ларк кимнаха.

— Сейдж си има каруца, затова ще пътуват по-бавно от керваните. Реших да ги настигна, когато... ами... Решил съм да тръгна.

Ако Спароу беше умрял, Финч щеше да избяга от фермата засрамен. Фаун кимна с разбиране. Мама Бриджър въздъхна.

— Радвам се... — Финч погледна Даг и си пое дълбоко дъх, — че няма да стане, както се опасявах. Въпреки това ми се иска да настигна Сейдж и останалите. Питам се, господине, познавате ли Северния път?

Даг изви вежди.

— Никога не съм го изминавал целия. Яздил съм и съм минавал пеша по някои отсечки.

— Аз пък никога не съм бил на север от Алигаторска шапка.

Това бе най-близкото село — на петнайсет мили нагоре по Северния път. Фаун бе очарована от името. Питаше се дали там наистина продават алигаторски шапки.

— Ами вие, господине — продължи Финч, — ако ще се прибирате у дома си, не искате ли да тръгнете с нас? Можете да ни станете водач. Какво ще кажете? — И погледна Фаун.

— Не знам — отвърна Даг и също погледна Фаун. — Все още не съм лечител, както исках.

Тя прехапа устни.

— Преди беше решен да го направиш, а разчиташе единствено на знанията да лекуваш, придобити в патрула.

— Преди бях пълен глупак. Дори заплаха.

— Заплаха, която носеше щастие на хората. Да не би да си мислиш, че след два месеца с Аркади знаеш по-малко?

— Да. Аркади ми отвори очите за цял един нов свят. Поне съм по-смирен. Помогна ми и създател Вейв, макар да знаех много, защото бях наблюдавал Дар, докато работи, но истината е, че стилът на Вейв е различен. Имам чувството, че някой е разтърсил главата ми като бутилка ябълково вино и тапата всеки момент ще изхвъркне.

— Не е нужно да си най-добрият лечител в седем окръга — рече тя, макар да подозираше, че Аркади може и да е. — Да, Аркади много е вдигнал летвата, но се питам дали това не е гласът на майка ти. Знаеш много добре, че тази жена те побъркваше, Даг. Важното е да си подобър от онова, на което разчитат хората в момента. И да им бъдеш от полза.

Даг поклати навъсено глава.

— В Олеана може да намериш друг лечител, който да те приеме за чирак при твоите условия. Едва ли Аркади е единственият добър наставник.

Настроението на Даг започна да се разведрява.

— Права си, Искрице. — Той прокара пръсти през косата си, без да откъсва поглед от нея. — А и ти искаш да се прибереш у дома.

Ако имаха намерение да потеглят на север тази година, трябваше да тръгнат час по-скоро. Ранната бременност не беше лека — Фаун си спомняше как ѝ се гадеше и колко уморена се чувстваше, — но пък краят на бременността изобщо не беше за пътуване. „Трябва да заминем, преди да стана прекалено дебела.“ Даг много се грижеше за нея по време на първото изпитание, но тя се страхуваше какво ще стане сега. Не се вълнуваше особено за бебетата на другите, но знаеше, че ще обожава своите. Но пък беше безкрайно страшно, че ще се сдобие с бебе.

Не искаше непозната, която да ѝ стане почти като роднина, имаше си истинска и това беше Бери Блуфийлд. „Най-добрият подарък, който Уит ми е правил.“ Ако ѝ предстоеше да ражда в чужд дом, искаше ѝ се това да е домът на Бери в Клиъркрийк.

Нямаше смисъл да се опитва да лъже мъж с усет за същност, затова най-сетне промълви:

— Искам онова, което и ти.

Той се усмихна малко криво.

— И аз мисля, че е време да се приберем. Просто трябва. — „Ние тримата“, не „дватама“. Тя чу неизказаната дума и му се усмихна. — Прибираме се и започваме отначало. Аркади греши за едно. Има значение къде си. Само че не можем да тръгнем без конете. Трябва да изчакаме Бар и Ремо — най-малкото Бар — да ги доведе.

Бар доведе Аркади.

Доведе и Копърхед, Сврачка и два добре натоварени коня. Даг излезе на верандата, когато усети, че приближават, и зяпна удивен малкия керван. Бар беше яхнал Копърхед и водеше непознат оседлан кон, на който се виждаха дисагите му. Даг потърси с поглед Ремо и сърцето му се сви, когато разбра, че го няма.

Бяха минали два дни, откакто капитан Булръш им бе забранил да се връщат. Даг очакваше Бар най-рано вчера по обед. Стотици неща можеха да го забавят, и най-вероятно опитите му да повлияе на решението на Антан. Колкото повече чакаше Даг, толкова повече се

обнадеждаваше. Само че Бар едва ли бе събрал целия този багаж, ако им предстоеше да се върнат в Ню Мун, а и откъде се беше сдобил с всички тези коне?

— Какво толкова носиш? — попита той Бар.

Аркади обаче го изпревари:

— На теб на какво ти прилича, безбожни глупако? Нали те предупредих какво ще стане? Кажй, не те ли предупредих?

Както обикновено Аркади беше спретнат, дрехите му не бяха смачкани, но няколко кичура коса се бяха изплъзнали от кока. Обикновената ведрост и спокойствие в същността му бяха набраздени, очите му се стрелкаха тревожно и Даг си представи котка, пъхната в буре, което някой е търкулнал по нанадолнище.

— Даде ми дума и я престъпи! — продължи Аркади.

— Не беше нарочно. Детето беше болно и не можех да направя друго!

— Имаше ли представа какво залагаш? Не, разбира се. Патрулни! Антан е като бивол, а ти си истинско муле. Единственият човек, който проявява някакво разбиране, е Чала, а дори тя не застана на моя страна!

— Страна ли? — учуди се Даг и погледна Бар, но така и не успя да разбере какво става. Бар нито рееше поглед в небето, нито си подсвиркваше, но се държеше така, сякаш не е сред тях.

— Цялата тази работа е напълно неразбираема и неконтролируема!

Даг се възхити на умението на Аркади да произнася такива дълги сложни думи. Ако не го бяха изпратили, за да го помилва, защо ли беше дошъл? Само за да му каже какво мисли за него ли?

— Да пропилеееш талант като твоя! Още по-зле е, че тръгваш по света с една десета от обучението, което ти е необходимо, и без никакъв надзор. И понеже онази сбирщина идиоти не ти позволява да се върнеш в Ню Мун... — Аркади се поколеба, — реших да дойда с теб.

Даг зяпна.

— Какво?!

— Много добре ме чу. — Аркади забодя поглед в земята. — Тръгвам с вас. Ще продължа обучението ти, докато не преценя, че си на задоволително ниво.

— Къде тръгваш?

— На север, предполагам. Нали сте тръгнали на север? Съпругата ти ще започне да свива гнездо като гълъбица — така става с всички жени в нейното състояние. Това поне е очевидно.

Даг понечи да каже: „Не и за мен“, но вместо това попита отново:

— Аркади, наистина ли ще тръгнеш по Северния път с нас?

Аркади кимна.

— Та той е цели осемстотин мили, дори повече, нали знаеш?

Лечителят кимна, макар и не толкова убедително както първия път.

— Колко дълго ти се е случвало да яздиш?

Аркади вирна брадичка.

— Двайсет мили.

— В продължение на колко дни?

Аркади прочисти гърло.

— Един.

— А колко време си изкарвал, без да се къпеш?

Аркади го погледна ядно, но предпочете да не отговаря. Изпъна рамене и слезе от коня, а Бар го последва. Лечителят подаде разсеяно юздите на младия патрулен, след това се качи на верандата.

— А хората от Ню Мун ще позволят ли подобно нещо? — Найсетне мозъкът на Даг заработи отново. Ако предложението на наставника му беше истинско, то тогава трябваше да падне на колене и да благодари на отсъстващите богове. Така ли беше наистина? — Те знаят ли, че си тук?

— Ще се сетят — сопна се лечителят. — Предупредих Антан и останалите загубеняци от лагерния съвет. Ако са си въобразили, че блъфирам, много скоро ще разберат, че са оплели конците.

— Когато си на път, животът не е същият като в лагера. — Даг погледна към дърветата покрай дългия път, после отново се обърна към Аркади. — Май ми предстои по време на това пътуване да се грижа за много повече хора, отколкото очаквах. Няма да те дундурам, а Бар няма да ти бъде слуга.

— Не се безпокой, няма да се срина от гърба на коня — изсъска Аркади. — Дори и след осемстотин мили.

— Светът под кожата ти си е твой, а извън него — мой. Докато сме на път, аз определям правилата. Ще ми се подчиняваш ли?

— Колкото и ти на мен — отвърна Аркади. Погледите им се преплетоха.

— Тогава за начало се погрижи за коня си — нареди Даг. — Оборът е зад къщата.

Аркади не скри, че е вбесен. Бар извърна уплашено поглед. След дълго колебание лечителят се подчини.

— Добре.

И поведе коня към обора, но подвикна през рамо:

— Когато се върна, искам да проверя как си се справил с момчето с тетануса.

Всеки от двамата си пазеше територията. Даг кимна покорно.

Бар стоеше в двора, стиснал юздите на петте коня. По същността на Копърхед личаха следи от скорошно убеждаване, но след десетте мили път той дори не се опитваше да ухапе другите коне. Даг пое него и Сврачка — Бар му подаде доволно юздите.

— Къде е Ремо?

Бар сведе очи.

— Остана.

— Добре. — Неочаквана размяна. Даг се намръщи след Аркади. — Бар, кажи ми, Аркади блъфтира ли? Нарочно ли се превръща в заложник, за да принуди лагерния съвет да се огъне и да ме приеме обратно?

— Според мен май го е намислил сериозно. А те си мислят, че блъфтира.

Даг кимна облекчено, след това го погледна остро.

— Какъв е смисълът тогава?

— Доведох го дотук. Останалото зависи от теб.

— Така ли?

Чала приготвяше илачите, а Аркади подготвяше лечителите. Фаун щеше да каже, че разликата е същата както между зърно за храна и зърно за посев. Когато отиваш да разработваш пустеещи земи, второто ще ти е по-полезно. Даг се усмихна. Най-добре да грабва подареното зърно за посев, преди старият собственик да си го поиска.

— Ще кажа на Финч, че утре сутринта тръгваме — реши Даг и поведе конете към обора.

Тръгнаха късно на другата сутрин, но тъй като имаха само петнайсет мили до първата планирана спирка, не се налагаше да заминат още на разсъмване. Даг и Бар приготвиха конете бързо и умело като истински патрулни, но или Финч, или майка му все се сещаха за забравени неща, които да прибавят към багажа. Колкото и да бе странно, сцената му напомни за заминаването с Фаун след сватбата им. Финч също бе по-малкото дете, което не разчиташе на земя и на стабилен дял от наследството, а мястото, което заемаше, беше по-необходимо за следващото поколение, отколкото работата, която вършеше.

Семейството му не се радваше, че заминава, но и нямаха нищо против. Чувствата на майка му бяха смесени. Баща му пък беше доволен, че ще има по-възрастен водач, въпреки че все още се притесняваше от Даг. Аркади и Бар бяха истинска загадка за семейство Бриджър, въпреки че Бар забавляваше всички с разкази от пътуването им на „Завръщане“ — изпусна обаче подробностите за речните бандити, когато видя изражението на мама Бриджър. Едва ли преувеличенията на Бо щяха да си спечелят повече почитатели. Огромната река само на трийсет мили на запад за тези фермери очевидно бе непознат екзотичен свят.

„Аз бях още по-невежа от тях.“ Сякаш бяха изминали десет години, а не десет месеца. Фаун тръсна глава в почуда и пришпори Сврачка след дългокракия Копърхед. Финч непрекъснато се въртеше на седлото и махаше, но след завоя, когато напъпилите дървета скриха къщата, нямаше търпение да продължи напред.

Бар и Аркади обаче не спираха да се извърщат назад. Фаун подозираше, че на Бар му се иска Ремо да промени мнението си и да тръгне след тях, а Аркади очевидно таеше подобни надежди за лагерния съвет. Фаун предполагаше, че лечителят не е свикнал да губи в спорове. Тя яздеше до Бар в приятния пролетен ден. Младежът бе натоварен с грижите за двата коня, които го следваха, без да негодуват.

— Откъде взе конете и останалите неща? — попита тя.

— Всичко е на Аркади. Предполагам, че лагерният му кредит е почти недокоснат, дори след като ме снабди с кон. Единият товар е пълен с лекове и разни инструменти, които не искаше да остави.

Трябваше да го подсети, че ще са му необходими и дрехи. — Бар се намръщи. — Каза, че ако не вземе всичко необходимо за лечителска палатка, съветът няма да му повярва.

— А той сериозно ли говореше?

Бар се подсмихна.

— Даг е категоричен.

— Хм.

Денят бе чудесен, небето светлосиньо, полята зеленееха. Някъде следобед Фаун се усети, че заспива. Прозяваше се и едва се държеше на седлото, очите ѝ се затваряха и тя си представяше мека постеля под някой храст, където да поспи. Примигна и едва сега повярва в новината. „Наистина съм бременна.“ Беше намирала различни причини за умората, която я притискаше през последните няколко дни, докато бяха във фермерската къща. Ако не бе усетът за същност на Даг, това щеше да е първият признак, който да я накара да се усъмни. Погледна корема си, пристегнат в панталоните за езда, обзета от възторг и страхопочитание. „Дали този път ще стане?“

— Спи ли ти се, Искрице? — стресна я гласът на Даг.

— Май да — измънка тя. — Дали да не се вържа за седлото, както правят понякога куриерите?

— Имам по-добра идея. Ела тук. — Той посочи скута си. — Ще е както яздихме до Гласфордж.

Тя се усмихна и попита:

— Ами Сврачка?

— Тя е обучена Езерняшка кобила. Ще ни следва.

— Щом мислиш, че може...

Копърхед се приближи, тя върза юздите за врата на кобилата и се прехвърли при Даг. Прегърна го през врата, притисна се до него, за да чува ударите на сърцето му, и вдъхна чистия мирис на памук и топлина. Колко беше хубаво!

— Много е приятно — промълви тя и се сгуши. — Няма да затварям очи. Не искам да изпусна нито една миля от Северния път. — Досега поне всички мили си приличаха — равни фермерски земи, прорязани на места от кафяви реки. Поне дърветата, от чиито клони висеше мъх, бяха различни от тези в Олеана. Голи кипариси, магнолии и огромни дъбове... колко спокоен следобед...

— Искрице?

Щом чу гласа на Даг, тя отвори очи.

— Какво? Пропуснах ли нещо?

— Четири скучни мили. През повечето време минавахме покрай блата.

— Спала съм цял час? — Тя присви очи. Надяваше се от устата ѝ да не е потекла слюнка по ризата му. — Сигурно ръката ти е изтръпнала.

— Няма да падне. Наближаваме Алигаторска шапка.

— Виж ти!

Даг ѝ помогне да слезе и тя се протегна, преди да се качи на Сврачка. Подкараха конете след другите и младата жена започна да се разсънва.

Алигаторска шапка беше от типичните покрай Северния път селца — няколко десетки дървени къщи покрай пътя, всичките с градини. На някои от портите беше написано, че предлагат подслон и място за почивка. Як мост над един бент отвеждаше към воденица. Пътят се разширяваше в нещо като площад, около който имаше още постройки, които обслужваха както местните фермери, така и пътниците: две пивници, приятна двуетажна странноприемница с просторна конюшня, канцеларията на селския писар, още една конюшня, надписи, които известяваха, че се предлагат хамути, поправка на каруци и голяма ковачница. Финч размаха ръка и поведе кервана към ковачницата.

До нея имаше огромна каруца. Беше прясно боядисана в зелено, набраздена с вълнообразни зелени линии, а колелата — в червено. Под брезентовия ѝ навес Фаун видя жена, която се суетеше над някакви кошници. Двойната врата на ковачницата беше широко отворена, в огнището блещукаха пламъци, а до духалата чакаше едър млад мъж. Близо до вратата висок слаб младеж бе стиснал за юздата едро кафяво муле, чешеше го по врата и му говореше нещо. Кремавите бърни на добичето не потрепваха, въпреки че то въртеше уплашено очи. Трети младеж, нисичък и жилав, с кожена престилка, бе стиснал единия му заден крак между коленете си. От устата му стърчеше клинец, беше приготвил и чук.

Погледна за секунда Финч и останалите, вдигна чука вместо поздрав и се провикна, без да изпуска клинеца:

— Идвам веднага.

След това се зае с мулето. Ударите на чука отекнаха в двора, клинецът влезе безпроблемно, младежът изпили щръкналия край и отскочи бързо, когато пусна крака, но мулето просто въздъхна и наведе глава към стопанина си, за да го подкани да го почеше. Двата младежи се ухилиха, след това високият върза мулето за един кол.

Въпреки че раменете на младежа на духалата бяха много широки, ковачът се оказа слабият жилав, защото тъкмо той поздрави новодошлите като домакин.

— Финч! Успя значи! — Пристъпи към Финч, докато останалите слизаха от конете, и попита угрижено. — Как е Спароу? — Въздъхна облекчено, когато Финч обясни, че племенникът му ще се оправи.

Жилавият младеж огледа объркан останалите, очевидно се питаше дали са клиенти.

— С какво мога да ви помогна? Подковаване, някаква поправка?

Изглежда, Финч чак сега се сети, че четирима непознати и шест коня са твърде голяма група, и побърза да ги представи:

— Това е Даг Блуфийлд. Спароу дължи живота си на него. Той е Езерняк лечител и иска да отиде в Олеана и да се грижи за фермерите. А това е съпругата му Фаун Блуфийлд, може би затова е взел подобно решение. — Погледна Фаун и прецени, че няма нужда да уточнява, че е фермерка. Фаун приклепна в реверанс и тримата младежи я погледнаха с недоумение, после зяпнаха Даг. — Този е приятелят на Даг, Аркади Уотърбърч, пътува с него, а това е Бар... как ти е фамилията?

— Бар е достатъчно — отвърна патрулният и заглежда с интерес младите приятели на фермера. Винаги когато застанеше до Даг, Бар приличаше на кутре, но този път имаше вид на старо куче.

— А това са приятелите ми, Сейдж Смит — жилавият, — Аш Танър — едрият — и Индиго Акс.

Междувременно жената бе скочила от каруцата и се приближи. Сейдж я посочи и заяви, без да крие гордостта си:

— А това е съпругата ми Кала. Индиго е малкият ѝ брат.

Последните думи бяха напълно излишни. Кала Акс Смит стърчеше половин глава над съпруга си, беше висока и слаба като Индиго, със същата загоряла кожа, издължено лице и орлов нос.

Черната ѝ коса, само малко по-дълга, отколкото на брат ѝ, бе подстригана на различни по дължина кичури. Не беше красива, но Фаун реши, че след като се справи с младежката си неувереност, ще стане изключителна. Не може да познае на колко години е, но реши, че е по-млада от нея, от което ѝ стана приятно.

— Здравейте — обади се Фаун и отново приклезна. — Радвам се, че ще пътуваме с още една омъжена жена.

— Тези с нас ли ще пътуват? — попита Кала, без да крие недоволството си. Намръщи се, докато оглеждаше странната двойка Даг и Фаун. Индиго ги наблюдаваше внимателно.

— Даг познава Северния път — обясни Финч. — Минавал е няколко пъти.

— Това е нашата каруца — посочи гордо Сейдж. Очевидно не бе обърнал внимание на грубостта на съпругата си, въпреки че Даг я стрелна с поглед. — Какво ще кажеш за новата боя, Финч? Кала направи ивиците.

— Страхотна е! — възкликна възхитеният Финч.

— Красива е, но е прекалено голяма за Северния път. С какво ще я теглите? — попита Даг приятелски.

— С шест мулета. — Сейдж посочи през рамо якото муле, което бяха подковали. — Полагаха се на Кала. Семейството ѝ са сарачи.

Кала се намръщи отново, но Сейдж продължи да обяснява:

— Взел съм всичките си инструменти и новата наковалня, която ми направи татко. Щом има наковалня, ковачът може да направи всякакви инструменти и сечива.

— Шестте мулета ще изкарат до река Хардбойл, освен ако не попаднете в някоя кална яма — обясни Даг. — Има поне три високи хълма — по-скоро са планински проходи — на север от сала, по които трябва да свалите част от товара. Повечето хора с каруци по Северния път пътуват на групи, с двойни, дори тройни впрягове по хълмовете и качват каруците една по една. — Даг огледа животните в двора. — Ако впрегнете и двата товарни коня на Финч и разделите товара на две, може и да стане. Нали носите допълнителни хамути?

Сейдж слушаше новата информация с огромен интерес.

— Това е полезно да се знае! Имаме само един допълнителен. Ще помоля татко да ни даде още един, преди да тръгнем.

— Нови земи ли ще обработвате? — Фаун се надигна на пръсти, за да надникне в каруцата, и видя спретнато подредени различни инструменти. Сейдж изтъкна и другите предимства на каруцата, включително сгъната пухена постеля; Кала се намръщи притеснено, но не се изчерви. — Знаете ли в коя част на Олеана ще се настаните?

— Нямам никакво намерение да ора! Ще оставя тази работа на Финч и Акс. Аз отивам в Трипойнт! — Сейдж си пое развълнувано дъх. — Нали там правят стоманата! Трябва да видя как става.

— Наистина ли? Там ще си намериш добра работа. — Даг протегна лявата си ръка и намести куката, скрита досега зад гърба му. — В Трипойнт ми я измайсториха.

— Сериозно? Кога? Каква стомана са използвали за извивката? Много добре измислено, добър захват. Лека, но здрава...

Сейдж беше първият, който не си глътна езика, щом видя недъга на Даг, и започна да разпитва за приставката, не за ръката. Фаун забеляза, че този факт развесели Даг, и двамата се заговориха за качествата на майсторите в Трипойнт. Очевидно нямаха намерение да обърнат никакво внимание на останалите.

Добре че от къщата излезе по-възрастна жена и се провикна:

— Ти ли си, Финч? Ще искате ли нещо за ядене?

Оказа се, че това е майката на Сейдж госпожа Смит. Заради нея всички трябваше да бъдат представени повторно. Тя малко се обърка, когато разбра, че ще трябва да нахрани още пет гърла, затова Даг веднага предложи да заведе петимата си спътници до странноприемницата. Тя обаче категорично отказа, след като разбра, че е излекувал Спароу.

Фаун отново приклепна и поздрави весело:

— Добър ден, госпожо! Мога ли да ви помогна с нещо?

След тези думи жената я погледна по-благосклонно и я покани в кухнята.

Даг се наведе към Фаун и прошепна:

— Не е нужно да го правиш, Искрице. В странноприемницата ще се нахраним, а и ти ще си починеш.

— Така е по-добре. Ще пътуваме с тези хора доста време. Тъкмо ще науча повече за тях.

Той се поколеба, после кимна.

Фаун огледа спретнатата, но не много голяма къща.

— Май ще е по-добре обаче да си вземем стая в странноприемницата. Тук е доста тясно и ще трябва да спим всички заедно.

Устните му потрепнаха.

— Права си, Искрице.

Тя тръгна към къщата, а той заедно с мъжете се зае да нахрани конете и да разположат някъде постелите за гостите.

В кухнята имаше печка като тази, за която Фаун мечтаеше още от пътуването по река Грейс — не беше внос от север, а направена в ковачницата от татко Смит за съпругата му, след като беше видял същата в Греймаут. Когато Фаун престана да ахка и охка, след като разбра какви са функциите ѝ и увери мама Смит, че нейната печка е не по-лоша от онази, която е видяла в Трипойнт, ледът беше разтопен. В кухнята шетаха неомъжената дъщеря и две снахи, съпругите на по-големите братя на Сейдж, които щяха да наследят ковачницата. Шест жени в една кухня бяха наистина прекалено много, но тъй като бе гостенка, Фаун държеше да се включи и по този начин облекчи Кала, която живееше тук едва от три седмици. Високата непохватна Кала, изглежда, се притесни, вместо да е благодарна за отмяната.

Мама Смит, дъщеря ѝ и двете снахи се държаха хладно с Кала, което доста учуди Фаун. Истина е, че в къщата имаше твърде много жени, но пък Кала подкрепяше напълно съпруга си в намеренията му. Фаун си мислеше, че свекървата на Кала би трябвало да е доволна, защото личеше колко много обича най-малкия си син.

Преди вечеря Даг отиде до странноприемницата, за да наеме стая, затова на мама Смит не ѝ се наложи да се чуди коя двойка да изгони от стаята им, за да настани новопристигналото семейство. Както Фаун бе предположила, Финч, Бар и Аркади се настаниха при Аш и Индиго в ковачницата, въпреки че мама Смит държеше Аркади да остане в къщата.

Бар спечели доверието на всички, докато се хранеха, като повтори някои от веселите моменти по време на пътуването им по реката. Фаун разказа приятни неща за Олеана. Даг остави Финч да разкаже за лечението на Спароу и тъй като през повечето време мълча, хората решиха, че е срамежлив. Аркади пък не каза и дума. Фаун помисли, че всички фермери вземат мълчанието му за обичайната

Езерняшка надменност. Запита се дали някога е влизал във фермерска къща.

Беше вече мръкнало, когато двамата с Даг тръгнаха през площада.

Стаята в странноприемницата беше малка, чиста и много тиха. Даг се увери, че няма вредни насекоми. Фаун прегърна съпруга си, задето бе осигурил стаята, след това отпусна уморено глава на гърдите му.

— Добре ли си? — попита той и я погали по косата. — Денят беше дълъг.

— Чакат ни още много такива. Добре съм. Много са ми интересни Сейдж и Кала. Той ми хареса, но тя е толкова студена... А семейството му изобщо не я харесва. Обикновено в такова голямо семейство все има на кого да се оплачеш. Всички са бърбиви, все обсъждат нещо.

Даг се поколеба.

— Ти не разбра ли?

— Какво?

— Кала и брат ѝ са мелези.

Фаун спусна ръка към корема си и разпери пръсти.

— Не — отвърна бавно. — Не разбрах.

13.

Тръгването от двора на ковачницата бе съпроводено с повече шум, отколкото от фермата на семейство Бриджър. Докато затягаше подпругите на коня за втори, а след това за трети път, Даг усети, че прибягва към навика от годините като патрулен да провери с усета си за същност всички хора, животни и сечива. Резултатът бе наистина обнадеждаващ. Като цяло хората му бяха млади, здрави и бодри. Някои все пак не влизаха в категорията млади, включително Копърхед. Но с преносима наковалня и медицинска шатра, с хора, които знаеха как да боравят с тях, групата на Даг бе по-добре подготвена за Северния път от останалите.

„Моите хора? Така ли стана?“ Каза го по навик. Беше сигурен, че Сейдж ги нарича своите хора, също Финч и Аш. Аркади бе изключение. Въпреки че Даг го бе предупредил да разчита само на себе си, Бар тайно му помогна да натовари багажа си за нула време, за да няма основание да изпадне в паника и да реши да се върне в Ню Мун или да започне да ги бави.

Цялото семейство Смит излезе да изпрати сина си към новия живот в страшните северни земи. В последния момент натовариха в каруцата най-различни подаръци. Дойдоха и хора от семейството на Аш. Никой обаче не изпрати Кала и Индиго. Даг можеше да изтъкне поне пет основателни причини, като например, че са си взели довиждане предварително. Но едва ли. Даг забеляза и че голямата каруца я теглят шест мулета, че ездачите са седем и водят четири товарни животни.

Най-хубавото бе, че новият ден щеше да е сух. Северният път по тези места бе добре поддържан от местните селяни, които живееха благодарение на пътниците. Над калните потоци бяха прокарани мостове, а през плитките имаше настлани с камъни бродове. Днес дори калните локви бяха намалели и не бяха достатъчно дълбоки, та колелата на каруците да затънат. След като се бе наспала, Фаун яздеше

бодро Сврачка и не изпускаше нищо от пътя. Нямаше представа как ярко проблясва новата същност в корема ѝ. Това бе истинска магия.

Пътят бе широк и прав. Даг яздеше до Финч, следваха ги товарните добичета. Фаун погледна съпруга си с любопитство, пришпори Сврачка и застана от другата страна на Финч. Младежът се усмихна приятелски и на двамата и така даде възможност на Даг да започне по-лесно.

— Отдавна ли познаваш Сейдж?

— А, от години. Татко му беше най-близкият до нас ковач, затова идвахме на всеки два-три месеца за поправки, подкови и каквото там друго се налага. Обикновено нощувахме в Алигаторска шапка. Ние двамата си играехме, докато бащите ни работеха. Когато пораснахме, баща му и по-големите му братя ни оставяха да работим заедно с тях. Научиха ме на много неща. — Финч въздъхна, обзет от носталгия.

— Ами Аш?

— Той е по-близък приятел на Сейдж, отколкото мой. Живее близо до Шапката. Семейството му е бедно, затова той си знае, че трябва сам да намери начин да си изкарва хляба. От години говори за Севера.

— Ами Кала и Индиго?

Даг забеляза как Фаун наостри уши.

— Бяха съседи на Сейдж, когато бяха по-малки. Техните имаха работилница за хамути на площада.

Даг много внимателно премисли следващия си въпрос. Дали в селото знаеха за произхода на Кала и Индиго? Всяко дете на Езернячка беше пълноправен член на шатрата ѝ, независимо дали родителите бяха обвързани, или не. Стига бащата също да е Езерняк, напомни си Даг. Фермерите имаха по-строга отношение към ролята на родителите заради наследството. Ако тези деца бяха останали в дар от някой случайно минаващ патрулен, Даг нямаше желание да е първият, който разкрива тази новина. Най-сетне помоли:

— Разкажи ми за родителите им.

Фаун сви вежди и кимна одобрително. Очевидно беше проявил такт.

— Знаех си, че ще се поинтересуваш — рече весело Финч. — Баща им беше Езерняк, създател от Мос Ривър. Напуснал лагера си, за да се ожени за майка им, и приел фермерското ѝ име, също както ти си

приел името на Фаун. Странно. Не знам как са се запознали, май е било свързано с работата им.

Даг явно се отпусна.

— Какво се е случило? — попита Фаун. — Днес сутринта не дойдоха да ги изпратят.

— Да, не дойдоха. Преди осем, може би десет години, в Алигаторска шапка избухна страшна епидемия от жълта треска — все още наричат онова лято Трескавото лято. Цялото семейство на Индиго се разболя. Починаха и майка му, и малката му сестра, но Индиго, баща му и Кала се оправиха.

Фаун се ококори.

— Богове!

Бе виждала Юга през приятните сезони. Даг се радваше, че няма да прекарат тук лятото, когато топлината се спускаше като чук и човек почти се задушаваше от влагата, а комарите жужаха на облаци също както край блатата в Лутлия. Поне шест различни смъртоносни трески върлуваха, докато не станеше студено.

— После какво стана?

— Баща им се възстанови много бавно и това бе истинско нещастие, защото работилницата фалира.

Защото я е нямало съпругата му да работи ли? Или защото сърцето му е било изтръгнато? Даг се почувства неловко. Истина бе, че с помощта на същността си можеше да излекува Фаун от някоя тежка болест, но никога не му бе минавало през ум, че може да се разболе и той.

— Накрая остави Кала и Индиго при сестрата на съпругата си и се върна при своите хора в лагера Мос Ривър.

— Изоставил е децата си? — ахна възмутено Фаун.

— Не е точно така. Посещавал ги и карал на лелята и мъжа й коне и кожи по няколко пъти в годината, също и други подаръци, дори пари, когато имал. Индиго и Кала се чувствали добре във фермата, докато били още малки.

Даг си спомни разказа на ренегата Крейн. Ако Крейн бе имал поговорчива балдъза — или пък бе можел да разчита на хората от лагера си, — тогава съдбата му нямаше да е толкова трагична. Дали строгите порядки на север, или хаосът, причинен от Крейн, бяха причината? Може би и двете.

Фаун погледна през рамо към каруцата, която трополеше на двайсетина крачки след тях. Сейдж и Кала бяха на капрата, Индиго яздеше до тях. Засега поне не чуваха разговора им.

— Ами когато пораснаха? — попита тя.

— До много скоро всичко беше наред. — Финч сви устни. — До миналата година. Тогава започнаха обвиненията. Аз много не се замислих. Да, истина е, че Индиго се оправя добре с животните, но не е единственият. Кала обаче прие прекалено присърце обвиненията, поне така казва Индиго.

— Какви обвинения? — полюбопитства Фаун.

— Ами... — Финч стрелна Даг с поглед, — че правел Езерняшки магии или че притежавал някакви сили. Индиго налиташе на бой, когато чуеше подобни приказки. А пък след това, ако на хората, с които се беше карал, им се случеше нещо, никой не приемаше, че е било просто лош късмет, започваха да разправят, че Кала е направила нещо. Тогава Индиго ставаше още по-агресивен в опитите да защити сестра си.

— Богове — въздъхна Фаун.

— Както и да е, стана толкова зле, че леля им накара баща им да ги заведе в Мос Ривър за някакви изпитания. Щяха да им позволят да живеят като Езерняци, ако преминеха изпитанията, но те не успяха и от лагера ги върнаха. Това трябваше да сложи край на слуховете, но не се получи.

— Какви хора! — продължи да въздиша Фаун.

— Изпитания ли? — попита Даг.

— Някаква Езерняшка магия, доколкото знам. Трябвало нещо да усукват, не знам какво, ама на мен хич не ми приличаше на магия. Дори не разбрах за какво става въпрос, когато Индиго се опита да ми обясни. Не съм сигурен дали и той разбира.

— Да не би да са ги накарали да изплетат брачни върви? — обърна се Фаун към Даг и докосна своята.

— Много вероятно.

— Жалко, че не са знаели за... няма значение. Какво стана после?

— За щастие, тази пролет Сейдж се влюби в Кала и между тях потръгна. Останах изненадан, че и тя го харесва, защото е по-голяма от него. В повечето случаи по-големите момичета гледат на теб като на

гъгрица в хляба. — Той въздъхна. — Както и да е, Индиго беше решил да замине на север, там нямаше нужда да обясняват, че баща им е Езерняк, така че никой нямаше да ги притеснява.

Даг се замисли. Решението им бе изпълнено с оптимизъм. Фермерите нямаше да разберат, че двамата са мелези, но повечето Езерняци щяха да познаят в мига, в който зърнеха същностите им. А рано или късно щяха да се натъкнат на Езерняци.

— Хм — бе единственото, което каза.

Фаун заговори много предпазливо:

— Стори ми се, че семейството на Сейдж не одобрява Кала. Да не би да е заради разликата във възрастта?

— Тя не е чак толкова по-голяма. А в Алигаторска шапка има много други момичета, които са бедни като нея. Една от снахите на Сейдж нямаше никаква зестра. Предполагам, че някои в семейството му вярват на глупавите слухове, въпреки че ако Кала има някакви магически сили, не е ли по-добре да е на твоя страна?

Но не отрече, че хората от семейството се държат студено с нея, забеляза Даг. Имаше още нещо, но сега вече можеше да разбере.

— Надявам се да им потръгне — обади се Фаун.

„Съвсем искрено.“

Даг даде знак на съпругата си да продължи да си бърбри с Финч, а той изостана, за да се изравни с каруцата с мулетата. Приблужи се до Сейдж, докосна слепоочието си и кимна на Кала и Индиго.

— Чудесно утро за началото на пътуването.

Сейдж кимна и каза приятелски:

— Приемам го за благоприятен знак.

Кала гледаше Даг така, сякаш той всеки момент щеше да скочи и да я нападне. Даг се сети, че причината е в ръста му, в куката и излъчването — какво беше казал Аркади? — на престъпник. Наистина имаше нужда Фаун да е около него, за да успокоява страховете на хората. Но пък Кала трябваше да е по-смела от обикновено фермерско момиче. Страхът ѝ бе предизвикан от нещо друго.

Даг се усмихна неопределено и разтвори същността си. „Точно така.“ Същността на Сейдж беше заредена с неумело изтъкано убеждение, което избледняваше, докато собствената му същност го поглъщаше. Но пък нямаше и следа от омайване. Много интересно.

Кала се напрегна, също и Индиго. И двамата притежаваха наченки на усет за същност, като на Кала бе забележимо по-силен. Не бе наситен като на чистокръвните Езерняци, по него личаха изтъняващи сенки и непонятни форми. Но когато не бе заслонен, Даг сигурно щеше да им се стори по-близък. Дали щяха да го разберат? Едва ли всичко това бе нещо ново за тях.

Кала присви очи и напрежението завибрира в нея като натегната струна. Индиго продължаваше да е нащрек, макар и не толкова напрегнат.

Може би Фаун щеше да помогне на Даг да разбере това момиче със смесена кръв. И двете бяха млади. Даг се питаше как да започне.

— Я кажи, Сейдж, съпругата ми Фаун е бременна и затова тръгнахме към къщи. Засега всичко е наред, но следобедите много се уморява. Мислех си дали може да поспива в каруцата ви, защото ездата много я изтощава.

По изражението на Кала стана ясно, че ѝ е крайно неприятно, но преди да отговори, Сейдж весело се съгласи.

— Разбира се! С удоволствие ще ѝ помогнем. Тя е много приятна и няма да натежи повече от торба перушина.

— Много благодаря! Ще ѝ кажа. — Даг освободи юздата от куката и вдигна лявата си ръка, за да изрази благодарността си. Отпусна призрачната си ръка като паяжина към задната част на главата на Сейдж, разпръсна остатъците от убеждение и усети как част от чуждата същност се стрелна към него. Сейдж му се усмихна. Кала изглеждаше притеснена и много неуверена.

„Точно както предполагах. Добре.“ Даг продължи:

— Ако мога да направя нещо за вас, каквото и да е — погледна многозначително Кала, — веднага кажете. Помагал съм при обучението на много млади патрулни на вашата възраст. Почти няма нещо, което да не съм виждал.

Ако Кала се опитваше да използва наченките на усет за същност, а тя очевидно бе пробвала, щеше да има нужда от много помощ. Защо никой не ѝ бе помогнал досега? Къде е бил умът на баща ѝ, създателя? Да не би усетът да се бе проявил и при нея късно, както при Даг, а някой да е решил, че няма заложиби?

„Първо трябва да ми се довери.“ А това едва ли щеше да се случи през първия час от запознанството им. „Търпение, Даг.“ Чакаха

ги седмици. Беше същото както с нов патрул.

Аркади и Бар бяха доста зад кервана, за да избегнат праха, който се стелеше след каруцата. Бар помахаша и Даг се присъедини към тях.

Аркади се намръщи.

— Какво направи преди малко със същността си?

— Малко почистване. Премахнах остатъците от старо подсилване на Сейдж. До няколко седмици щеше да се стопи само, но исках да видя какво представлява.

— Първо момчето с тетануса, сега този, същността ти отново ще се превърне в старата помия, ако продължаваш по този начин.

Даг сви рамене.

— Май ще стане точно така. „Не го прави“ просто няма да ме спре. Трябва да измислим нещо друго.

— Какво?

— Надявах се да ти хрумнат нови идеи, след като понатрупаш материал за размисъл. Ти си уникален лечител на същности. Нали?

Аркади го погледна с някаква смес от раздразнение и веселост.

— Не ми пробутвай подобни приказки. Аз съм ги измислил.

— Добре. — Два дни без проблеми и предизвикателства и Аркади явно ставаше нервен. Значи просто трябваше да изчака.

Очевидно Бар не разбра за какво става въпрос и попита:

— Каква е тази работа със същността?

— Ами — започна да обяснява Даг, — може да се каже, че влиза в категорията, която Аркади нарича работа за в шатрата на лечителя. Ако ти обясня, то е, за да разбереш, а не да дрънкаш след това.

Бар го изгледа накриво.

— Значи ли това, че ако клюкарствам за теб, ще ме набиеш?

— Означаваш да престанеш да клюкарстваш и нищо повече.

Бар кимна, че е разбрал.

— Струва ми се, че Кала се е опитала да повлияе на чувствата на Сейдж или да го омае — обясни Даг. — Доколкото успях да разбера, не е успяла.

— Как да му повлияе? — попита Бар.

— Фермерите биха казали, че му е направила любовна магия.

— Напълно ненужно — изсумтя Аркади. — Той е луд по нея.

— Питам се дали тя го знае. — Даг си припомни Фаун в началото, когато беше изпълнена със съмнения. Как бе възможно

всички тези млади жени да не разбират колко са прекрасни? — Все още не знам как може да стане, но разбирам, че ако изчакам, всичко ще се разкрие. Мога да кажа само, че имаме двама младежи с наченки на усет за същност, които никой не е обучавал как да се справят. И двамата ми се струват — той погледна Аркади и се постара да избере най-подходящата дума — увредени.

— Я! — Аркади изпъна гръб.

„Хванах те.“ Даг повтори разказа на Финч за младежите, които все още бяха между двата свята и не бяха открили правилния път. Дали пътят им не бе нарочно блокиран? Любопитството на Даг ставаше все по-силно.

— Ти се запозна с тях вчера — отбеляза учудено Бар. — Те дори не ни харесват. Защо ти е да се занимаваш с тях? — Даг и Аркади го изгледаха строго. — А, да. Бременността на Фаун. Разбирам защо проявяваш интерес към мелезите.

Даг си пое дъх.

— Това също. Ти помниш ли какво беше, когато се запознах с вас с Ремо? Защо се заех с вас?

— Не знам — призна Бар, извърна се назад, за да огледа празния път, и остана разочарован, че никой не препуска след тях в облак прах. — Наистина не знам.

Погледна Аркади за помощ, но лечителят сви рамене.

— И аз не мога точно да кажа, но докосва сърцето на истинския лечител. Уверявам те, че не тръгнах да обикалям пътищата единствено защото Даг владее някои номера.

Даг му кимна с благодарност, след това пришпори Копърхед и препусна напред към Фаун.

Фаун бе много благодарна, че може да се отпусне в каруцата, и не се наложи Даг да я подканва да се сприятели с Кала. Само че Северният път ѝ се струваше толкова интересен, че остана на Сврачка през целия следобед. Пейзажът не се бе променил след Греймаут — вече на петдесет и няколко мили зад тях — все блата, гори, пак гори, после блата, поля по по-високите места и пръснати селца. Времето бе хубаво и срещаха не само местни хора — фермерски каруци, ездачи и товарни мулета, — но и кервани. Видяха групи мъже и момчета, които

почистваха калта отстрани или запълваха с чакъл местата, където се бяха изровили дупки. За всяко село бе въпрос на чест да поддържа пътя в добро състояние. Фаун вече познаваше границите между две околии по изровените бразди.

Когато следобеда спряха, за да починат, покрай тях мина керван с четирийсет мулета, отпратили се на север, натоварени с безценния черен чай. За всеки три животни се грижеше по един мулетар. Тези мъже изглеждаха толкова страховити, че щяха да я стреснат преди пътуването надолу по реката, но сега вече знаеше, че са бивши моряци, които работят по пътя към къщи. Оглеждаха пъстрата каруца с двете жени, но нито подвикваха, нито подсвирваха. Индиго се оплака, че щели да заемат най-хубавите места за нощуване и мулетата им щели да опасат най-сочната пролетна трева и да оставят след себе си опасни животински болести, но Сейдж добродушно го успокои, че ще си намерят други места, където да спират.

Някои от фермите край пътя бяха оградили пасища, в които пускаха добитъка на пътниците срещу заплащане. Те обаче трябваше да изхранват седемнайсет животни, а и никой не разполагаше с много пари. Добре поне, че жените от семейство Смит бяха натоварили достатъчно храна и едва ли щеше да се налага някой да готви през първите три дни. Малко преди залез стигнаха ливада край една река, където очевидно не се налагаше да се плаща и никой не бе спирал.

Мястото бе оградено от кипариси с провиснал от клоните мъх, наоколо трептяха тайнствени сенки, провикваха се непознати птици и Фаун бе доволна, че Езерняците обиколиха наоколо, за да се уверят, че няма алигатори. Попаднаха на стадо животинки, които наподобяваха на кръстоска между опосум и костенурка. Даг отрече Езерняците да имат нещо общо с магията, създава опосуми с коруба. Когато младежите ги бодваха с пръчки, те се свиваха на топки, но след малко бързо се разгъваха и побягваха.

Фаун бе толкова изтощена, че се отпусна на постелята, доволна, че може да слуша песента на присмехулника, докато е в прегръдката на Даг. Заспа неусетно и се събуди чак на сутринта.

Този ден не беше наситен със събития. Нямаше мускулна треска, когато се качи отново на коня; Аркади беше схванат, но никой не посмя да му каже и дума, след като видяха колко е намръщен. Даг и Бар обиколиха кервана като патрулни и запяха мръсна ритмична песен,

след което се заляха от смях, а сетне се качиха на конете, без да се оплакват. Беше интересно да наблюдават как Индиго помага на Сейдж да впрегне мулетата. Докато говореше на животните и ги успокояваше, Фаун си представи как те му отговарят или поне му дават знаци с клюмналите си уши. Не бе същият ефект, който Даг бе постигнал с мишките, и добре че беше така, защото ако ги последваха шест омаяни мулета, нямаше да знаят как да се оправят.

Колкото и да бе интересен пътят, следобеда тя вече нямаше сили да се държи на седлото. Сгуши се под брезентовото покривало на каруцата със стон на облекчение и се събуди чак когато слънцето започваше да потъмнява. Устата ѝ бе пресъхнала, но поне се чувстваше отпочинала. Спомни си, че няма да е зле да създаде ново приятелство, и се приближи до капрата. Кала се напрегна, когато я заговори, но Сейдж веднага се премести, за да ѝ направи място.

— Много път има до Трипойнт — отбеляза Фаун, загледана напред към мулетата. Ушите им подскачаха на всяка крачка.

— Има — съгласи се Сейдж. — Но пък се движим добре. Ако даваме все така, след седмица може да сме в Пустошта, а две седмици по-късно на сала на река Хардбойл. Там е средата на пътя. Поне така разправят.

Даг бе обяснил на Фаун, че Пустошта обхваща двеста мили, където в древността се била загнездила злина. Ивицата се спускала на изток до Западните предели, които дълги години разделяли Севера от Юга. В продължение на почти цяло хилядолетие хората заобикаляли или по река Грей, или покрай морето на изток. От стотина години беше станало безопасно да преминават оттук. Злините не се връщаха по старите си гнезда, Езерняците не патрулираха по тези голи земи, а фермерите не се опитваха да ги обработват. Тъй като там нямаше нито лагери, нито селски пазари, хората си приготвяха запаси. Говореше се, че там се ширели бандити. Сигурно защото нямаше патрулни, реши Фаун.

— Мярнах Пустошта, когато плавахме по Грей на „Завръщане“ — обясни Фаун. — Неугледни земи, песъчливи, равни, няма нито градове покрай реката, нищо.

Забележката ѝ събуди любопитството на Сейдж и той започна да я разпитва за пътуването по реката. Стана въпрос и за срещата с речните бандити, но младата жена омаловажи събитията, за да разкаже

за мечтата на Даг да цери всички без значение от произхода. Мислеше, че по този начин ще накара Кала да поомекне, но тя продължаваше да мълчи.

Фаун пробва по по-простичък начин и обясни как с Даг, Ход и Ремо успели да разрешат въпроса с омайването, докато били край реката.

— Нито Езерняк, нито фермер щеше да се сети сам. Получи се, защото действахме заедно.

Най-сетне Кала заговори:

— Съпругът ти може да отомайва хората ли?

— Напоследък не спира да работи със същността. Аркади е още по-добър.

Това никак не зарадва Кала, напротив, тя дори изглеждаше уплашена. Фаун така и не можа да си обясни защо момиче, чийто баща Езерняк е създател, ще се страхува от работа със същността.

— Ти никога ли не си наблюдавала татко си, докато работи със същността?

Кала сви рамене.

— Бях още дете. Не знаех, че прави още нещо, освен да шие кожи.

Ясно. Усетът за същност се проявяваше едва когато човек порасне, а Кала е била още дете, когато майка ѝ беше починала и баща ѝ я бе изпратил при сестра ѝ.

След малко Кала продължи унило:

— Хората непрекъснато искаха да купуват онова, което е направил. И хамути, и юзди, и седла. Бяха семпли, но им се струваха красиви. Да не говорим, че не се късаха. — Тя изпъна гръб и стисна зъби, сякаш съжаляваше, че е позволила на спомена да ѝ се изплъзне.

— И аз си спомням — намеси се Сейдж.

Фаун успя да накара Сейдж — но не и Кала — да разкаже за детството си в Алигаторска шапка и на свой ред разказа някои от преживяванията си в Уест Блу. Индиго се върна при тях, след като бе огледал пътя напред, и заяви, че бил видял чудесни пасища, за които не искали много пари. Когато пристигнаха, всички единодушно се съгласиха, че е прав, и спряха да нощуват.

Сейдж спря каруцата край няколко ореха, които тъкмо се разлистваха, и плитък поток, в който едва ли имаше алигатори. Фаун

хареса мястото. Сейдж тръгна да намери фермерската къща, за да плати, а Фаун слезе от капрата след Кала, доволна, че може да се поразтъпче. Двете се изправиха една срещу друга и Фаун се усмихна.

— Защо си се лепнала за мен? — изсъска Кала.

— Иска ми се да станем приятелки. Предстои ни дълъг път. — Сама не можеше да обясни защо изпитва майчински чувства към жена пет или шест години по-голяма от нея. Може пък да нямаше нищо странно. — От скоро се интересувам от щастието на мелезите.

— Ако търсиш щастие, не изтърсвай повече мелези на света — сопна се Кала и ѝ обърна гръб.

Фаун примигна. „Не мина добре.“ Все още не. „Продължавай да опитваш.“ Тръгна към по-непридирчивия Индиго, който бе започнал да разпряга мулетата, и се замисли какво хубаво да му каже за уменията му с животните.

С падането на мрака Даг обиколи пасището — навик, останал от годините в патрула, — но не усети опасност. Разходи се до потока, настани се на една скала и се заслуша в ромоленето на водата и шумоленето, което долиташе откъм мулетата. Копърхед се приближи и подръпна косата му с бърни и Даг използва момента, за да го убеди, че не е необходимо тази вечер да напада останалите животни. Сврачка, като истинска дама, нямаше нужда от подобно убеждение. Двата коня се отдалечиха, за да си намерят място с по-сладка трева.

Даг усети, че го наблюдават. Откъм сенките се показва тънка фигура: пристъпваше като ловец, тръгнал след мечка или някой друг свиреп звяр, който може всеки момент да усети чуждото присъствие и да нападне. Даг седеше неподвижен и чакаше.

След малко чу дрезгавия глас на Кала:

— Какво искаш?

— Моля? — попита Даг.

— Какво искаш, за да оставиш мен и семейството ми на мира?

Даг сви вежди.

— Госпожо Смит, наистина не ви разбирам.

— Хич не се преструвай! — Гласът ѝ беше остър, но потрепваше.

Даг бе живял цяла година с Фаун и май вече бе започнал да опознава жените. Стана му ясно, че предстои тежък разговор.

— Нищо подобно. За мен би било истинско удоволствие да ви помогна. И на теб, и на брат ти, въпреки че веднага разбрах, че си понадарена по отношение на усета за същност. Някой отдавна е трябвало да се заеме с вас и да ви обучи.

— Не ни трябва помощ. Не ни трябва никакви Езерняци. — Гласът ѝ беше станал по-тих, но изпълнен с повече горчивина. — Езерняците нямат нужда от нас.

— В Мос Ривър може и да нямат, но не всички Езерняци разсъждават по същия начин. За какво изпитание говореше Финч? Да не би да са ви накарали да вплетете същността си във връв?

— И какво от това?

— Би трябвало да издържиш.

Гласът ѝ стана съвсем тих.

— Индиго не издържа. Затова не издържах и аз.

Даг изви вежди.

— Нарочно ли се провали?

— Щяха да ни разделят, да ме оставят при тях, а Индиго да отпратят. Всички ни изоставиха, по един или друг начин. Не можех да му причиня подобно нещо, не и отново.

— Чия беше идеята да заминете на север? Негова, твоя или...

— Момчетата често обсъждаха това. Но те просто си приказваха. След Мос Ривър ми се искаше да се махна от всичко, но беше прекалено опасно да тръгнем сами. Имам някои умения, но те не са достатъчни, за да ни опазят. Трябваша ни други хора.

— Доста разумен подход — отвърна предпазливо Даг.

— Моля те... — зашепна тя, — не ни отнемай единственото, което имаме.

Даг разкри същността си с надеждата тя да усети, че не я лъже.

— Да не би да говориш за опита си да убедиш Сейдж?

— Значи си усетил? — Тя рязко си пое дъх. — Да не си посмял да го докоснеш, ти... Ще ти дам... и аз не знам какво. Нямам много пари, но ще ти ги дам всичките.

— Отсъстващи богове, не ти искам парите!

Последва дълго мълчание.

— Само едно друго нещо мога да предложа. — Раменете й увиснаха и му стана ясно, че никак не й е лесно.

Даг бе стреснат, учуден, но също така и обиден.

— Отсъстващи богове! Не. Достатъчно млада си, за да си ми дъщеря.

— Също и съпругата ти. — Последва напрегнато мълчание. — Но ти си с чиста кръв, значи си по-стар, отколкото изглеждаш. Значи внучка.

— Не прекаляваш ли? — Не знаеше дали да се смее, или да плаче.

— Мислех, че си падаш по по-млади жени.

— С Фаун ни свързва много и може и да научиш историята ни някой ден, но междувременно не искам да чувам повече глупости. Фаун си е извоювала верността и предаността ми. — Заговори побавно. — Двамата държим много един на друг.

Кала се сви.

Най-сетне той се сети. „О, богове, как е възможно да съм толкова несъобразителен?“

— Да не би да си въобразяваш, че си убедила с помощта на същността си младия Сейдж да се ожени за теб и да тръгне с теб и брат ти на север?

— Знаеш, че съм го направила, Езерняко. Семейството му подозира, че е станало така. Сестра му заяви, че Сейдж не би погледнал торба с кокали като мен, ако не съм използвала магия.

Даг понечи да обясни, но се поколеба.

— И си мислиш, че онова, което си направила, все още има въздействие ли? Случайно да се е държал по-различно през последните няколко дни? — Въпросът бе напълно безобиден, защото в пухеното легло в каруцата се усещаха две щастливи и доволни същности.

— Разбира се, че още му въздейства. В противен случай досега да ме е прогонил.

— Само че не е така. Ако беше преминала обучението, което ти се полага, щеше да знаеш, че с течение на времето подобно убеждение се поема от същността и трябва да бъде направено отново, ако искаш да действа. Както и да е, аз изчистих остатъците у Сейдж вчера сутринта.

Тя изписка и се разтрепери като готова да побегне кобила.

— Стой мирно! — нареди Даг с гласа, който използваше като патрулен, и тя замръзна. — Стегни се, момиче, и си събери акъла. Не казвам, че първоначалното ти убеждение не е подействало на Сейдж. Истината е, че е с теб заради това, което си. Не те обича, защото си го омагьосала. — Даг заговори по-кротко. — Обича те и има защо.

Милите думи ѝ въздействаха по-силно от строгостта. Даг отново я сравни с Фаун. Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя си пое дълбоко дъх, за да ги спре. Заслуша се в думите му, много по-внимателно, отколкото преди. „Това е шансът ти, патрулен; не го изпускай.“

— Има нещо по-важно — продължи той. — Сейдж никога не е бил омаян от теб. Поради същата причина и Фаун никога не е била омаяна. Сърцето ти е било отворено за него, същностите ви са се слели и той не се е задушил от чуждата намеса... Така че той те обича, ти не си безразлична към него — същностите ви го доказват — и имате основание като всяка друга влюбена двойка да живеете щастливо и честито. Можеше да се опиташ да въздействаш със същността си на всеки друг младеж в Алигаторска шапка, само че си избрала Сейдж. Мисля, че си наясно с това.

— Ами...

— Мисля, че е редно да си признаеш. Така ще изясните всичко помежду си и няма да ти се налага да криеш нищо от него. По този начин и същността ти ще е чиста за първия урок.

— Той ще ме намрази!

— Ами... — Даг се почеса по главата, — не твърдя, че ще се зарадва, но той и преди е знаел, че имаш сили, и не се е страхувал. Може дори да остане поласкан. Високо красиво по-голямо момиче го избира сред останалите... може дори да се възгордее.

По мълчанието ѝ разбра, че не се е замисляла за това.

— Ако има някакви въпроси, можеш да го доведеш при мен или Аркади. Говорех напълно сериозно, когато казах, че съм помогнал на много младежи да започнат успешно да използват усета си за същност. Вярвай ми, някои от тях бяха много по-дръпнати от теб. Може и да нямаш нужда от Мос Ривър — всъщност точно от Мос Ривър не си имала нужда, — но имаш нужда от човек, който да ти покаже как да се справяш.

Тя зарови пръсти в косата си.

— Но аз не ги искам. Не ги искам тези сили!

— В такъв случай можеш да не ги използваш. Само че този избор можеш да го направиш едва след като се научиш да ги управляваш. Дотогава ще се луташ в мрака, ще се блъскаш в невидими за теб неща и ще се нараняваш — може би и другите — и причината ще е невежеството ти.

Тя се замисли. Беше уплашена.

— Значи мога да не...

— Ако научиш достатъчно. А на онова, на което аз не мога да те науча, ще те научи Аркади. Късметът ти се усмихна при това пътуване. Отсъстващи богове, момиче, възползвай се.

Кала въздъхна тежко и Даг обясни:

— Аркади ми е наставник.

— Ти имаш наставник? На твоята възраст?

Даг не обърна внимание на втория въпрос.

— Да. Фаун също ме учи. През последната година ме научи на повече, отколкото смятах, че е възможно. Целият свят ме учи на нещо, всеки ден е така и тъкмо това ме научи да не изпускам възможностите. Ти също ме учиш.

— На какво те учи? — Кала го зяпна удивено.

— На онова, от което имат нужда мелезите. Ще има и други изненади. — Той стана от скалата и й кимна. — Нямам търпение. Лека нощ, госпожо Смит.

— Ама... Лека нощ, господин Блуфийлд...

Той гледа след нея, докато тя крачеше към каруцата, където я очакваше съпругът ѝ. Едва сега си спомни, че съпругата му го чака в топлата постеля под близките дървета. Дълга сянка се отдели от близкия орех.

— Според теб притежава ли таланта на лечител? — обърна се Даг към Аркади.

— Да, по доста ограничен, но полезен начин.

— Нали нямаш нищо против, че споменах името ти?

— Не. — Лечителят замълча. — Като цяло се справи добре.

От Аркади, който най-често крещеше: „Ти, тълпоумен полуидиот!“, тези думи бяха невероятна похвала.

— Благодаря — усмихна се Даг. — Много благодаря.

14.

През следващите няколко дни Фаун с радост наблюдаваше честите разговори, които Аркади провеждаше с Кала, докато яздеше до каруцата или седеше на капрата. Бар помагаше на Индиго с животните. След като всеки от мелезите бе под крилото на чистокръвен Езерняк, Даг яздеше до Фаун. Тя го наблюдаваше внимателно как върти ореха в ръка, смръщил вежди. „Очевидно замисля нещо.“

Мочурливото село Алигаторска шапка бе на сто мили зад тях, когато заваля за пръв път, но дори тогава се наложи да изтласкват каруцата от калта един-единствен път и два пъти да я прекарват вързана с въжета през потоците. Когато наближиха последните ферми преди Пустошта, Аш Танър ги поведе да си починат у чичо си, където ги посрещнаха с радост, въпреки че бяха доста повече от очакваното. Животните останаха да пасат цял ден, а хората се заеха да попълнят запасите си.

Следобед Даг и Фаун си легнаха. Постелята им бе в най-отдалечения край на плевника на семейство Танър, макар и не поради причината, поради която предполагаша спътниците им. Никой не ги притесняваше, което устройваше напълно Даг.

Когато по-късно слязоха, Даг я поведе да намерят Бар и Аркади. Навес от едната страна на обора се използваше за работа, когато навън валеше. Бар бе поставил седлата и юздите им върху магарето за рязане на дърва, за да ги почисти. Аркади му правеше компания. Спряха разговора си, когато видяха Даг.

Патрулният отпусна дървената си приставка върху рамото на съпругата си и заяви:

— Имам нужда и от двама ви.

Бар остави четката и парцала, Аркади се облегна на една от подпорите, скръсти ръце и изви вежди.

— Какво, в името на боговете, си направил със същността на Фаун? — попита Бар. — Тя... блести. — Затвори очи и Фаун си каза, че не е, за да „види“ по-добре, още повече че не можеше да усети

нищо, но се почувства неловко от цялото това внимание. Дори не се опита да разбере какво мисли Аркади.

— Тъкмо затова ми трябва да пробваме нещо. Бар, опитай да убедиш същността на Фаун в нещо.

— В какво?

— В онова, в което те бива най-много. Трябва обаче да е добре оформено.

— Ще е доста забавно — измърмори Аркади.

Даг го погледна накриво.

— След това ще я изчистя, стига да успее. Няма значение с какво убеждение ще пробваш, Бар.

Младежът колебливо пристъпи напред и понечи да отпусне ръка на гърдите на Фаун, погледна Даг и вдигна пръсти към ключицата. Намръщи се, когато напипа ореха, вързан на обикновена връвчица. Не беше пробит, а поставен в мрежичка от коса.

— Я! — възкликна той. — Усещам същността й — тя не е заслонена, — но моята същност се плъзва настрани. Също като капки дъжд по стъкло.

— Чудесно. — Даг кимна на Фаун и тя послушно се завъртя. — Хайде, Аркади, сега ти пробвай да изтръгнеш частица от същността й. Точно както аз направих с теб първия ден.

Аркади наклони глава на една страна и замахна с ръка. Нищо не се случи. Той мигна, пристъпи напред, хвана я за ръката и прокара пръсти по нея. Фаун усети гъделичкане, също като искрите, които пропукват по вълнено одеяло през зимата.

— Много интересно — заяви спокойно Аркади. — Същността й се отдръпва, когато се опитам да я захвана.

— Даг, да не би да успяхме? — попита задъхано Фаун. — Това ли е щитът за фермерите?

Той въздъхна неуверено.

— Може би. Това е достатъчно, за да те защити от вмешателство на чужда същност или омайване, дори от изтръгване на същността. Само че злината е много по-могъща и не знам как да изпробвам въздействието на щита. Не мога да те пусна като примамка.

— Може някой — тя погледна Бар — да накара патрула да вземе фермер доброволец и да пробват. Когато стигнем на север, където има повече злини. Или поне да пробваме върху малките им.

Даг поклати глава.

— Все още не съм сигурен дали щитът ще действа върху същността на Езерняците. Те са много активни.

— Пробвай на Бар и веднага ще разбереш.

Бар я зяпна.

— Ами... добре. Става.

— Жалко, че нямаме Езерняшко дете, на което да пробваме — каза Фаун. — Може би по-късно.

Даг се обърна към Аркади.

— Поне наполовина реших проблема. Достатъчно е Фаун да свали ореха и връзката му със същността й веднага ще се прекъсне. Работата е там, че ще трябва да повтора всичко, за да го свържа повторно със същността й. В идеалния случай фермерът би трябвало да може да го сваля и слага, когато пожелае. Но поне установих какъв е принципът.

Аркади кимна замислено.

— Изобщо не предполагах, че ще стигнеш толкова далече. — Сви вежди, стисна ръката на Фаун и отново я погали, а тя потръпна, когато усети вече познатото гъделичкане. — Дори не ми се мисли докъде ще докараш тази работа.

Даг наблюдаваше напрегнато ръката й.

— Това гъделичкане, изглежда, си е естествено. След като злината в Рейнтрий порази същността ми, Мари каза, че така се е затворила и отдръпнала, че никой не може да влезе, за да ми помогне. Каза, че никога не е виждала човек да прилича на труп и същевременно да диша.

— Дори да не защити фермерите от злините, ще ги защити от Езерняците — обади се Фаун. — Ще изпълнява същото като тенджерите на Бар, само че този път наистина ще има ефект. Нещата се променят. Освен това... — Тя погледна Бар и Аркади. — Ами... докато бяхме на езерото Хикори, ми казаха, че тъй като фермерите не могат да се заслоняват, Езерняците имали чувството, че се разхождат голи. Сега пак ли е така? Не е нужно да бъдете учтиви — добави остро. — Просто ми кажете истината.

— Заслонява същността. — Бар вдигна ръка. — Все едно Езерняшката същност бавно изтънява и накрая изчезва. Отвътре ти се струва, че същността на света е престанала да съществува, все едно

отново си дете, когато не усещаш нищо. С това наситеността на същността ти все още я има, но имаш чувството, че попадаш под течаща вода. Не мога да различа подробностите. Разбираш ли ме?

Да си облечена в прозирни одежди бе все пак по-добре, отколкото да се разхождаш гола. Фаун кимна доволно и стисна ореха в ръка. „Този подарък за рождения ден се оказа невероятен.“

— Да го нося ли? — обърна се тя към Даг.

— Да. Искам да видя колко дълго ще се запази зареждането. Споделящите ножове издържат по един живот, но некачествените се изхабяват по-бързо.

— Обзалагам се, че това ще издържи по-дълго — обади се Аркади.

Фаун пъкна висулката с ореха под блузата си.

— Интересно как ли ще въздейства на Кала и Индиго? Дали като на фермер, или като на Езерняк?

Даг присви очи.

— Хм. Добър въпрос, Искрице. — Насочи поглед към корема ѝ. — Ако са започнали да ми имат някакво доверие... Ще ги помоля да пробват. По-късно. Няма да е точно сега. Ще ми трябват няколко дни, за да се възстановя.

— Поговори с Кала, преди да предложиш подобен щит на Сейдж — посъветва го Аркади. — Да не вземе да си помисли нещо. Едва я накарах да се доближи малко, но все още е неспокойна. — Той замълча. — Много отдавна не ми се беше случвало да обучавам начинаещ. Но поне не е преминала лошо обучение, което да се наложи да изкоренявам.

Даг кимна с разбиране. Хитра усмивка плъзна по лицето му и бързо изчезна. На Фаун ѝ стана ясно, че е доволен от сериозното отношение на Аркади към новата ученичка.

След няколко дни пълните с алигатори блатисти местности останаха зад тях. Селцата ставаха все по-бедни и по-отдалечени едно от друго, пътят бе лош, с по-малко мостове и бродове. На местата, където почвата беше по-мека, пътят се бе врязал толкова дълбоко, че пътуваха в дълбок улей, чиито стени се издигаха над главите им.

Вместо ферми отстрани се виждаха борови гори. Даг се усмихваше без никаква причина и Фаун бе доволна.

Все по-рядко срещаша местни хора. Единствената им компания бяха останалите, поели по дългия Северен път. Повече хора се бяха отправили на север, отколкото на юг, тъй като предпочитаха да пътуват до Греймаут по реката. Подминаваха групи гребци, тръгнали към къщи пеша, тях пък ги задминаваха бързи екипажи, теглени от коне, а също и Езерняци, които прекарваха стоки между два лагера. Няколко дни ту избързваха пред кервана с чай, ту изоставаха, а когато Фаун, Даг и Бар се разговориха с тях за реката, се запознаха с някои от мулетарите.

В последното село преди Пустошта в посока север или първото, ако човек пътуваше на юг, имаше сал, много по-малък от онези, които Фаун бе виждала по Грейс. Беше се събрала опашка, така че се наложи да чакат половин ден.

От другата страна ги чакаше стръмнина. Боровите гори станаха по-рехави и тъжни, след това дърветата съвсем се разрешиха и преминаха в храсталаци, дом на мишки, ястреби, зайци и глигани. Бе горещо като в пещ, тъй като никъде нямаше сянка. Все по-трудно се намираха места за нощуване, където да има вода, нямаше и паша за добитъка, тъй като товарните животни на пътуващите преди тях бяха опасли всичката трева.

Два дни след като навлязоха в Пустошта, на Фаун започна да ѝ прилошава от бременността. Това продължи, докато една сутрин тя не хукна настрани от огъня, за да повръща в храстите, и Аркади, доволно ухилен, извади шишенце с Езерняшко лекарство, което да успокои стомаха ѝ. Накара Даг да му се помоли, за да го получи. Вечерта лечителят отведе патрулния настрани, за да направят упражнения за проекция на същността и чувствителност, а Даг му отмъсти, като го накара заедно с Бар да прави типичните за патрулните упражнения за заслоняване. Резултатите обаче го накараха да се намръщи.

Една вечер, докато лагеруваха с приятелски настроени моряци, които познаваха семейство Клиъркрийк, започнаха да си разказват клюки и да обсъждат приключението с речните бандити. Даг се погрижи за ранения крак на единия гребец и използва случая, за да им разкаже за Езерняците. Фаун не бе сигурна кое от двете накара Аркади да потрие чело. Но поне не направи забележка на Даг и се замисли.

Липсата на паша се оказа по-страшна, отколкото бяха очаквали, и започнаха да дават на животните зърното, което предвидливо бяха взели от фермата на семейство Танър. Лошото бе, че то бързо намаля и накрая свърши. Късно един следобед, когато бе ред на Аш да разузнава напред, той препусна обратно силно развълнуван. Описа много плодородна долина само на няколко мили напред. Там реката минаваше между високи скалисти стени и правеше завой около тучна ливада, обсипана с цветя. В гората искреше кучешки дрян също като фонтан. Новите листенца не бяха единствено бледозелени, ами в нюанси на бронзово и медночервено. Всички въздъхнаха от облекчение и радост.

Радостта им обаче продължи кратко, защото Сейдж, който бе влязъл в гората, за да събере дърва за огън, изскочи размахал окървавена секира.

— Змии! Стотици са! До една са гърмящи змии!

Фаун, която тъкмо се канеше да разседлае Сврачка, се метна отново на седлото и вдигна високо крака.

— Какво?!

— Не е възможно да са стотици — възрази Финч. — Змиите не са стадни животни, Сейдж. Просто си се уплашил.

— Я кажи колко видя — обади се Аш. — Две? Три? — Въпреки това свали секирата от колана си.

— Всъщност... — обади се Даг, обърна се и зарея поглед към скалистите склонове.

Всички мълчаха, обзети от страх, чуваше се единствено накъсаното дишане на Сейдж. Бяха впили очи в Даг също като омаяни мишки.

— Наистина са стотици — продължи Даг. — Тези скали са пълни със змийски гнезда. Те се навиват на кълбо по няколко, за да преживеят студовете. Тъкмо са се събудили от зимен сън.

Финч се метна на капрата до Кала.

— В по-големите скални дупки могат да се съберат стотина — обясни патрулният.

Индиго погледна с копнеж към тревата. Изморените гладни животни бяха свели глави да попасат.

— Можем да се скрием в каруцата, но те ще изпохапят мулетата и конете.

— Възможно е — съгласи се Даг. — По-вероятно е все пак просто да се измъкнат. Но тук има толкова много зеленина, че може случайно да стане беля.

— Вие, Езерняците, не можете ли да ги убедите да стоят настрана? — попита уплашено Фаун. — След като можете да повикате конете си, не можете ли да отпратите змиите?

Аш вдигна брадвата.

— Ако действаме заедно, можем да ги разчистим завинаги.

Аркади заговори, сякаш се обръщаше към проекция във въздуха:

— Най-честите жертви на змийско ухапване, които съм лекувал, са млади мъже. Много често подпийнали. В повечето случаи ухапванията са по ръцете, но един беше успял, незнайно как, да се сдобие с ухапано на ухото, а друг... няма значение. Предполагам, че се е случило, докато се е търкалял с някое момиче в сеното. В противен случай трябва да е изпил невероятно количество бира.

— В сеното ли? — повтори Фаун.

— Телесната топлина привлича змиите — обясни Даг. — Те обичат да се сгушат при теб под завивките. В районите, където се въдят змии, патрулните стават от сън много внимателно.

— Така си е — потвърди Бар. — Особено ако наоколо има други патрулни.

Самоуверената усмивка на Даг никак не окуражи Фаун. Нали трябваше да опънат постелята си на земята.

— Даг...

Гласът ѝ не прозвуча чак като плач, но беше много жален.

Той не се отказа от намерението си, за което тя щеше да го разпита едва след като се махнеха от това място, и даде знак на Бар и Аркади.

— Елате. Да покажем на фермерчетата как патрулните прогонват змиите.

Аркади въздъхна тежко, сякаш искаше да попита: „Трябва ли да идвам и аз?“, но не възрази, когато Даг му посочи да застане от другата страна на малък поток.

— Кала, Индиго, искате ли да се научите как става?

— Не! — отсече Кала.

— Ами... — поколеба се брат ѝ.

— Полезно е да се знае, ако на верандата ви или под къщата се появят змии. Преди децата ви да ги намерят — уточни Даг.

На слабото лице на Кала се изписа страх. След кратко мълчание тя кимна и пристъпи към Даг. След още няколко секунди Индиго тръгна с неприкрито нежелание след Бар. Сейдж се стегна, стисна секирата и последва Кала. Гласът на Даг звучеше в далечината, докато обясняваше и водеше малката група срещу течението на потока, навътре в гората.

Фаун не смееше да слезе от Сврачка. „Ако намеря змия на верандата, ще повикам Даг.“

Отначало не ги виждаше, но забеляза как затрептя тревата, отначало на отделни места, след това навсякъде. Шумоленето, което беше доловила, ставаше все по-силно. После на брега се появиха вълнообразни тела в кафяво и белезникаво, надигнали плоските си глави. Първо по една, след това по две и три, накрая десетки преплетени заедно, гърмящите змии се плъзнаха в кипналата вода и течението ги понесе надолу също като клони.

От отсрещния бряг змиите на Аркади навлизаха във водата в стройни редици, които се разпадаха, щом влечугите се окажеха върху скалите или във водата сред змиите на Даг. Даг и Аркади си подвикваха доста груби критики за начина, по който действат. Важното беше, реши Фаун, че змиите ще се махнат до една.

Даг, Бар, Аркади и изпълнените им с нежелание чираци се спуснаха в долината към завоя на реката. Върнаха се след около час. Останалите най-сетне бяха разседлали конете и пуснали мулетата, макар големите тояги, които стискаха, да ги затрудняваха.

— Безопасно е да оставите мулетата да попасат — заяви весело Даг. — Когато нещастните змии излязат от водата, ще са станали на лед, а нощта ще ги задържи неподвижни. Ще са им необходими няколко дни, за да се върнат у дома.

Бар — гледаше към долината и залязващото слънце — поклати глава.

— Ако някой си е направил лагер надолу по течението, го чака неприятна изненада.

За да дадат достатъчно време на животните да се нахранят, на следващия ден тръгнаха късно от Змийската долина, както я нарече Фаун. Тя бе доволна, че заминават преди мокрите недоволни обитатели да са се върнали.

Към края на деня започна да се забелязва, че излизат от Пустошта. Все по-често се натъкваха на потоци, дърветата изглеждаха по-високи и разлистени. Не се мяркаха ферми, въпреки че Даг отбеляза, че от време на време тук водят стада на паша. Южняците наричаха тези земи северни, а северняците ги наричаха южни. Даг увери Фаун, че след още ден ще започнат да се спускат към долината на река Хардбойл, най-големия източен приток на Грей на юг от Грейс. Скоро след това щяха да стигнат до сала, а после ги чакаха зелени планини също като вълни. От вълнение Фаун остана будна на гърба на Сврачка през целия следобед.

От сто мили за пръв път попаднаха на кръстопът, а скоро след това и на още един, набразден от колелата на каруци. Фаун яздеше напред между Аркади и Даг, за да не диша прах. Скоро започнаха да срещат и местни хора. Някои язدهа, други вървяха пеша, не бяха натоварени като за дълъг път; срещнаха фермерска каруца, след нея още една, мъж, момче и кучета прекарваха стадо овце. Хората, с които се разминаваха, ги оглеждаха. На няколко пъти Фаун забеляза зловни погледи и си каза, че не всички се отнасят така приятелски към група Езерняци и фермери, както гребците. Също като реките, пътят свързваше различни селища, но тук бе настрани от тях: тук земята не бе ничия и същевременно бе на всички, а на непознатите са налагаше да се оправят сами.

Фаун тъкмо предлагаше да изпратят Финч и Бар напред, за да намерят подходящо за ношуване място, когато Аркади ги повика и те се обърнаха. Към малкия керван бавно се приближаваха двама Езерняци. Тримата смушиха конете назад, за да ги пресрещнат. Езерняците вероятно бяха партньори или куриери, реши Фаун. Отдалече човек не можеше да определи по дрехите дали са мъже, или жени, но когато наближиха, тя видя, че са мъж и жена, и двамата млади и високи, косите им бяха сплетени. Жената бе с тъмно кожено палто, разкопчано, защото бе топло, с цепка отзад, за да ѝ е по-лесно да язди. Черната ѝ плитка, дебела колкото ръката на Фаун, подскачаше на всяка крачка. Косата на партньора ѝ стигаше до раменете.

— Страхотна коса — промълви Аркади. Даг също не откъсваше поглед от жената и Фаун се запита дали някой изобщо забелязва мъжа.

— Това палто ми е познато! — Даг се изправи на стремената и се вгледа по-внимателно. — Възможно ли е? — Вдигна ръка към устата си и се провикна: — Сумак?

Жената дръпна юздите на коня толкова силно, че животното почти клекна на задните си крака, и също се изправи на стремената. Даг размаха куката. Златните очи на жената се разшириха и тя също се провикна не по-малко изненадано:

— Чичо Даг!

Даг се ухили, когато племенницата му препусна към него и спря коня си, и дръпна рязко юздата на Копърхед, когато той се опита да хапе.

— Дръж се прилично с роднините, старче. Толкова малко Редуинг останаха, че не бива да ги нараняваме.

Очите на Сумак блестяха.

— Още ли яздиш този ужасен кон?

— А ти още ли носиш това ужасно палто?

Стоеше ѝ по-свободно, отколкото на по-големия ѝ брат, но най-големият син на Дар беше кльоцав още от младежките си години, та чак докато попадна в патрула. След това Сумак го бе предала на по-малкия си брат и Даг мислеше, че е изгубено.

— Разбира се. Накарах Уин да ми го върне веднага щом се прибра от последната си размяна. Виж, това ще ти хареса. — Тя се обърна на седлото и повдигна дебелия си плитка. — Виждаш ли драскотината на гърба?

— Нова ли е? — Беше боядисана в червено и едва се виждаше на фона на черната кожа.

— На година някъде. Патрулът ми направи засада на една злина, която си беше свила гнездо над Орловия водопад. Един глинен метна обратно тежко копие за мечки. Аз му дадох да се разбере след това де — можеш да се гордееш с мен. Та копието щеше да ме прониже в гърдите и да ми съсипе новата блуза, но аз се извъртях и то се плъзна по гърба. Събори ме и се претърколих по склона, забих ножа, за да се спра, и после разпорих глинения.

Даг прикри страха си и се ухили на геройската ѝ постъпка. Сумак със сигурност не бе разказвала тази случка у дома, иначе щеше да я е чул. Както и недоволството на семейството.

— Най-сетне този стар парцал да си плати парите, след като го пазите толкова години.

Прекъсна ги вик откъм каруцата. Даг се обърна и махна с ръка на притеснените Сейдж и Кала и останалите младежи да продължават. Бар подаде поводите на товарните добичета на Аш и препусна назад.

Фаун наблюдаваше ококорено високата Сумак.

— Да не би това да е старото ти вълшебно палто, което отбивало стрелите, Даг?

Сумак я погледна с нескрито любопитство.

— Със стрели не съм пробвала. С дъжд и копия обаче съм. Много съм привързана към него, нищо че се е поскъсало. Платих на Тори Бивър куп монети, за да го подсили, когато си бях вкъщи за последно, а тя ми предложи да ми ушие ново за почти същата сума. Накарах я да остави драскотината, за да мога да се хваля. Нали не си го искаш, чичо Даг?

— Не. Носи го. Вече приключих с патрула.

Сумак се намести на седлото, стисна красивите си устни и във веселите ѝ очи се появи съмнение.

— Ако трябва да сме честни, за малко да не позная същността ти. Почти неузнаваема е.

— Все пак мина повече от година, откакто се видяхме. Ти кога си се прибирала за последен път?

— Тази есен. Месец, след като си заминал. Поне така ми казаха.

— Значи знаеш... всичко.

— Няма да ти казвам в колко различни версии. — Тя заговори по-бавно: — Значи това е небезизвестната ти фермерска булка?

Даг сведе поглед, после я погледна отново.

— Сумак Редуинг Хикори, запознай се с Фаун Блуфийлд, съпругата ми. Ако искаш, погледни брачните ни върви.

Сумак завъртя глава.

— Май Дирла и Феърболт ще се окажат прави.

Можеше да каже: „Татко и баба бяха прави.“ Даг си отдъхна. А може би Сумак просто се държеше любезно? Даг се надяваше последните няколко години като патрулен капитан под ръководството

на Феърболт Кроу да са я научили на нещо повече от лидерски такт, колкото и да не обичаше да замазва нещата.

— Да, сега вече съм Даг Блуфийлд... без лагер, поне за момента — продължи той.

Тя сви черните си вежди и не обърна внимание на забележката.

— Значи така... госпожо Блуфийлд... ти си моята стринка Фаун, така ли се получава? — Двете млади жени се гледаха и добре разбираха колко смешно е положението. Сумак стисна ръката ѝ. — Чичо Даг! Кой да предположи... — След миг усети нещо. — Какво ѝ е на същността?

— Нищо. Направих малък експеримент. Щит за фермери.

— Ти работиш със същността? Ти?!

— Дълго е за разправяне.

— Даг се обучава за лечител — намеси се Фаун. — Аркади му е наставник. Той е високо уважаван лечител на същности от Юга.

Сумак беззвучно повтори думата „лечител“.

Аркади докосна слепоочието си също както правеше Даг.

— Аркади Уотърбърч от Ню Мун Кътоф на вашите услуги. — Беше наблюдавал с напълно безизразно лице как двамата си разказват семейните клюки, но сега устните му потрепваха.

— Лечител Уотърбърч — кимна любезно Сумак и го огледа развеселена.

Бар се прокашля, за да привлече внимание към себе си.

— А това е Бар от лагер Пърл Рифъл в горното течение на Грейс — представи го Даг. — Бар... той е с мен.

Бар отправи слънчева усмивка на младата жена. Повечето мъже реагираха така, когато се запознаваха със Сумак. Сълзите рукваха покъсно.

Сумак кимна и представи партньора си, може да беше и придружител.

— Това е Рейз от лагера Ню Елм. Миналата есен заведох в Ню Елм патрулен на размяна, но останах известно време, за да им помогна в обучението на младите. Рейз идва с мен в Хикори на първата си размяна.

— Нямам търпение да се запозная с прочутия Феърболт Кроу — призна Рейз.

Даг потисна желанието си да го среже.

— Ще ти се зарадват. Изпращаме много повече патрулни, отколкото идват при нас. — „Ние“ ли каза? Колко бързо се връщат старите навици. — Феърболт ще те спуска от работа, но ще ти се отрази добре.

— Надявам се, господине — закима Рейз.

Мътните го взели, патрулите на разменни начала ставаха все по-млади с всяка година. Даг бе полузаслонен и забеляза зареден споделящ нож в дисагите на момчето. Поне идваше подготвен.

Време бе отново да потеглят. Даг проследи уплашения поглед на Фаун към коляното на Сумак — едва сега бе забелязала връзка от над двайсет кожи на гърмящи змии. Сигурно Сумак ги бе провесила така, за да се сушат. От другата страна висеше също такава връзка. Бар се мъчеше да не се разкикоти. Аркади сви вежди.

В този момент се приближи Индиго.

— Даг? Идваш ли, да те чакаме ли, какво да правим?

Даг махна с ръка.

— Идваме.

Сумак вдигна очи към зелената каруца пред тях и попита:

— С тях ли си? Но те са фермери!

— Друга дълга история. Скоро ще спрем за през нощта, искате ли да останете при нас?

Тя погледна партньора си и отвърна:

— Бяхме решили да стигнем до... няма значение. Разбира се. Искам да чуя всичко.

Даг остави Фаун да запознае — отсъстващи богове! — новата си племенница и Рейз с Индиго, който бързо препусна напред, за да съобщи на другите какво става. Бар остана да си говори с Рейз, който не бе много по-млад от него, а Даг, Сумак, Фаун и Аркади поеха напред.

— В интерес на истината, чичо Даг, ти си виновен, че прекарах зимата в Ню Елм — призна Сумак.

— Така ли? Че аз дори не съм стъпвал там.

Тя се ухили.

— Нали знаеш, че ти си виновен за всичко? Не, причината беше бракът ти. Както знаеш, баба ме притиска да доведе съпруг, който да помага в шатрата, а нали знаеш колко ѝ е „приятно“, че съм в патрула.

Даг кимна с разбиране на саркастичната забележка. От всичките му грехове да даде кураж на племенницата си да постъпи в патрула бе най-големият. А той дори не го беше направил нарочно.

— Напоследък дори татко май е на нейна страна. Поне не е на моя, не че някога е бил на моя, но няма да познаеш кой наклони везните.

— Омба ли? — След като най-големият ѝ син вече си имаше брачна връв на ръката, а двете ѝ по-малки деца бяха чираци и ухажваха подходящите хора, Даг не предполагаше, че снаха му е твърде притеснена.

— Мама? Не, разбира се! Нали знаеш, че когато в семейство Редуинг започне скандал, тя излиза да си четка коня. Вероятно така е оцеляла през всичките тези години. Феърболт! Самият Феърболт! — Тя поклати глава, припомнила си предателството му. — Шегувах се с него кога ще се открие поредното място за капитан — е, отчасти се шегувах, отчасти намеквах, нали знаеш как е, когато се опиташ да измъкнеш някаква информация от Феърболт — и той ми каза да имам готовност веднага щом се върна към патрула от детските си години. След това се раздрънка за Масапе и баба Мари.

— Ясно — въздъхна Даг.

— Ти не си там и няма зад кого да се скрия, така че май съм най-новата мишена за сватовниците от семейство Редуинг.

— Ти си следващата глава на рода Редуинг.

Тя тръсна глава и плитката ѝ се люшна.

— Няма ли да е мама?

— Май Кумбия открай време приема майка ти като домакия.

— Отдавна съм замислила, след като баба почине, да си сменя името на Уотърстрайдър. Просто за да ѝ дам да разбере. Не че тя ще разбере, нали?

Аркади изгъркори нещо неразбираемо.

Фаун се обърна към него, за да обясни.

— Майката на Даг, Кумбия, е имала само две момчета, Даг и Дар. Убедила Омба Уотърстрайдър да промени името си на Редуинг, когато се омъжила за Дар, с надеждата да роди момиче, което да продължи името на рода. Нещо като осиновяване.

Сумак поклати глава.

— Тъй като мама била най-младата от шест момичета, в лагера на езерото Хикори има повече от достатъчно представители на рода Уотърстрайдър. Братовчедите ми са поне сто. А като знам какъв инат е баба, ще живее поне още четирийсет години, а тогава вече ще ми е все едно. Но понякога наистина ме вбесява. Чичо Даг така и не направи нещо, което да я зарадва.

Даг не искаше да обезкуражава една от малкото си защитници, но пък животът го бе направил по-мъдър.

— Животът на Кумбия не е бил лесен. Нито пък ѝ е дал нещо, поне не и нещата, които е искала.

Сумак сви рамене и въздъхна.

— Знам. От всичко, което ме дразни у баба, най-трудно издържам моментите, когато започне да се оплаква от живота си. Не я слушай, чичо Даг.

„Напълно съм съгласен с теб“ — помисли той и попита:

— Как са Катагус и Мари?

Сумак се пооживи.

— Все намират за какво да се разправят. Много обичам Катагус. Истината е, че ако мога да имам брак като на Мари или Масапе, нямаше да е толкова зле.

— Кажу ми, Сумак — обади се Фаун, — откъде взе змийските кожи?

Сумак се ококори.

— А пък това беше най-странното, което съм виждала! Решихме да минем на пряко през Пустошта, за да излезем по-бързо на Северния път, минавахме през една река и открихме удавените змии.

— Полуудавени — прозвуча горчив глас и Даг погледна през рамо към Рейз, който не криеше колко му е неприятно.

— Казах ти да използваш усета си за същност — отвърна Сумак без следа от съчувствие. — Както и да е, спряхме и събрахме, колкото можахме. Кожите ще ни донесат добри пари за сала.

— Не можахме да си обясним как всичките тези змии са се озовали там — продължи Рейз. — Питахме се дали не е имало наводнение, но Сумак ме увери, че няма следи. Пустошта се оказа по-странно място, отколкото мислех. — Той поклати глава в почуда.

Даг се усмихна снизходително.

Тази вечер лагерът бе оживен, разказваха се различни истории. Накрая Даг призна за змиите. За негово облекчение Фаун и Бар обясниха почти всичко за Рейнтрий и пътуването по реката. Сумак нямаше много за разказване, но преживяванията ѝ се струваха екзотични на фермерите, докато описваше спокойната зима в Ню Елм, лагер на четирийсет мили на запад от Северния път, който покриваше по-голямата част от територията между Пустошта и Хардбойл. Рейз бил на обучение в патрула ѝ и бил безнадеждно влюбен, както ставало с повечето млади мъже. Даг не го съжали. Ако го биваше — а тя едва ли щеше да го води при Феърболт, ако не беше умен и напорист, — някое от младите момичета на семейство Кроу щеше да се погрижи никога повече да не види родния си лагер. Даг прикри усмивката си.

Докато наблюдаваше племенницата си на отблясъците на огъня, го обзе странна тревога. Тя бе като полъх свеж северен въздух, като песен за изгубения му дом. Не че съжеляваше за изгнаничеството си. Един поглед към Фаун бе достатъчен, та сърцето му да запее. Бе прерязал тежестта, която носеше от миналото, и нямаше никакво желание да се сдобие отново със същия товар. Въпреки това...

Сумак непрекъснато се озърташе. Откакто се бе върнал от Лутлия осакатен и отчужден — тогава тя бе на петнайсет, — единственият ѝ чичо стана за нея истински герой. За разлика от Нийта, тя нямаше илюзии — беше го виждала в най-лоша светлина, и то много пъти, но всички в семейството знаеха, че предпочита патрула, вместо да стане създателка на ножове. През целия ѝ живот той бе суховат патрулен, единственият ѝ роднина, който никога не критикуваше избора ѝ, на когото винаги можеше да разчита. И се бе слисала, когато старото дърво бе разперило клони и бе изтръскало корените си, за да избяга с фермерско момиче. Беше прекъснал всички връзки с нея.

Макар и объркана, тя се държеше с Фаун мило и любезно. Докато се разказваха историите за злини, речни бандити, лечение и работа с орехи, Даг се надяваше Сумак да разбере, че Фаун е негов партньор, а не неговото любимо животинче. Все пак тя събра сили да им честити бебето, макар да личеше, че не може да повярва. Накрая очите ѝ заблестяха с типичното за нея зло пламъче и тя призна:

— Нямам търпение да им разкажа, като се прибера.

Както обикновено преди да си легне, Даг обиколи лагера. Аркади тръгна към него и с прекалено спокоен дори за него глас отбеляза:

— Интересна жена е племенницата ти.

— Така си е.

— На колко години е?

Даг го погледна учудено. Мислеше, че Аркади умее да преценява годините на хората.

— Чакай да помисля. Бях на двайсет и две, когато се роди, защото същата година патрулирах на Големия северен път. Значи сега е на трийсет и пет. Тя е второто дете на Дар. Раждането ѝ донесе огромно облекчение за рода Редуинг. Кредитът на Омба пред мама веднага се вдигна.

— Май не е обвързана.

— Не е.

— Сгодена ли е?

— Не, доколкото знам.

— Интересно защо. Да не би да се е случило нещо в миналото?

— Поне не е казала. Имаше сериозни ухажори. Омба ги наричаше Опашката от мъже.

Даг долови объркването на Аркади.

Много му се искаше да се пошегува с него, но обясни сериозно:

— Имаш невероятен усет за хората. Ако успееш да разбереш какво става, родът Редуинг ще ти е безкрайно благодарен. Ходил съм на патрул с нея веднъж или два пъти. Не мрази мъжете, не предпочита момичета. Истина е, че първите ѝ ухажори бяха прогонени от Дар, но те не бяха за нея. След това престана да ги показва.

— Естествено.

— Семейството ѝ отдавна престана да се тревожи, че ще допусне грешка. Сега вече се питат дали не е било по-добре да допусне грешка, отколкото да стои така.

— Тя е много по-голяма загадка, отколкото човек предполага.

— Така е.

— Доста прилича на чичо си в това отношение.

След тези думи Аркади се отдалечи.

Даг остана загледан след него. „Много интересно!“

15.

На зазоряване се разрази буря и сложи край на приятното сухо време. Докато успокоят уплашените животни и съберат разпилените от вятъра по-леки вещи, капнаха. Даг убеди Фаун да се качи в каруцата; двамата с Бар се увиха в непромокаемите плащове, които им беше ушила на „Завръщане“.

Фаун не знаеше дали да се чуди, или не, че Сумак и партньорът ѝ предпочетоха да тръгнат с тях „само до сала“. Сумак яздеше между Даг и Аркади и си говореше с чичо си в промеждутъците, когато спираше да вали — двамата имаха много да наваксват. През повечето време Аркади мълчеше, но цял ден не седна на капрата при Кала, за да поднови уроците с нея. Бар и Рейз яздеха малко зад тях, забравени и пренебрегнати. Когато вечерта спряха, за да направят лагер, не се наложи да спят на мократа земя, защото Финч и Индиго намериха някакъв обор, който собственикът предоставяше на пътниците. Покривът течеше, старите греди скърцаха под напора на вятъра, но бе по-добре, отколкото да са на открито.

По обед на следващия ден облаците се разкъсаха и отново стана горещо. Бяха в самия край на долината Хардбойл. Реката пролъскваше между клоните на дърветата и от нея се вдигаше пара. Докато напредваха бавно по калния път, Фаун за пръв път видя град Мътън Хаш, където беше салът, а след това и самия сал, който се движеше от единия до другия бряг на възета. Всъщност два сала се движеха успоредно и когато единият се приближаваше, другият се отдалечаваше.

Реката се оказа по-широка, отколкото предполагаше Фаун, почти половин миля, а Мътън Хаш беше най-голямото селище, в което влизаха от седмици — не просто село, а крайречен град. Когато наближиха, тя видя корабостроителници, складове, хотели, конюшни, пивоварни, пекарни, ковачници, кожарски работилници, продавачи на коне и всичко това ѝ се стори много познато. Когато наближиха брега, видя десетки подредени една до друга лодки. Освен местните каруци,

ездачи и хората, тръгнаха пеша, се оказа, че керванът с четирийсетте мулета, които пренасяха чай, отново ги е изпреварил.

Не беше никак чудно, че има такава навалица, тъй като улицата до сала беше пълна със сергии, на които се предлагаха храни, напитки и всевъзможни стоки. Фаун се изправи на стремената и подуши: пайове с месо, сладкиши, бира и подсладен чай. Звуците бяха най-разнообразни; някой свиреше на цигулка съвсем като Бери — бърза и много приятна мелодия. Цигуларят подхвана стара песен и музиката се понесе, ту се извисяваше, ту притихваше и на Фаун много ѝ хареса. Подкара Сврачка напред.

Цигуларката се оказа висока слаба жена, застанала на един пън край пътя; русата ѝ коса бе прибрана на опашка и блестеше на слънцето...

— Бери! — писна удивената Фаун.

Бери вдигна поглед и се ухили над главите на събралите се слушатели, пое си дъх и вдигна лъка за поздрав, а след това продължи. Не беше толкова изненадана, колкото очакваше Фаун. Хоторн бе седнал в краката ѝ, протегнал безформената филцова шапка на Бо. Когато се обърна и забеляза Фаун, пусна шапката пред тактуващия крак на сестра си и тръгна към нея. Докато се промъкне, тя вече беше слязла от седлото и го прегърна радостно, а той не я отблъсна като срамежливо момче. „Богове, станал е по-висок от мен!“

— Какво правите тук? — попита Фаун.

— Може да се каже, че ви чакаме. По-точно чакаме Уит да престане да се разправя с кервана си.

„Какъв керван?“

— Добре ли сте всички?

— Да, разбира се, само дето миещата ми мечка избяга, когато бяхме по средата на Грейс. — Хоторн се намръщи на предателството на животинчето.

Фаун изчака Бери да приключи и да се провикне: „Обедна почивка! Пробвайте пайовете със сушени кайсии на мама Флинтридж отсреща. Няма по-добри в цялата долина!“ После скочи от пъна, прибра цигулката в калъфа, вдигна шапката и се промъкна през тълпата към Фаун, като пътъм събра още няколко монети. Прегърнаха се.

— Бери!

— Сестричке! Успяхте значи. Решихме, че ако все пак пътищата ни се пресекат, то ще е тук.

— Къде са Уит и останалите?

Бери посочи към реката.

— Уит си намери работа на кабестана на сала от тази страна, а Ход е от другата. Бо пази конете и багажа на отсрещния бряг. Там поне е далече от пивниците.

Даг и Бар се приближиха, чува последните й думи и се засмяха. Хората се извързаха след високите Езерняци и се отдръпваха, а след това зяпаха изумени, когато щастливо ухилената цигуларка ги прегърна.

— Как се озовахте тук? — попита Фаун. — Мислех, че ще се качите на лодка за Трипойнт.

— Качихме се, но Уит се отчая и заяви, че и във фермата не бил работил така робски. А пък онзи глупак капитанът взе, че се натресе в плаващ дънер малко след устието на Хардбойл. Едвам се добрахме до брега, поработихме в селото, но беше очевидно, че лодката няма да плава скоро, да не говорим, че половината неща бяха мокри заради пробойната. Научихме, че ледът по горното течение на Грейс все още не се е разтопил, докато Хардбойл е чиста. Затова си осигурихме превоз на друга лодка до Мътън Хаш, а по-нагоре няма как да се плава.

Мътън Хаш беше границата, до която можеха да стигнат лодките по Хардбойл. Северният път я пресичаше — това не бе случайно, реши Фаун — на трийсетина мили от непроходимите плитчини и бързеи. Според легендата навремето нагоре по течението имало град и мост, но те бяха потънали в мъглите на времето, погълнати от околните гори. Фаун кимна.

— Уит така и не реши кое му харесва повече — реката или пътят — продължи Бери. — Така че ще пътуваме и по двата начина. Нямам нищо против, защото ще спестим три, може би четири седмици от пътя към дома. Ако ще строим нова товарна лодка преди есенното пълноводие, това време ще ни е нужно.

„Може дори да пристигнем навреме, за да засадя градината.“

— Получи ли писмото, което ти изпратих?

— Да, благодаря.

— Нали не сте дошли тук единствено с надеждата да се срещнем? Ние до последно не бяхме сигурни дали ще се приберем

тази година.

— Не, но въпреки това все се оглеждахме и ослушвахме. Питрахме на сала и разбрахме, че не сте напред. Даг веднага ще го забележат, а когато сте двамата заедно, няма начин да ви пропуснат. Не отричам, че останахме тук с надеждата да се видим, но ми се иска в най-скоро време да продължим на север. По възможност преди брат ти да купи още коне. — Тя се намръщи.

Салът спря сред викове и скърцането на трапа. Пешаци, следвани от каруци, слизаха по склона и тълпата се размърда, когато новите пътници забързаха да се качат. Хоторн хукна да съобщи новината на Уит.

Уит дотича ухилен като луд, прегърна Фаун и стисна ръката на Даг.

— Успяхте значи! Как само се надяхах! Мога веднага да ви намеря място.

— Не сме сами — обясни Даг. — Пътуваме с други хора. Млади преселници. Зелената каруца е тяхна.

— Сейдж е ковач, ще си търси работа в Трипойнт — добави Фаун.

— Няма проблем. Доведи ги и тях. Колко неща имам да ви показвам! — Уит се обърна към бързо пълнещия се сал; едър мъж, очевидно собственикът, пазеше край спуснатия трап и го гледаше намръщено. — Трябва веднага да се върна на работа. Не мога да си тръгна през деня, просто не е редно. Ще си поприказваме, когато се качите на борда, освен ако не попаднете на лодката на Ход, тогава той ще ви разкаже всичко. Бери или Хоторн ще ви заведат до жилището ни. Къде е Ремо?

Бар се напрегна.

— Остана в Ню Мун.

Уит премигна.

— Така ли? Защо?

— Заради едно момиче — отвърна простичко Фаун. Това бе достатъчно обяснение, а и нямаше време, защото шефът се провикна гневно. Уит махна с ръка и хукна обратно.

Уит бе колкото променен, толкова и непроменен. Раменете му бяха станали по-широки. Старият му ентузиазъм бе изместен от нов. Бракът очевидно му бе повлиял добре, след като се бе задържал на

тази тежка работа. Даг поведе всички, за да им представи Бери и Хоторн, а Фаун реши да запази най-важната новина за по-късно, когато останат сами.

Докато дойде редът им, салът на Уит направи един курс и се върна. Щом се натовариха, капитанът се провикна да вдигнат трапа.

Уит и момчетата от Юга се сприятелиха веднага, още повече че те бяха чували много за него и имаха чувството, че се познават. Въпреки че бяха живели само на трийсет мили от Грей, Хардбойл им се струваше най-голямата река на света и те се кокореха удивени. Капитанът ги наблюдаваше развеселен и дори им позволи няколко пъти да завъртят кабестана.

Някои от пътниците наблюдаваха подозрително Езерняците, но капитанът бе виждал достатъчно като тях и не каза нищо. Мнозина мъже оглеждаха тайно Сумак, но дори на някой да му се искаше да подхвърли забележка, присъствието на останалите Езерняци го възпираше.

Докато водеше Сврачка по трапа, за да стъпи на другия бряг, Фаун доволно си каза, че вече са изминали половината път до дома.

Даг не се учуди, че Бери ги поведе на две мили от Северния път към ферма с полусруттен обор, който бяха наели съвсем евтино, тъй като бе доста отдалечен. Наблизо имаше добро пасище, което беше много важно, тъй като животните не бяха малко. Уит бе тръгнал на това пътуване с два коня и дрехите на гърба си, а вече разполагаше с шест, въпреки че животните изглеждаха мършави. Но всъщност изборът му не беше лош. Повечето имаха нужда от лечение срещу глисти, почивка и храна, а Уит им ги беше осигурил. Две кобили, изглежда, бяха тормозени, но сега някой се бе погрижил за раните им и ги беше промил.

— До една са кобили — изтъкна Уит пред Даг, когато по залез си дойде от сала. — Като се върнем в Клиъркрийк, вече ще знам кои са за разплод. Дали конят на мама ще е готов да ги заплоди до следващата есен? — Очите му блестяха.

Уит се зарадва, когато разбра, че Сейдж е опитен ковач, и двамата бързо се заговориха за проблемното копито на една от кобилите. Тъй като животните от кервана имаха нужда от почивка,

решиха да останат още един ден, а собственикът на имота не им взе пари, защото Сейдж се съгласи да подкове един от конете му. Даг имаше чувството, че върху плещите на младежа пада товар, но младият ковач нямаше нищо против, а останалите му помагаха.

„Не се страхува да работи“ бе похвала, която ласкаеше както северняците, така и южняците; Аркади напълно забрави манията си за чистота, докато оглеждаше новите придобивки на Уит, за да е сигурен, че са добре. В резултат на следващата сутрин младият мъж отведе една от кобилите на пазара в Мътън Хаш и се върна с нова. Похвали се и с друга придобивка.

Показа им арбалет с метална тетива и механизъм за прицелване, направен от майстор в Трипойнт.

— Получих го от един разорен лодкар надолу по Грей — обясни развълнувано Уит и започна да изброява качествата му. Фермерите веднага го наобиколиха, сякаш им предлагаше топъл ябълков пай. Всички пожелаха да пробват арбалета, с изключение на Сейдж, който помоли да го разглоби, за да види дали ще може да възстанови механизма, но на Уит никак не му се искаше.

— Имам само седем стрели — обясни Уит. — Бяха осем, но вече изгубих една, тъй като наблизо нямаше Езерняци, които да ми помогнат да я открия.

Фаун се намръщи и завъртя една от късите стрели в ръка.

— Няма да мога да направя стрели за този лък. Затова пък Сейдж може.

— Надявах се да ми направиш. И дървени стават за упражнение. Така няма да губя металните.

Фаун се пооживи.

— Добре. Ще опитам.

Нагласиха мишена в края на пасището, след това се дръпнаха в другия край и хвърляха монета кой след кого ще стреля. Ставаха все по-шумни. Даг забеляза, че и Бар, Рейз и Сумак нямат търпение да изпробват новата играчка.

Аркади не беше особено впечатлен.

— Груба работа. Разстоянието не е достатъчно, а и стреля бавно. Езерняшките лъкове са по-добри.

Даг стисна устни.

— Да, чудесни са, но се правят за около две седмици и после още една, за да се стегнат. Само че аз съм виждал работилниците в Трипойнт. Щом се хванат, правят по един лък на ден, дори повече от един, ако имат и чираци.

— Бързо и евтино — изсумтя Аркади.

— Да, но ако произвеждат по двацет за всеки наш, няма да има значение дали няколко ще се счупят, или няма да са достатъчно точни. Ще го сменят и пак ще са по-напред от нас. А направата на този не е лоша, също както и моята приставка — тя издържа години само с дребни поправки. — Даг се замисли за специалния си лък, измайсторен специално за куката. А и приставката за ръката му бе върнала живота на патрулен.

Той бръкна в джоба си, извади една монета и я подаде на Аркади.

— Погледни я внимателно.

Учуденият Аркади протегна ръка и взе монетата.

— Ако я намериш някъде, без да знаеш какво представлява, какво ще си помислиш за обработката на метала?

— Ами... образът на рака е доста сполучлив, а пък буквите са дребни, но се четат. — Аркади присви очи. — Монетен двор Силвър Шоулс Сити. Да се докара тази кръгла форма е по-трудно, отколкото изглежда.

— Така е. Когато посетихме монетния двор в Силвър Шоулс, тогава пътувахме на „Завръщане“, видяхме машина, която прави стотици такива монети. Всяка от тях е произведение на изкуството. Десетки хиляди се превръщат във фермерска магия.

Аркади изви вежди и Даг продължи:

— Те са спомени за търговия или положен труд, които пхваш в джоба си и можеш да ги пренесеш до другия край на континента. Те движат нещата. С усета си за същност мога да повикам коня си дори да е на цяла миля. Ако имат достатъчно монети, хората от Силвър Шоулс могат да си поръчат керван с четирийсет мулета, които пренасят чай, дори да са на осемстотин мили. А благодарение на същността и сложността си един голям крайречен град като Силвър Шоулс твори нещата по свой си начин.

— Да не би да приемаш фермерския град като творение? — попита Бар и намръщи недоумяващо чело.

— Точно така.

— Ами Езерняшкият лагер?

— Той също.

Аркади понечи да върне монетата и Даг се ухили.

— Задръж я. Там, откъдето идва, има още много. — Той замълча за момент и усмивката му се стопи. — А сега си представи как в град като Силвър Шоулс или Трипойнт започват да произвеждат такива лъкове като монети и ги дадат в ръцете на хиляди фермери като тези, които познаваме. А сега си представи какво ще стане, ако въпросните момчета с техните лъкове попаднат в лапите на злина. Богове, дори не е необходимо да си представяш. Миналата година видях как Езерняците от Рейнтрий бягат, подгонени от фермери, които нито бяха добре организирани като тях, нито толкова добре въоръжени. Злината беше пуснала омаяните поробени фермери да плъзнат, тъй като не знаеше как да се справи с тях, но щеше да се научи, ако ѝ бяхме дали повече време.

Сумак се обърна към него. Очите ѝ бяха спокойни и много умни.

— Хм. Значи си имал нещо наум, когато си напуснал Хикори. Не е било единствено заради начина, по който роднините са се отнесли към булката ти, така ли, чичо Даг?

Аркади трепна, когато чу тези думи, стисна устни и се заслуша в разговора.

— Не го научих от татко — продължи Сумак. — Той даде ясно да се разбере, че си ѝ отдал сърцето си. Единствено Феърболт намекна, че има още нещо. Също и Мари.

— С Феърболт говорихме надълго и нашироко за проблема, преди да замина — отвърна Даг. — Той разбра. Светът около нас се променя, така че не можем да гледаме отстрани. Да намерим нов баланс не е работа за един човек, но някой трябваше да положи началото. — Той си пое дълбоко дъх. — Не знам дали постъпвам правилно, но знам, че съм се отправил в добрата посока.

Рейз не бе казал и дума, но поне слушаше. Това бе достатъчно.

Дървесните жаби тук бяха невероятно шумни, отбеляза Даг, докато завиваше към хамбара, за да обиколи, преди да си легне. Спря, когато над гласовете им чу подвикването на Уит.

— Чакай, Даг.

Младежът носеше фенер и наклонил глава на една страна, слушаше жабешкия хор.

— Идва ми да си натъпча ушите с памук. Доволен съм, че не ми се налагаше да ухажвам Бери, докато голият ми задник кисне в някоя локва и се надвиквам с останалите, докато тя не се смили над мен.

Даг потисна смеха си.

— Много живо го описа! Може би затова женските жаби сами избират половинките си. За да ги накарат да млъкнат.

— Може би.

Даг отново пое напред, но спря, понеже Уит се обади отново:

— Даг, не ти ли се струва, че Фаун е малко напрегната? Обикновено е по-весела.

Даг се обърна стреснато.

— Така ли ти се струва? Нали всеки ден ми е пред очите, може да не съм забелязал. А пък същността ѝ е толкова ярка заради промените, че прикрива всичко останало. Мислех си, че се държи, но щом казваш...

— Какви промени? — Уит се намръщи.

— Значи още не ти е казала?

— Какво да ми каже?

— Ами... — Даг прецени, че има право да съобщи новината.

— Чакаме дете. — Щеше ли да предизвика съдбата, ако кажеше „първото ни дете“? — В началото на зимата. Фаун казва, че ще е около моя рожден ден, но според мен това е доста рано.

Уит отстъпи крачка назад и зяпна, след това се разсмя.

— Браво! Ще стана вуйчо! А Бери ще е вуйна. Леле! Нямам търпение да им кажа вкъщи. — Черните му вежди се свъсиха. — Чакай малко. Ами онези номера, които ми каза, преди двамата с Бери да се оженим, за да се поотложат нещата?

Даг се надяваше Уит да не види как се е изчервил.

— Никога не съм казвал, че са безпогрешни. Дори при Езерняците се случват грешки.

— Сигурно.

— Нещо се бях... поразсеял.

Уит, мътните го взели, се изкиска. Даг не му обърна внимание, вирна брадичка и пое напред, но Уит закрачи след него.

— Ако е бременна, значи всичко е ясно — заяви Уит, доволен, че тайната е разгадана. — Сигурно е станала избухлива.

— Не съм забелязал.

Продължиха смълчани.

Случайно ли бе станало, или нарочно? Даг се надяваше собственият му ум да не му върти номера. Каква заплаха бе забелязал в Ню Мун Кътоф, за да пожелае съпругата си толкова сляпо точно в този момент? Заплахата да води лек живот ли? Трябваше да признае, че предложението за живот като на Аркади — спокоен, подреден, бе истинско изкушение. Но не и там, не на юг.

Прецени времето. Бяха изминали толкова мили, а малкият огън в утробата на Фаун нито избледняваше, нито угасваше, държеше се с типичната за Искрицата решителност. „Може да е момиче — помисли си той. — Силна като майка си.“ Може би вече беше безопасно да мисли за новата искрица като за човек, неповторим, жив. Може би. Сърцето го стегна, когато старите граници на сигурност и спокойствие се разкъсаха.

Дори да се беше получило съвсем случайно, той не съжаляваше.

Пет дни по-късно Даг отново мислеше по този въпрос.

Не бяха допуснали грешка, просто мислите им бяха потекли в друга посока. Това нямаше нищо общо с нещата, които си представяше, когато с Фаун заминаха от езерото Хикори — дори му беше трудно да си спомни какво точно си е представял — само двамата, пролетта напъпва, а двамата имат достатъчно време да се отдадат на ласки. Целта на пътуването бе да видят нови неща, защото старите не отговаряха на новите задачи, които ги чакаха. Не можеше да се оплаче, че действителността е надминала представите му.

Обърна се на седлото, за да погледне кервана. Шестнайсет човека и двайсет и пет животни бяха почти колкото пълен патрул, но тези не бяха минали обучението на патрулни. Не бе сигурен как стана така, че го избраха за капитан на патрула. Въпреки това отново използваше старата си система да издава колкото е възможно по-малко заповеди, защото хората започват да ги очакват и забравят, че могат да мислят и действат сами.

Тези хора, събрани откъде ли не, се бяха сработили много по-добре, отколкото бе предполагал. Групата от реката бе свикнала с непознати и много лесно и бързо се сприятелиха с момчетата от Алигаторска шапка. Сумак прие семейство Блуфийлд като роднини по брак на чичо си, а Рейз не смееше да ѝ се противопоставя за нищо. Аркади, както обикновено, си мълчеше, но Даг знаеше, че зоркият му поглед не пропуска абсолютно нищо.

Бери, Кала и Фаун бързо се сприятелиха и едва сега, когато ги видя как си прехвърлят задълженията, помагат си и се смеят заедно, Даг разбра колко изолирана се е чувствала Фаун в Ню Мун Кътоф. В палатката на лечителите я бяха търпели заради него, но нито една Езернячка не се бе заела да я научи на тънкостите на живота им. Затова си каза, че Сумак е странна жена, която не е нито фермерка, нито патрулен. Може би затова толкова често яздеше до странния Аркади.

А пък Фаун, ококорена от почуда, докато изкачваха планините, бе наистина очарователна. Склоновете ставаха все по-стръмни и тя, като истинско чедо на долините, реши, че в скоро време някой връх ще бодне небето. По скалите се стичаха тънки струйки вода и се скриваха в тайни пещери, прикрити от планинска лавровишна с розови цветове. Край клокочещите потоци се бяха разлистили пищни папрати. Малки дупки, колкото да потънеш до глезена, бяха скрити от кървавиче, бял и розов трилиум, цветето, на което бе кръстена майката на Фаун. Познатите северни цветя я караха да се усмихва.

— Сега вече разбирам защо не ни позволяваше да наричаме хълмовете около Гласфордж планини — обърна се тя към Даг.

— Планините в Северен Сийгейт са още по-високи — отвърна Даг. — По върховете им е зима през цялата година, а снегът и ледовете никога не се стопяват.

— Шегуваш се! — подвикна Финч.

— Не. Виждал съм ги — настоя Даг. — Извисяват се бели под ясното лятно небе, върховете и хребетите са като съновидение.

— Дали може да се върти търговия сред тези снегове? — попита замислено Уит. — Отиваш през лятото и продаваш.

— Сигурно изкачването на толкова високи планини е трудно — реши Фаун. — А и ледът...

— Всъщност — започна да разказва Даг — хората там изрязват лед от езерата и го прибират в мазетата, увит в слама. Издържа доста

дълго.

— Така е по-практично — рече Фаун.

— Хм — намръщи се Уит. — Какви неща научава човек, когато пътува. Може и аз да пробвам у дома.

След като Даг обясни какво ги очаква, фермерите се подготвиха за първата планинска стръмнина. На сутринта свалиха багажа от товарните животни и ги впрегнаха, а след това свалиха и някои неща от каруцата. Оставиха Бо в ниското да пази разтоварения багаж, защото все още не се бе възстановил напълно след раната в корема, а Ход остана да пази Бо. Планът им бе да стигнат върха до обед, да изпратят момчетата обратно с част от животните и да направят лагер за през нощта. Останалата част от групата щеше да си почине, докато другите пристигнеха на следващия ден, след това да продължат със също толкова тежкото спускане. Следваха четири дни сравнително лесен преход през дълга долина, преди отново да повторят изморителното изкачване.

Всичко вървеше по план до средата на склона, когато друга каруца блокира пътя.

Даг и Индиго първи попаднаха на странната гледка: впряг от три мулета и хърбав кон, целите потни и напълно изтощени. Едно от мулетата бе паднало на колене, оплело се в юздите. До него бе коленичила жена и плачеше, заровила лице в ръцете си.

Груб немощен глас от каруцата не спираше да нарежда:

— Подпали му опашката! Да се научи!

— Госпожо, какво правите с горкото животно? — попита вбесеният Индиго.

Тя вдигна мокрото си зачервено лице, по което бяха полепнали кичури коса. Беше между двацет и трийсет, блузата ѝ бе подгизнала от пот, полата ѝ беше мръсна.

— Падна и не иска да стане.

— Виждам — отвърна Индиго. — Ако сте изкарали дотук с тези добичета, да знаете, че са напълно изтощени. Вие сте луда, след като се опитвате да изкачите планината сама с този впряг. Нашата каруца има пет чифта и едва теглят.

— Нямаме други. Едното муле издъхна преди дни, затова впрегнахме коня. Трябва да стигнем горе. Нямаме нищо друго...

— С кого говориш, Вайо? — прозвуча отново грубият мъжки глас. — Да не си посмяла да разговаряш с непознати...

Изпод брезента се чу рев на дете.

Даг с нежелание разтвори усета си за същност тъкмо когато един мъж се показа на капрата. Лицето му бе смъртнобледо, ръцете му трепереха. Погледна ги с подозрение. Вътре имаше и две деца. Момиченцето, също болно, лежеше на сламеник. Момченцето бе още почти бебе, завързано здраво, за да не падне, и се дърпаше, за да се освободи. Сигурно то плачеше одеде и щеше да ревне отново.

Жената вдигна поглед към Даг и се сви.

— Граус, помогни ми, тук има един Езерняк!

— Къде? Какво? — Мъжът тъкмо се бе отпуснал вътре, но изпълзя отново и размаха копие за мечки. — Махай се! Няма да ти дадем костите си!

— Този да не би да е луд? — попита Индиго.

— Има треска — обясни Даг. Но бе възможно и да е луд. Даг дръпна Копърхед извън обсега на копието и се провикна към каруцата на Сейдж, спряла по средата на пътя. — Фаун! Бери! Имам нужда от вас.

Двете жени припнаха напред, видяха какво става, а Даг се отдръпна още, за да не притеснява повече непознатите. Вайо се разрида, когато видя женски лица. Мъжът се отпусна на колене зад капрата, но така и не пусна копието, което едва имаше сили да държи. Фаун говореше тихо, Бери задаваше въпроси и много скоро истината излезе наяве.

Семейство Басуд бяха бедняци от някакво село на юг от Хардбойл. Бяха тръгнали с надеждата да получат земя в Олеана. Сейдж и Финч оставиха животните и се приближиха тъкмо навреме, за да научат най-тъжната част от историята. Фаун погледна багажа в каруцата и каза:

— Че вие не носите почти нищо. Там има плодородна земя, но през по-голямата част от годината пада яка работа, да не говорим, че земята няма да започне да ви изхранва веднага. Ако сте близо до долината на Грейс, можете да си намерите работа и да посъберете малко пари.

— Нали точно от такъв живот избягахме! — отвърна Вайо.

Граус се надигна.

— Не се връщам. Няма да търпя да ме унижават и да ми се подиграват.

— След като не можеш да станеш, а не искаш да се върнеш — заговори Бери, бивш капитан на лодка, въпреки че никой не би предположил това по миловидното ѝ лице и русата ѝ коса, — ще трябва да гладувате на този хълм. Така поне ще си спестите усилията. Само недейте да палите опашката на нещастното животно. То не е в състояние да ви изтегли нагоре.

— Най-добре да обърнете още сега — предложи Даг, макар никак да не му се искаше да привлича вниманието към себе си, но трябваше да подкрепи Бери. — Дори да стигнете до върха, има още две изкачвания, които са същите. Няма да издържите.

— Освен това трябва да преместите каруцата, за да могат да минават другите — заяви Бери.

Вайо се разхлипа отново.

Даг забеляза съчувствието в очите на Фаун и предположи какво следва.

— Сейдж — рече тя, — нали половината ни животни са долу. Не може ли да ги впрегнем в тяхната каруца и да ги изтеглим? Така техните животни ще си починат. Като се впрегнат седем двойки, каруцата ще се изкачи за нула време.

Индиго се почеса по главата.

— Ако сме заедно до следващата стръмнина, можем да впрегнем всички добичета и да изтегляме каруците една по една.

Вайо престана да подсмърча и вдигна обнадеждено поглед.

— Наистина ли ще го направите? Ще се получи ли? Моля те, Граус, съгласи се.

Болният измърмори, че щели да ги избият, докато спят, но съпругата му не му обърна никакво внимание и отново погледна Индиго.

— Граус не е такъв, от треската е. Още един ден и ще дойде на себе си. Моля ви, много ви моля... толкова е жестоко, не биваше да го казвате, ако не говорите сериозно...

Така че нощуваха на върха, обвити от леденостудена мъгла, вместо на някое по-ниско и приветливо място, а Даг и Аркади се опитваха да наляят в гърлото на болния лекарство против треска. Граус се бореше с тях с всички сили и ужасът му се изразяваше в псувни и

обиди. Съпругата му беше напълно безпомощна, но Бери помогна, като се отнесе с него като с пиян моряк. Аркади не бе толкова уплашен, колкото очакваше Даг. Оказа се, че има богат опит с болни фермери.

Даг обходи лагера, преди да си легне, и се запита дали няма опасност някой да падне в пропастта, ако излезе да се облекчи през нощта, а после се запита дали Аркади няма лекарство за главоболие. За предпочитане силно лекарство.

Спря, защото усети същността на коне и ездачи, които се изкачваха зад тях. Честните хора нямаха причина да пътуват, след като се мръкне, а заради мъглата не се виждаше почти нищо. Покрай пътя често се появяваха бандити. Той отпусна усета си за същност.

Позната същност се сблъска с неговата.

Даг направи няколко крачки надолу по пътя и видя трима ездачи в млечнобялата мъгла. Ремо. Нийта. И Тавия.

— Отсъстващи богове, Даг! — проехтя напрегнатият глас на Ремо. — Крайно време беше, мътните го взели, да ви настигнем!

16.

Даг успя да избегне разговора единствено защото Аркади беше заспал, но се сблъска с реалността рано на следващата сутрин. Не можеше да се нарече изгрев, приличаше по-скоро на светла мъгла. Одеята, вещите, косите на всички бяха обсипани с ледени капчици вода. Огънят, който патрулните бяха запалили, за да направят закуска, пропукваше примамливо, но пламъците му бяха бледи, също като насядалите около него хора. В мътната оранжева светлина дори Аркади изглеждаше посивял, изтощен от пътя, с подпухнали очи.

— Мислех, че ще ви настигнем, преди да стигнете Пустошта — обясни Нийта. — И сигурно щяхме, ако ни бяха позволили да тръгнем по-рано.

Ремо се обърна към Даг.

— Изгубихме първите пет дни, защото Антан Булръш реши да ви чака. Казах му, че Аркади може и да блъфира, но ти не би направил подобно нещо. Когато най-сетне ми позволи да отида до фермата на семейство Бриджър, за да проверя, се оказа, че сте заминали преди четири дни.

— След това — продължи Нийта — изгубихме още два дни, за да се разправяме. Най-сетне лагерният съвет надделя над капитана. Трябваше да тръгнем след вас като куриери и да сменяме конете по пътя, но Антан не позволи.

— Имахме късмет и по пътя, и с времето — призна Даг. „Аз ги тласках напред.“ Прииска му се да бе имал повече време, за да са още по-далече.

— Както и да е — рече Нийта. — Не е нужно да продължавате на север. Спечелихме!

Аркади присви любопитно очи. Бар се спотайваше зад рамото му и мълчеше.

— Решил съм да замина на север и съм го обещал на роднините си от семейство Блуфийлд — отвърна Даг. — А тези фермери разчитат да им бъда водач, защото не познават пътя. Освен това им обещах да

стигнат живи и здрави в долината на Грейс. — Погледна Аркади. — Надявам се, разбира се, Аркади да продължи с нас. Дори не съм му показал красотите на Севера. Има много, което да научи и види.

— Но защо? Ние ви извоювахме всичко! Даг ще бъде приет в лагера, ще получи права на жител, въпреки че се е оженил за фермерката, и ще получи лечителска шатра на пазара! Лечител Чала много се интересува, откакто научи номера с отомайването.

Аркади примигна. След него и Даг.

Бар се огледа.

— Имам по-добра идея. Защо не тръгнете на север с нас? Поне за известно време. Вече сме минали половината път, а миналата есен ми казаха да не се връщам без теб, Ремо. Подозирам, че Пърл Рифъл ще ми се стори съвсем различен, но искам да приключа старата си задача, преди да... се заема с нещо друго. Направи и ти като мен.

Ремо поклати глава.

— Ти просто не разбираш. Открих си нов дом, където хората няма да се държат с мен като с боклук. Не ми трябва да се връщам и да лазя в краката им, за да получа място в добър патрул. В Ню Мун имат нужда от мен.

Да се отърве от въображаемите си грехове също като змиите, които сменят кожата си, и да отхвърли семейството, което непрекъснато го критикува — Даг разбираше защо южният лагер се струва толкова примамлив на младежа.

— Това, което искаш, не е същото като това, от което се нуждаеш — засече го Бар. — В Ню Мун Кътоф разполагат с достатъчно патрулни. На север от Грейс няма нито един лагер, който да се похвали със същото. — Погледна многозначително Тавия, която докосна със съмнение устните си.

Нийта вирна брадичка.

— Бар може да прави каквото пожелае. Нас ни изпратиха, за да придружим Аркади и Даг до лагера. — Даг веднага забеляза, че не включва Фаун. — Както и да е — обърна се тя към Аркади, — предполагам, че се наживя сред природата без никакви удобства, лечителю. При това на твоята възраст. Веднага ще те отведем в удобния ти дом.

Аркади избърса очите си с ръкав и изпъшка:

— Богове. Не мога да мисля, когато съм покрит с мръсотия.

Аркади не беше по-мръсен от останалите, но Даг си премълча. Фаун и Сумак приготвиха чай. Сумак стана и без да каже и дума, подаде първата чаша на Аркади. Той я пое с усмивка и отпи.

Сумак погледна студено Нийта и заяви:

— Никой няма да върви никъде поне още един ден. След като нашите животни имат нужда от почивка, вашите са в още по-лошо състояние, при положение че са изминали същото разстояние за две трети от времето. Даг не може да остави хората си пръснати на десет мили по пътя, защото това е против разбиранията на патрула. Най-малкото трябва всички да стигнем до долината и да се организираме. Има достатъчно време да се разберете по-късно. След закуска.

— Съгласен съм — каза Даг.

Аркади огледа насядалите, сви рамене и каза:

— Даг командва.

Нийта разбра, че Сумак я е надхитрила, но не успя да измисли подходящ аргумент, тъй като тя имаше право за конете. Изядоха закуската, след което се заеха да вдигнат лагера.

— След като обядваме — прошепна Сумак на Аркади, — след като се спуснем, ще ти покажа трика на патрулните за намиране на по-топла вода, с която да се измиеш.

— Чудесно — въздъхна Аркади.

Беше им отнело цял ден, за да се изкачат до върха, но отне само половин, за да слязат. Добре че болният Граус остана да лежи в каруцата, тъй като съпругата му беше по-разумната от двамата. Аш и Индиго ѝ помагаша. Стигнаха в долината без нито една каруца да се преобърне по криволичещия път, въпреки че им се наложи да изместят две паднали дървета и да разчистят малко свлачище. Когато мъглата се вдигна, денят се оказа топъл, а по-късно намериха подходящо място за нов лагер. Последва суматоха, докато нахранят четирите момчета от Юга и Уит, преди да ги пратят да доведат Бо и Ход с останалия багаж. Едва ли щяха да се върнат до следващия следобед.

Даг отиде да потърси Аркади, но така и не успя да го открие. Не бе в обсега на усета му за същност.

— Видя ли къде отива Аркади? — попита той Фаун.

— Ами... — поколеба се съпругата му.

— Кажете?

— Сумак го заведе в гората да му намери топла баня. Тя така каза.

Даг я погледна недоверчиво.

— Аркади наистина си взе ароматен сапун, кърпа и бърснач — каза Фаун. — Сумак пък носеше одеяло, сигурно за да се увие след банята. — И подхвърли срамежливо: — Да не би да са тръгнали да ловят катерици?

Даг си пое въздух.

— Не съм сигурен.

Младата му съпруга го погледна с неудобство.

— Не си длъжен да тръгнеш след тях, нали? Въпреки че Сумак ти е племенница.

— Да не би да искаш да ми отхапят и другата ръка? Не. Сумак е разумна жена. А Аркади... Аркади е приемлив ухажор. — Кръвната линия на Аркади беше безупречна, а що се отнасяше до разликата в годините, тук Даг не смееше да каже и дума.

Фаун въздъхна облекчено.

Бавна усмивка плъзна по устните на Даг, когато си представи как Аркади се разправя с роднините му от шатра Редуинг, ако Сумак успее да го заведе у дома. Даг не се съмняваше, че Аркади ще постигне своето — мътните го взели, Дар нямаше да издържи и пет минути. А пък Кумбия — е, за нея бе сигурен, че ще се държи любезно с учителя. Само че нямаше да отстъпи за нищо на света.

„Не се увличай, патрулен.“ Аркади и Сумак бяха сложни характери, което можеше да им помогне, но можеше и да не им помогне. Не се бяха разкрили пред Даг. Аркади даваше вид, че му е приятно да слуша спомените на Даг и Сумак. Да не би да прикриваше лесно ранимото си сърце? Това беше разумен ход пред Сумак, а Аркади беше достатъчно мъдър.

От друга страна... Сумак и Рейз трябваше да си тръгнат преди дни, още при Хардбойл, и досега щяха да са със сто мили по-близо до езерото Хикори. Май срещата с добрия стар чичо Даг не бе единствената причина да се бавят.

А сега се появи и Нийта и се започна нещо като съревнование, доста добре прикрито. Даг подозираше, че Сумак е свикнала единствено със съперничество от страна на мъжете, нещо, което се случваше рядко, тъй като те я следваха като патета. Като капитан на

патрул тя бе обучена да мисли бързо и да действа още по-бързо, когато се налага. Ако Аркади утре замине на юг, пътищата им едва ли щяха да се пресекат отново.

— Горките катерици — измърмори Даг. — Няма никакъв шанс.

Фаун се ухили.

— Дали и ние да не си потърсим? След като Сумак може да намери топъл извор в тези гори, ти също можеш.

— Планът ти ми харесва, Искрице.

— Ще донеса сапун.

— И одеяло. В коя посока ще тръгнем?

— Няма значение, стига да не е на северозапад. Там има кой да се погрижи за многобройните катерици.

— Права си.

Даг отиде да намери Бар, за да го предупреди, че няма да са наоколо следобеда, и видя, че е с Нийта и Тавия.

— Виждал ли си Аркади? — попита Нийта. — Трябва да му набия малко ум в главата.

— Разбрах, че е отишъл да се изкъпе.

— Накъде е тръгнал?

— Не видях. — Даг говореше истината. След това предположи: — Надолу по течението. — На югоизток, накъдето текат потоците.

— Тръгвай, Тавия — нареди Нийта. — Аркади няма работа сам в гората. Не е безопасно.

— Едва ли е далече, а и едва ли ще се зарадва на компанията ви — отбеляза Даг. — Той обича да е сам.

Тавия се притесни, когато си представи как прекъсва банята на лечител Аркади. Двете продължиха да спорят, докато Даг и Фаун се измъкнаха тихо в западна посока.

Даг отдавна мечтаеше за такъв приятен следобед, още от времето, когато замисляше сватбеното пътешествие. Двамата с Фаун навлязоха дълбоко в гората и младата жена откри тих поток, който ромолеше по скалите и се вливаше в обляно от слънцето езерце. Брегът бе покрит с избуял хвощ. Наоколо бяха нацъфтели диви планински цветя. Макар да не бързаха да се приберат, когато се върнаха, се оказа, че Аркади и Сумак все още ги няма.

Планинският хребет, който бяха прехвърлили, скри слънцето рано и от гората се спуснаха сенки под все още ясното небе. Сенките бяха станали плътни, когато Аркади и Сумак се появиха откъм дърветата. Стори му се, че от двойката се излъчва светлина, че буквално извира от полузаслонените им същности. Спряха, пуснаха си ръцете, Аркади се обърна, за да оправи неизсъхналата коса на Сумак, която падаше също като нощна сянка чак до бедрата ѝ, и я среса с пръсти. Какви щастливи пръсти... Едва сега Даг разбра какво е различното у учителя — освен очевидното. Сребрилата му коса вече не беше вързана на траурен кок, а сплетена и праметната през рамо. Типично в северняшки стил. Дали не бе дело на Сумак?

Независимо от това, колкото и дразнещо да му се стори, нито един от двамата не подхвърли интересна забележка; вместо това се заеха да приготвят вечерята, без да си обръщат повече внимание. Семейство Басуд се бяха отделили, но Фаун, Кала и Бери се събраха, за да опекаат рибата, която Ремо и Бар бяха уловили в близката бързоструйна река. Нийта наблюдаваше Аркади с тревожен поглед, но или прояви достатъчно здрав разум да не го притиска, или бе прекалено заета с вечерните задължения около огъня и конете, за да ѝ остане време.

Даг се чудеше дали не трябва да попита Аркади какви са намеренията му, но прецени, че това ще е неправилен подход, и когато звездите се показаха, притисна Сумак.

— Приятно ли прекара следобед? — попита я приятелски.

— Много. Ами ти?

— И аз. Не че искам да те разпитвам.

Забеляза усмивката ѝ, макар да се бяха скрили в сянката на едно цъфнало лирово дърво.

— Но едва се сдържаш да не започнеш да ме разпитваш.

— Чувствам известна отговорност за партньора си.

Сумак вирна брадичка и заяви:

— Обичам мъже с чисти ръце. Мъже, които знаят какво да правят с тях.

— Трябва ли да те питам дали намеренията ти са почтени?

— Намеренията са като желанията. Не винаги получаваш това, което искаш.

— Аркади... е много чувствителен човек. Силен е по свой си начин. Можеш да... ако... — Даг се опита да намери точните думи. — Можеш да го нараниш.

— Ясно ми е. — Най-сетне блестящите ѝ очи станаха сериозни. — Дватама си поговорихме.

— Поговорихте ли си? — Даг се опита да си представи как Аркади води разговор. Не успя. — За какво?

— За много неща. Първо, за нещата, които ни свързват.

— Какво например? — любопитства Даг. Очевидно двамата не бяха чак толкова различни.

Тя отново се усмихна.

— Няма да ти кажа. Но си прав за едно — този човек е изключителен.

Даг прочисти гърлото си.

— А той... хм... каза ли ти за първия си брак?

— С Брина ли? А, да, още преди дни.

— Така ли? — слиса се Даг. — Една седмица не е много време да се промениш, след като петнайсет години си избягвал... онова, което си избягвал.

— Да, началото за мен идва по-късно. Той се тревожи, че проблемите им с Брина могат да се повторят. Според него не бива да се обвързваме, преди да сме сигурни, че нещата ще потръгнат. Така няма да се наложи да напусна патрула и да преобърна живота си за едното нищо. Но и двамата ще се радваме, ако ни дадеш благословията си.

Не че благословията му струваше нещо, но на Даг му трябваша няколко секунди, за да премисли. Представи си как казва: „Да, разбира се, Аркади, направи дете на племенницата ми! Семейството ще подскочи от радост!“ Може би наистина щяха да се зарадват.

— Вече е време — продължи простичко Сумак. — След петнайсет години, през които съм премислила добре какво не искам, не ми трябва много време, за да съм наясно какво правя. Въпреки че не съм била в подобна ситуация досега. На вас с Фаун колко време ви отне, докато разберете, че сте един за друг?

— Ами... няколко седмици. — Реши, че е по-добре да бъде честен. — Всъщност два дни. Няколкото седмици бяха, за да съберем кураж.

Тя се усмихна хитро.

— Ясно. — Пое дълбоко дъх. — Когато бях на двайсет, знаех всичко за бъдещето си. Сега вече не знам нищичко. Знам обаче, че партньорът ти ще замине на север, когато замина и аз. Така че можеш да ми благодариш.

— Благодаря ти, Сумак — рече доволно Даг. След това заговори по-спокойно: — Пожелавам ви всичкото щастие на света.

Тя се усмихна и той се учуди, че това сериозно лице може да бъде толкова нежно.

Сумак се оказа права за намеренията на Аркади.

Нийта обаче не се отказа и заяви, че няма да си тръгне, отчасти защото Ремо бе обхванат от вълнение и тревога заради Бар. Тавия през повечето време си мълчеше. Само че когато керванът пое отново по Северния път, вече бяха двайсет и трима и разполагаха с достатъчно коне и мулета. Така поне нямаше да се превърнат в лесна плячка на бандитите.

В продължение на три дни от двете страни на пътя се издигаха високи ридове, обрасли в зеленина, която скриваше небето. Тук не живееха много хора. По равните места се мяркаха бедни барачки, чиито обитатели едва свързваха двата края, като осигуряваха необходимата за пътниците храна. Граус се възстановяваше от треската и вече бе поел юздите, оглеждаше жадно земята, но бе ясно, че всяка долина е вече заета.

Уит забеляза, че сестра му носи на врата си ореха подарък за рождения си ден. Даг се притесняваше, че ще трябва да го убеждава да е следващото му опитно зайче, но младежът се съгласи с радост. Отначало патрулният мислеше да намерят някое закътано място, след това си припомни как бе постъпил с Крейн, когато зареди първия си споделящ нож. Споменът го притесни: не му беше приятно да върши сложни операции със същността си пред публика, но спътниците му бяха очаровани и приятелски настроени. Припомни си собствените си думи: „Използвай всеки случай да се сприятелиш и да обучаваеш хората“.

Същата вечер, докато бяха около огъня, Даг се зае със следващата си задача. През първите няколко минути се разправяха чия коса да заеме Уит, защото къдриците му бяха твърде къси — на сестра

си или на съпругата си. Накрая се спряха на косата на Бери. Тя се намръщи, когато Фаун клъцна дебел кичур. Дебелите пръсти на Уит нямаше да успеят да сплетат връвта, още повече че от кръвта му тя стана хлъзгава. Всички се събраха, като Езерняците се бяха ококорили дори повече от фермерите, когато Даг седна на един дънер зад Уит и му помогна да вплете същността си в сплетената коса.

— Значи така са направили брачните си върви! — измърмори Тавия. Индиго наблюдаваше очарован и потриваше пръсти, сякаш го измъчваше някакъв стар спомен.

Даг носеше малката кесия с орехи още от езерото Хикори, пъхната на дъното на дисагите и напълно забравена по време на пътуването по реката. Сега взе един, завъртя го между пръстите си и усети тръпка при спомена за дома. Вдигна поглед към Сумак, която го наблюдаваше над рамото на Аркади, и ѝ се усмихна. Всеки орех с твърда черупка можеше да поеме зареждането, но Даг се радваше, че разполага тъкмо с тези.

Аркади коленичи до тях, без да изпуска Даг от поглед. Патрулният беше свалил приставката с куката, бе обгърнал с дългите си ръце Уит и бе отпуснал брадичка върху рамото му. Истинските му пръсти работеха заедно с пръстите на Уит, за да хлъзнат ореха в мрежичката от коса, а призрачните му пръсти оформяха зареждането, като улавяха частици от същността на Уит.

— По-полека, Даг — прошепна Аркади. — Ще се изтощиш до смърт, ако влагаш толкова много същност.

Истината бе, че създател Вейв му бе направила същата забележка — че влага прекалено много от същността си. Даг отпусна малко. Двамата с Уит сложиха висулката с ореха на врата му, тя докосна кожата и се очерта на отворената яка на ризата. Даг разпери пръстите на призрачната си ръка и отпусна зареждането. Стисна зъби, понеже го преряза остра болка. Догади му се и краката му измръзнаха. Аркади си пое дъх през зъби, а Сумак, усетила болката, разтвори устни. Ремо изпъшка. Също като разстилащ се сатен, лъскавата същност на щита плъзна по кожата на Уит и го обгърна целия. От главата до петите. „Точно така!“

— А сега какво? — попита Уит и стисна ореха.

— Не усещаш ли? — попита Сумак.

— Не бих казал. — Уит вдигна поглед. — Какво? Да не би вече да свършихме?

— Да. — Даг се изправи, протегна се и стисна пръсти. Намръщи се, когато усети колко е схванат гърбът му. Уит заподскача около огъня и помоли Бар и Ремо да опишат как изглежда същността му.

Граус Басуд очевидно очакваше някой от фермерите да бъде принесен в жертва и да започне канибалският ритуал, затова се обади разочаровано:

— Това ли е всичко? Че той не направи нищо!

— Сега направи и на Бери! — настоя ентузиазираният Уит. — И на Хоторн.

Хоторн хлъцна от радост, а Бо го перна по главата. Ход също се примоли:

— Искам и на мен.

Бери стисна косата си и се разсмя.

— Че аз ще остана плешива!

Аркади погледна свилия се на дънера Даг и попита:

— Може ли аз да пробвам със следващия?

Даг рязко вдигна глава и присви очи от изненада. Сумак стисна окуражително рамото на Аркади и го побутна напред, а Бар подхвана Даг, който се олюля от слабост.

Аркади преглътна и зае мястото на Даг на пъна. Фаун отново отрязва кичур от косата на Бери с шивашката си ножица, след като дълго обсъждаха откъде да бъде, за да не се вижда, докато расте.

— Вие Езерняците после трябва да ми подсилите пръстите, защото са целите нарязани — заяви Бери, докато седаше, стиснала кичура коса. — Иначе няма да мога да свиря на цигулка. — Доброволците бяха много и тя кимна доволно и започна. Ловките ѝ пръсти се справиха със задачата значително по-бързо.

Аркади улови същността ѝ на втория опит — Даг остана силно впечатлен — и вплете зареждането с лекота. От друга страна, на Аркади понякога му се налагаше да прави зареждане, също като на всеки лечител и създател на споделящи ножове. Даг усети нова надежда. Ако повече лечители и създатели освен него и невероятния Аркади успееша да усвоят тази техника, нещата щяха да потръгнат. „Може би това е решението.“ Дори Аркади изохка, когато отпусна

зарездането, и лицето му пребледня. Сумак стисна ръката му и го държа здраво, докато дишането му се успокои.

— Най-добре да спрем за тази вечер — помоли Даг. — Така разполагаме с три различни мостри, които можем да проучваме. — Същността, вплетена във всеки, бе различна и Даг не беше сигурен коя изработка е най-добрата. Когато усъвършенстваше умениято си, щеше да направи нов щит за Фаун. Не мислеше, че нейният е прекалено зареден, дори му се искаше да го направи двойно по-силен, за да пази и нея, и детето — вече мислеше, че ще е дъщеря, макар да му беше трудно да познае заради щита, — което растеше толкова бързо в нея.

— Не изглеждаше зле — подхвърли Вайо на Бери.

— Те просто не ни показват нищо — изръмжа Граус.

Бар опита да направи подсилване на пръстите на Бери и не можа, защото същността му се плъзгаше. Повикаха Аркади за съвет.

— Щитът отблъсква въздействието на същността — обясни той, хвана ръката на Бери и я погали. — Няма значение дали намерението е добро, или лошо. Можеш да развалиш щита, като свалиш ореха, но аз на твоє място не бих го направил.

Бери погледна изпитото му лице и кимна с разбиране.

— Да, все едно да потопиш лодката, която току-що си пуснал на вода. Просто ще си измия добре ръцете и ще ги превържа. Раничките не са дълбоки. До утре ще се оправят.

Даг се обърна към Аркади.

— Сега разбираш ли защо няма да приключа, докато не направя щит, който може да се сваля и слага?

— Има над какво да помислим. — Раменете на Аркади бяха превити от умора, както след спешен случай в лечебницата, но медните му очи блестяха от възбуждане.

— Просто не разбирам — обади се Граус — защо вие Езерняците искате да направите нещо, което да ви пречи.

— Точно така, изглежда напълно безсмислено — измърмори Нийта.

— Не се опитвам да защита фермерите от Езерняците — обясни Даг. — Поне не напълно, въпреки че ще има доста интересни последици. Защиатавам ги от злините. От моряците твари.

Граус се намръщи. Ето го и поредния фермер, който не вярваше в заплахата, която никога не бе виждал и за която не бе чувал почти

нищо. В противен случай нямаше да намира толкова да се премести да живее на север, реши Даг. Вайо му се стори по-уплашена.

Представлението приключи и дойде време да си лягат. Нощният ветрец шумолеше сред дърветата. Даг притисна Фаун до себе си под одеялото.

— Браво, Даг.

— Добро начало, но само може би. Все още не съм готов.

— Хм. Помисли само колко много постигна от миналата година.

Не му трябваше да усеща полузаслонената ѝ същност, за да усети как ѝ въздейства споменът.

— И двамата изминахме дълъг път — продължи тихо тя. — По това време миналата година... вече бях направила голямата си глупава грешка и бях решила да избягам от къщи, обзета от паника. И отчаяние.

Той плъзна пръсти по напрегнатите мускули на гърба ѝ и го разтри. „Повече няма да се сещаш какво е отчаяние, Искрице. Не и ако зависи от мен.“

— Чакай да помисля. Аз бях на хилядния си патрул, когато Чато ни повика в Гласфордж. Бях на границата да се откажа от всичко и да споделя смъртта си и бях смъртно уморен от всичко. Това го помня ясно.

Фините ѝ пръсти прогониха лошите спомени.

— Тогава можеше ли да си представиш къде ще бъдем сега? Можеше ли да си представиш, че тази вечер ще зареждаш щит?

— Богове! Не. Не съм си и представял, че ще работя със същността. Дори в мечтите си, да не говорим, че мечтите ми в повечето случаи не бяха никак хубави.

— Виждаш ли? — Тя притисна устни към ключицата му и се насочи нагоре. — Когато си намръщен и сърдит, най-хубавото е, че всичките ти изненади са хубави.

Той се изкиска.

— Точно така е, Искрице.

Следващия следобед бяха в полите на следващия проход. Спряха рано, за да измислят най-добрия план как да прекарат каруците. Ако тръгнаха в зори, Даг се надяваше всички да са в долината от другата

страна до утре вечерта. Долината, гола и ненаселена, също като Пустошта, бе последното място, където земята бе нагъната като неопънато одеяло; пътят се спускаше напред към ненаселени земи близо до долината на Грейс. При тази мисъл Даг усети тръпка. „Двамата с Искрицата и бебето се прибираме у дома.“ Щяха да си направят дом в непозната земя, въпреки че едва ли щяха да режат дървета и да вадят дънери.

Докато обикаляше лагера, преди да си легне, усети, че Нийта го следи. Изглежда, трябваше да промени навиците си; ако някой искаше да го нападне, нямаше да му е никак трудно. Нарочно забави крачка, за да може тя да го настигне, макар никак да не му се искаше да поднови спора за посоката, в която пътуваха.

— Приятна вечер — отбеляза тя.

— Да. — Небето бе обсипано със звезди, хладният мрак бе зареден с пролетен аромат, отвсякъде звучаха песните на буболечки и жаби.

— Знаеш ли... — тя докосна ръкава му и се усмихна топло, — добре дошъл си в постелята ми.

Да не би да беше почерпила вдъхновение от Сумак? Да не би да имаше намерение да го прелъсти, за да го накара да се върне на юг? Какво им ставаше на младите жени този сезон, защо не го оставяха на мира? „Къде бяха, когато бях на двайсет и две и можех да направя нещо по въпроса?“ Потискащият отговор: „Все още не са били родени“ никак не му хареса. Първо Кала, след това Нийта, въпреки че Кала говореше по принуда. Нийта беше по-настойчива.

— Поласкан съм, че отправяш подобно предложение на човек на моята възраст, Нийта, но знаеш, че съм обвързан. — Той докосна връвта на лявата ръка, скрита над приставката, и по този начин се отдръпна от пръстите ѝ. Усмивката на Нийта не трепна.

— Тя е фермерка. Никога няма да разбере.

Искаше да каже, че няма да усети промяната в същността му.

— Това не е важно. — Трябваше да пресече всичко това още в зародиш, при това много бързо, по възможност без да прояви жестокост. „Прости ми, Каунео, че ще използвам паметта ти по този начин.“ Само че Каунео бе капитан на патрул и щеше да разбере. — Изглежда, не разбираш, затова ще ти обясня. Ще го кажа един-единствен път. Много обичах жена от патрула...

— Може отново да се случи.

— Няма. Никога повече. Докато съм жив, няма да се обвържа с жена, която е застанала на пътя на бедите.

— Говориш за Вълчи хребет, нали? Случилото се там е истинска трагедия, но битката е била велика. — В очите ѝ заблестя съчувствие.

— В интерес на истината, битката беше доста глупава. В продължение на две седмици след това бях прекалено замаян от кръвозагуба, за да се надигна от постелята, и имах предостатъчно време, за да помисля как по-добре е могло да протече всичко. Ако можех да върна времето назад, щях да жертвам целия патрул, и братята ѝ, всички, за да спася нея, и нямаше да изпитам угризения или съжаления нито за миг. Нито един патрулен или капитан няма право да изпада в подобно състояние, затова никога повече няма да поема по своя воля такива задължения.

Тя понечи да заговори, но той я прекъсна:

— Едно от нещата, които най-много обичам у Фаун, е, че тя не е патрулен и никога няма да бъде. Тя няма нищо общо с Каунео. Ниска е, вместо висока, с тъмна коса, вместо огненочервена, с кафяви очи, вместо сребристи, двамата с нея сме напълно неравнопоставени и като възраст, и като усет за същност. Фермерка е, не е Езернячка... списъкът е дълъг. Мога да я наблюдавам цял ден и образът ѝ няма да събуди в мен нито един болезнен спомен. — С изключение на яркостта на същността ѝ. В това отношение двете му съпруги си приличаха много. Той трепна при спомена и се запита защо не се бе замислял никога досега за това. — Престани вече, Нийта. Само ще поставиш и двама ни в неловко положение, без да има защо. Има млади мъже, по-добри от мен.

— Те са идиоти — изсумтя тя.

— Ще пораснат. — И ще се превърнат в стари идиоти. Това бе сигурно.

Тя не помръдваше. Обзет от отчаяние, Даг се запита дали да не ѝ каже: „Ти си сладурана, но тактиката ти е прозрачна и не бих те докоснал и с пръчка“, но така щеше да я обиди и нарани. Със сигурност нямаше жена, която да го вземе в леглото си, защото е прекрасен, а Нийта не се бе замисляла досега — първия път, когато се срещнаха, преди да научи за старите му подвизи, го бе погледнала като

досадно насекомо, което е смачкала. Само че сега се бе събудило обожание към героя.

Преди да каже нещо, за което щеше да съжалява, тя вирна брадичка и той започна да се успокоява. Бе прекалено горда и като жена, и като патрулен. Даг се надяваше, че разговорът им я е убедил, че няма смисъл да обсъждат повече посоката, в която вървят, въпреки че бе напълно възможно Нийта да изпрати партньорката си да се пробва и тя. Тогава вече нямаше да знае дали да плаче, или да се смее. Мислеше обаче, че Тавия има повече разум.

Нийта имаше по-належащи проблеми от това дали ще има мъж, с когото да си легне. Даг не бе сигурен какво бе направила в Ню Мун Кътоф, за да извоюва разрешение за връщането на Аркади, но бе сигурен, че няма да я погледнат с добро око, ако се върне без учителя. Имаше и по-лош вариант. Ремо и Тавия можеха да решат да останат на север. Даг предполагаше, че ако не друг, то поне Антан ще се зарадва, ако се върнат без Даг и Фаун. Да не би капитанът на патрула да я бе изпратил с надеждата да се провали? Тази мисъл не му се понрави, макар Даг да разбираше желанието на Антан да подреже крилцата на напористата млада жена и да ѝ даде суров урок, тъй като сама си бе виновна.

Затова на сутринта Даг не се изненада, когато видя, че Нийта и малкият ѝ патрул оседлават конете, за да преминат прохода заедно с всички. Предстоеше дълъг и натоварен ден и след като трябваше да свършат заедно какво ли не, двамата постигнаха негласното споразумение, че снощният разговор не се е състоял. Добре поне, че сърцето ѝ не беше разбито. Даг не можеше да я вини за решителността ѝ, въпреки че тя нямаше да ѝ донесе нищо добро.

След трудностите около прехода и проливния дъжд, който се изля на следващия ден, тръгнаха късно. Накъсаните сиви облаци се разпръснаха до обяд, огря слънце и горещина заля безлюдната местност. Керванът пъплеше по калния път и успяха да избягат на първите ята комари под сянката на дърветата. Дори най-тихите гласове отекваха в скалите. Даг яздеше заедно с Фаун, Уит и Бери в началото на колоната. Въпреки жегата Фаун разглеждаше местността с огромен интерес и не беше уморена, както често се случваше напоследък.

— Колко хора живеят в Клиъркрийк? — обърна се тя към Бери.

— В селото са може би седемстотин, но из долината са пръснати към две хиляди.

— Питам се дали мястото е достатъчно голямо за Даг — вече за Даг и Аркади всъщност — да си направят лечителска шатра. Ако хората са малко, няма да има достатъчно пациенти. Ако е прекалено голямо, ще са затрупани с работа. Силвър Шоулс е прекалено голям. Не знам за Трипойнт.

— По-голям е от Силвър Шоулс — обади се Даг. — Не знам дали това лято ще остане време да те заведе там и да ти го покажа.

— Ще е невероятно да минем по целия Северен път от Греймаут до Трипойнт — съгласи се Уит. — На мен ми се иска да заведе Бери и до Уест Блу, обаче не знам дали времето ще ни стигне.

Уит нямаше търпение да покаже новата си булка на семейството. Естествено, каза си Даг.

— По дупето ми излязоха мазоли от този Северен път — оплака се Фаун. — Ако отидеш, ще ми доведеш ли кобилата и жребчето? И да не забравиш чувала с плънкини, леля Нати обеща да ги пази.

— Мислех си да отидем заедно — отвърна разочаровано Уит.

— Ще видим. Къщата ти колко близо е до реката, Бери?

— На миля нагоре по Клиър Крийк. На самия бряг.

— Значи си почти в долината Грейс. Ами лодките и моряците — те идват ли там? Прилича ли на речен град?

— Почти. Клиъркрийк Ландинг, на самото устие на притока, си е отделно село, само дето от време на време, когато водата приижда, стават наводнения. Да не би да мислиш за работата на Даг? Момчетата, които работят по реката, се нараняват и боледуват, и то не само от треска.

— Мислех за нещо, което Фаун каза веднъж: че реката била като село с една улица, дълго две хиляди мили — обади се Даг. — От известно време си мисля, че ако искам онова, което върша, да се разчуе, хората, които живеят и работят по реката, ще са ни като куриери.

Бери кимна одобрително: ако Даг не плуваше редовно, то да заживее някъде по реката щеше да е най-разумното.

— За нас с Хоторн ще е от голяма полза, ако с Фаун и Аркади ни пазите къщата, докато ние се спускаме по реката с новите товари

лодки — ако тази година успеем да направим лодка до есенното пълноводие. Уит има още много да учи, преди да го направя капитан и да го оставя да пътува сам, а аз да остана на брега като Фаун. — И посочи с брадичка корема на зълва си.

Уит се усмихна невинно.

— Сигурно нямаш езеро в имота си, Бери?

— Напротив, имам.

Лицето на Фаун грейна.

— Наистина ли? — Вече бе намислила да засади пълнкини. Щеше да види Даг. Клиъркрийк, Олеана, се очертаваше като града на тяхното бъдеще.

— Каква странна местност — възкликна Фаун и се огледа. — Къде изчезнаха дърветата? Да не би тук да е имало злина, Даг?

Гората съвсем се беше разредила, стърчаха само няколко дъба, кората им бе набраздена от черни белези.

— Не, пожар — отбеляза Даг. — Преди няколко години в тази долина имаше страшна суша. Но всичко се възстановява.

Фаун погледна ниската зеленина.

— Голям пожар е било.

Уит присви очи към далечината и каза:

— Вижте какъв странен човек идва към нас. Я, че той да не би да е гол?

Даг проследи погледа му и отвори полузаслонената си същност. Едър рошав мъж със странна петниста кожа куцукаше по пътя. Даг си пое рязко дъх и възкликна:

— Богове, това е глинен! — Изправи се на седлото и изрева през рамо: — Бар! Ремо! Идва глинен! Вадете копията за мечки! Сумак... — Мътните я взели, къде се беше дянала Сумак? Ами Аркади? Не бяха в обсега на усета му за същност. След като по този път се мотаеше истински глинен, господарят му, злината, едва ли беше далече. „Съвсем не е далече.“ Даг се напрегна, но не успя да я усети. Сети се — богове, къде му беше умът? — че тази сутрин не се бяха разминали с нито един пътник на юг. И предишната вечер. Откога ли не бяха срещали други пътници?

— Фаун! — Паниката оцвети света на Даг в червено. — Върви назад при каруците, накарай ги да спрат, събери фермерите и останете

вътре. — Сети се за нещо друго. — Обясни на онези, които не знаят какво става.

Фаун дръпна юздите на Сврачка. Уит я гледаше зяпнал.

— Добре — отвърна веднага тя и обърна кобилата.

Даг се въртна в обратната посока, нави юздата на куката, извади ножа и заби пети в хълбоците на коня. Копърхед се стрелна напред като светкавица.

17.

Докато Фаун стигне каруцата на семейство Басуд, която бе първа, всички патрулни се бяха отправили напред с извадени оръжия, за да помогнат на Даг. Бар и Ремо бяха реагирали най-бързо, но Нийта, Тавия и Рейз не изостанаха.

Вайо Басуд се изправи на капрата, стиснала една от подпорите на брезентовото покривало, и се загледа ужасена напред. Граус дръпна юздите и животните спряха. Жената пребледня и се разпищя.

— Уби го! Богове, просто препусна към горкия човечец и го уби!

Фаун се обърна напред. В далечината Даг въртеше Копърхед около проснатия глинен. Едва сега разбра как изглежда сцената на Вайо: Езернякът на Фаун с куката вместо ръка е полудял и е нападнал без никаква причина невинен беззащитен — да не споменаваме гол — пътник.

— Не! — извика Фаун. — Това не е човек! Той не е човешко същество, това е глинен!

— Какъв глинен? — попита Граус и посегна към копието.

— Злините ги създават от животни и глина, като използват същността. Виждала съм дупките, от които изпълзят. Придават им човешки облик, за да им служат като роби и войници и да знаете, че са много опасни. Не можете да се разберете с тях, просто няма начин, въпреки че умеят да говорят. Губят ума си напълно, когато някой убие злината... Няма значение! — Граус продължаваше да стиска копието, но го бе насочил в погрешната посока, към Фаун и Бери, която пристигаше задъхана. Фаун помисли, че Уит е зад нея, но той беше препуснал след патрулните. Бебето в каруцата ревна, събудено от виковете.

— Глинените ядат деца — извика в отчаянието си Фаун. — Нямате представа колко е ужасно. — Дали Вайо знаеше това? Може би. Нямаше нужда да я плаши повече — и без това беше готова да припадне, — но трябваше да се страхува от правилните неща.

Рейз и Нийта препуснаха към тях.

— Мъртъв ли е? Има ли още? — провикна се Фаун.

Рейз си пое дълбоко дъх.

— С този е свършено. Няма друго, поне в обсега на усета за същност. Даг ни изпрати да намерим Сумак и Аркади. — И препусна назад.

Тези двамата не изоставаха за пръв път, но досега Фаун не се беше замисляла — не и заради безопасността им. Сумак и Аркади бяха доказателството, че в тези гори няма хищници като вълци, мечки, рисове или гърмящи змии. Но група глинени бе друга работа.

Фермерите се скупчиха и помолиха Фаун да им разкаже по-подробно. Младата жена въздъхна.

— Вижте, не мога да ви обясня какво точно представляват глинениите. — „Да не говорим че сигурно няма да ми повярвате.“ — Защо не дойдете да видите проклетото нещо?

Подкараха каруците към заклания глинени. Даг и Уит бяха слезли от конете. Патрулният пусна юздите на Копърхед и подритна тялото. Уит, изглежда, събираше кураж да направи същото.

— Мътните го взели — въздъхна Даг, — в този район би трябвало да има достатъчно патрули! — Вдигна поглед. — Фаун, нали ти казах да останете назад!

— Не, Даг — отвърна убедено тя. — Хората трябва да видят за какво става въпрос, също като младите патрулни.

— Добре. — Той прокара ръка — трепереха ли пръстите му? — по лицето си. — Както кажеш.

Фаун слезе от кобилата, хвана уплашената Вайо за ръка и я повлече напред. Останалите ги последваха.

— Погледни добре. Виж му челюстта, истинска муцуна на животно! Ами косматите уши, ами тази щръкнала коса — най-вероятно е правен от мечка, нали, Даг? — Опита се да не гледа кървавото гърло, разпорено с един замах на ножа на Даг.

— Черна мечка, да — съгласи се разсеяно Даг.

— Но той е... гол — отбеляза неуверено Кала.

— Добре, че е гол — обади се Даг. — Означава, че още не убил нито един човек и не е откраднал дрехите му.

Младите патрулни бяха зяпнали и Фаун разбра, че и те виждат глинени, жив или мъртъв, за пръв път. Даг посочи с обувката си някои

от характерните черти на глинените и вдигна поглед към смесената публика.

— Този е толкова груб и прилича на мечка, защото е правен от още неузряла злина. Може би злината е все още в гнездото си, което е добре за нас. Злината расте и става по-силна и умна, работи по-добре със същността си, докато глинените ѝ не станат толкова добри, че не можеш да ги различиш от хората. Езерняците веднага ги познават по същността. Просто нещо... нещо със същността им не е наред.

Младите мъже се бутаха напред, за да погледнат. Хоторн застана пред тях. Фаун пусна Вайо и тя се дръпна и се разплака. Момиченцето ѝ беше слязло от каруцата, за да погледне, и когато видя трупа, също избухна в сълзи. Бебето в каруцата ревна, за да не изостава. Граус продължаваше да стиска копието и се озърташе уплашено. Беше попаднал в нов свят, пълен с нови опасности, но така и нямаше цел, която да нападне. Обърна се към съпругата си и изръмжа:

— Накарай ги да млъкнат!

Фаун не можеше да отрече, че Вайо е смела: спря да подсмърча и успя да успокои децата. Може би вече беше наясно, че светът не е онова, което си е представяла. Бо беше останал настрана. Не изглеждаше много изненадан, но се бе намръщил. Не се страхуваше от Езерняците, а от близките скали.

Даг се огледа с присвити очи. Дали не бе отпуснал усета си за същност? Облекчение озари чертите му и той въздъхна.

— Ето го и Аркади.

След две минути лечителят и Сумак пристигнаха.

— Извинявай, че се забавихме — каза племенницата на Даг и скочи от коня. — Заприказвахме се.

Изглеждаха твърде спретнати и Фаун си каза, че сигурно наистина само са приказвали.

Аркади също скочи от коня си и се приближи към трупа. Притисна ръка към корема си и преглътна с усилие.

— Това е най-гротескното създание, което съм виждал!

— Да — съгласи се Даг. — Представи си силата на същността, която е превърнала мечка в... това чудо за не повече от две седмици.

Любопитството надделя над гаденето и Аркади попита:

— Мога ли да го разрежа?

— Сега? Ти луд ли си?

— Не точно сега. По-късно.

— Ще видим — отвърна Даг.

— Ако имаш късмет, ще ти осигуря достатъчно подобни боклуци, че да имаш избор — обади се Сумак.

— Не съм сигурен, че имам желание — призна Аркади. — Но то е... отсъстващи богове, всичко в него е сбъркано.

— Те ядат ли се? — попита впечатленият Аш.

Всички патрулни изпъшкаха отвратени, освен Даг, който обясни:

— Не. Плътта му е отровна.

— Понякога Езерняците ги дерат — отвърна Фаун, спомнила си брачния дар.

— Не за да използват кожата — уточни Даг. — Само... в специални случаи.

„Когато са причинили прекалено много болка и победата не е достатъчно отмъщение“, реши Фаун.

Даг погледна племенницата си и тя извърна очи. Какво ставаше?

— И сега какво, капитане? — попита Сумак.

На Фаун ѝ се стори, че отговорността се стовари на раменете на Даг като огромен чувал със зърно. Той въздъхна.

— Ще разузнаем. Какво ще кажеш за север?

Сумак стисна устни.

— Това нещо може да си е тръгвало към къщи. Само че ние не видяхме никакви следи. Не разполагаме с достатъчно патрулни, за да се пръснем.

— От север не са идвали пътници през целия ден — припомни ѝ Даг.

— Нито пък от юг — изтъкна Сумак, — но да, съгласна съм, север е най-добрата посока. Дали да не изпратим куриер да доведе помощ? Най-близкият лагер е Лоръл Гап. — Обърна се към останалите и се провикна: — Някой от вас бил ли е в лагер Лоръл Гап?

Патрулните поклатиха глави. Сумак се намръщи.

— Мътните го взели. Не ми се иска да съм аз, но ще се наложи.

— Още не — спря я Даг. — Точно сега сме наникъде, не знаем нищо и няма какво да докладваме.

Очите на Сумак заблестяха.

— Така е.

— Отвори си същността.

Тя изви вежди и по бузите ѝ плъзна руменина, но очевидно се подчини.

Даг я огледа, без да каже и дума.

— Всеки да си избере партньор и да поеме напред. Не се отдалечавайте на повече от пет мили. Вижте дали ще намерите някакви следи от злина. Аз ще се опитам да организирам — Даг погледна фермерите и въздъхна — тях.

— Добре. — Сумак се метна на седлото и огледа не патрулните, а конете им. Очевидно прецени, че конят на Бар е най-бърз, и нареди: — Бар, ти идваш с мен!

Аркади вдигна ръка, когато тя препусна напред, но я отпусна, щом разбра, че не го е видяла. Двамата патрулни се стрелнаха напред, изпод копитата се разхвърча кал.

Фаун се замисли за последния разговор между чичо и племенница. „Разбира се.“ Даг проверяваше дали Сумак не е заченала, преди да я изпрати на разузнаване. Не че просто се грижеше за нея и плода — бременните жени, както Фаун бе научила на собствен гръб, бяха любимата плячка на злините. Новата искра в тях ги превръщаше във фарове, в ходеща стръв. Фаун и Бери може и да бяха прикрити от новите щитове — тя докосна ореха на врата си, — ами Вайо и Кала? „Езерняците ще разберат дори жената все още да не знае. Те знаят кога да вземат мерки.“ Децата бяха следващата любима храна на злините. Тя погледна към каруцата на Басуд. Плачът бе заглъхнал.

— Добре — надигна глас Даг, — сега всички тръгваме към следващия поток. — Той посочи плитък поток на стотина крачки напред. — Да използваме възможността да напоим животните. Бъдете готови, може да се наложи да бягаме.

По този начин всички щяха да се махнат по-далече от миризмата на мъртвия глинен, каза си Фаун. За да даде пример, тя яхна Сврачка и пое напред.

Четвърт час по-късно Даг се обърна към Сейдж.

— Не можеш да вземеш наковалнята! — Прокара пръсти през косата си. — Ако злината е наблизко, най-добрият ни шанс е да зарежем каруците и да бягаме с конете. Ако хване някой от вас фермерите в обсега на усета си за същност, ще ви замъгли ума, ще ви омае, а после

просто нямаш представа колко зле става. Първо се спасявате вие, след това оръжието и животните, накрая храната, ако има време. Нищо повече. Отсъстващи богове, всяко Езерняшко дете е научило всичко това до петата си година!

— Но каруците са всичко, което имаме! — извика Граус.

— Не можеш да спреш, за да защитаващ вещите си.

— Ами наковалнята ми!? — инатеше се Сейдж. — Тя е всичко за мен.

Даг присви очи.

— Повече от Кала ли?

— Ами... — Сейдж мълчеше.

— Което не може да се побере в дисагите, го оставяш.

— Има възможност — обясни Фаун — по-късно да се върнем и да си приберем нещата. Ако не оживеем, няма да са ни необходими.

Сейдж беше съкрушен.

— Сейдж, наковалнята ти е последното, с което ще избягат крадците — намеси се Уит. — Двама души едва успяват да я вдигнат.

— Не и ако е все още в каруцата. Ще я откарат с нея.

— Мuletата ще са с нас — обади се отново Фаун. Добре че не спомена, че злината може да впрегне всичките си глинени, за да откара цялата каруца. Даг ѝ кимна с благодарност.

Сейдж се поколеба, след това разпрегна животните с помощта на Индиго. Даг забърза да пресрещне Ремо и Нийта, които се връщаха пеша откъм двете страни на хребета.

— Нищо в обсега на усета ми — докладва Ремо.

— Нито пък на моя — рече Нийта. — Няма и следи. Само стъпки от животни и стари лагери на пътници.

Даг вдигна поглед към височината и я огледа с неприязън. Може и да нямаше враждебни очи, които да ги следят, но това не означаваше, че е било същото преди час или сутринта.

— Дали не трябва да нахраним хората, докато още може? — попита Фаун.

Както винаги, тя мислеше разумно.

— Само нещо за закуска. Няма да палите огън.

Всички чакаха Сумак и Бар. Следващото голямо селище бе близо, ако тръгнаха напред, вместо да се връщат назад. Но пък фермерите познаваха пътя назад. Докато не откриеха злината, не

можеше да се каже коя посока е сигурната. Ако злината бе все още в гнездо, Даг щеше да отиде с няколко патрулни да я довърши, но ако беше по-развита, нямаше да е разумно да тръгват нито на север, нито на юг, а към лагер Лоръл Гап, където можеха да разчитат на подкрепление. Дали? Даг си представи как влачи фермерите петдесет мили през пресечена местност, докато ги преследват глинени, и прехапа устни. Щеше да се наложи да изпрати двама куриери напред. Само че по този начин защитниците на младите фермери щяха да са с двама по-малко... Насочи мислите си към друг проблем.

— Рейз, покажи ми споделящия си нож.

Младежът вече го беше извадил от дисагите, за да го сложи на врата си. Показа го на Даг и той прокара ръка по острието. „Добро зареждане.“

— Струва ми се здрав. Ако попаднем на гнездо, ти ще си в центъра на атаката. Затова си дошъл на север, за да придобиеш опит. Просто всичко се случва по-скоро, отколкото си очаквал.

Ноздрите на Рейз се разшириха от гордост и страх.

— Добре, господине.

— Кой е споделил смъртта си?

— Прадядо ми. Преди две години.

— Добре. — Даг докосна чело в знак на уважение. — Как се справяш със заслоняването? Правеше ли редовно упражненията? — След като Сумак беше капитан на патрула му, значи ги беше правил.

— Да, господине!

— Добре. И аз нося споделящ нож, но ще го пазя за резерва.

— Голям късмет, че разполагаме с два ножа — отбеляза Рейз.

— Късметът няма нищо общо, нарича се подготовка. — Стисна окуражително рамото на младия патрулен и Рейз се усмихна.

Даг отвори дисагите си. Напипа първо новия си нож и го нагласи на врата си под ризата. След това взе и първия си опит в зареждането. Усети го лек на гърдите си, въпреки че спомените му тежаха като наковалнята на Сейдж. Ако можеше да има някакво изкупление за грозните дела на Крейн, то моментът беше настъпил.

Обърна се и едва сега забеляза, че Фаун го наблюдава. Очите й бяха помръкнали. Понечи да каже нещо, но стисна устни, посочи потока и попита:

— Какво му е на Аркади?

Лечителят седеше на брега сред зеленината, отпуснал глава върху коленете си.

— Заради Глинения. Чувствителността на добрите лечители ги прави негодни за патрула. Влиянието от следите на злините ги съсипва. Фаун се намръщи.

— Ти правеше упражнения за чувствителност заедно с Аркади цели два, дори три месеца. Защо на теб не ти действа?

Даг въздъхна.

— Нямам намерение да пробвам чувствителността си точно сега. Просто ще видим дали ще се прояви, или не.

Тя пристъпи към него. Малката ѝ ръка проследи очертанието на калъфа под ризата му.

— Знам, че трябва да го носиш. Просто недей... не прави нищо глупаво с него, нали? Не забравяй какво ми обеща.

— Не съм забравил.

Тя кимна строго.

Той я вдигна, прегърна я, завъртя я и я целуна по челото.

— Това пък защо беше? — попита тя и оправи дрехите си, щом я пусна да стъпи на земята.

— Нищо, просто така.

Тя кимна.

— Основателна причина.

Фермерите се караха помежду си и с патрулните, но бяха разпрегнали животните, които щяха да им осигурят бягството, затова Даг не се намеси. Бързо напълниха дисагите, съобразиха да вземат и одеяла. Както Даг предполагаше, конят на семейство Басуд нямаше седло. Запита се дали не е по-добре всеки от родителите да вземе по едно от децата, или пък да ги предаде в ръцете на най-добрите ездаци, тоест на патрулните. Но нали всички трябваше да бягат в една посока. Тук щеше да има разправия. Мътните го взели! Отново започна да премисля възможните сценарии, макар отлично да знаеше, че светът никога не обръща внимание на човешките очаквания.

Фаун му донесе парче сирене и хляб. Той почна да яде, като същевременно отпусна усета си за същност. Аркади обаче, не Даг, пръв вдигна глава и се обърна на север. Даг хукна към него.

Лечителят отвори ужасен уста и позеленя още повече, отколкото в момента, когато видя първия глинен.

Конят на Сумак препускаше към тях. Седлото беше празно.

Нещастното животно стигна до тях и спря. Пръхтеше и трепереше, между краката му се беше събрала бяла пяна. Даг го огледа, за да провери дали има кръв. Опита се да си спомни дали Сумак беше облякла коженото палто, когато препусна в жегата. Не беше вързано на задния лък на седлото.

Аркади докосна празното седло и простена:

— Не...

— Тя е от семейство Редуинг — изсъска Даг. — Пада на краката си като котка. Ние умеем да оцеляваме... — Обърна се и изрева: — Уит! Фаун, Бери! Кажете на проклетите фермери да се мятат на седлата! Патрулни, при мен!

Всички се разтичаха, крещяха, лутаха се. Спореха. Патрулните поведоха конете си напред и застанаха в редица в очакване на заповеди. Аркади ги подкани с измъчен глас:

— Вървете.

Даг вдигна поглед. На миля от тях се появи кон с двама ездаци. Беше в обсега на усета му.

— Чакайте — нареди той.

Аркади проследи погледа му. Наистина бе странно как грейва лицето на човек, когато надеждата се върне.

„Богове, Сумак — помисли Даг. — Ако двамата не получим сърдечен пристъп преди края на тази работа, вината няма да е твоя.“
Тогавя можеше да наследи поста на капитан. Минутите се нижеха мъчително бавно, докато конят препускаше към тях.

Когато приближиха, Бар се развика развълнувано:

— Открихме злината! Нагоре по пътя е!

Патрулните се напрегнаха също като коне в началото на състезание.

Бар скочи при тях. Сумак падна в ръцете на Аркади. Дори удавник не би прегърнал дънер по-силно, отколкото той нея. Опашката ѝ се беше разплела, по потното ѝ лице бяха полепнали кичури коса. Около устата и очите ѝ се бяха врязали бръчки на болка, тя дишаше трудно, но очите ѝ блестяха като злато. Отблъсна Аркади, за да се изправи, но не се отказа от ръката, с която той я прихвана за лакътя, нито пък от другата, която внимателно опипваше главата ѝ. Беше

облечена в старото кожено палто и ребрата ѝ бяха само натъртени, но буцата на главата ѝ беше колкото яйце.

— Изглежда така, сякаш току-що е изпъзляла от гнездото — изхриптя тя. — Напредва по пътя, придружена от двайсет и двама глинени, но те са бавни.

— Вече са седемнайсет — уточни Бар.

— Нито един от тях няма дрехи или оръжие, носят камъни и тояги.

— И са доста — измърмори Даг. — Ами злината? Изглежда, е намислила да се снабди с нашите оръжия и дрехи.

— Ще трябва да се позамисли. Даг, можем да я сразим! — настоя Сумак.

— Струва ми се, че за малко тя да срази теб.

— Добре де. — Тя се ухили. — Просто ме прасна по главата. Но да видиш другите. Уверявам те, че тази злина си я бива.

— Отсъстващи богове, тук има нещо много странно — обади се Бар.

— За пръв път виждаш злина — засече го Даг. — Как разбра, че е странно.

— Сумак каза така, но дори да... Даг, огромна е, поне седем стъпки висока, грозна, та дрънка и едва пристъпва, защото коремът ѝ е огромен. Когато хукнахме да бягаме, след като се натъкнахме на охраната ѝ и се наложи да си проправяме път с бой, тя не спря нито за миг да настъпва напред. Едва ли изминава повече от две мили на час. Така че ѝ остават два, може би три часа, докато дойде тук.

— Глинените обаче се движат по-бързо. — Даг посочи с пръст през рамо. — Уверихме се от разузнавача им.

— Тази злина ми се стори, че е готова да се разполови, но не знам какво търсеше на пътя. Не съм виждала друга злина толкова близо до момента на разполовяване.

— За нас е добре, че е тромава, но всъщност същността ѝ е заплахата, не външната обвивка. — Даг прехапа устни. Решенията вече бяха взети и трябваше да се приведат в действие. — Рейз, готов ли си да се сблъскаш с първата си злина?

— Да, господине!

Даг кимна, ухили се мрачно и усети как във вените му нахлува старата възбуда. „А пък аз си мислех, че ти е писнало от тази игра,

патрулен.“ Живата злина в никакъв случай не беше упражнение, но този път му се струваше, че ще преодолеят проблема с лекота. „Хайде сега да научим младоците на някой и друг номер.“ По-добре беше да ги опази живи за времето, когато нямаше да е с тях, а злината нямаше да е толкова мекушава.

Уит разбута другите и пристъпи напред.

— Даг, може ли да тръгна с теб? — И докосна ореха на врата си.

— Не. Ти ще водиш фермерите — отсече Даг.

— Бери и Фаун могат да се справят! Какъв е смисълът от този щит, ако не го изпробвам?

Да, това щеше да е проблем, ако продължаваше да прави щитове за хората, които обичаше...

— Мътните го взели, Уит. Ако направя щитове за Рийд и Ръш, с удоволствие бих ги взел за примамка, но не и теб.

— Ако щитовете ти ще ни направят равноправни в очите на Езерняците, вместо да гледат на нас като на изостанали деца, все някога трябва да се сложи началото — каза Фаун. — А сега моментът е подходящ. Ние сме готови.

Нямаше да го остави на мира... А нея просто не можеше да я вземе. Даг въздъхна и каза:

— Добре, Уит. Все някой трябва да пази конете.

— И да се пазиш, Уит — нареди строго Фаун. — Нямам желание после да редам обяснения пред Бери и пред мама.

— Дадено, сестричке! — Уит я прегърна и хукна към коня си.

Аркади, разбира се, тръгна с фермерите. Даг присви очи към него, но учителят не каза и дума.

— Ти също, Сумак.

Сумак отвори уста и се поколеба.

— Все още си замаяна от удара по главата, конят ти е изтощен и ако нещо се обърка, някой трябва да отведе фермерите до Лоръл Гап. А, да! Бар, вземи друг кон, отпочинал.

Бар само кимна. Сумак не започна да спори, както обикновено, и се остави Аркади да я отведе настрана. Мигаше често, сякаш не виждаше ясно.

След няколко минути Даг поведе петима патрулни и един фермер от Уест Блу по пътя, а Бери и Фаун заедно с останалите се насочиха на юг. Даг искаше фермерите да са максимално далече от мястото на

сблъсъка, за да им даде шанс да се измъкнат. Ако не успееш да победят, един от младите патрулни щеше да действа като куриер и да ги предупреди.

Намерението на Даг да остави Уит с конете се оказа неосъществимо. Разбра го веднага, щом видя, че си е взел арбалета. За пореден път прехвърли наум плана на атаката.

— Бар — провикна се той над четкането на копитата. — Къде е най-доброто място за засада, преди да се сблъскаме с тях? — Вероятно беше съвсем близо. Макар да се беше засланил, Даг усети в стомаха си сухота, която го предупреди, че наблизо има злина.

— Зависи колко са напреднали, откакто ги ударихме — провикна се Бар. — Ето там. — Той посочи група скали, надвиснали от западната страна на пътя. По някои от тях сълзеше вода. — Отзад няма много дървета, само шубраци и драки. Оттам ще имаме добра видимост.

„Също и злината“, помисли си Даг и вдигна куката. Отклониха се натам и откриха, че мястото е било използвано за лагер от доста пътници. Патрулните слязоха от конете и започнаха да оглеждат оръжията си.

Даг слезе от Копърхед и се спусна по стръмния склон към скалите, придружен от Бар. Клекна, разтвори къпинака и отровния бръшлян с куката и надникна.

Пътят се виеше към следващия поток, после се изкачваше по открит склон в продължение на цяла миля. Бандата на злината беше изминала четвърт от този път и се тътреше към тях. Даг различи главата и раменете на създаването, извисили се над глинените. Тялото й наистина беше огромно, коремът внушителен, походката — тромава и много странна.

— Все още са на пътя — измърмори Даг. — Мислех, че със Сумак сте ги накарали да се изпокрият. Между другото, независимо че сте повалили петима, не мога да ви благодаря, че сте ги научили да се страхуват от Езерняците и как да се бият. Сумак би трябвало да знае, че да разузнаеш не означава да ги вдигнеш на крак.

— Тъкмо завихме и се врязахме в тях по-бързо, отколкото очаквахме. Беше точно зад ей онзи хълм. Тогава бяха по-разпръснати — прошепна Бар. — Оттогава са изминали една миля.

Даг присви очи срещу слънцето и се опита да преброи глинените, отказа се и отново се обърна към Бар.

— Преброй ги. Все толкова ли са?

Бар присви очи. Устните му помръдваха.

— Двайсет и шестима. Я! Не може да бъде.

Не бе възможно Сумак да е преброила грешно.

— Сигурно е извикала разужнавачите си, за да я защитават и да замени падналите.

Намираха се прекалено близо до злината, затова Даг не посмя да отвори същността си и да провери, но не забеляза глинени да се промъкват из близките храсти. Дори да имаше други, пуснати подалече, от тях нямаше защо да се притеснява.

Врагът приближаваше с бавно клатушкане. „Нека вървят.“ Даг се дръпна навътре. Конете бяха оставени в типичния за патрулните стил, с юздите преметнати през главите, за да не се влачат, и убедени да останат заедно. Даг отново провери Копърхед, след това се обърна с тих глас към патрула:

— Добре. Имаме предимство, защото сме на височина, която трябва да удържим. Щом злината и глинените й са в обсега на стрелите, ако не са ни забелязали, с Уит, Тавия и Бар ще се опитаме да свалим колкото е възможно повече, докато ни свършат стрелите. След това ще действаме като при лов на глигани — вадим копията и ножовете, с тази разлика, че глиганите не са достатъчно умни и не се скупчват като глинените около хората. Постарайте се да не се отделяте, за да не се превърнете в мишена, и следете никой от другите да не се увлича. Не спирайте, за да довършвате глинения, ако видите, че не може да стане, но не забравяйте, че той ще ви напада, докато злината е жива. Не забравяйте също, че глинените са шумно отклоняване на вниманието. Единствената важна мишена е злината, следователно пробийте път на Рейз и ножа му до нея. Рейз, опитай се да я заобиколиш.

Патрулният преглътна, изпъна рамене и кимна. Насили се да отпусне ръката, с която стискаше ножа.

Даг си пое дъх и продължи бързо:

— Размествам обичайните ви партньори. Нийта и Ремо, вие ще си партнирате с Рейз, ще пазите двете му страни. И двамата умеете да се заслонявате добре, а и Нийта има известен опит.

Нийта се усмихна нервно, но не скри, че е поласкана.

— Бар остава с Тавия, а Уит ще е с мен.

Бар сигурно се зарадва, а Уит примигна от гордост.

Ако Уит не беше дошъл, Даг щеше да стане партньор на Рейз и да го поведе към първото убийство на злина. Уит бе убивал бандити и глинените едва ли щяха да го извадят от равновесие. Само че ако щитът не проработеше, съществуваше рискът злината да изтръгне същността на младежа или дори по-зле — да го омае и пороби. Ако се случеше второто, Даг се надяваше да го удари по главата, докато сразят злината, а не смееше да повери тази задача на никой друг. Не спомена и дума за този риск, тъй като не искаше да плаши Уит.

— Няма да мислим как да обградим злината, щом наближи позицията ни. Тя се движи толкова бавно, че когато глинените престанат да ни се пречат, ще можем да я свалим на пътя. Има още нещо — Уит, слушай внимателно, защото тук идва разликата с лова на глигани — когато нападате злината, имайте предвид, че е все едно да нападнеш голяма мечка, не някой от онези симпатични кафяви мечоци, които се въдят наоколо, а голяма северна гризли. Тя е силна, повратлива и може да запрати човек на трийсет стъпки, ако го перне. Единствено споделящият нож може да я убие. Затова се съсредоточете върху глинените и оставете злината на Рейз и партньорите му. Разбрахме ли се?

— Да — отвърна ококореният Уит.

— Добре. Пийнете, ако сте жадни, пикайте, ако се налага, и се заслонете добре. Повече никакви приказки. Тавия и Бар, заемете място за стрелба. Уит, до мен.

Даг отиде до Копърхед и взе специалния си лък и стрелите. Метна колчана през рамо, разкопча куката от дървената приставка и я пусна в кожената торба на кръста си, намести лъка на нейно място и го застопори. Пробва тетивата — беше суха и опъната. Уит свали арбалета от седлото и на Даг му се прииска да прошепне: „Не опитвай това чудо преди моя пръв изстрел“.

Уит кимна с разбиране. С изключение на случайното подрънкване на оръжието или пръхтенето на някой кон малкият патрул на Даг пазеше тишина. Сега единственото, което му оставаше, беше да си намери подходящо място на скалите, да се притаи и да чака нещо да се обърка.

18.

Злината се закова на място на не повече от двеста крачки от лявата им страна, където пътят леко извиваше около скалите. Започна да души въздуха, като мятеше голата си глава ту назад, ту напред. Беше поне седем стъпки висока и по синкавата ѝ петниста кожа Даг предположи, че леговището ѝ се намира между сиви скали, което не стесняваше възможностите, защото долината беше осеяна с гористи долчинки, скални пукнатини и скрити пещери. Злината имаше странен вид, както бе застанала гола под слънцето. Мястото ѝ беше сред хладните сенки, където пролетните лъчи не стигаха и все още имаше неразтопен лед, все места, на които да скрие чудовищната си мощ.

Даг не знаеше колко успяват да различат какво става в ярката светлина тези блестящи, съвсем човешки очи, скрити под вежди като техните. Молеше се останалите патрулни да са се заслонили добре. Защитеният Уит щеше да представлява странно петно, размазано, живо, но неуловимо. Досега злината сигурно бе усетила присъствието на конете зад скалите.

Да, със сигурност усети нещо, защото изсумтя и десетина глинени се отклониха от пътя и навлязоха в храсталака. Дори те потръпваха, когато миналогодишните тръни по сухия къпинак раздираха кожата им. Тъгълът между местоположението на Даг, Бар и Тавия не беше достатъчно голям за кръстосан огън, но пък бяха избрали чудесно място. „Съвършено място. Приближи се, смърдящо чудовище, хайде.“

Даг бе приготвил стрела с метален връх и изчакваше. Уит го наблюдаваше, стиснал арбалета и нагласил своята стрела, и сякаш се канеше да извика: „Сега ли, сега ли... сега ли?“

Даг бавно коленичи, за да направи първия си съвършен изстрел. Щеше да се прицели в окото на приближаващия... Глинен опосум ли беше това? Може някога да е бил заек. Обзе го странно спокойствие, както се случва често, след като решенията са взети, а стрелата е пузната, но още не е достигнала целта. Моментът бе настъпил...

Нагласи стрелата. Опъна тетивата. Отпусна.

— Точно така — изсъска той. Стрелата попадна право в главата. Глиненият опосум се килна на една страна, падна, зарита и притихна. Даг зареди нова стрела и обтегна тетивата, докато Уит се опитваше да се прицели. Втората му стрела излетя преди първата на младежа.

Даг изсумтя, когато тежката стрела на Уит попадна в ръката на един от глинениите. Щеше да е много по-добре, ако бе успял да го простреля в главата или в корема, но пък можеше да се закълне, че чу как костта на ранения се счупи. Очевидно оръжието беше доста мощно. Забеляза да излитат още стрели. Две попадения, последвани от резове и вой. Глинениите се втурнаха напред, заизкачваха се по склона, което бе доста удобно, поне докато имаше стрели.

Следващата стрела на Уит пропусна, затова пък третата поразил глинен-лисица с обрасли с козина уши и той полетя надолу по склона. На Даг все още не му бяха свършили стрелите, когато малкото останали глинени подвиха опашки и се върнаха при господаря си. Даг не си направи труд да брои падналите, обърна внимание единствено на живите. От някои от тях стърчаха стрели под странен ъгъл, те пищяха от болка, но не бяха извадени от строя, както му се искаше.

Злината беше коленичила и огромният ѝ търбух се бе разстлал на пътя между краката ѝ, но се изправи отново, когато десетината останали стражи се събраха около нея. Даг отпусна лъка и извади бойния си нож.

— Добре, няма какво да чакаме.

Уит беше останал без стрели и понечи да остави арбалета, но Даг го спря.

— Сложи го на гърба си. Може да събереш някои от онези, които са пропуснали целта. Или пък от онези, които я поразиха.

Уит сви рамене, прехвърли ремъка през гърдите си и стисна копието, което беше взел назаем от Сейдж. Провикна се развълнувано, когато затичаха напред, забеляза, че останалите напредват в пълна тишина, и стисна зъби. Даг го остави да тича и да изразходва част от енергията си, като проправя път с копието през бодливите шубраци. Бар и Тавия бяха от дясната му страна, а тройката със споделящия нож тичаше на няколко крачки зад тях.

Разделиха се около злината; глинениите започнаха да хвърлят камъни. Можеха да разчитат на богат запас от муниции. Замахваха с

огромна сила, но не умееха да се прицелват, въпреки че Ремо изрева, когато един камък го перна по рамото. Злината се въртеше във всички посоки и не спираше да реве, но не отстъпваше. Даг настъпваше внимателно; извади последните си две стрели и повали двама глинени. Нова двойка се втурна към тях, единият се наниза на копието на Уит и го изтръгна от ръцете му, но после не успя да се освободи. Бойният нож на Даг разпори друг глинени от слабините до гръдната кост. Уит се наведе, изтръгна една стрела от крака на повален глинени и я тръсна, та чуждата плът да падне.

Един със сопа хукна към Рейз и по пътя успя да повали Бар, но Даг бързо го прониза със стрела и тройката продължи да настъпва към гърба на злината, която се извъртя, за да ги посрещне в лице.

Уит зареди арбалета и стреля. Стрелата се заби в лявото рамо на злината и потъна цялата.

Злината изпищя и разтърси тежкото си тяло. Кожата на лявата ѝ гръд се разтвори и стрелата изскочи право в ръката ѝ. Кожата се затвори отново, а чудовището вдигна стрелата, за да я запрати като копие. „Няма да пропусне!“ Даг се изправи пред Уит, който не спираше да пелтечи:

— Видя ли? Изскочи като семка от диня! Не прониза ли сърцето ѝ?

Въпреки че беше заслонен, Даг усети как злината се протяга, за да изтръгне същността на Уит. С мощта, която притежаваше, щеше да разкъса щита му, стига да разполагаше с достатъчно време. Същото важеше и за заслоняването. Огромната ръка замахна...

Изстрелът на Уит беше напразен, но успешно откъсна вниманието на чудовището. Пребледнелият като платно Рейз използва момента, стрелна се зад злината и заби в плътта ѝ бялото острие на споделящия нож.

Чу се тихо пропукване, когато костта се счупи и изпусна споделящата смърт в тялото на злината. Най-сладкият звук, който Даг можеше да си представи.

Писькът на злината беше оглушителен и прониза слуха на Даг като нажежена игла. Уит притисна длани към ушите си и закрепя нещо, което Даг така и не успя да чуе. Рейз, Нийта и Ремо отскочиха назад; Рейз, поразен от смъртоносната аура на злината, се преви на две и започна да повръща. Много бавно, от върха на главата, злината

започна да се разпада, парчета от нея се разлетяха настрани като вонящ облак. Описаха спирала надолу, завихряха се все по-бързо, но движението им се забави, когато достигнаха трупа. Остатъците от създанието — бог, човек, чудовище или съчетание от трите — се свлякоха по средата на пътя, няколкостотин фунта лигава гадост.

Настъпи благословено мълчание.

Даг погледна безформената купчина, извади споделящия нож на Крейн от калъфа и предпазливо се приближи. Налагаше се да отвори същността си съвсем малко, за да провери, а след това щеше да съжалява. Вонята беше нетърпима. Усещането за нещо зло го перна със силата на стремителен вятър през лутлианската зима; стомахът го присви и устата му се напълни със слюнка. Новото тяло, което се образуваше в тялото на старата злина, беше мъртво или може би никога не е било живо. Даг се заслони отново, стисна зъби, прибра ножа, преглътна и потисна напъните да повърне.

Уит бе потресен, но се държеше. Бар седеше на земята, притиснал с ръка раната на главата си; Тавия, с яркочервен белег на лицето, който в най-скоро време щеше да посинее, беше коленичила до него и се опитваше да махне ръцете му, за да провери раната. Рейз се беше отпуснал на четири крака и повръщаше, а Ремо се беше навел над него. Нийта ги наблюдаваше внимателно.

— Уит, Нийта — повика ги Даг. — Още не сме приключили. Трябва да прочистим всички глинени наоколо.

Поне онези, които бяха наблизко. Само две от създанията бяха успели да избягат по пътя и да се скрият покрай брега или в гъсталака по отсрещния склон. Сега вече не притежаваха ум — по-точно, бяха си възвърнали животинското съзнание, затворено в човешки тела. Щяха и сами да умрат, но след дълга агония. Онези, които все още не бяха издъхнали, издаваха ужасни писъци — животински, смесени с почти човешки вопли. Даг спря, за да смени приставката за лъка с куката, и отново извади ножа. Повалените глинени бяха все още опасни, тъй като не спираха да се мятат, затова тримата се заеха да ги ликвидират заедно. Двама ги държаха, а третият ги освобождаваше от мъките им, като им прерязваше гърлото. Това бе проява на милосърдие, но на Даг му стана противна. Не беше необходимо младите да виждат какво става, така че действаше максимално бързо. Междувременно събраха колкото можаха стрели.

Даг се увери, че Рейз не повръща кръв, след това изпрати Ремо да отведе конете далече от остатъците на злината. Тавия подкрепяше Бар, който изглеждаше ужасно — от главата му бликаше кръв като от извор, — но черепът му беше здрав. Даг изпрати Нийта да настигне фермерите и да им каже да се върнат.

— Кажи им, че ще ги чакаме при каруците!

Чаткането на копитата заглъхна в далечината, а Уит заобиколи вонящата купчина по средата на пътя и поклати глава.

— Това чудо тежеше поне шест, може би осемстотин фунта. Злината на Фаун приличаше ли на тази?

— Много. Само че злината в Гласфордж беше по-опасна, тъй като не беше готова да се раздвои. — Освен това злината в Гласфордж можеше да говори, докато тази не можеше, което означаваше, че все още не е взела човешки жертви.

— Каква е тази работа с раздвояването? Изглежда гадна.

Даг сви рамене.

— Нали ти е ясно как се правят глинените? Злината поставя живо животно в пръстта и променя същността му, за да принуди тялото да придобие човешки облик.

— Фаун описа онези, които е видяла в Рейнтрий. Не че разбирам напълно, но картинката ми е ясна.

— Същността е основата на света. Злината я превръща в лъжа, променя я и плътта се опитва да се промени в зависимост от нея.

Уит се обърка съвсем и Даг се отказа да обяснява по този начин.

— Злината използва собственото си тяло като гърне, в което отглежда нова злина. Новата е по-добра, по-напреднала и обикновено има по-човешки вид. Всичко зависи от това какви хора или животни е погълнала. Не ги е погълнала, по-точно казано, изтръгнала е същността им. Злината използва тези същности, за да обучи новото си тяло как да расте.

Уит се намръщи.

— Да не би да искаш да кажеш, че злината ражда себе си?

— Има причина да наричаме това явление раздвояване, а не раждане. Когато достигне пълните си размери, злината изоставя старото си тяло, което умира около новото, а новото се измъква от старата кожа. Новото тяло е почти толкова голямо, колкото старото, затова непосредствено преди раздвояването злината е неподвижна.

Заравя се в гнездото си за дни, дори седмици, и не помръдва, докато процесът не приключи. На този етап са безпомощни и можеш лесно да ги убиеш.

— Ами когато придобие по-човешки вид, като онази, която сте видели в Рейнтрий? Нали каза, че била красива?

— Процесът е същият. Само че по-гнусен. Когато станат по-съвършени, вече не се раздвояват толкова често.

Уит не откъсваше поглед от гнусната купчина. Почеса се по главата.

— Сигурен съм, че не ти се иска Фаун да я види точно сега.

Уит винаги изтърсваше онова, което бе най-добре да остане неизказано. Даг не знаеше дали да се смее, или да въздиша.

— Не, разбира се — съгласи се той. — Не искам.

На Уит вече му беше хрумнала друга мисъл.

— Когато вие двамата сте се запознали в Гласфорддж, тогава Фаун е направила същото като Рейз, нали така?

— Да, уби злината със зареден споделящ нож. Просто я намушка.

Уит мълча дълго.

— Малката ми сестричка — въздъхна накрая. Даг не можа да разбере какво мисли и дали е учуден, или изпълнен със страхопочитание.

Фаун остана доволна, че ще нощуват на мястото, където бяха оставили каруците, въпреки че дотам ги чакаше доста път. Граус не беше единственият фермер, който негодуваше, че е яздил дванайсет мили, а сега трябва да язди още дванайсет, но беше най-шумен от всички.

— Денят беше безкраен, а накрая ще се озовем точно там, откъдето тръгнахме. Какво спечелихме?

— Опит — отвърна без капка съчувствие Сумак. — Опитът никога не е излишен.

Щом се убеди, че Даг не е ранен, Фаун насочи вниманието си към изтощените патрулни. Уит я увери, че Бар пици по-силно, докато Аркади зашива раната му, отколкото когато го е ударил глиненият. Ремо се движеше като схванат, не можеше да вдигне дясната си ръка

по-високо от рамото, но не се оплакваше. Всички, включително Тавия, бяха убедени, че синината на лицето ѝ е по-скоро за показ и че няма нищо сериозно.

Рейз не беше ранен, но му беше най-зле. Фаун щедро му даде от бързо намаляващото лекарство против гадене, а той успя да пийне глътка вода едва след залез. Даг беше напълно спокоен, но го накара да лежи. Езерняците бяха единомислени, че Рейз заслужава почести, че трябва да му организират тържество в стила на патрулните, за да отпразнуват първата му убита злина, но се налагаше да почакаат, докато той влезе във форма, за да се повесели. Даг обясни, че може да стане след седмица.

След вечеря патрулните се струпаха около огъня с парчетата от ножа на Рейз и внимателно ги увиха, за да ги върнат в лагер Ню Елм, където щяха да ги погребат. Не бяха нито натъжени, нито сериозни, затова Фаун не определи сбирката им като ритуал, но пък и не бяха весели, така че за празненство и дума не можеше да става. Сумак обаче запя песен, която Фаун бе чувала в Гласфордж. Този път нямаше флейта, ехтяха единствено гласовете им. Не се пееше за злини или споделяне на смърт, а за градина край брега на езеро, където се срещнали двама влюбени. Трябваше да прозвучи романтично и нежно, но приличаше повече на химн. Фаун нямаше представа защо ѝ се стори, че песента е много стара.

Бери слуша внимателно до припева, извади цигулката и въпреки че пръстите ѝ все още не бяха заздравили, поде мелодията. Отблясъците от огъня разкриха, че по лицето на Рейз се стичат сълзи. Младежът се беше надигнал от постелята и когато Бери отпусна лъка и цигулката, тихо ѝ благодари. Фаун се запита колко ли близък е бил младият патрулен с працядо си.

Бери разведри настроението с весел рил и вдъхнови Плъм да доведе братчето си Аулет край огъня, за да се опитат да потанцуват. Дватама се хванаха за ръце с огромно желание и Аулет записка радостно, когато Плъм се завъртя. Времето беше топло и Аулет беше само по риза. Под ризата се подаваха закръглените му коленца и босите крачета. Беше толкова смешен, че дори Бо и Даг се разсмяха.

След като Бери прибра цигулката, Бо разказа две истории, и двете неправдоподобни, което накара патрулните да си припомнят различни случки, които също се сториха на слушателите доста

съмнителни. Няколко бутилки се предаваха от ръка на ръка. Приносът на Аркади спечели най-много почитатели — единствената глътка, която Фаун се осмели да опита, се плъзна по гърлото ѝ като течен огън. Дори Граус се осмели да отпие.

Когато луната заблестя, Фаун се отпусна на постелята и се заслуша в гласовете и шумоленето на животните покрай потока. Забеляза, че Даг едва докосна вечерята си, и реши, че и на него му е лошо като на Рейз, но не беше сигурна дали се чувства по същия начин, както след злината в Гласфордж, защото тогава не бе в състояние да забележи каквото и да било. Да не би Рейз да не се бе упражнявал достатъчно в заслоняване? Или може би и той щеше някой ден да се превърне в лечител или създател? Преди да си легне, Даг обиколи лагера в огромен кръг. Отпуснаха се в обичайната поза, преплели крака под одеялото, докоснали лица в сребристия мрак.

— Днешната битка трудна ли беше? — попита тя и погали смръщеното му чело.

— Не, честно казано, изненади нямаше.

— Щитът на Уит действаше ли?

— Поне така ми се стори. Не знам обаче колко време щеше да издържи при опит за изтръгване на същността, но поне не позволи на злината да го пороби. Тъй като същността на Уит не се виждаше ясно, злината не успя да разбере какво представлява. Така и не ѝ дадохме време да разгадае проблема.

— Патрулните добри ли са?

— А, да.

— Не съм сигурна, че те го знаят — отвърна тя предпазливо. — Тази вечер беше доста сериозен.

— Младите се справиха много добре. Уит също. Не се уплаши и всички видяха на какво е способен. Нито един от тях няма вече да гледа на фермерите по същия начин, както досега. — Замълча за момент. — Притеснява ме злината.

— Защо?

Той си пое дъх, след това го изпусна бавно.

— Не знам. Просто... нещо ме гложди. Всички злини си приличат и всички са различни. Не мога да си обясня защо тази беше излязла на пътя.

— Може да е решила да си смени леговището. Търсела е по-подходящо място, където да се раздвои.

— Възможно е. — Даг обаче не беше убеден. — Тази ми се стори твърде агресивна за злина преди раздвояване. Обикновено, когато достигнат този етап, те се покриват в леговището си и чакат глинените да им носят плячката.

— Може би... не знам. Може да е изтръгнала същността на някои свирепи животни.

— Не става така. — Той поклати глава, притисна я до себе си, а тя се обърна, за да опре гръб в него. — Но утре ще похваля патрулните. Заслужиха си го.

Следващият ден беше ясен и всички се надигнаха с усилие от постелите, но тръгнаха рано. Рейз се беше възстановил достатъчно, за да язди, макар че остави Индиго да оседлае коня му, а двама от другите патрулни му помогнаха да го яхне. След четири мили настъпи оживление, тъй като онези, които не бяха на бойното поле, пожелаха да изслушат пълно описание на тактиката на сражението. Фаун наблюдаваше от гърба на Сврачка, малко уплашена да не би мъртвата злина по някакъв начин да засегне детето ѝ. Очакваше с нетърпение първото помръдване на бебето. Не беше посмяла да признае пред Даг убеждението си, че ако премине успешно онзи етап от бременността, когато първия път изгуби плода, ще е все едно сваля от плещите си проклетие. Битката със злината сега и събуждането на противните спомени ѝ бяха въздействали много силно.

Уит и патрулните най-сетне престанаха да сочат и да обясняват и групата пое напред.

Към обед стигнаха мястото, където според Даг злината бе излязла на пътя, и той поведе патрулните и фермерите към източния рид, за да потърсят леговището ѝ. Сумак остана при каруците, за да наглежда Рейз. Остана и Нийта, тъй като тя беше виждала леговища в Лутлия, а и при нужда можеше да помогне на Сумак. Бо също отказа да отиде, а Ход, както обикновено, не се отдели от него.

Бери се ухили от седлото и се наведе към Фаун.

— Мислех, че Бо няма да може да вдигне глава тази сутрин. Към полунощ се кълнеше, че видял прилепи едри като лешояди да летят

наоколо.

— Да не би да са като дългите змии, които разправяше, че южняците използвали за колела на каруците? — попита Фаун. — Или като алигаторите, които впрягали пред лодките за състезания из блатата? Или като онзи път, когато валяло толкова силно, че видял морска котка да плува по пътя, а хората успели да я хванат, като я удряли с шапките си!

— Сигурно. Само че аз не се вързах.

Фаун се изкиска и подкара Сврачка. Нямахше да се учуди, ако Бо наистина беше видял лешояди — непогребаните трупове на глинените воняха и сигурно бяха привлекли хищници. Само че лешоядите летят ли след здрач?

Изгорялата гора продължаваше много мили и Фаун се опита да си представи огъня, който бе съсипал дърветата. Колко ли бързо е успял вятърът да разнесе смъртоносните пламъци? Тази мисъл ѝ напомни, че злините не са единствената опасност, от която човек не може да се опази. Нямахше да може да избере дали да изгори, или да я пороби злина. Но пък белезите от огъня се скриваха с годините, не бяха необходими десетилетия, нито пък столетия, а като гледаше храсталака наоколо, пожарът бе за предпочитане.

Мислите ѝ станаха още по-мрачни, когато спряха да обядват край един поток близо до изгоряло село, съсипано от същия пожар преди три години. Вече стана ясно защо в тази долина няма заселници. Тя обиколи къщите и складовете. Под зелените бурени имаше лепкава черна пепел.

— Можем да останем тук. — Граус посочи равнината зад потока, която очевидно бе привлякла жителите на селцето.

— Нямам намерение да оставам в тази проклета местност — сопна се Вайо. — Чудовища, пожари, хора-мечки и един господ знае какво още се крие тук... — Хукна да спаси Аулет, който се беше надвесил над един кладенец, сграбчи ритащото дете, погледна надолу и изпищя.

Фаун притича до нея, последвана от Сейдж и всички, които бяха наблизко. Кладенецът бе пълен с кости. Плътта я нямахше, но се виждаха коси и части от дрехи.

— Сигурно са слезли долу с надеждата водата да ги предпази от пламъците — рече Сумак, след като погледна. — И са се задушили,

докато огънят е бушувал над тях.

— Или пък са се удавили — предположи Бо, — докато са се катерели един върху друг.

Фаун преглътна и бързо се отдалечи. Костите вътре бяха различни по големина. Дали е било семейство? Няколко семейства може би?

— Не е ли останал никой, който да ги погребее? — попита Кала.

— Може оцелелите да са решили, че това е подходящ гроб — предположи Сейдж. — Решили са, че вече няма да използват кладенеца.

Решиха да оставят костите в кладенеца, както са го заварили. Фаун нямаше апетит и се зарадва, когато тръгнаха от това призрачно място.

Няколко мили по-нататък се събраха с групата, тръгнала да търси леговището на злината. Даг бе казал на Аркади, че ще съжалява, ако тръгне с тях, и лекителят вече явно съжаляваше: лицето му бе покрито със студена пот, също като на Рейз. Сумак побърза да му помогне, но той поклати глава. Двете групи започнаха да обсъждат видяното в леговището и в селото. Разказите им бяха достатъчно тежки и поне този път Бо се въздържа от преувеличените си приказки.

Късно следобед Фаун яздеше между Даг и Финч в самото начало на колоната. Всички се оглеждаха, за да открият подходящо за нощуване място. Даг каза, че ще стигнат прохода в края на дългата долина късно утре. Започнаха да обсъждат дали е по-добре да оставят животните да си починат един ден преди изкачването, или след това, но май повечето предпочитаха първо да превалят планината, тъй като на никой не му беше приятно да се застоява дълго тук.

Финч все още се вълнуваше, че е видял леговище на злина.

— Направо да не повярваш! Всичко на двеста крачки наоколо е мъртвешки сиво. Ами онези дупки, от които са излезли глинените? Точно както ги описа, Фаун!

— Много ли беше страшно? — попита тя.

Даг поклати глава.

— Вече си го виждала, Искрице. Все още не мога да се начудя. — Той се огледа и се намръщи. — Надявах се да видим някакви хора днес. Независимо в коя посока.

Сумак яздеше зад него редом с възстановилия се, но мълчалив Аркади.

— Даг, да не забравим да пуснем доклад в лагера Лоръл Гап. Те е трябвало да ликвидират злината, преди да порасне толкова.

— Да, трябва да напишем патрулен отчет — съгласи се Даг. — Тъкмо ще научиш младите как се прави.

Тя му се оплези.

Даг се ухили и добави:

— Можем да го оставим на куриерската спирка в Блекуотър Милс. Няма нужда да се отклоняваме от пътя.

— Въпреки че много ми се иска да разбере къде се мотае патрулът им — недоволстваше Сумак.

Даг се намръщи.

— И аз.

На Фаун ѝ хрумна нова мисъл и тя се извърна на седлото.

— Ами ако злината не ни е нападала нас, Даг? Ами ако е бягала от нещо?

— Че от какво може да бяга една злина? — попита Финч.

Фаун грейна.

— Патрулни! Може да срещнем патрулните от Лоръл Гап някъде по пътя.

— Няма ли да се ядосат, че ние сме видели сметката на злината? — попита Финч. Той не беше участвал в битката, но тъй като Уит като представител на фермерите беше дал своя принос, младежите се чувстваха горди. Това не беше никак зле според Фаун.

— Скоро ще научиш — обясни Даг, — че има достатъчно злини. Не си ги разпределяме.

— Патрулът от Лоръл Гап ще се засрами — добави Сумак. — Чичо Даг, мисля аз да напиша доклада. За всеки случай.

Даг се усмихна, но лицето му бързо помръкна.

— Малко вероятно е злината да е бягала от някой патрул. Първо, тя беше млада и нямаше да знае как да постъпи, второ, за злините ние сме самоходна храна. Кой ще избяга от обяда си? Ние сме тези, които се опитваме да ги изненадаме със споделящите ножове.

Фаун си представи как следващият ѝ обяд оживява, вади нож и я напада. Пропъди образа от мислите си. Дори не искаше да си представя какво се върти в главите на злините. Май имаше нужда да

подремне. Погледна Даг и усети студена тръпка. Лицето му беше напълно безизразно, сякаш му беше хрумнала абсолютно неправдоподобна мисъл.

— Не е възможно... — промълви той.

„Кое не е възможно, любими?“

Най-сетне започнаха да се виждат необгорели дървета. На четвърт миля нагоре по пътя зеленината отново образуваше покров над коловозите. Да не би неочакван дъжд да беше спасил гората тук? Или пък вятърът беше обърнал посоката си? Слънцето докосваше западните върхове, а източните склонове вече тънеха в сенки. Фаун се извърна към някакво движение в гъстите сенки край пътя.

— Предлагам да спрем край първия поток — обади се Финч и също се загледа към сенките. — Я! Какво е това? Май лешоядите са си устроили пиршество.

Десетина тъмни крилати сенки се бяха скупчили около един труп.

— Коза ли е това? — попита Фаун. — Да не би да е куче?

— Може да е елф — изкиска се Финч.

Даг се изправи на стремето и се вгледа.

— Не е коза. Муле е.

— Не е възможно — нацупи се Финч. — Това означава, че крилете на тези птици са по десет, дори дванайсет стъпки.

— Това не са птици. Сумак! Погледни. Използвай и усета си за същност.

Сумак подкара коня си напред, спря до Даг и се вгледа.

— Какво, мътните... Даг, какви са тези плашила?

— Глинени? — Гласът му прозвуча неуверено. — Глинени прилепи. Нямаат птичи крила. Ставите им не са като на птици. Имат криле като на прилепи.

— Злините могат ли да правят глинени прилепи? — попита стреснато Финч. — Защо не казахте?

— Никога не съм виждал подобно нещо — призна Даг. — Върколаци, единаци — да. Така че защо да няма и глинени прилепи?

Фаун можеше да изтъкне поне десет причини защо да няма прилепи или дори алигатори. Боже, каква гадост!

— Отсъстващи богове, огромни са! — ахна Аркади. Гласът му трепереше.

Един от прилепите беше прогонен от по-напорист събрат. Разпери широките си криле и изскърца също като заял трион.

— Още ли са оцелели? — попита Фаун. — Също като онези, които са успели да се измъкнат през реката? — Искрено се надяваше да е така, защото в противен случай...

„От какво, за бога, може да бяга една злина?“

„От нищо.“

„Освен от по-свирепа злина.“

— Видя ли ръцете в края на крилете? — прошепна Сумак. — Имаг дълги нокти.

— Мътните ги взели! — възкликна Даг. — Фаун, Финч, вървете спрете каруците. Сумак, събери патрулните. Отивам да огледам отблизо.

— Никъде няма да ходиш сам! — сопна се Сумак. — Аркади, върви да кажеш на патрулните.

Аркади се стресна, но кимна и подкара коня. Фаун го последва с нежелание, като току се обръщаше през рамо.

Даг и Сумак се приближиха до трупа и прилепоподобните същества се разпръснаха, като издаваха тракащ шум. Бяха тромави, тътреха се по земята, а крилата им се влачеха като платнища. Две се изкатериха с нокти по близките дървета. Другите се отправиха към скалите, един след друг, някои се прескачаха, за да стигнат по-бързо на високо място. Един се обърна и изпищя, изправи се и размаха огромните си кожести крила като петел, който се кани да кукурига. Конете на Даг и Сумак се изплашиха, вдигнаха се на задните си крака, готови да препуснат. Даг не успя да убеди Копърхед да приближи още напред, за да замахне с ножа, но го накара да хвърли къч. Яките копита попаднаха в нечие тяло и се чу пропукване на кост. Прилепоподобното създание изпищя и провлачи по земята счупеното си крило. Копърхед отскочи настрани.

Трите прилепа, които бяха успели да се изкачат на скалите, полетяха един след друг. Крилата им плющяха. Значи умееха да летят! Не бяха с тела на прилепи, приличаха повече на летящи катерици, с големи глави и прилепнали назад заострени уши. Фаун не успя да различи формата на устата им, но най-лошото беше, че летяха добре. Кошмарното трио набра височина и се понесе над гората.

Сумак беше зяпнала. Посочи ги и Даг кимна. И двамата препуснаха към кервана.

— Обръщайте веднага! — изрева Даг.

— Пак ли? — изпъшка Граус.

Фаун се поколеба.

— Даг, зад нас е съвсем открито. Ако тези чудовища ни нападнат от въздуха... — А беше очевидно, че няма да им е никак трудно. — Няма ли да е по-добре да се скрием сред дърветата, където крилата им ще се оплетат в клоните?

Той я погледна и присви очи.

— Правилно.

— Поне — провикна се Сумак, докато се опитваше да укроти уплашения си кон, — докато сме под дърветата, можем да разузнаваме напред и да си набавим оръжия. Ножовете няма да ни помогнат в боя с тези чудовища. — Трябват ни копия и лъкове.

— И брадви — обади се Фаун. „От онези с дългите дръжки.“

Всички се скупчиха, за да чуят наставленията. Сейдж подаде юздите на Кала и хукна при останалите. Беше взел тежкия си чук с дълга дръжка.

Каруците отново поеха напред. Фаун яздеше близо до Кала. Всички патрулни, с изключение на Рейз, и половината фермери препуснаха напред, за да се опитат да избият глинените прилепи. Наближиха поваления, който лежеше отпуснат като паднала палатка. Останалите два се бяха оплели в клоните. Ездачите можеха да го пронизат с копие, но конете отказваха да приближат. Уит скочи на земята и прониза чудовището със стрела от арбалета си.

Черен облак от поне петдесет прилепа се понесе откъм източния хребет и се спусна към тях.

Фаун не бе от жените, които пицят като момиченца, но този път изпищя с цяло гърло. Сврачка реагира на шумния плясък на крилата като останалите коне — отскочи рязко и Фаун едва не падна. Ако кобилата беше хукнала към дърветата, Фаун щеше да я остави, но сега дръпна юздите и се опита да я обърне в обратната посока.

Фаун подскачаше на седлото. Ужасяваше се, че може да падне и да изгуби бебето, и дори не мислеше, че ако падне при тази скорост, ще си счупи врата. Беше стегнала бедра, но усещаше как се изхлужва назад. Накрая пусна юздите и се вкопчи в седлото.

Всички животни от кервана се опитваха да избягат. Каруцата на семейство Басуд беше най-бавна, защото двете впрегнати най-отпред мулета се оплетоха, а Кала и Сейдж зад тях нямаше как да ги изпреварят. Граус, изглежда, беше паднал, но бързо скочи и замахна с копието си към прилепите. Вайо беше стиснала с едната си ръка брезентовото покривало, а с другата размахваше голям тиган. Прилепите се спуснаха към каруцата. Раздираха брезента с крака и бъркаха вътре, за да се докопат до плячката си. Вайо биеше с тигана ноктестите крака като с чук и глинениите се отдръпваха, ала на тяхно място се спускаха други. Не можеше да се справи с всички.

Письците ѝ станаха пронизителни, когато един от глинениите прилепи впи нокти в бебето и успя да го вдигне. Лицето на Аулет се разкриви от ужас и болка, ризката му изплющя около ритащите крачета. С крайчеца на околото си Фаун забеляза как един от глинениите вдигна и патрулен от седлото — така и не разбра кой е. Глиненият замахна три пъти с криле, докато патрулният успее да се освободи и падна с писък, последван от хрущенето на счупена кост. Ръка, крак или врат? Сврачка я подмяташе и тя не успя да види къде и как падна патрулният.

Воня и топъл вятър облъхнаха гърба ѝ и остри нокти се впиха в рамото ѝ. Тя пак изпищя и се развика:

— Махай се! Махай се! Махай се веднага!

Размаха диво ръце, но усети как ноктите се впиват и в ръката ѝ и чу плясъка на мощните криле. Ноктите бяха като желязо, а тънките мускули — като яки въжета. Тя изпусна седлото, усети как се вдига във въздуха и усуква крак в стремето. Галопиращата Сврачка ги повлече настрани, сякаш глиненият прилеп беше хвърчило, а Фаун — кордата. Ако чудовището я пуснеше, глезенът ѝ щеше да се усуче и Сврачка щеше да я повлече, но ако се пуснеше тя, глиненият щеше да я отнесе като Аулет.

Отдясно изникна Копърхед, изправен на задните си крака. Даг се бе изправил на стремената, златистите му очи пламтяха. От ножа му нямаше и помен, но той размахваше като подивял с куката и поне веднъж успя да раздере крилото на чудовището. Глиненият изпищя, пусна дясното рамо на Фаун и от него бликна кръв.

При следващия замах на Даг изчадието стисна куката му с крак и пусна лявата ръка на Фаун. Тя се опита да се вкопчи в седлото, докато

падеше, счупи си няколко нокътя, но успя да изтегли крака си от стремето и падна на земята на крака, не на главата си, и се претърколи във влажната зеленина. Надигна се на колене и се огледа замаяно. Къде беше Даг?

Свръчка вече беше далече. Копърхед, обезумял от ужас, хвърляше къчове, които щяха да свалят ездача му от седлото дори без помощта на глинения прилеп. Долетя обаче и втори прилеп.

— Стисни крак! — изскърца първият, докато Даг се мятеше, риташе и го блъскаше с юмруци. Вторият прилеп заби нокти в ботуша му, след това протегна и другия си крак и стисна глезена. Двата застанаха така, че широките им крила да не си пречат, и се издигнаха.

„Та те разговарят! Те имат ум! Действат заедно! Не може да бъде, не може...“ Фаун изпълзя под дърветата. Ридаше, но от пресъхналото ѝ гърло не излизаше и звук.

Високо над нея Даг се извиваше, мятеше, кълнеше. Фаун си спомни падналия патрулен и изкрещя:

— Даг! Не се бори с тях, докато не се спуснат към земята!

Той погледна надолу и едва сега осъзна колко високо са го вдигнали. Замря. „Чу ме, разбра, благодаря ви, богове!“ Даг смъкна от врата си ножа на Крейн и викна:

— Искрице, дръж!

Тя зяпаше с отворена уста, в пълно недоумение. Зареденият нож се понесе надолу, превъртя се във въздуха, падна в тревата и отскочи в меката пръст, без да се счупи. Даг се издигаше... го издигаха... все по-високо.

Първият глинени прилеп отнасяше пищящото дете на изток; друг стискаше Тавия и безуспешно се опитваше да се издигне, тъй като тя беше много по-тежка от детето. Фаун мислеше, че чудовищата не тежат повече от четирийсет фунта, но по-едрите очевидно стигаха до сто. А тя беше по-лека! Пропълзя сред храстите и се вкопчи в една фиданка, когато видя, че отгоре се спускат нови глинени. Очевидно нямаше как да заловят плячката си, без да си наранят крилата. След като паднеха обаче бяха безпомощни и дори тя можеше да ги надвие. Поне така си мислеше.

Огледа се. Каруците и ездачите бяха успели да се скрият сред дърветата, по пътя им лежаха убити или ранени глинени прилепи. Това обаче не беше никакво успокоение. Конят на Тавия беше паднал и

цвилеше отчаяно, целият в кръв. Някои глинени, привлечени от мъртвите животни, вече се скупчваха около тях, но повечето отлетяха след онези, които бяха успели да отвлекат жертви. Крещяха обиди, провикваха се: „Ела!“ към прегладнелите си другари.

Тя пропълзя към споделящия нож, взе го и го стисна с треперещи окървавени пръсти.

Уит препусна откъм дърветата, наведе се от седлото и я вдигна пред себе си. Фаун си поемаше дъх на пресекулки, нямаше сили да говори, но натъпка ножа под блузата си, докато препускаха към гората. Когато се скриха сред гъстите дървета, Уит спря коня и я смъкна на земята. Фаун цялата трепереше. Искаше ѝ се да припадне, да избяга от този кошмар, но така и не беше успяла да усвои този женски трик. Налагаше се да се справи с онова, което предстоеше.

— Той ти даде ножа си! Защо? — изхриптя Уит. — Ножът бе последната му надежда!

Нийта, изподрана, обляна в кръв и много ядосана, пристъпи напред.

— Видях. Лудост! Даг имаше шанс да го използва! Отсъстващи богове, та това е единственият споделящ нож, с който разполагаме!

Фаун вдигна уплашен поглед към ясното празно небе над клоните и си помисли: „Не е единственият. Той има още един.“

19.

Даг беше чувал, че някои хора сънуват как летят. Стига да оживееше, със сигурност щеше да има кошмари за летене. В момента изгледите не бяха...

„Не гледай надолу.“ Опита се да си поеме дъх, но не успя. Светът се носеше стремително под него, също като жива зелена карта. Крилете на глинени прилепи бяха като палатки, които плющяха по време на буря. От тази височина конете изглеждаха странни — безкраки яйцеподобни форми, които въртяха глави. Копърхед и Сврачка препускаха нанякъде без ездачи и от време на време се вдигаха на задните си крака. Падна ли Фаун? Къде? Ето я. Не мърдаше. Не, надигна се, промъкна се напред и се навря в някакви храсти, които едва ли щяха да ѝ послужат за прикритие.

Беше жива. Засега поне.

След това забеляза Сумак — препускахе след глинени прилепи. Изоставаше обаче. Те летяха със зашеметяваща скорост, поне когато нищо не им пречеше. Не, не беше така. Чудовищата се опитваха да прочистят източния склон.

Даг се поколеба дали да не извади ножа от ботуша си, но се отказа и стисна с дясната си ръка глезена на прилепа, който бе стиснал куката му. Нямахше да му позволи да го пусне, когато реши... Глиненият нададе гневен скърцащ писък, но точно сега нямаше как да се бие. Чувството, че главата му ще се пръсне от обзелата го паника, започна да отслабва, когато усети, че има поне някакъв контрол върху положението.

Фаун беше видяла проблема веднага, докато той беше напълно объркан. Ако се освободеше на тази височина или го пуснеха — падането, изгарящата болка, която щеше да лумне, когато се удареше в земята, — дори Аркади нямаше да успее да го спаси. „Мътните го взели, преструвам се, че знам какво правя, защото съм се занимавал с едно и също през последните четирийсет години.“ Новото обаче

веднага разкри слабостите му. Сега например беше обзет от отчаяно желание да се освободи, а трябваше да изчака...

Повечето оцелели глинени прилепи бяха отлетели напред, но онези, които носеха товар, изоставаха. Бебето не спираше да пищи. „Чувам те, приятелче, съгласен съм с теб.“ Не беше много далече от него, само по-високо. Глиненият на Аулет беше стиснал тънките ръчички на детето и ноктите не го бяха пронизали, както рамото на Фаун.

Тавия беше по-напред, по-високо, и се съпротивляваше отчаяно. И тя се беше сетила да стисне глезените на похитителя си, извиваше се и риташе във въздуха, опитваше се да смъкне прилепа към хребета, който се издигаше под тях. Сивите скали изглеждаха остри, смъртоносни, а дърветата приличаха на колове в яма. Щеше ли Даг да успее да накара своите чудовища да се снишат, без да падне или те да го пуснат? След като прелетяха над хребета, склонът рязко се спусна надолу. Сега беше най-добрият им шанс.

Ако успееше по някакъв начин да се отърве от глинения прилеп, който стискаше десния му ботуш, тогава другият нямаше да издържи тежестта му. Даг ритна без никакъв успех, но поне долови гневно съскане и усети как ноктите стиснаха по-здраво десния му крак и го извиха.

Колко ли близо беше злината? По-бързите глинени, изглежда, се бяха насочили към следващия хребет, който се намираще на цели четири мили. Най-малко. Даг си позволи да освободи усета си за същност и да надникне в телата на глинениите прилепи, все едно преглеждаше пациент. Тънката кожа на гърдите им се издуваше, големите им сърца бумтяха от усилието. Същностите им бяха истински кошмар, но той не им обърна внимание. Съсредоточи се върху единия прилеп, влезе дълбоко, много навътре... Хребетът се приближаваше бързо. Нямаше време за... нямаше никакво време всъщност.

Направи проекция, насочи я и пробви малка дупчица в голямата артерия, която излизаше от сърцето на глинения. Последваха три напрегнати плясъка на крилата, три удара на сърцето — и кръвоносният съд се пръсна. Глиненият отвори уста, нададе болезнен писък, пусна ботуша на Даг и полетя като дрипа към дърветата. Другият прилеп удвои усилията си.

Глиненият на Аулет се обърна и изписка объркано:

— Идва, идва!

„Или ще действам, или мъникът ще послужи за храна на злината.“ Веднъж същността на Даг бе отчасти разкъсана от злина, така че изборът между подобна смърт и падане върху скалите не беше много обнадеждаващ. Даг се пресегна отново. Този път се насочи към голямата артерия, която влизаше в сърцето. Може би по-бавно? Усети разкъсването и веднага се отдръпна. Прилепът на Аулет изпищя, задъха се и замаха по-бавно с крила... започна да пада в спирала... Спря чак в клоните. Писъците на Аулет също спряха.

Прилепът на Даг също падаше и пусна куката, за да се освободи от тежестта на плячката си. Само че Даг го стискаше здраво. Успя да се притегли по-нагоре и разкъса кожата на късия заден крак на чудовището, след което раздра долния край на кожестите крила. Ярочервена кръв шурна като дъжд.

Стовариха се в клоните на някаква бреза и се чу пукот и свистене. Крилете на глинения се заплетоха, той успя да се освободи, ала се оплете в други и заедно с жертвата си продължи да пада сред листата. В този момент Даг се сети, че най-голямата опасност е прилепът да не се стовари върху него, така че пусна глезена на чудовището и полетя надолу. Опита се да се свие на кълбо, падна на стръмния склон и се затъркаля надолу. Десният му глезен се заклеци в някакъв корен. Даг изпъшка.

В същия момент глиненият прилеп падна върху него.

Причерня му от болка, но успя да се измъкне изпод черните крила. Стисна първото оръжие, което му попадна — някакъв счупен клон, — и заудря тънкия череп на изчадието.

На третия замах се вгледа в големите кафяви очи.

— Ох — чу измъчен глас. — Боли. — Човешки глас, животински очи и детско удивление. Чудовището не разбираше защо му се случва всичко това.

Глиненият прилеп потръпна, задави се и умря.

Даг най-сетне си пое дъх, преви се и повърна. Добре че в стомаха му нямаше много.

Отсъстващи богове! Отпусна се немошно на земята. Лицето му беше мокро и той реши, че плаче. А можеше и да е кръв. Беше му все едно. Стисна главата си с ръце и заридя.

След няколко минути си възвърна самообладанието. Целият трепереше — също като Граус, докато имаше треска. Вдигна лявата си ръка и погледна брачната връв, след това я докосна през разкъсания ръкав. „Жива е. Искрицата е жива. Има нужда от теб. Това е най-важното.“ Значи трябваше да продължи.

Или поне... да се насили да стане. Глезенът му пулсираше. Погледна го намръщено и насочи същността си към себе си, въпреки че усети нов пристъп на гадене. Бе почти убеден, че нито един глезен не може да се извие чак така. Смъкна ботуша с огромно усилие, извади изкривения нож и го загледа учудено. „Значи затова костта ми не е щръкнала“. Не си бе представял, че ножът може да го спаси по този начин, но се беше получило. Обу ботуша бързо, защото знаеше, че глезенът ще продължи да се подува.

Изтръгването на частици от същността на глинени прилепи беше оставило мазно петно по същността му — Аркади със сигурност нямаше да одобри действията му, — но поне не се беше заразил с отровата им както онзи път, когато изтръгна същността на злината. Заради пораженията нямаше да е в състояние да прави подсилване седмици наред, което не беше чак толкова зле, още повече че в момента му се искаше някой да направи подсилване на него.

Някъде надолу по склона се разнесе детски плач. Немощен, приглушен. Даг разтвори усета си за същност.

„Жив е.“ Малкият беше оцелял след падането!

Даг отсече един здрав клон за тояга, изправи се с нейна помощ и закуцука напред. Вървеше бавно и внимателно, защото знаеше, че ако падне, само ще си навреди повече. Светлината вече помръкваше, но и плачът беше по-близо и той продължи да върви, като се хващаше за дърветата. „Ето го.“

Черното тяло на падналия глинени прилеп приличаше на захвърлен в гората плащ. Плачът долиташе изпод гънките. Даг се подпря на тоягата, наведе се и отмести трупа на глинения, под който се беше свил разтрепераният Аулет. Момченцето го погледна и се разрева още по-силно.

Даг протегна усета си за същност. Нямаше счупени ръце, крака, глава, врат, нито пък гръбнак. Мигаше и с двете очи. Дробовете му бяха наред. Драскотините му бяха много, едното му ухо беше сцепено

и имаше безброй синини. Даг се наведе с приглушен стон. Детето се дръпна. Даг си спомни втория път, когато видя Искрицата и я спаси от нападението, а тя не можеше да различи приятел от враг, затова се бе опитала да му издере очите.

— Знам, че не съм много приятна гледка — заговори той, — но не ти мисля злото.

Детето спря да реве, може би от изненада. След това се разплака отново, макар и не толкова силно.

— Отсъстващи богове — изсъска гласът на Тавия. — Не можеш ли да накараш това дете да млъкне? Всички глинени прилепи ще долетят!

Тавия също слизаше по склона, като се хващаше за дърветата. Пристъпи до тях и коленичи. И тя нямаше счупени кости, затова пък синините и драскотините от клоните изобилстваха, червеникавата ѝ коса беше разчорлена и от главата ѝ течеше кръв.

— Добре дошла на твърда земя — измърмори Даг. — Радвам се, че си невредима.

— Отсъстващи богове — възкликна тя. — Никой не ми беше казал, че Северът е пълен с гигантски прилепи. — Погледна го злобно, сякаш вината беше негова.

— За мен изненадата е не по-малка. Какво стана с твоя глинен?

— След като не успя да прелети билото, просто ме пусна в едни хвойнови храсти и се разкара. — Тя стисна разочаровано зъби. По всичко личеше, че падането ѝ е било сравнително леко.

— Ти... как се оправяш с децата?

— Бях най-малката в семейството — отвърна тя бързо и погледна ревящото дете почти уплашено. — Нищо не разбирам от деца. Да не говорим пък за фермерчета.

— Уф — изпъшка Даг и протегна ръка. — Ела, Аулет. — Детето се дръпна. — Ох! — Тавия беше права за шума. Даг с нежелание разтвори същността си и насочи убеждение към уплашения мъник. „Всичко е наред. Няма да те нараня. Ела при чичко Даг и го остави той да се справи с всичко.“ Не се постара да почисти омайването, за да е сигурен в резултата.

— Мамамама — изплака Аулет.

— Извинявай, но на единствената, която по нещо прилича на майка ти, в момента не ѝ се играе. Просто е много млада. Така че

оставах при мен. — „Ела тук.“

Даг протегна ръце, хвана детето и го гушна. Аулет бързо промени мнението си, разхълца се, зарови мърлявото си личице в ризата на Даг и я стисна като малък опосум. Даг реши, че ризата няма как да се оцапа повече.

— Как го направи? — попита Тавия. Шепнеше, може би под въздействието на неочаквано настъпилата тишина.

— Измамих го — призна Даг.

— Ясно. — Тавия вдигна уплашено поглед, за да потърси познатите черни силуети.

— Не отваряй същността си — предупреди я Даг.

— Няма. Те дали ни виждат в тъмното?

— Не и ако сме сред дърветата, мисля. Още по-добре сред скалите. Дватама с теб ще се заслоним, но малкият не може. Ще свети като фар.

— Тези създания имат ли същност?

— Може би. — Щеше да е ужасно. Злината, която ги беше създала, сигурно бе изсмукала някой човек — или повече хора, — за да даде реч на глинените. Дали беше успяла да изтръгне същността на някой Езерняк и да открадне силите му? — След малко ще се покаже луната. Докато още виждаме, да намерим някоя цепнатина или пещера, за да се скрием. По възможност да има вода наблизо. — Можеха да минат и без храна, но Даг умираше от жажда, а пък Аулет... Аулет пак щеше да се разреве.

Тя погледна глезена му.

— Зле ли е?

— Не е добре.

— Тогава ще отида да огледам.

— Добре.

Тавия се измъкна като истински патрулен. Даг остана да чака и се замисли за новата си отговорност. Аулет беше полегнал на една страна, отпуснал глава на коляното му. Страхът му засега бе потиснат, също като на риба под заледената повърхност на езеро.

Тавия се върна сравнително бързо и се заизкачваха по стръмния склон. Имаше много заслони. На тази височина вода не се намираще лесно, но Тавия беше открила място, където тънко ручейче се стичаше по мъха. Водата по-скоро капеше, но се събираше в нещо като вирче,

преди да продължи пътя си. Напиха се, но трудно убедиха Аулет, който не беше научен да пие по този начин. Детето все пак най-сетне разбра, след това се заигра във водата и едва успяха да го накарат да влезе в малката пещера. Даг искаше той да остане отвън, но Тавия заяви, че не понасяла хленчеши фермерски дечица.

Пещерата ги предпазваше от чужди очи и същности. Даг не беше сигурен дали ще им помогне, ако ги нападнат глинени прилепи, защото те разгръщаха доста умело редиците си, когато не бяха сред дърветата. Само че лапите на тия зверове, макар и с опасни нокти, едва ли можеха да използват оръжия. Но пък никой не беше казал, че всички слуги на злината са еднакви.

Усетът им за същност беше ограничен. На Даг му се искаше да бяха паднали от другата страна на хребета, откъдето се виждаше Северният път. Ако беше сам, щеше да се изкачи до билото, въпреки че глезенът го болеше.

— Тези отвратителни твари откъде се взеха? — попита нервно Тавия.

— Направила ги е някоя злина. Не онази, която убихме вчера обаче.

— Това и на мен ми е ясно.

Даг затвори очи, след това ги отвори и въздъхна.

— Минаха трийсет години, откакто бях на размяна по тези земи, при това само за един сезон. Целият район на север от река Грейс е от варовик, пълен с дупки, пещери и кухни. В някои живеят прилепи.

— Сигурно хиляди.

— Не, не са хиляди.

Тя въздъхна облекчено.

— Милиони са — каза Даг. — И най-големите им пещери са изключително опасни. Освен риска от бяс — прилепите го пренасят, когато се съберат прекалено много на едно място, — изпращанията им тровят въздуха. Хора, които са попадали в подобни големи пещери, са се задушавали от изпаренията. Но пък миещите мечки и скунксовете влизат, за да ловят малки прилепчета. Истината е, че никой не знае какъв е броят им.

Тавия го гледеше ужасено.

— Местните патрули претърсват пещерите, но само близо до входовете — продължи Даг. — Опасно е да се влиза навътре, а твърдят,

че имало галерии, които продължавали много мили под земята. Нито една злина не се е появявала от дълбоките пещери или защото няма как да направят гнездо толкова надълбоко, или защото там няма живот, който да ги поддържа. Само че имам чувството, че ако някоя злина случайно е попаднала близо до голяма пещера с прилепи, там я е очаквало истинско пиршество. Разраснала се е много бързо, затова нито един патрул не я е забелязал. Не се сещам за друго обяснение.

Тавия внимателно опипваше раните си. На няколко места имаше нужда от шевове, но поне кръвенето беше спряло. Лечението щеше да почака.

— Това дете какво си завира в устата?

Даг се обърна. Аулет беше седнал, на лицето му се беше изписала погнуса, а от устата му капеше слюнка. Даг разтвори малките му пръстчета.

— Червей — каза и му взе зеления улов. — Доста е дълъг.

— Гадост!

Даг се усмихна, бръкна в джоба си и извади нещо.

— Вземи, малкият. Дъвчи.

— Какво е това? — попита Тавия.

— Сушен плънкин. Винаги си нося няколко резенчета в джобовете. Когато ми се сторят вкусни, независимо от полепналата по тях прах, знам, че е дошло време да ги изям.

Аулет огледа подозрително плънкина, но след малко започна да дъвче. Изкуствено постигнатото спокойствие вече бе изместено от истинско, каза си Даг и го освободи от убеждението, което бе направил. Детето се сгуши в скута му като мъркащо коте. Изглежда, настроенията бяха заразни и май тъкмо затова капитаните никога не показваха паниката си пред патрулните.

Даг се облегна на стената и попипа брачната връв, за да се убеди, че Фаун е жива. Злината със сигурност щеше да изпрати слугите си да атакуват пак — Северният път беше като безплатен пикник. Освен ако патрулните от Лоръл Гап не бяха вече известени и не бяха поискали помощ от север. „Поне има някаква надежда.“ Не беше напразна надежда, но той се замисли над възможностите да „пристигнат по някое време“ и да „пристигнат навреме“.

— Трябва да измислим как ще носим бебето — каза на Тавия. — Дали да не направим нещо като торба с дупки за крачетата от ризата

ми и твоето елече, за да го нося на гръб?

— Ами глезенът ти?

— Ами... ръцете поне на един от нас трябва да са свободни и очевидно няма да са моите. — Той се поколеба. — Виж сега. Ние няма да погнем злината, но е сигурно, че тя ще погне нас. Ако ни хване... имам незареден нож.

Тя погледна към врата му, после сведе очи към ръцете си.

— Ако се наложи, нека е в последния момент, защото... просто защото така. Това означава, че не трябва да се колебаеш. Ще можеш ли да го направиш?

— Ами... не знам — отвърна честно тя.

Той кимна и отсече:

— Сама ще намериш пътя, когато се наложи. — Насили се да говори уверено, грубо. И преди се беше оказвал в подобни ситуации, въпреки че те бяха по-скоро част от легендите. За пръв път се запита дали и нещастните възпявани герои са имали толкова малко желание да споделят смъртта си. Сигурно. Преди година щеше да му е съвсем лесно, защото бъдещето му беше празно и безрадостно. Но сега...

Първо, щеше да става баща. Искаше да се порадва на момиченцето си като жив баща, а не като мъртва легенда, да бъде до него, а не непрекъснато да отсъства като собствения си баща. „Искам да видя как ще се развие животът ѝ.“ Неочакваната мисъл, че детето му може да остане на милостта на чужди хора, както сега Аулет изцяло зависеше от него, стегна сърцето му.

Нямаше нужда да товари Тавия с подобни мисли, нито пък да изнася многословни прощални речи.

— Близостта със злината — обясни ѝ — ще те зареди с достатъчно съобразителност и смелост. Вярвай ми.

Тя кимна нещастно.

Уит за малко да застреля Сумак.

Фаун стоеше до огъня и помагаше на Кала и Аркади, които се грижеха за Бар. Вдигна поглед, когато някаква сянка се размърда в мрака, и видя как Уит отпуска арбалета.

— Защо не предупреждаваш, че идваш? — изсумтя брат ѝ.

— Същността ми се сблъска със същността на Нийта — обясни равнодушно Сумак. Нийта беше някъде в гората и се опитваше да опази целия периметър съвсем сама. Сумак беше разчорлена, лицето ѝ бе цялото в драскотини от трънаците и много мръсно. — Този проклет огън се вижда поне от сто крачки. Да не говорим колко мирише. Изгасете го веднага.

— Още не — опъна се Аркади, гласът му бе немощен след трансa. — Трябва ми преварена вода.

Сумак се огледа ужасена.

Бар лежеше върху едно одеяло, десният му ботуш и крачол бяха разрязани, а глезенът му бе отпуснат в скута на Аркади. Ръцете на лежителя бяха на сантиметри от кървавата пихтия. Ужасните розови краища на счупената кост бяха разкъсали кожата и сега Аркади ги свързваше чрез същността. Лежителят не се притесняваше от счупената кост — най-тежкото нараняване, което Фаун бе виждала и можеше да си представи, — но се оплакваше, че трябвало да работи в мръсотия. Бар беше прежълтял и имаше вид на човек, който предпочита отново да изгуби съзнание, както вече бе ставало два пъти. Ремо стискаше ръката му и попиваше потта на челото му.

Останалите се бяха пръснали под дърветата, грижеха се за животните и един за друг. След като и последният глинен прилеп бе прехвърлил хребета, бяха навлезли в гората и спряха край плитък поток. Фаун обаче се съмняваше, че това е достатъчно.

— Ако продължаваш... — почна Сумак. — Мътните го взели! Добре, остави огъня. Фермерите са напълно незаслонени, тук се мотае цяло стадо животни, така че никой няма да пропусне да забележи същностите им, нищо че е тъмно и сме се заврели в гората. Мътните го взели, ако искате, можете да направите тържество и да потанцувате.

— Без мен — обади се Бар.

Това бе опит за шега и Сумак се засмя, но щом забележа тревожния поглед на Фаун, стана отново сериозна и каза:

— Не можах да ги настигна, дори не успях да се доближа. От другата страна на реката, нагоре по склона, скалите са толкова стръмни, че няма как да се изкачиш. С кон е просто невъзможно. Съжалявам, Фаун.

Бар стисна очи.

Фаун протегна лявата си китка и показа брачната връв. Сумак пристъпи напред и я пипна.

— Богове, той е жив!

— Да, Ремо и Аркади казаха същото. Непрекъснато проверяваме.

— В патрула все разправяха, че Даг бил като проклета котка, но това... Как е възможно... къде са...

Прекъсна я женски вой и Вайо изтича от тъмнината.

— Детенцето ми! Намери ли Аулет?

Сумак трепна и едва се сдържа да не се отдръпне. Пусна китката на Фаун и се обърна към отчаяната жена.

— Не. Изгубих ги, когато минаха над хребета. Не можах да ги последвам.

— Как така си ги изгубила!? Нали си Езернячка, нали знаеш магии!

Сумак се напрегна.

— Само че не мога да летя, мътните го взели!

Фаун застана между двете и приглади скъсаната си пола с лявата ръка, тъй като не можеше да движи дясната. Аркади беше зает със счупения крак и тя трябваше да изчака реда си, затова Бери се опита да промие разкъсаните места на рамото ѝ и ги превърза. За момента беше добре. Фаун нямаше намерение да се оплаква от пулсиращата болка, след като Бар стискаше зъби заради много по-ужасна.

— Мислим, че Даг е все още жив — обясни Фаун. — Ако наистина е жив, ще потърси детето, стига да има как. — Ако прилепите не го бяха пуснали върху скалите като Бар и не лежеше някъде целият потрошен.

— Ти откъде знаеш? — попита Вайо.

— Защото... Защото знам.

Вайо сви устни.

— Не може ли да изпратим някой да ги потърси?

— Ти луда ли си? — обади се Ремо.

— Ще отида сама, щом никой от тези мъжища и Езерняци не иска!

Граус се приближи зад нея.

— Не се прави на глупачка, Вайо.

Момичето Плъм — кльоцаво, с хлътнали очи и провиснала тъмна коса, беше зад него. Преди малко разстроената ѝ майка ѝ се

беше разкрещяла, че не е помогнала на братчето си, а нещастният ѝ баща я беше ударил, че плаче. Сега беше притихнала и отново се хвана за полата на майка си, защото колкото и зле да е положението, едно петгодишно дете няма никакъв избор.

Вайо погледна вбесено съпруга си.

— Май никой друг не иска да отиде.

Фаун заговори тихо:

— Всички загубихме близки хора. Нийта изгуби партньорката си, Сумак чичо си, а пък аз... Ако Аркади успее да спаси крака на Бар, ще е истинско чудо.

Аркади изсумтя гневно. За него това бе просто работа.

— Трябва да действаме заедно — добави Фаун. — И да не бързаме.

Вайо я погледна с омраза.

— Нямаш представа какво е да изгубиш дете!

Сред безсмислените неща, които можеше да ѝ каже, „Напротив, знам“, беше първото, което ѝ хрумна. Но Фаун премълча и я обзе облекчение, когато Вайо изхлипа:

— Аулет е толкова мъничък...

— Сигурна съм, че Даг би искал да се върна, за да се погрижа за вас — обади се Сумак. Погледът ѝ бе насочен към Фаун и казваше: „Най-вече за теб“.

Все някой обаче трябваше да е практичен, затова Фаун каза:

— По пътя видяхме още едно мъртво муле. Не знам дали сте обърнали внимание, но всичките мъртви животни си бяха с товара. Ако бяха умрели от изтощение, хората от кервана нямаше да си оставят стоката, а и щяха да ги одерат заради кожата. Кое то пък означава, че са били принудени да се спасяват с бягство. Само че досега не попаднахме на нито един човешки труп.

Сумак се намръщи.

— Да, ясно е, че на север има неприятности. Освен че не се разминаваме с други пътници, не ми се нрави, че нито един не бяга в нашата посока.

— С изключение на първата злина — изтъкна Фаун.

— Точно така. — Сумак се намръщи още повече. — Не е много разумно да продължаваме напред. Още по-зле е, ако решим да се върнем. Ще сме напълно открити в онази обгоряла пустош. Да останем

тук няма смисъл. Нанесохме тежък удар на ятото глинени прилепи. Няма спор обаче, че те ще се върнат. Най-лошото ще е, ако се пръснем из гората без никакъв план.

Всички се бяха събрали около огъня и гледаха глупаво като мулетата.

— Да си приготвим оръжията — предложи Аш.

— Задължително — съгласи се Сумак. — Но сме прекалено много, за да се скрием, и прекалено малко, за да ги отблъснем.

— Мисля — обади се отново Фаун, — че мулетарите са били поробени. — Огледа недоумяващите лица и продължи: — От това ме е страх повече, отколкото от глинените. Говорила съм в Гласфордж и Рейнтрий с хора, които са преживели подобно нещо. Имаш чувството, че умът ти си е на място, знаеш какво вършиш, но желанието ти е да изпълняваш заповедите на злината. Ако те накара да нападнеш приятели или да изядеш собствените си деца, в момента ти се струва, че това е най-разумната постъпка. А след това помниш какво си правил. Най-важното е какво да направим, за да предпазим всички от обсега на злината.

Сумак се замисли, после заговори с най-спокойния глас, който Фаун беше чувала. Гласът на истински патрулен.

— Така. Слушайте внимателно. Ранените не могат да тичат, няма как да ги носим. Налага се да ги скрием сред скалите в долината, няма значение от коя страна. Ще останат там, докато доведем помощ. Ще останат Бар, Аркади и Рейз.

— Мога да се бия — прекъсна я Рейз. На Фаун обаче ѝ беше ясно, че той едва се държи на крака.

— Добре — отвърна безсърдечно Сумак. — Защото ако ви открият, ще ти се наложи да се биеш. Предполагам, че леговището на злината е на изток. Значи ние отиваме на запад. На запад е лагер Лоръл Гап. Пускаме животните, събираме храната и оръжията, които можем да носим — също и въжета, ще ни трябват въжета — и тръгваме на запад пеша. Още тази вечер. — И добави по-бавно: — Най-добре да оставим Плъм с Аркади.

— Не! — изкрещя Вайо.

— Ти решаващ — сви рамене Сумак. — Имаш час, за да помислиш как ще ѝ се отрази преходът. А след като ще бягаме петдесет, може би шейсет мили, мисли кой ще я носи. — Огледа

останалите. — Всички лъкове и стрели да са в ръцете на хора, които могат да ги използват.

— Лъкът на Тавия се счупи, когато конят ѝ падна върху него — обади се Фаун. — Нийта взе колчана.

Сумак кимна и каза:

— Ремо може да взема лъка на Бар, а Нийта моя. Уит, ти си имаш арбалет.

Значи оръжията за поразяване отдалеч щяха да са в ръцете на хора, които можеха да се заслоняват или бяха с щит, тоест нямаше опасност да бъдат поробени.

— Можем да се бием с тези чудовища! — обади се Финч. — Веднъж вече ги отблъснахме.

— Говори от свое име, момче — изръмжа Бо. — На мен ми се струва, че си отидоха, защото им стана скучно.

— Не можем да се бием с господаря им обаче — продължи Сумак. — Трябва ни помощ от патрула на Лоръл Гап. Мътните го взели, трябва да се включат всички Езерняшки лагери!

— У мен е зареденият споделящ нож на Даг — напомни тихо Фаун. — Той ми го хвърли. Това е последната ни надежда.

— Значи — отвърна Сумак — имаш две основателни причини да не се отделяш от мен.

Фаун преглътна.

— Даг може да се върне и да ни потърси. Може и Тавия да се върне.

— И ще открият групата на Аркади — каза Сумак. — Те ще се крият, докато не изпратим помощ.

На Фаун ѝ се стори, че тя се успокоява с тази мисъл.

Аркади вдигна глава и изсумтя:

— Игла. Превръзки. Шина.

Кала и Фаун веднага припнаха към него.

— Как си? — попита го Сумак наглед незаинтересовано.

— Ще се оправя. Просто не ми води подобни спешни случаи през следващите три дни.

— Ако не си чул, медицинската ти шатра ще е тук, скрита сред скалите. Задачата ви е да останете живи, докато пратим патрул, който да ви измъкне.

Той кимна. Май никак не съжаляваше, че Сумак ще избяга от това място заедно с фермерите.

20.

Два часа след залез изгря луната и окъпа източния склон в млечнобяло и мастилено. В друг случай Даг би казал, че е светло като ден. Не и тази вечер обаче. Затътри се напред с тоягата в ръка и превит под тежестта на Аулет. Глезенът му протестираше болезнено на всяка крачка. Отне им двойно повече време да стигнат до билото, отколкото бе предполагал. Долавяше нетърпението на Тавия.

— Дай аз да понося детето — предложи тя, когато стигнаха горе. Той махна с ръка.

— Чакай малко. — Погледна надолу към долината, сребърната панделка на реката и лентата на Северния път. Нищо не помръдваше. Нямахше издйнически пушек в гората на север. Позволи си да се открие и протегна усета си за същност, но до долината имаше цели две мили, а обсегът му не беше чак толкова мощен. „Фаун е жива“, подсказа му брачната връв. Но къде ли беше?

Нещо докосна усета му. Нещо на север, откъм хребета. Едва доловимо.

— Тавия, отвори се и провери хребета от дясната ни страна. На около половин миля.

— Но това е точно на границата... Чакай! Това е патрулен! Да не би да е някой от нашите?

— Не познавам същността. Струва ми се, че е ранен.

Тя кимна. Започнаха да се провират сред рехавите храсти, заобикаляха скали и гъсталаци. Дърветата ставаха по-гъсти, а сенките по-опасни.

Тавия избърза напред. Даг я настигна пред някакво дере.

Отдолу се чу глас:

— Помощ...

— Тук сме — подвикна Тавия. — Слизаме.

— Мисля, че съм си счупил гръбнака — отвърна гласът.

— Не мърдай тогава!

— Не мога да помръдна и да искам, мътните го взели!

Затърсиха откъде да слязат и накрая почти се свлякоха в дерето.

Наистина беше патрулен. Среден на ръст, на средна възраст. Лежеше по гръб, с отпуснати крака, стиснал юмруци. На лявата му китка се виждаше поизбеляла брачна връв. Устните му бяха сухи, напукани и кървяха. Разкъсаната му риза беше покрита с тъмна засъхнала кръв. Даг успя да различи следите от нокти, оставени от глинени прилепи. Човекът се оказа прав за гърба. Поне два прешлена бяха пукнати.

— Вода — примоли се той на Тавия, когато тя се наведе над него. — Вода!

— Даг? — попита тя. — Може ли?

— Да, дай му. Внимавай да не се задави.

— Кой сте вие? — прошепна раненият, след като жадно отпи две-три глътки. — Патрулни? Не сте от нашите. Да не би да идвате на помощ? — Присви обнадеждено очи към Даг, видя изпокъсаните му дрехи, тоягата и приставката на ръката и надеждата го напусна. — Да не би...

— Казвам се Даг Блуфийлд, без... — Премълча „без лагер“. — Пътувахме на север, смесена група от фермери и Езерняци. Нападناха ни по залез тези летящи... твари. Глинените прилепи. Опитаха се да ме отнесат заедно с Тавия и момченцето, но се отървахме от тях. Искаме да се върнем при нашите хора, но не мога да разбера накъде са тръгнали.

— Имаш късмет. Мен ме пуснаха... отвисоко.

Тавия му даде още вода.

— Богове — въздъхна патрулният и отново отпусна глава. — Толкова е хубаво... Богове. Боли...

— Откога си тук? — попита Даг. Пикочният мехур на патрулния беше поразен от парализата, но петната по панталоните му бяха сухи. Това не беше добър знак, но водата щеше да оправи този проблем.

— Не знам. Ту губех съзнание, ту се свестяхах. Ден, може би два. Беше тъмно, после светло, после пак тъмно...

— Откъде си? От Лоръл Гап ли?

— Да. Патрулът ми... чухме странни приказки и тъкмо пристигнахме в долината и започнахме да я прочистваме, когато глинените се спуснаха върху нас.

— Значи на север от нас. На какво разстояние?

— На десет, може би петнайсет мили. Имаше силен западен вятър. Чудовището, което ме грабна, се насочи насам. Опита се да мине над хребета като останалите, но не успя да се издигне, така че се отклони на юг. Спускаше се все по-ниско. Накрая толкова се изтощи, че просто... пусна ме. — Той въздъхна. — В първия момент си казах, че съм извадил късмет, но се стоварих върху скалите.

— Чувстваш ли нещо от кръста надолу?

— Странни пристъпи на болка, но през повечето време нищо.

— Някой от патрула отиде ли да предупреди в лагера?

— Богове, надявам се да е отишъл.

Значи в Лоръл Гап трябваше да знаят, стига някой да бе оцелял и да бе постъпил според протокола на патрула, за разлика от Даг, който често го беше нарушавал. Но сега ужасно съжаляваше за това.

— Мисля, че и твоят глинен прилеп се е опитвал да те пренесе до леговището на злината. — Което означаваше, че злината е все още в леговището си, а това беше обнадеждаваща мисъл.

— По всичко личи, че то е на изток оттук. Отвлякоха ли и други?

Ако злината беше успяла да изтръгне същността на някой Езерняк, щеше да стане невъобразимо по-опасна, но пък беше очевидно, че глинените трудно пренасят възрастни патрулни.

— Не знам. Глиненият ме отнесе в началото на битката. Не видях много, освен... богове. Едно време обичах да гледам отвисоко.

Даг се намръщи — сети се за бъдещите си кошмари.

— Не сте ли попадали на някой от патрула ми? — продължи раненият.

— За съжаление не. Ти си първият.

— Ако имах споделящ нож... — гласът му за миг заглъхна, — това чудо щеше да ме отнесе при злината с благословията ми. Ако не си бях оставил ножа в дисагите, където и да са сега, вече да съм споделил смъртта си. Да не говорим, че нямаше да ме боли толкова. Рано или късно ще умра. Няма да успеете да ме измъкнете.

— Може да имаш късмет — обади се Тавия. — Даг е лечител.

Раненият се ококори.

— С една ръка?

— Все още съм чирак. Съпругата ми ми помага, когато има нужда от две ръце, но тя е... — Даг вдигна поглед към върховете на

дърветата, но не видя много, — тя е при останалите. — След това добави: — Как се казваш, патрулен?

— Пако. Пако Сънфиш от Лоръл Гап.

— Добре. — Даг откри същността си и я пусна да влезе в Пако.

Счупването беше наистина тежко, с два спукани прешлена, и не можеше да се оправи. Гръбначният мозък се беше усукал, имаше кръвоизлив, а отокът притискаше нервите и предизвикваше разкъсваща болка. Само едно погрешно движение и нервите щяха да се прекъснат. Очевидно Пако беше преценил състоянието си точно.

Най-доброто, което можеха да направят, беше да отнесат нещастника да умре в дома си. Даг обаче не беше сигурен, че по този начин ще проявят състрадание. Собственият му баща беше споделил, когато се разболял по време на патрул и бил погребан на мястото на смъртта си; бе изпратил у дома само една бедрена кост. Завръщането му щеше да предизвика единствено напрежение, мъка и безпомощен гняв, а резултатът щеше да е същият. Тук нямаше място за състрадание. Само че Пако не си беше взел ножа и Даг почти се зарадва, но не заради Пако.

Отпусна същността си и откри, че патрулният го наблюдава с широко отворени очи. „Това е то същността. Каквото виждаш ти, го вижда и другият.“

— В групата ни има по-добър лекувател, лекувател на същности. Ако успеем да го доведем, ще те прегледа. — Даг не обещаваеше нищо. Не каза: „Ще спаси живота ти“. А и нямаше представа дали Аркади ще успее да се справи.

Изкушаваше се да пробва, но положението беше страшно. Веднъж беше правил подсилване на прерязано гърло и положението не беше много по-различно. Ако имаше вода и човек, който да се грижи за него, Пако може би нямаше да умре веднага. Даг знаеше, че може да го опази жив достатъчно дълго, за да му даде възможност да сподели смъртта си. Аркади пък може би щеше да успее да го върне в лагера и да го вдигне на крака, колкото да живее и да работи, но не и да патрулира. Четирийсет или петдесет години живот като сакат бяха прекалено много време, та Даг да посмее да рискува.

Обърна се и погледна Аулет. „Тази отговорност е моя.“ Въздъхна.

— Тавия, донеси вода, след това ще пренесем Пако под скалата, но внимателно, за да не разместим гърба му. Ще остана при него с

детето. Ти се опитай да намериш Аркади и останалите. Доведи помощ. Личеше й, че няма търпение да тръгне и че се дразни, че Даг я бави. Ами ако я изпращаше в сигурен капан? „Няма място за избор.“ Поне можеше да се спре на по-малко глупавата възможност.

Сумак се оказа права за скалите. Кон не можеше да мине, а Фаун не беше сигурна дали уплашените фермери ще се справят. Дори Езерняците. Безизразните им лица може и да криеха успешно притесненията им от останалите, но тя бе живяла с Даг достатъчно време и знаеше каква е истината.

Докато се организират и тръгнат, мина мъчително много време. Сумак просто нямаше думи, когато завари Сейдж да връзва колелото на каруцата с метална верига за едно дърво, за да е сигурен, че никой няма да я открадне. Индиго се разплака, когато освободи мулетата и конете.

— Ако се върнем живи — обеща Ремо, — ще ти помогна да ги намериш.

— Ами ако глинени прилепи ги изядат?

— По-добре тях, отколкото нас.

Индиго не остана много доволен от тези думи.

Плъм се държа през първата миля, след това се разплака и баща й я качи на конче, но беше все още слаб след прекараната треска и издържа само две мили, след това я прехвърли на Вайо, докато тримата не изостанаха и тогава се наложи да я вземе Аш. Фаун си каза, че ако Аш, Сейдж, Финч и Уит си я предават, ще успеят да я пренесат. Ами после? „Да се надяваме, че ще има после.“

Луната се издигна и освети пътя им. Катереха се един след друг по стръмния склон — седемнайсет души. Нийта и Ремо вървяха първи, проверяваха пътеките и от време на време отпускаха усета си за същност, за да разберат какво ги очаква напред. Сумак, напрегната повече от обикновено, беше най-отзад. Фаун бе точно пред нея.

Споделящият нож се удряше в гърдите й на всяка крачка и тя го пхна под ореха. Въпреки това не се успокои. Потта между гърдите й направи връвта хлъзгава и калъфът се отриваше в корема й и й напомняше за другия й товар. Желаше го толкова силно, а сега страховете й се бяха удвоили. Бременността не й позволяваше да

поема рискове както преди. Езерняшките обичаи със споделянето на смъртта и обвързването изискваха огромно внимание и предпазливост от страна на участниците. А ето че в този момент тя беше свързана не със смъртта, а с живота. Беше направила избор заедно със съпруга си и не можеше да се отрече от този избор.

Докосна брачната връв. „Къде е Даг?“ Дали беше пленник, може би ранен, или бе успял да избяга? Да не би да се опитваше да я догони, а тя се отдалечаваше все повече? Тази мисъл прониза сърцето ѝ.

Заизкачваха се на зигзаг по гол участък — дали бе изгорял по време на пожара, или просто тук не растеше нищо, беше много трудно да се прецени на тази светлина. От другата страна на обраслия с бурени хълм се раздвижи сянка. След нея още една. Фаун бързо примигна и се запита дали не ѝ се привижда от умора. След това осъзна какво вижда и се обърна към синьото лице на луната. Скри я нова сянка, а и звездите мигаха, изчезваха и се появяваха отново.

— Върнаха се! — промълви тя. Прииждаха десетки глинени прилепи. Разбира се, че можеха да летят нощем — нали бяха прилепи.

— Мътните да ги вземат — изхриптя Сумак. — Стрелците в готовност! Всички да се скрият под ей онази скала! Граус, дай копието на човек, който умее да борави с него! — Досега Граус го използваше като бастун. — Дай го на Аш и си вземи детето!

Хукнаха към сребристосивата скала, където можеха да разчитат на някаква защита. Ход и Хоторн прихванаха Бо и почти го повлякоха. Сейдж хвана Кала, тя на свой ред стисна ръката на Индиго и се заизкачваха. Ремо, Нийта и Уит се втурнаха към Сумак, вдигнали лъковете.

От небето се спусна безшумна сянка. Беше с двойно по-широки криле, разперени като черни платна. За момент ги прибра. Лъхна ги позната миризма на изба и Фаун осъзна какво става.

„Това не е глинен прилеп. О, богове, о, богове...“

Злината изви черното си изваяно лице към тях. Огромни очи блестяха на светлината, заострените ѝ уши се очертаваха ясно. Мека козина като на прилеп покриваше тялото ѝ. Краката бяха с остри нокти, по-дълги, по-подобни на човешки, отколкото на глинените. Погледът ѝ беше като удар с чук.

Фаун се беше сблъскала със злината от Гласфордж лице в лице, но тя бе още млада и много грозна. Злината от Вълчи хребет бе приела

формата на вълк преди края. Злината от Рейнтрий беше поразително красива, така ѝ беше казал Даг, висока като воин и много обаятелна. Тази злина също беше зашеметяващо красива и Фаун остана загледана нагоре, обладана от ужас.

Сумак издаде някакъв писклив звук, който прозвуча като ругатня, изречена със страхопочитание, после изтърси очевидното:

— Тя лети.

Думите ѝ изтръгнаха всички от шока. Фаун извади ножа и Сумак изсъска:

— Дай ми го!

Фаун ѝ го подаде. Сумак забърза нагоре по склона и заобиколи скалата.

Тримата младежи вдигнаха лъковете и ги насочиха към страховитата фигура, която ги наблюдаваше със студено любопитство. Ремо беше толкова потресен, че беше готов да я простреля, но в последния момент изви лъка и пусна стрелата към един кръжащ глинен прилеп. Стрелата разкъса крилото му, той изпищя и запърха настрана. Още няколко прилепа се стрелнаха наблизо, след това се отдалечиха и продължиха да търсят плячка по склона, сигурно за да я подкарат към господаря си. Хората се пръснаха във всички посоки.

Фаун забеляза какво става преди Нийта и Ремо. Аш, който бе понагоре на склона, се обърна и вдигна копието за мечки. И замахна, но не срещу злината или глинените прилепи.

— Ремо, наведи се! — изкрещя Фаун.

Тежкото копие със стоманен връх полетя надолу. Ремо едва успя да отскочи навреме и върхът одраска рамото му, вместо да се забие в гърлото. Копието изтрака на скалите под тях. Аш се огледа объркано, примигна и поклати глава. Финч, Сейдж и Индиго се втурнаха към него. Единствено Кала се дръпна, отскочи като подплашена кобила, но падна.

Застаналата малко над тях Сумак се претърколи напред. Злината просто разпери крила и се спусна, плесна два пъти с крила и отново се издигна. Сумак висеше на ръба, стиснала някакви избуяли по скалите храсти. Споделящият нож полетя от ръката ѝ, описа дъга, но не достигна злината. Фаун ахна и се опита да застане под него — „ами ако се счупи на скалите“, — но ножът падна в един храст. Фаун хукна да го вземе. Уит се поколеба за момент и хукна след нея.

Сумак падна сред водопад от листа, претърколи се сред фермерите, скочи на крака и затича. Сейдж се наведе, вдигна камък и го запрати след нея. Финч и Индиго направиха същото. Ход и Хоторн тръгнаха след тях.

— Хоторн, не! — изпищя ужасената Бери. Един камък улучи Ремо по главата.

Нийта вдигна лъка си и го насочи към фермерите.

— Не! — изрева Сумак, докато тичаше задъхана надолу по склона. — Не можем да се бием с тях! Бягайте! — Ремо се олюляваше; Сумак го хвана за ръка, огледа се и видя, че Фаун взима ножа.

Група глинени се спуснаха към Сумак, един след друг, но тя се метна на другата страна и се свря в рехавите храсти. Всички прилепи се насочиха към тримата Езерняци, които отстъпваха на юг.

— Бери, насам! — провикна се Уит. Пребледнялата Бери се обърна, пусна Хоторн и побягна от устремилите се към нея Аш и Сейдж. Орехът все още висеше на гърдите ѝ.

— Злината. — Фаун притискаше ножа към гърдите си. — Злината е поробила всички. — Погледна брат си и снаха си, обзета от ужас. — Освен нас... — Над тях кръжаха глинени, съвсем близко и същевременно извън обсег. — Сумак е права, трябва да бягаме.

— Ами... Хоторн? — задъхваше се Бери, обърнала поглед назад, докато Фаун я теглеше към близките дървета. — Бо...

— Вече не можем да им помогнем. След малко ще нападнат и нас. Единствената ни надежда е да останем живи, докато пристигнат местните Езерняци и сразят злината. — Дали местният патрул имаше представа какво го чака? Бяха ли чули за нощния ужас, който върлуваше по Северния път? Ами ако останалите пътници също бяха поробени и ги насъскаха срещу тях? За разлика от Сумак и техните Езерняци, патрулните от Лоръл Гап щяха да приемат поробените им приятели за врагове. По лицето на Фаун рукнаха сълзи, но тя прехапа устни и продължи напред. Всяка стъпка ѝ причиняваше болка, косата ѝ полепваше по лицето и влизаше в отворената ѝ уста.

Стигнаха под дърветата и се обърнаха. Езерняците се бяха скрили от южната страна на откритото пространство, на стотина крачки от тях, но на Фаун ѝ се стори, че глинени кръжат над клоните отгоре. Злината ги следваше. Останалите пътници се бяха скупчили

заедно и се оглеждаха глупаво: очевидно новият им господар не беше издал заповед.

— Бягайте — нареди Уит и метна арбалета на гърба си, та ръцете му да са свободни. С едната проправяше път през шубрака, а с другата стискаше ръката на Бери. На Фаун ѝ се прииска да стисне нечия ръка, но в момента Даг беше далече също като луната над тях.

Даг се взря в нощта. Скалата над тях бе като широка козирка чак до дърветата. Бяха високо и той не посмя да се приближи до ръба. Кръглата луна заливаше долината със синкави отблясъци, но не беше толкова светло, че да види ясно какво става в далечината, а започваше да се спуска и мъгла. Дори да протегнеше усета си за същност, нямаше да разбере какво става на осем или десет мили, а и звуците от толкова далече не можеха да достигнат тук. Стори му се, че над далечния рид се реят зловещи сенки. Може би пред очите му играеха звезди, както онзи път, когато Копърхед го хвърли... само че противното присвиване на корема му подсказа, че не греша. Глинените прилепи бяха излезли, за да си намерят нова плячка. Дали не се бяха насочили към Фаун и останалите? Или бяха набелязали нищо неподозиращи пътници по Северния път?

Тихото жужене на живата същност на Фаун по брачната връв не го успокояваше много, защото ако спреше, тогава щеше да е прекалено късно.

Стисна зъби и юмруци и изръмжа безпомощно. Дори да изоставеше Пако и Аулет — а в момента се чувстваше напълно безсърдечен, — щяха да са му необходими четири, пет, дори шест часа, за да доуцука при останалите. Каквото и да се случваше, щеше отдавна да е приключило или пък да са се преместили другаде, а той щеше да е капнал и напълно безполезен. Да не би Тавия да беше премислила всичко това? Дали беше прекосила реката? Ако беше под дърветата — а тя сигурно минаваше през гората, — нямаше да има по-добра видимост от неговата.

Сърцето го теглеше да тръгне. Остатъците от разума му го притискаха да остане.

„Ще полудея още преди нощта да изтече.“

Фаун се отпусна задъхана на земята в скалната вдлъбнатина. Тънък сноп лунна светлина се процеждаше като млечна река. Тримата се вмъкнаха възможно по-навътре, сякаш луната беше зловещо око, което можеше да надникне и да забележи къде са се скрили.

— Мислите ли, че тук е добре? — изхриптя Уит и се огледа. Фаун виждаше единствено блясъка на очите му в мрака.

Тичаха почти две мили на север, през повечето време се спускаха, за да са по-бързи, и тогава Фаун се сети, че ако продължават напред, няма да има скали, сред които да намерят прикритие.

— Усетът за същност не прониква през скалите — обясни тя. Само че усетът за същност на злините беше много по-силен, отколкото на Езерняците. — Фаун се опита да мисли по-оптимистично, защото не можеха да си позволят да изпаднат в паника. — Сигурно Сумак е скрила Аркади и Бар на някое подобно място. Едва ли ще рискува с Аркади.

Уит въздъхна, кимна и като че ли малко се отпусна.

Фаун вдигна ръка към двете корди на врата си. Стисна стегнатия в мрежичката от коса орех — подаръка за рождения си ден.

— Подействаха! Щитовете на Даг действат! — Поне им бяха осигурили достатъчно време, за да се измъкнат от злината. Дали щяха да оживеят, за да разкажат какво се е случило? — Успяхме да се спасим.

— Само че другите не успяха — промълви нещастно Бери.

— Тази злина защо не изтръгна същностите на всички? — попита Уит.

— Беше погнала патрулните — отбеляза Бери. — Сигурно пак се е върнала и обикаля. — Гласът ѝ трепереше.

— Може и да не е така — започна бавно Фаун. — Злината, която сразихте онзи ден, много приличаше на моята злина в Гласфордж, все още не се беше раздвоила. Тази прилича повече на изчадието на Даг в Рейнтрий, само че се е хранила с прилепи, вместо с хора, затова е толкова развита... странно. Беше толкова свежа и подвижна. Ако наскоро е преминала през раздвояване, може би едва сега е полетяла. Може би няма намерение веднага да започне да се раздвоява, защото тогава ще натези прекалено много и няма да може да лети. А може да си пази жертвите, докато е готова за нови.

— Нещо като паяк ли? — попита Бери и се намръщи.

Фаун се замисли.

— Ако се е хранила предимно с прилепи, може да не е особено умна. — Доколкото знаеше, прилепите не се запасяваха с храна. Дали злината мислеше като прилеп, или като човек? „Като луд човек.“ Тя се пооживи. — Само че не може да се отдалечи прекалено много от робите си. Помните ли какво каза Чикори за Рейнтрий, как заедно с приятелите били нахлули и нападнали армията на злината, хващали хората, изтегляли ги от обсега ѝ и те си връщали умовете. Според мен тази злина ще иска да събере всичките си пленници на едно място, но тогава възниква проблемът, че не може да отлети прекалено далече — ако се отдалечи много, те ще се опомнят и ще избягат.

— Дали ще пробва да прекара всички до леговището си? — попита Уит.

— Може би. Макар че май не е неразривно свързана с него.

— Какво ще правим? — попита Бери. — Ако имах шест стъпки вода под корпуса, щях да знам накъде да поема, но не познавам добре сушата. Дали да не се опитаме да се върнем при Аркади?

Уит поклати глава.

— Там няма да сме на по-сигурно място, а докато стигнем дотам, ще сме на открито.

Фаун се замисли за бледата кост на споделящия нож, който не бе достигнал целта си, когато Сумак го метна, и стисна калъфа.

— Уит, останаха ли ти стрели?

— Само три.

— Дай ми една.

Уит извади стрела от късия колчан и ѝ я подаде. Върхът ѝ проблесна на светлината. Фаун я взе, провери баланса ѝ и прокара пръст по перата.

Уит веднага разбра намерението ѝ.

— Ако ставаше, нямаше ли Езерняците вече да са измислили споделящите стрели? Или пък споделящи копия.

Фаун поклати глава.

— Даг ми е казал, че понякога патрулните прикачват споделящите ножове към копия, докато са на бойното поле, но не било често. Когато си в пещера или в гората, копието няма да ти помогне, колкото ножът, а те много се страхуват да не счупят костеното острие.

— Като горкия Ремо — съгласи се Бери. — Толкова беше нещастен, че го е счупил случайно, че дори е избягал от къщи.

— Да — съгласи се Фаун. — Това не е просто острият край на някаква пръчка. Там е нечий живот. Смърт. Надежди. Освен това трябва да е с подходящата форма, за да може да се носи години наред и да го забиеш в сърцето си, когато умираш и си сам. Споделящият нож може лесно да се превърне в копие, но патрулните ще припаднат, ако им предложиш споделяща стрела. Помисли си какво ще стане, ако пропуснеш или уцелиш дърво или пък стената на пещерата.

— Ха — обади се Уит. — Духът на дядо ти ще те преследва вечно.

— Това — Фаун вдигна ножа — просто ще падне и ще е напълно ненужна вещ, ако се опиташ да го изстреляш с арбалета. Ако обаче успея да го балансирам, може и да лети в права линия. Сравнително права. На късо разстояние. — Докосна стрелата на Уит и показа къде смята да върже ножа.

— Как смяташ да го балансираш?

— Налага се да изтъня костта.

— Няма ли да я съсипеш? — попита Бери.

Фаун огледа костта и протегна ножа към ивицата лунна светлина.

— Гледах как Даг я обработва. Вложената същност е съсредоточена от вътрешната страна. Краищата са оформени така, че да пасват на ръката. Ако го изтъня... Вижте, ако не се счупи, остава непокътнат.

— Как така? — Бери се мръщеше.

— Направен е така, че същността отвътре да се пръсне, когато влезе в контакт със злината. Ако не се разпадне, докато се занимавам с него, значи споделяната смърт е все още вътре. — Фаун започваше да се разколебава. — Поне така си мисля.

— И кой според теб ще стреля? — попита предпазливо Уит.

— Няма кой освен теб.

Последва напрегнато мълчание.

— Упражнявал си се повече от мен — продължи Фаун. — Освен това рамото ме боли. — Мястото, където се бяха забили ноктите на глинения прилеп гореше. Трябваше да се погрижи за раната, но щеше да е по-късно. — Най-добре да се доближим максимално, защото ще имаш един-единствен изстрел. Основното е стрелата да лети право и

да пробие кожата на злината. Не забих предишния споделящ нож на Даг повече от един пръст в злината от Гласфордж. — Тя потръпна. — Но се получи.

— Рисуваме обаче да загубим единствения си зареден споделящ нож — каза Уит.

— Да, но трябва да пробваме нещо бързо, преди злината да отлети, където не можем да я настигнем, и да пороби още хора. От всичко, което научих за злините, ми стана ясно, че е най-добре да се поразяват по-рано, отколкото по-късно. Същата работа като с гасенето на пожар... А и дори да не успеем, това е същността на Крейн.

— Това — отвърна Бери след кратко мълчание — е по-смислен довод.

Уит въздъхна. Беше почти съгласен.

Много скоро нямаше да я има и малкото светлина, която влизаше, защото луната щеше да прехвърли хребета. Фаун се премести, за да вижда по-добре, свали внимателно перата от стрелата и извади металния си нож. Той беше един от първите подаръци от Даг и тя си го носеше винаги, а Даг го точеше.

Прецени тежестта на споделящия нож върху дланта си и го обърна няколко пъти. Зае се първо с дръжката. Натисна. Отдели се тънка стърготина.

Всички затаиха дъх. Острието остана непокътнато.

Фаун преглътна и почна работа.

21.

Мирисът на дим се разнасяше из хладния утринен въздух. Това беше достатъчно предупреждение и Фаун, Уит и Бери отново влязоха в гората край пътя. „Сумак е права, че димът издава местоположението“, помисли си младата жена, след това се запита дали племенницата на Даг е все още жива. Бяха видели останалите си спътници, подкарани от глинени по пътя, но от Езерняците нямаше и следа. Последваха мириса на дим и попаднаха на стара спирка на пътници край един поток. Бяха открили плячката. Не, не беше плячката, ами стръвта.

Предишни пътници бяха орязали ниските клонове, за да наредят огън близо до просторно сечище, но Бери обиколи и попадна на купчина загнили дънери, обрасли с мъх, полуприкрити под храсти лавровишна и борове. Докато се скриват там, небето започна да избледнява и последните звезди изчезнаха. Денят щеше да е горещ, след като слънцето изгрееше, но в момента беше влажно и цареше призрачна тишина. Фаун долови хленченето на Плъм и си каза, че звуците се разнасят надалече.

Около огъня не се бяха събрали само спътниците им. Имаше и десетина мулетари от кервана и неколцина нещастни други пътници, повечето полегнали от изтощение, някои хъркаха. На ливадата пасяха мулетата със свалени оглавници. Очевидно мулетарите имаха достатъчно ум и се бяха сетили да ги пуснат. Фаун не беше сигурна дали това е добре, или зле.

— Виждаш ли злината? — прошепна Уит.

Фаун се взря напред. Облегната на дърво в другия край на сечището се очертаваше висока фигура, сякаш загърната в плащ, и младата жена притаи дъх, но след това забеляза още една, провиснала от друг клон като мръсно пране, и разбра, че това са глинени прилепи. Само два. Единият се размърда, след това отново отпусна глава, а другият изписука и се опита да се нагласи като другаря си.

Две едри голи сенки бяха седнали с кръстосани крака в самия край на кръга пленници и Фаун разбра, че са най-обикновени глинени

— новосъздадени или пък създадени от другата злина. Реши, че са пленници, опитали се да избягат от тяхната, както я наричаше вече.

Бери проследи погледа ѝ и стисна ръката ѝ.

— Те могат ли да ни усетят?

— Мисля, че не — прошепна тя, тъй като нито едно от дремеците изчадия не бе почнало да се озърта.

Даг ѝ беше казал, че щитът прави същността им невидима като на напълно заслонен патрулен. Дали новосъздадените глинени нямаха усет за същност, или просто размазаните им същности не привличаха вниманието? „Може да им приличаме на скали.“ Фаун се опита да стои неподвижна като камък, за да поддържа илюзията.

— Как мислиш, кога ще се върне злината? — прошепна Уит толкова тихо, че Фаун трябваше да се напрегне, за да го чуе. Поне не се налагаше да му напомня да пази тишина.

— Не съм сигурна — отвърна тя също толкова тихо. — Ако е изтръгнала същностите на всички наоколо, а май вече го е направила, сега ще събере новите си сили за атака. Само че наблизо няма какво да напада. Ще трябва да прекара всички на четирийсет мили по пътя или да стигне до следващото село. — Тя се поколеба. — Злината в Гласфордж беше започнала да прави мина още от самото начало, но може да е изяла някой миньор. Ако тази се е хранила с мулетари и пътници, ще се ограничи до Северния път.

— Хм. — Уит остави арбалета на земята.

Може би щеше да се наложи да чакат дълго в засада, а това щеше да им се отрази зле. Фаун усети как я притиска изтощение. Тук имаше достатъчно вода, затова не бяха жадни, но нито един от тях не беше хапвал от вчера. Не бяха и спали. Усети, че ѝ се гади, но това не бе нищо в сравнение със страха какво рискуваше. Ако щеше да повръща заради бебето, то поне да бъде тихо. „Не мисли за това, за да не се почувстваш по-зле.“ Тя преглътна и се опита да диша през устата.

За да се разсее, започна да брои. Всичките им спътници бяха тук, освен Кала и Индиго. Усети ледена тежест в гърдите, когато разбра, че четирите купчинки край пътя не са заспали роби. Но това бяха непознати. Да не би мулетарите да бяха приготвили приятелите си за погребение или ги бяха оставили за закуска на глинените? Преглътна отново, този път вече наистина ѝ се догади. Глинените започваха с най-старото месо и накрая се нахвърляха на крехки хапки като Плъм.

„Само ако злината е погълнала някоя фермерска домакиня. Но пък все още има шанс да го направи.“

Уит се размърда и отново взе арбалета. Докосна калъфа на споделящия нож, който висеше на врата му.

— Ако лети, как да я примамим, за да ми е удобно да се прицеля?

— Щитовете ни ще я объркат, когато ни види, и ще се приближи, за да ни огледа. Тогава ще се прицелиш — обясни Фаун.

— Най-добре вие двете да се дръпнете.

Бери поклати глава.

— Може да се наложи някой да те пази от нападателите, докато се прицелваш. — И стисна дългата тояга, която си бе избрала още през нощта. Фаун беше сигурна, че снаха ѝ знае как да я върти.

Почувства се ненужна. Ако първият изстрел на Уит пропуснеше, а ножът паднеше, без да се счупи, може би щеше да успее да изтича и да го вземе. Зависеше какво правят в този момент робите и глинените. Така Уит щеше да има втори шанс. „Едва ли ще имаме време за трети.“ Не спомена и дума за мислите си обаче.

Ставаше все по-светло, разнесе се глас на червеношийка, след нея запя и втора. Няколко от фигурите около тлеещия огън се размърдаха, след това отново се отпуснаха. Дали злината знаеше, че трябва да храни робите си? В такъв случай щеше да донесе на хората... какво? Чувал насекоми? Фаун замига бързо и отблъсна противната мисъл. А може би злината прилеп излизаше само нощем? Дотогава ли трябваше да се крият? Нямаше да успеят да издържат без сън и незабелязани в това...

Уит изсъска през зъби и Фаун се вгледа през листака.

Нещо подобно на прилеп закръжи над тях. Не можеше да определи колко е голямо, но аурата на съществуването сякаш прииждаше на вълни. Прииска ѝ се да побегне, но вече бе твърде късно. Не куражът я накара да остане неподвижна. „Татко все казваше, че мама е трябвало да ме кръсти Котарана, защото любопитството ми щяло да ме убие.“ Дали този ден нямаше да е днес? Любопитството ѝ започна да измества страха. „Дали глупавата ми фермерска идея ще се получи?“ Облиза устни и зачака.

— Добре — измърмори Уит и извади ножа от калъфа. Фаун го взе, да не би брат ѝ да го изпусне, докато опъва арбалета. Уит се справи бързо, стана и пристъпи напред. Прекалено рано се

разкриваше... но как изобщо успяваше да стои на крака? Фаун пристъпи след него и пхна ножа в ръката му.

Злината кръжеше над тях и се оглеждаше любопитно. Прекалено високо ли беше? Дали не се движеше прекалено бързо? Запляска с крила и се издигна по-високо.

— Уит, чакай — спря го Фаун, когато той вдигна арбалета, за да се прицели.

Вместо злината да се сниши, робите се вдигнаха на крака. Обърнаха се и тръгнаха с олюляване към тях. Финч се провикна уплашено:

— Недейте, не е нужно да ги убивате! Достатъчно е да им вземете орехите и всичко ще е наред!

Богове!

Бери стисна тоягата и решително пристъпи напред. Отчаяната Фаун изскочи от прикритието си и размаха трескаво ръце.

— Слез долу, тъп прилеп такъв... тъпо изчадие! Нали това искаш!? Ела да го вземеш! — Тя не спираше да подскача. „Ела и го вземи!“ — Тъпа злина!

Уит ахна, когато злината лениво размаха криле и неочаквано се спусна надолу, за да ги огледа. Все още беше извън обсега и на стрела, и на копие. С всеки плясък на крилата ѝ се разнасяше миризмата на изба. Фаун се запита колко ли време ще издържат щитовете им, когато злината насочи цялата мощ на същността си към тях, а след това се сети, че много скоро ще разбере, защото бе успяла да привлече цялото ѝ внимание. Чудовището беше протегнало крака и се готвеше да кацне. Утрото потъмня, сякаш облак закри слънцето, въпреки че небето беше безоблачно, а слънцето още не се беше вдигнало.

Уит вдигна арбалета с треперещи ръце. „Точно така, Уит!“ Стрелата изсвистя и бялата кост се стрелна напред. Чу се мляскащ звук, когато се заби в корема на злината — достатъчно широка мишена — и чудовището започна да се мята във въздуха.

Писъкът на злината прониза Фаун с такава сила, че ѝ причерня. „Това е ли е усещането, когато ти изтръгват същността? Даг обаче каза, че щяло да боли...“ Сред нахлуващите черни облаци Фаун забеляза как крилето продължават да плющят, докато тялото се разпада. Разхвърчаха се зловонни парчета. Обгърна я тъмнина, тежка, лепкава. Това ли беше смъртта? „О, бебчо, о, Даг, съжалявам...“

Даг се стресна в съня си, надигна се рязко и се огледа. Сърцето му биеше силно без никаква причина. Наоколо цареше тишина, гората беше обгърната от мъгла, но поне се чувстваше по-добре. Небето се беше превърнало от сиво в светлосиньо. Зазоряваше се. Оставаха поне два часа, докато слънцето облееше хълма с лъчите си и позатоплеше, но мъглата вече се разнасяше. Двамата му спътници продължаваха да спят. Поне Аулет спеше. Пако пъшкаше от болки.

Даг със страх докосна брачната връв на ръката си. „Все още е жива“. Добре. Тихото жужене беше позатихнало, откакто Фаун носеше ореха. Сега не звучеше ли още по-глухо? Защо? Да не би Фаун да се отдалечаваше от него? Разстоянията не влияеха на вървите. Даг се опита да си даде кураж. „Сумак ще я пази.“ Нахлуха и съмнения „Ако Сумак е все още жива.“ Дали Тавия щеше да намери оцелели в долината? Ами Аркади?

Той се облегна на скалата, намръщи се към левия си крак и го протегна. Беше се подул. След малко трябваше да стане, за да налее вода. Опита се да призове типичната загриженост за пациентите си, вместо да се предава на натрупаната ярост. Двамата с Тавия бяха почистили Пако и го бяха настанили удобно, доколкото беше възможно. В джоба си Даг имаше едно последно парченце пльнкин. Пако бе напълно изтощен, обаче болката потискаше глада; но ако искаше Аулет да мълчи, трябваше да му даде нещо.

Мислите му се рояха една след друга и той се разсъни напълно. Надигна се тихо, взе манерката и закуцука надолу по склона.

Когато се върна, Аулет беше буден, сърдит и уплашен. Пако наблюдаваше фермерското дете със страх. Въпреки че болката му беше силна, се беше заслонил и спечели благодарността и възхищението на Даг. Затова пък същността на Аулет блестеше отдалече.

— Добре, че се върна — рече Пако. Напрежението в гласа му напомни на Даг колко дълго раненият е лежал тук съвсем сам, без никаква надежда.

Даг се настани до него и протегна крака си.

— Искаш ли вода?

— Само ще се опикая — намръщи се Пако и извърна поглед, за да прикрие срама си.

— Аз съм лечител, ще се справя. Ти ми помогни с манерката, аз ще ти придържам главата. — Пъхна длан под главата на Пако и той изохка. „Отсъстващи богове. Двамата заедно не се равняваме и на половин патрулен.“

Аулет заобиколи Пако и се настани в скута на Даг; Даг даде вода и на него, въпреки че повече се разля, но поне нямаше опасност малкият да ревне отново.

На дневната светлина Пако присви очи към Даг с ново любопитство.

— Ако не беше ръката, щях да те взема за патрулен.

— Едно време бях.

— Затова ли започна да се учиш за лечител? Как стана така, че пътуваш с фермери? — И погледна мърлявия Аулет, сякаш детето беше най-странната част от загадката.

— Дълга история. Същност две истории.

— Няма къде да ходя. А и не мога. — Пако беше умен. Ако накараше спасителя си да започне да му разказва, щеше да е пред погледа му непрекъснато.

Даг въздъхна.

— И аз. — Преди да измисли как да започне, нещо привлече вниманието му. Той присви очи, грабна тоягата и се изправи. Аулет падна на земята и започна да хленчи. — Извинявай.

Измъкна се изпод скалата и си позволи да отпусне усета си за същност. „Глинен прилеп!“ Заслони се отново. Изкуцука на няколко крачки встрани, откъдето можеше да вижда по-добре.

На няколкостотин крачки по-надолу един глинен прилеп се беше оплел в храстите; освободи се и отново се опита да се издигне. Летеше много зле. Дали не беше ранен? Дали не носеше плячка? Беше прекалено далече, за да пробва с вчерашния номер с разкъсването на същността, но ако отнасяше жертва на злината, беше длъжен да направи нещо. Създанието набираше височина и Даг видя, че ноктите му са празни.

Летеше към тях. Дали го беше видяло? Може би нападаше? Изкривеният нож в ботуша и тоягата нямаше да са достатъчни, за да се справи с него. Даг си пое дъх, разкри същността си и я протегна.

Остана поразен. Същността му показва, че е прилеп, най-обикновен прилеп. Не можеше да говори, нямаше разум. Създанието

беше ужасено и объркано, че трябва да се справя с това тежко тромаво тяло. Не разбираше защо е толкова далече от пещерата си, на изток, обляно от заслепяващата светлина. След като злокобният му господар вече не го подкрепяше, то започваше бързо да се разпада.

Нямаше спор, че глиненият беше изгубил разума си. Даг беше ставал свидетел безброй пъти на тази трагедия, дори само преди два дни.

„Някой е унищожил злината!“

Огромен товар падна от плещите му и той се усмихна облекчено.

Глиненият прилеп отново падна и залази в камънаците. Даг забърза към заслона. Ако можеше, щеше да се разтанцува.

— Пако, чуваш ли, Пако?

— Какво? — Пако стисна единственото си оръжие, манерката.

— Добри новини! Сигурно патрулт ти е открил леговището на злината! Глинениите са се разпръснали и са изгубили ума си. Трябва да издържим още малко и ще дойде помощ. Хората ми ще са тук до края на деня. Твоите сигурно също те търсят! Нали каза, че са на петнайсетина мили на север?

Пако въздъхна облекчено и въпреки болката също се усмихна.

Обзет от радост, Даг разтвори същността си. Вече нямаше нужда да се крие. „Тук сме! Елате!“ Пако се ухили още по-широко. Дори Аулет вдигна глава и започна да гука, заразен от веселото настроение на двамата страшни мъже.

Даг заведе детето до потока и го изми, след това му даде половин резен плънकिन и малкият го грабна с удоволствие. Другата половина даде на Пако. Аулет отново се настани в скута на Даг, захапа плънкينا и от устата му потече слюнка.

— Така. — Даг усети, че става прекалено приказлив, но това вече не го притесняваше. Пако щеше да го слуша внимателно, а и бебето май се успокояваше от гласа му. — Попита ме за живота ми.

— Наистина ми е интересно как стана така, че се натъкна на мен.

— От Олеана съм... — почна Даг.

По-късно Даг подмами няколко катерици и един гълъб и ги приготви за обяд. На малкия Аулет му беше безкрайно интересно.

Храната не беше много, но пък и малкият не ядеше много. Даг се тревожеше повече за Пако, който едва преглъщаше.

Следобед Тавия се върна с Аркади, много по-рано, отколкото се надяваше Даг. Водеха Кала и Индиго и носеха торба с провизии. Даг се измъкна от заслона — Аулет спеше — и закуцука да ги посрещне.

Аркади, все още задъхан от изкачването, го стисна за раменете и възкликна:

— Мислех, че няма да те видя жив! Богове, какви гадости си правил със същността си?

— Наложих се да изтръгна малко същност от глинени прилепи. Така се озовахме тук, а не се превърнахме в жертви на злината. Аркади, спасихме се! Някой е видял сметката на злината!

— Да, разбрахме — закъма енергично Тавия. — Из цялата долина са пръснати умиращи прилепи. Подминахме два, докато идвахме насам.

— Къде е Фаун? Ами останалите? — попита уплашено Даг.

Аркади и Тавия се спогледаха по начин, който никак не му хареса.

— След като прилепите ви отнесоха, ние се скрихме сред дърветата. Един глинени се опита да отмъкне Бар, но го изпусна и той си счупи крака. Оправих го, колкото можах, но засега не бива да го местим, поне така каза Сумак, така че с Бар и Рейз се скрихме в една пещера. Сумак реши да отведе всички на запад от хребета и да се приютят в Лоръл Гап.

Типичната за патрулните процедура: да изтеглят жените и децата далече от обсега на злината и да предупредят.

— Браво на нея.

Значи Фаун беше добре и пътуваше към Лоръл Гап.

Очевидно обаче не беше точно така.

— Кала ще разкаже какво е станало после.

Момичето със смесена кръв си пое дълбоко дъх.

— Ами... глинени прилепи се върнаха. Злината дойде с тях. Можеше да лети.

Даг изстина, но си спомни, че ужасното чудовище е вече мъртво.

— Приличаше много на глинени прилеп, само че беше много по-голяма и... изключително красива. Щом я зърнеш, няма начин да я сбъркаш с нещо друго.

Даг кимна с разбиране.

— Обсеби ни умовете. Усещането беше невероятно. На пръв поглед бях съвсем спокойна, но отвътре не спирах да пищя. — Вече не трепереше, но Даг усети обхваналото я изтощение. Познато състояние, след като си бил в близост до злина.

— Нейния ум не го обсеби като нашите — намеси се Индиго. Той също беше пребледнял и то не само заради преживяното през нощта.

Кала се намръщи.

— Какви ли не шантави мисли ми се въртяха в ума. Аркади мисли, че съм се опитвала да се заслоня.

— Както и да е — продължи Индиго, — глинените прилепи погнаха Сумак, Ремо и Нийта, а Фаун, Уит и Бери избягаха. — Понечи да каже още нещо, но спря.

— Заедно ли избягаха? — попита обнадеждено Даг. Дали Фаун беше в безопасност със Сумак?

Индиго поклати глава.

— Хукнаха в различни посоки. Май орехите, които им направи, действат.

— Злината ни подкара на север към пътя — продължи Кала, — но аз все изоставах. Дърпах се, доколкото смеех.

— Непрекъснато трябваше да я тегля — оплака се Индиго. — Тогава си мислех, че идеята си е моя, че е нещо, което съм длъжен да направя. Само че изоставахме все повече от другите и изведнъж... умът ми се проясни. Тогава хукнахме да бягаме.

— Надявах се да открия Аркади и Езерняците, за да ни защитят — призна Кала. — Никога не съм се страхувала толкова много. Започнахме да ги търсим сред скалите, но се натъкнахме на Нийта. Беше съвсем сама. Каза, че патрулните се били заслонили, отблъснали глинените прилепи и се скрили в една пещера. Сумак решила, че все някой трябва да съобщи в Лоръл Гап. Затова взела Ремо и тръгнали на запад и оставила Нийта да търси Фаун и да я заведе при Аркади.

— Само че Нийта не ги открила — продължи Индиго. — Не открила нито Фаун, нито Уит, нито Бери. Каза, че това било добър знак, защото същността ѝ не откривала нито тях, нито злината. Надяваше се да са проявили достатъчно здрав разум да се скрият.

Даг прокара ръка през косата си и едва се сдържа да не изкрещи.

— После?

— Излязох от пещерата, за да взема вода, и попаднах на Нийта и на тях двамата — обясни Тавия. — Бях открила Аркади няколко часа преди това.

— Тавия ни разказа какво е станало с вас — включи се Аркади. — Беше истинско облекчение, когато разбрахме, че местният патрул е тръгнал след злината, но отсъстващи богове, какъв ужас цареше наоколо!

— Тъкмо се опитвахме да решим как да постъпим, защото не разполагахме с достатъчно хора, за да пренесем болен човек, а и нямаше къде да го скрием — заговори Тавия. — Тогава видяхме първия умиращ глинени прилеп и всичко се промени.

— Беше очевидно, че е по-добре лечителят да отиде при ранения, вместо обратното — заяви Аркади. — Така поне си мислех, преди да тръгна да се катеря по тази проклета планина. Оставих Бар с Рейз, не че много ми се искаше, но сега вече няма нужда да се крият. Ще се оправят.

— Нийта намери коня си — каза Тавия, — затова реши да поеме на север и да открие останалите, не че знаехме накъде са тръгнали, след като Кала и Индиго са успели да се измъкнат. Каза, че ще пробва да се свърже с местните патрулни, за да изпратят помощ.

Всичко се беше подредило както трябва, но къде беше Фаун?

Даг ги поведе към заслона под скалата. Аркади коленичи до Пако, отвори същността си, за да провери нараняването му, и изсумтя:

— Много интересно.

Даг вече познаваше нюансите на гласа му и се надяваше изкълченият му глезен да се стори на лечителя елементарна работа. Представи новодошлите с надеждата Пако да е в съзнание и да разбира.

— Не беше добре подобно счупване да остане без лечение толкова дълго и човекът да търпи тези мускулни спазми, но установих, че има прекъснати нерви, които не посмях да докосна.

— Прав си. — Аркади се намръщи. — Точно сега би трябвало да си пациент, не да ми помагаш, но сам няма да се справя. Кожата му не е засегната, освен ожулванията, и ми се иска да си остане така. Това означава, че ще действваме изцяло със същностите. На теб се пада

тежката работа: влизаш и внимателно оправяш прешлените, правиш подсилване на спуканите места. Готов ли си?

„Сега ли?“ Единственото желание на Даг в този момент беше да тръгне да потърси съпругата си. И детето. Но пък Фаун не беше сама, напомни си той. Беше с близки хора... поне когато я бяха видели за последен път. Погледна безпомощния, разкъсан от болки Пако и потисна нетърпението си.

— Ей сега. — Седна от другата страна на Пако, протегна крака си, свали приставката и я остави настрана.

Докато Даг се съсредоточаваше, Аркади повика останалите.

— Тавия, Кала, Индиго, направете лагер. Тази вечер няма да местим пациента. Ще ни трябват шестима и твърда носилка, за която ще го вържем здраво.

Пако преглътна.

— Ако никога вече няма да мога да ходя, предпочитам да споделя.

Аркади го погледна.

— Ще направиш този избор по-късно. Готов ли си, Даг?

Аркади преценяваше възможностите и взимаше решения бързо — все пак имаше натрупан в продължение на четирийсет години опит. Макар и уморен, Даг се чувстваше уверен, че има кой да го напътства. Протегна пръсти, истинските и призрачните, звуците и движенията се изгубиха и той влезе в чуждата същност.

Тялото на болния се подготвяше да се излекува. Болката не го оставяше нито за миг. Мускулите му страдаха. Костите бяха хладни, солидни, но кръвта на места се бе съсирила и блокираше кръвоносните съдове. Аркади се зае с деликатните нерви, които приличаха на въжета и огнени езици, докато влизаше все по-навътре.

— Спри — прошепна Даг и докосна лечителя с усета си за същност. Аркади се стресна и прекъсна връзката с пациента. Дори да искаше, в този момент Даг нямаше да може да се оплете със същността на болния, защото сърцето го теглеше навън. То бе неговата котва. А пък задачата на Аркади беше много по-сложна, изискваше повече опит и... му доставяше удоволствие.

— Благодаря — прошепна Аркади. — Добра работа. Сега вече можеш да излезеш.

Даг си пое въздух и се отпусна. Колко ли време беше минало? Слънцето беше доста по-ниско.

— Преди малко припадна — докладва Кала и попи потното лице на Пако с влажна кърпа.

— Нищо чудно — отвърна бледият разтреперан Даг. „Получи се добре!“, помисли си гордо. Богове, колко много обичаше тази работа! Истинска магия. Отпусна се и няколко минути не забелязваше нищо и никой около себе си. Тавия му даде вода и сушен плънкин.

Това бе отплатата му към съдбата. Той беше донесъл късмет на Пако и се надяваше някой друг да донесе късмет на Фаун. Така дългът щеше да е платен. Сега бе ред на Даг да настоява за своето. Не беше желателно никой да му се противопоставя.

„Веднага щом имам сили да се вдигна.“

— Пако ще ходи ли отново? — попита Тавия.

Даг поклати глава.

— Рано е да се каже. Ще мине седмица, преди отокът да спадне. Чак тогава можем да кажем дали ще има трайни увреждания. Но поне ще оживее и ще може да види съпругата си.

Аркади също се надигна. Приличаше на мокър парцал.

— Трябва да намеря Фаун — рече Даг.

— Утре — заяви Аркади. — Обещавам да те свалим още утре сутринта.

— Мога и сам да ходя.

Аркади изсумтя презрително.

— Как, с търкаляне ли? Да, ще е доста бързо.

Даг докосна лявата си ръка.

— Нещо не е наред.

Аркади се намръщи, но не каза нещо. Даг се разтревожи още повече.

— Знаеш, че не мога да те вържа.

— Това няма да ме спре.

— Отсъстващи богове, Даг, ако имаш дори частица от ума на плънкин, ще изчакаш да дойде помощ.

„Аз съм помощта.“ Даг се намръщи.

— Независимо дали слезеш с търкаляне от планината, или не, докато стигнеш при каруците, ще е тъмно — убеждаваше го Аркади.

— Това засега е сборният пункт. Иначе ще трябва да претърсиш цялата долина.

— Хм — изсумтя замислено Даг. Всички бяха не по-малко изтощени от него. Съпругът на Кала също липсваше. Самият Даг щеше да се разправи безцеремонно с всеки патрулен, който се опиташе да действа необмислено като него. Докосна отново брачната връв през ризата, но тя не му разкри нищо ново. Беше променена, но какво ли означаваше това? Може пък недостатъчно добре изплетената връв на Фаун да се разпаднаше.

Не, не беше това. Имаше нещо друго.

Откри неочакван съюзник в лицето на Аулет, който се събуди и уплашен от непознатите, отново се разплака за майка си. Даг го остави да пици. Тавия побърза да го предаде на Кала, която не постигна никакъв успех. Аркади се намръщи.

— Трябва да върнем това дете при семейството му — каза Даг. — Ще реве, докато не му стане лошо. А и не бива да го държим в този студ още една нощ.

— И кой ще го занесе? — попита Тавия. — Ти не можеш.

— Аз мога — обади се неочаквано Индиго. — Тръгвам с Даг и заедно ще потърсим семейство Басуд. — Погледна Кала, сякаш за да й каже: „И Сейдж, Финч и Аш“.

— Двете с Кала ще успеем да помогнем тази вечер — каза Тавия. — На Аркади имам предвид.

Кала също се опита да надвика рева на бебето.

— Сигурно родителите му са обезумели от тревога. Жестоко е да ги караме да чакат.

— Къде ще ги търсите? — попита примирено Аркади.

— От гората край Северния път се виеше дим през целия ден, на осем или десет мили на север — обясни Даг. — Непрекъснато поглеждах натам. Приличаше ми на лагерен огън и е приблизително там, откъдето дойдохте вие. Дори да не са нашите хора, със сигурност са други, а те може да са ги видели.

— Значи имаш намерение да вървиш две мили по склона, да пресечеш реката и още една миля до пътя, и още много мили по него с този изкълчен глезен, при това преди да мръкне? — попита Аркади. — Натоварен с този пискун? Ти не си герой, Даг, а напълно луд.

„Май е точно така.“ За десети път този ден Даг пристъпи към склона и отпусна усета си за същност.

За пръв път долови отговор. Далече долу чу тихо жално цвилене, идваше откъм долината.

Ухили се.

— Кой казва, че ще вървя? По всичко личи, че конят ми ще дойде при мен. Ако Индиго ми помогне да слезем малко по-надолу, ще призова Копърхед и се мятам на гърба му.

За учудване на Даг, седлото беше все още на мястото си, въпреки че дисагите ги нямаше, очевидно бяха паднали някъде в гората. Щеше да изгуби цял ден да ги търси, но нямаше да му е за пръв път. Ами бойният му нож! Беше изгубил и него. По този въпрос щеше да мисли по-късно. Копърхед не беше успял да прегризе юздата, а опашката и гривата му бяха пълни с бодили. Беше обаче в по-добра форма от стопанина си.

Даг върна на Индиго одеялото, което смяташе да метне на гърба на коня.

— Не си ли разседлал конете, когато ги пусна?

— Другите ги разседлах — възмути се Индиго, гледаше да е подалече от Копърхед. — Само че този избяга веднага след като прилепите те отнесоха. Така и не успяхме да го хванем.

— Сигурно е бил засрамен. Така ли е, приятелю? — Даг почеса Копърхед по ушите и той изпръхтя доволно. Сви уши, когато Даг затегна юздата, но не направи нито един от обичайните си номера. Очевидно усещаше, че моментът не е подходящ. Даг го яхна и остави болния си крак да виси. Болеше го и пред очите му от време на време избиваха черни петна, туптяха заедно с отеклия му крак. Аркади, макар и изтощен и недоволен, му направи подсилване, преди да тръгне, и измърмори:

— Сумак сигурно вече е на половината път до Лоръл Гап.

— Ще ѝ кажа къде си — отвърна Даг.

Даг спусна куката и Аулет я сграбчи с мръсните си ръчички и увисна като дивеча, който бяха хванали днес, но му беше забавно и се заля от смях.

— Хайде хоп, дребосъче. — Индиго го повдигна и Даг го уви в одеялото и го настани пред себе си, прихванал го през гърдите с лявата

ръка. Аулет изписка — нещо средно между възторг и ужас, — когато видя света от толкова високо.

Даг погледна към долината и се обърна към Индиго:

— Копърхед е по-бърз от теб.

— Не ме чакай. — Младежът помогна на Даг да нагласи тоягата си до седлото.

— Ще ме следваш ли, или ще тръгнеш с Кала към лагера на Аркади?

Индиго поклати глава.

— Първо ще проверя при каруците. Там е най-разумно. Ако няма никой, тогава ще те последвам по Северния път. Може да поседна и да почакам. Но на север е най-сигурно да търсим.

Даг кимна и насочи Копърхед на запад с колене.

Напредваха бавно през гората, по лицето му полепваха паяжини, но по залез откриха брод през реката — водата стигаше до корема на коня. Даг прецени, че ще има достатъчно светлина, докато стигне пътя, а след това... всичко зависеше от това, което щеше да намери. Беше много вероятно да открие родителите на Аулет с изтръгната същност, захвърлени мъртви край пътя.

Опита се да си върне надеждата. Имаше възможност злината прилеп да е поробила фермерите, за да ги използва като войници, и да ги е пратила да нападнат патрулните на север, което означаваше, че ги е запазила живи, а не ги е изяла. Оптимизмът му започна да се стопява. „Дано нашите хора да не са се натъкнали на патрулни, преди да е била унищожена злината.“

Въпреки че нямаше да се учуди, ако злината беше срещнала смъртта си точно тогава, защото бе очевидно, че чудовището не е свързано с леговището си. Даг беше попадал в подобни ситуации няколко пъти и му се беше налагало да се бие с поробени фермери. Не беше нужно да си припомня този ужас. Прогони черните мисли. „Не, тук не е било така.“

Излязоха на пътя и Даг насочи Копърхед на север в лек тръс. Конят може и да имаше много недостатъци, но походката му не беше сред тях. Аулет изписка от радост, когато вятърът разроши къдриците му. „Поне един от нас тримата е щастлив.“ Копърхед нямаше нищо против да се пораздвижи и Даг му позволи. През това време отпусна усета си за същност към лагера, откъдето се издигаше пушекът.

„Чудесно!“, каза си, когато усети първата позната фермерска същност. Оставаше още половин миля. Той стисна юздите и подкара Копърхед по-бързо. Бо, Хоторн, Ход. Добре. Сейдж — „Ето, Кала, всичко ще е наред.“ Финч и Аш. Семейство Басуд, много разтревожени, но поне Плъм беше с тях. Много се страхуваше за Плъм, защото макар тя да не можеше да послужи като войник, беше първокласна хапка за злината. Беше почти сигурен, че разпозна същностите на някои от мулетарите, с които се задминаваха седмици наред. Отново отпусна усета си за същност. Тези мътни петна сигурно бяха Уит и Бери, скрити от щитовете. Трябваше да има и трети. Да, още по-мътен.

Даг насочи коня към оранжевата светлина, която блещукаше сред горските сенки. Озова се на просторна поляна край поток, където бяха наседали десетина-петнайсет души — да, и мулетарите бяха там, както и повечето от неговите хора. Финч, стиснал наръч съчки, го видя пръв, пусна ги и се разкрещя:

— Това е Даг! Жив е! И води Аулет!

Последва радостен женски писък.

На Даг едва му остана време да внуши на Копърхед: „Дръж се прилично или ще идеш за храна на вълците“, когато десетина преbledнели, но силно развълнувани хора го наобиколиха. Копърхед спря и наведе глава.

Вайо хукна към детето си. Граус и Плъм подтичваха след нея. Даг повдигна Аулет и го подаде на майка му.

— Даг, Даг, Даг — повтаряше Аулет. — Плънкин, плънкин. Мътните. Взели.

Вайо се смееше, но по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Ама колко си мръсен...

— Също като Даг! — възкликна Граус и на лицето му се изписа неподправено учудване. Даг се ухили. „Да те видя какво ще кажеш за Езерняците сега, Граус!“

Даг огледа насъбралите се, но не забеляза нито Бери, нито Уит, нито Фаун.

— Къде е Фаун?

Всички се умълчаха.

Вайо вдигна очи, смехът изчезна от очите ѝ и останаха единствено сълзите.

— О, Даг, съжалявам.

— Какво?

— Горкичката беше толкова смела и жизнена, а след това изведнъж падна неподвижна. Ако знаехме, че си жив, щяхме да те изчакаме.

— Какви ги говориш?

Бо се промъкна напред, преглътна с усилие и посочи към сечището.

— Злината прилеп я уби тъкмо когато Уит я порази с лъка си. Мулетарите се заеха да погребват техните мъртви, та решихме да я положим при тях. Няма и час оттогава.

— Погребана!? — Сърцето на Даг заблъска. Той докосна брачната връв, загледан в почуда към пресните гробове, и възкликна:
— Но тя не е мъртва! Жива е!

22.

Даг стъпи върху купчината пръст и почна да я рови с куката. Нямахме спомен как се е озовал тук. Тоягата му я нямаше.

— Трябва да я извадим! Не може да диша!

— Даг, човече! — Финч го стисна за рамото. Аш го хвана за другото рамо, за да го изправят. Даг се дръпна, без да спира да разравя пръстта.

— Няма смисъл, Даг — обади се Сейдж. — Моля те, откажи се!

Женски глас, гласът на Вайо, раздра тишината:

— Богове, той полудя!

— Не съм полудял! — изсъска вбесен Даг и се дръпна, за да се освободи от ръцете на фермерите. — И не съм преживял битка с глинените навръх планината, нито пък съм се спускал две мили и съм яздил с болен крак десет мили, за да намеря съпругата си погребана!

— Да не би да иска костите й? — обади се непознат глас, вероятно на някой от мулетарите.

— Разправят, че Езерняците изяждали мъртвите си. Било нещо като погребална гощавка. Само че тук няма да позволим подобно нещо.

— Тя му е съпруга. Може би трябва да го оставим.

— Няма да му позволя да изяде брат ми, нито пък да му откъдне костите!

Даг се опита да се освободи, но го стиснаха още ръце. Бо викна:

— Няма смисъл, Даг! Остави я да почива в мир. Уверявам те, че й отдадохме необходимите почести.

— Тя не е мъртва! Не знам какво става, но не е мъртва! Не е възможно да е мъртва! Не и Искрицата! — Той се завъртя и отблъсна мъжете. „Това са те фермерите.“

— Даг, престани с тази лудост!

— Мътните го взели, помогнете ми! — изрева той отчаяно. Разравянето на пръстта с една ръка не бе сред най-силните му страни. Все някой трябваше да има лопата. Не очакваше тези непознати да

разберат, но някои от южняците... Един от мулетарите се приближи. Даг го блъсна и едва не го повали с металната кука. Шестима други мулетари се нахвърлиха върху него и го притиснаха на тревата. Богове! Можеше да им изтръгне същността също като на глинените прилепи... „Мога, и още как.“

Разплака се от отчаяние и сълзите замъглиха всичко пред очите му — и сенките, и огъня, и уплашените лица на мъжете.

— Доведете друг Езерняк! Доведете някой, който притежава поне частица усет за същност! Те ще ви кажат, че съм прав! — Нечие коляно притисна гърдите му и той си помисли за пръстта, която тежеше върху гърдите на Искрицата. Да не би да бяха стъпили върху гроба? — Отсъстващи богове, покрихте ли лицето й? В устата й ще влезе пръст! И в очите... — Нали не й бяха зашили очите! Беше чувал, че на някои места фермерите го правели, когато погребвали мъртвите.

Гласът на Бо трепереше.

— Даг, не сме направили грешка. Тя беше мъртва и студена. Нямаше пулс. Не дишаше, острието на ножа не се изпоти, когато го поднесохме пред устата й.

— Денят беше горещ, разбира се, че ножът няма да се изпоти! Къде е Уит? Къде е Бери? Доведете Уит, той ще разбере!

— Прекалено болен е, за да стане, Даг, а Бери също е зле — прозвуча гласът на Хоторн.

Нещо не беше наред. Какво не беше наред? Даг с огромно усилие се надигна и разблъска мулетарите.

Богове, един от мулетарите тичаше към тях, стиснал лопата. Даг се обнадежди.

— Да, да, помогни ми... — Той протегна ръка към лопатата. Твърде късно разбра защо я носи — едва когато онзи замахна и го прасна по главата. Лицата, пламъците от огъня и клоните над него се завъртяха пред погледа му и се пръснаха на хиляди ярки искри.

Проряза го болка и усети, че му се гади. Болката удряше като чук и в главата, и в глезена му. Провери дробовете. Сърцето. Наложил си да си поеме дълбоко дъх. Понечи да вдигне ръка към главата си, но откри, че е вързан. Опита се да се обърне, но се оказа, че гърбът му е притиснат към ствола на едно дърво, а ръцете му са извити отзад. Не

беше останал в безсъзнание дълго, защото сълзите му все още не бяха изсъхнали. Имаше чувството, че по лицето му лазят охлюви.

Размърда китка и усети въжето. Можеше да изтръгне същността му, ако се налагаше — нищо нямаше да му стане, ако изтръгнеше същността на нещо, което става за ядене, нали Искрицата го беше установила. Искрицата! Не! Не че яденето на коноп щеше да му се отрази добре. Той си пое отново дъх и събра мислите си, защото нямаше друг избор. Постара се да запази спокойствие и отпусна усета си за същност. Брачната връв жужеше, макар и едва доловимо. Това поне беше някакво успокоение. Замъглената същност под пръстта все още се усещаше. Каквото и да ставаше, положението не се беше влошило. Все още не.

Финч, Аш, Сейдж и Бо бяха наклеявали пред него в полукръг и го наблюдаваха уплашено. Ход стоеше зад Бо. Беше плакал, ако можеше да се съди по следите по бузите му.

Даг преглътна, облиза сухите си устни и изграчи:

— Вече съм по-добре. Можете да ме развържете.

Бо присви очи.

— Аз ще преценя кога да те развържем, Даг.

Трябваше да подходи по-умно. Трябваше да измисли хитър подход още от самото начало, вместо да вдига на крак целия лагер и да се държи като полудял Езерняк. Крясъците — богове, гърлото го болеше — нямаше да помогнат. „Премисли добре“, казваше често Искрицата, защото крясъците не водеха доникъде.

Погледна измъченото лице на Сейдж и се сети за Кала.

— Сейдж, видях Кала и Индиго. Те също са успели да избягат и са намерили Аркади. Индиго отиде при каруците, за да чака някой да се появи там, а Кала е на източния хълм с Аркади и един ранен патрулен, на когото се натъкнахме. Тавия е при тях. Тя също се е спасила от глинените прилепи. Всички сме живи и здрави. Е, аз съм малко куц.

Сейдж буквално се разтопи пред погледа на Даг, също като мъж, който току-що е научил, че няма да погребва младата си булка и брат й. „Ами Искрицата?“ Вътрешният му глас нашепваше да увери събралите се, че е добре, преди да пристъпи към по-решителни действия.

— Моля ви. Единственото ми желание е да видя лицето й още веднъж. За последен път. Прекалено много ли искам? — Даг бе готов

да падне на колене, но докато не го развържеха, не можеше да мръдне. Нямахме смисъл да се освободи и да хукне нанякъде. Сега, след като отново мислеше трезво, можеше да измисли поне три начина за бягство, но му трябваше помощ — доброволна помощ. При това веднага. Преглътна отново, за да прикрие отчаянието си. — С Фаун направихме много за всички вас. Знаем, че е късно и сте уморени, но... много ви моля. Просто искам да я погледна. За последен път.

Ако наистина беше за последен път, незареденият споделящ нож беше на гърдите му. Преди, когато беше нещастен и отчаян, тази мисъл му беше давала сили. Тази вечер беше различно. „Искам Фаун. Искам нашето бебе, искам, искам... искам живота.“ Години и десетилетия изпълнени с живот. Не искаше прекалено много.

— Богове! — прошепна той.

Опита се да се стегне, за да ги убеди със същността си, поне един от тях, но забеляза колебанието по лицето на Сейдж и зачака секунда, две, три.

— Така ще се успокои — заяви Сейдж.

Даг едва не изкрещя от радост. „Точно така!“ Заговори примирено:

— Не искам нищо повече. Моля ви.

Бо смръщи чело. Финч сви колебливо устни.

Аш, най-едрият от всички, въздъхна тежко.

— Добре, ще копая.

Лопатата беше само една, на мулетаря, който бе халосал Даг по главата. Даде я с нескрито съмнение. Докато тримата южняци се редуваха да копаят, страховете на Даг ставаха все по-големи. Ако ги предупреждаваше да внимават, щеше да ги убеди, че е луд. Ужасът му, че може да направи нещо, което да ги накара да спрат, беше огромен, затова реши да отиде при Уит и Бери. Закуцука толкова мъчително, че Бо се спусна да му помогне.

Семейство Блуфийлд лежаха отпуснати под тънко одеяло. Хоторн беше приклепнал до сестра си и зет си и не криеше колко е нещастен. Отдръпна се, когато Даг приближи. Бери бе зашеметена и немощна, но се опита да се надигне на лакът. Даг коленичи до нея. Едва сега разбираше какво е станало. Същностите на двамата не бяха

частично изтръгнати от злината, както беше станало при него. Не точно. Щитовете им се бяха затворили толкова стегнато, когато злината се беше опитала да изтръгне същността им, че искрата на живота се беше отдръпнала дълбоко в тях и се беше свила на топка.

Даг изсумтя от удивление и протегна ръка, за да свали щита на Бери. Тя изхленчи недоволно.

— Всичко е наред. Той си свърши работата. — Не само че я беше свършил, но беше и почти изчерпан. Изтънялата същност щеше да се разпадне всеки момент. Дори сама щеше да престане да действа след няколко часа, а младата жена щеше да остане изтощена, но жива. Той свали ореха, силната връзка се разпадна с нежелание и потече като кленов сироп, а същността на Бери прие обичайната си форма.

Тя си пое дълбоко дъх, надигна се и стисна главата си с ръце.

— Ох.

Опита се да се изправи.

— Даг, нямаш представа каква нощ преживяхме! Уит... — Обърна се уплашено към съпруга си. Той все още беше в безсъзнание.

— Чакай. — Даг се пресегна между тях и отдели няколко секунди, за да провери състоянието и на другия щит. И той беше издържал опита на злината да изтръгне същността на младежа и всеки момент щеше да се разпадне. Уит нямаше да е в най-добро състояние, когато това станеше, а на същността му щяха да се необходими поне два дни, за да се възстанови. „Поне така мисля.“ Даг свали ореха на Уит и усети как връзката с живата му същност се прекъсва.

Уит изпъшка.

— Чувствам се ужасно. Бо, какво съм пил? — Погледна недоумяващо Даг с подпухналите си очи. — Даг! Ти тук ли си? Злината... Фаун... тя оформи споделящия ти нож, сложи му пера...

— Убихме злината, Уит! — прошепна Бери.

— Така ли? А, да, спомням си. Крилете й окапаха, шантава работа... Даг, твоите щитове, изглежда, действат! — Уит опипа цялото си тяло, сякаш се страхуваше дали всичко си е на мястото.

— Да, но трябва да ги усъвършенствам. Сега почивай, патрулен. Свърши си работата.

Уит се ухили доволно.

— Ама успех, а? Иха! Чакай да разкажа на Бар и Ремо.

„И на още много други.“ Двайсет души бяха видели как фермерският патрул на Фаун беше прострелял ужасната злина. Даг си каза, че тази легенда бързо ще се разнесе сред хората. Щеше буквално да полети.

Уит и Бери заразказваха един през друг снощните събития, още от мига, в който били отделени от останалите, та чак до нападението им над злината прилеп. Даг почти не слушаше, тъй като бе насочил усета си за същност към гроба. Ако щитът на Фаун престанеше да действа, преди да я извадят... А той със сигурност щеше да действа до утре сутринта. Отсъстващи богове, а той беше готов да остане при Аркади през нощта! „Не крещи, мълчи.“

Момчетата бяха спрели да копаят и ровеха с ръце. Вадеха нещо малко от пръстта. Даг взе тоягата и се изправи, без да обръща повече внимание на Уит и въпроса на Бери. „Ама къде е Фаун?“

Даг се отпусна на колене пред разровения гроб и вдигна съпругата си в ръце. Лицето на Аш беше помръкнало. Фаун наистина беше студена и вкочанена като труп. Фермерите не го бяха излъгали. Мощният ѝ щит беше притиснал същността ѝ неподозирано дълбоко. Не я бяха увидели в нищо и тя все още беше по блуза, обувки и панталони за езда, но поне някой беше покрил лицето ѝ с кърпичка. Около устата и ноздрите кърпичката беше влажна и ги беше предпазила да не се напълнят с пръст. Той дръпна кърпичката. Лицето на Фаун изглеждаше спокойно, устните ѝ бяха почти бели, но не беше придобила лилавия оттенък на труп. Затворените ѝ очи не бяха защити, по клепачите се очертаваха вените, а миглите хвърляха сенки върху скулите.

Ръцете му трепереха толкова силно, че едва успя да свали ореха. Шнурчето се заплете в пълната ѝ с пръст тъмна гъста коса и той спря за момент, за да не я оскубе. Щитът се отдели бавно, също като на Уит и Бери, и той запокити ореха настрана.

Фаун се промени пред очите му. Той наведе глава, целуна я по челото, по скулите, по цялото лице, но не и по устните, тъй като щяха да ѝ трябват, за да си поеме дъх. И тя го пое: веднъж, втори път — и цветът на лицето ѝ започна да се възвръща. Клепките ѝ трепнаха едва забележимо...

От мрака долитаха гласове, далечни, сякаш идваха от другата страна на времето.

„Нещастната!“

„Колко жалко...“

„Добре, че той си отиде пръв.“

„Нямаше да го преживее...“

Тя беше напълно объркана, но се запита защо не я поздравява никой.

Натискът ѝ пречеше да диша, усещаше болка от загубата. Кожата ѝ сякаш всмука въздух, който нахлу в дробовете и корема ѝ. Къде се беше дянал Даг? Имаше нужда от него, веднага. Нещо не беше наред...

Времето течеше в мрак. Часове ли минаваха? Може би години?

Най-сетне долови някакво мърморене, което накъса тишината. Усети се тежка, замаяна и чак сега си даде сметка, че досега не е изпитвала нищо. Готово... почти... въздух!

Отвори очи и видя... Даг. Очите му бяха придобили чаен цвят в посивяващите сенки и трепкащата светлина на огъня, но златните точки блестяха примамливо. Бръчиците отстрани на очите му приличаха на излети от сребро. Не беше бръснат, лицето му беше покрито със синини, измъчено, а черната му коса стърчеше. За пръв път годините му личаха. „Въпреки това за мен е хубав.“

Тя вдигна ръка, за да докосне мокрото му лице. Въпреки че в очите му беше събран много страх, усмивката му беше широка. Тя проследи с пръсти наболата брада, устните, кривите зъби и дори познатия счупен преден. Той целуваше кокалчетата на ръцете ѝ едно по едно. Тя го прегърна през врата, стисна яката и... Ама какво беше направил с памучната риза, която му бе ушила? Това беше истински парцал.

Той отново започна да я целува по челото, скулите, брадичката и накрая устата. Така беше по-добре. Под ключицата усещаше болка, а също и между плешките и на рамото, където се бяха забили ноктите на глинения прилеп, но превръзката на Кала все още държеше и подръпваше кожата, когато се движеше. Въпреки това беше успяла да оформи... те бяха... чакай, чакай...

— Даг? Имаше огромна злина във формата на прилеп... Летеше... Ние я уцелихме! — Тя спря и преглътна. — Уит я уцели, можеш ли да си представиш? А пък твоите щитове действаха! Значи

нещастните мишки не са умрели напразно... — Тя вдигна ръка към врата си, за да напипа ореха. — Най-хубавият подарък за рожден ден.

— Точно така, Искрице. — Най-сетне я притисна до себе си, а на нея не ѝ беше приятно, както обикновено, защото върна спомена за някакъв кошмар. Заспала ли беше? Да не би да бе изпаднала в безсъзнание?

— Знаех си, че не е възможно да си мъртъв. Прекалено вбесен беше, за да си позволиш да умреш, а после онези противни глинени прилепи те понесоха отвъд хребета. — Тя се опита да се измъкне от прегръдката му и седна. — Вечер ли е? Беше сутрин, да не би да съм спала през целия ден? Не ми е добре. Да не би да съм припаднала? Защо съм покрита с пръст? Косата ми... — Пръстите ѝ напипаха кални буци и нещо дълго и лепкаво, което тя едва успя да извади от къдриците си. Беше дебел червей. Тя го хвърли на земята. Гадост! — Да не би Уит да ми е завирал червеи в косата, докато съм спала? Ще му дам да разбере... — Тя опипа главата си, обзета от нова паника.

Гласът на Бо бе накъсан и измъчен, така, сякаш отново се беше напил.

— Много се извинявам...

Фаун вдигна поглед към скупчилите се наоколо хора. Бо, Хоторн, Ход, Аш, Финч, Сейдж и някакви непознати. Ама това не бяха ли мулетарите от кервана с чай? Приятни хора, макар и малко грубовати.

Уит си проправи път през тълпата.

— Погребали сте я?! Погребали! Как можахте да направите такава глупост? — Той коленичи, отдръпна я от Даг и я прегърна. Даг ги наблюдаваше с усмивка, но не издържа дълго и отново я привлече към себе си.

— Уит — заговори сърдито Фаун, — ти ли ми завря червея в косата? Човек на твоята възраст не би трябвало да се занимава с подобни глупости!

Един от мулетарите се развика:

— Той я съживи! Тази Езерняк магьосник я вдигна от гроба!

— Изобщо не обръщай внимание — прошепна Даг в косата ѝ. — Не им обръщай никакво внимание. — Нея ли се опитваше да защити от кошмара, или себе си?

Друг мулетар — как се казваше, дали не беше Спрус? — коленичи край тях и протегна разтрепераната си ръка.

— Господине, господин Блуфийлд... господине, ще съживиш ли и брат ми? Той е по-млад от мен, това беше първото му пътешествие и не знам как ще съобщя на мама... моля те!

Даг го зяпна. Лицето му беше безизразно, сякаш някой го беше халосал с лопата. Единствено Фаун усети как трепна, когато позна нападателя си.

— Не, вие не разбирате. Отсъстващи богове. Няма толкова изкусен лечител. Първо, Фаун не беше мъртва. Вие, глупаци, мътните да ви вземат дано, сте я погребали жива! — Ръцете му се разтрепериха. — Не мога да помогна на брат ти. Съжалявам.

Фаун започна да разбира какво е станало. Трябваше да е ужасена, но вместо това избухна също като Уит:

— Погребали сте ме и дори не сте изчакали Даг?

— Бяхме сигурни, че е загинал — опита да се защити Бо.

— По брачната ми връв личи, че не е загинал! Нали ти бяхме казали?

— Някой от Езерняците можеше да познае, но ги нямаше. Никой не се сети да попита онова момиче, май се казваше Нийта, когато мина набързо, защото имало някакъв ранен патрулен в планината.

Даг погледна остро Бо, но той вече се беше обърнал към един от мулетарите, който го дърпаше за ръкава.

— Моля те, господине, той е само на двайсет, мъртъв е, а няма рани. Също като нея... — Мулетарят посочи Фаун с брадичка.

По лицето на Даг преминаха жалост и ужас.

— И приятелят ми Бутджак... — обади се друг мулетар и падна на колене до първия. Фаун и Даг се оказаха заобиколени от сломените мъже. Един от тях се опита да я докосне, но бързо отдръпна ръка, стреснат от страховития поглед на Даг.

— Вие просто не разбирате — повтори Даг. Богове, налагаше се да им обясни.

И колкото и да не му се искаше, Даг започна да обяснява за същността, за злините, за орехите, изпълнили ролята на щитове, и за надеждите си да осигури защита за повече фермери, не само за хората от семейството си. Някои вдигнаха хвърлените орехи и ги оставиха пред него. По настояване на Фаун ги показаха на всички, за да могат мъжете да ги пипнат, макар че не можеха да усетят същността им. Някои проявиха жив интерес, макар да беше ясно, че близките и

роднините на загиналите мулетари очакват друг отговор. Бо, Уит и момчетата от Алигаторска шапка потвърдиха, че са били свидетели, и след малко хората започнаха да се разотиват, макар и силно разочаровани. Един-двама наблюдаваха Фаун подозрително, други със страх.

Тя си беше същата, макар и мръсна. Каза си, че заслужава всички да се поклонят и на нея, и на Уит, и на Бери. Когато най-сетне разговорите за чудотворните орехи и съживяването утихнаха, тя заведе Даг да му покаже онова, което беше останало от злината.

Усети как хладната нощ се завърта около нея, когато се изправи и протегна ръка, за да се подпре на Даг, а той хвърли тоягата си, за да я подкрепи. Едва тогава тя забеляза, че Даг куца. Босият му крак се беше подул и бе станал лилав. Ако беше петуния, добре, но за човешка кожа не беше нормално. Дватама заедно се заклатушкаха към разпадналите се крила. Даг строго бе предупредил всички да не докосват отровните остатъци на злината. Никак не му беше приятно, че лагерът е толкова близо до нея, но мракът беше паднал, хората бяха изтощени и нямаше да мръднат от това място до сутринта.

Всички от групата на Сумак си бяха взели леки постели и храна, за да има на какво да разчитат, докато стигнат до Лоръл Гап, и бяха успели да ги опазят дори след нападението на злината. Даг и Сейдж се заеха да съберат конете. Фаун гризеше парченце сух плънкин, за да се успокои стомахът ѝ. Спомни си как се запозна с Даг и как той ѝ обясни, че храната най-добре лекува шока. Усмихна се.

В нейния багаж имаше сапун и макар да беше късно, тя реши, че трябва да се изкъпе. Взеха фенер от един от мулетарите, пресякоха пътя и се отпавиха към потока. Беше студено и не се бавиха; наплискаха се с вода, а Фаун насапуниса косата си два пъти и я изплакна. Засуети се около глезена на Даг и новопридобитите му синини и драскотини, а той се погрижи за рамото ѝ. Не можеха да направят нищо с мръсните си дрехи, освен да ги изтупат на един дънер, преди да ги облекат. Щяха да се преоблекат, когато се върнат при каруците. Междувременно... и това беше нещо.

Едва когато се отпуснаха между двете тънки одеяла, постлани на тревата, Фаун започна да си припомня събитията от предишния ден и си помисли, че изходът можеше да е много по-страшен. След това се разплака на рамото на Даг. Той я притискаше до себе си; не смееше да

я пусне, откакто... откакто я бе извадил от гроба. Тя чак сега разбира, че е имало опасност да не я изровят. Да стигнат толкова далече, да преживеят толкова много и да я убият в последния момент — не бандити, нито глинени или злини, ами невежи фермери...

— Ш-ш-ш — прошепна той в косата ѝ и тя потрепери.

Преглътна, опита се да спре да подсмърча — да не би да прекаляваше с плача? — и попита:

— Можеш ли да разбереш дали бебето е добре?

Усети как той се съсредоточава и отпуска усета си за същност.

— Така ми се струва — отвърна и очите му заблестяха. — Наистина. В момента не е по-голяма от малкия ти пръст. Ще накарам и Аркади да провери, когато се видим, за всеки случай.

Фаун въздъхна облекчено.

— „Тя“ ли каза? Сигурен ли си?

— Да — отвърна той доволно. Фаун потръпна отново, а той заяви: — Ще се казва Мари.

Каза го нарочно, за да я разсее, и тя му беше благодарна.

— Не трябва ли да ме попиташ и мен? — Сети се за нещо друго. — Какво ще кажеш за Нати?

— Дирла също е хубаво име за едно умно силно момиченце. Или пък Сумак.

— Да не стане грешка, след като Сумак ще е с Аркади. Говоря за по-нататък.

— По-нататък — прошепна той. — Харесва ми как звучи.

— И никакви животински имена, та дори да са умалителни. Понякога се питам къде им е бил умът на нашите. — Очевидно никога не си я бяха представяли като пораснала — нито едно време, нито пък сега. — Ти представяш ли си баба ти да се казва Фаун^[1]?

— Представям си, при това с огромно удоволствие.

Тя се изкиска и го бодна игриво с пръст.

— Да не си посмял да кажеш: „Милото ми сърненце“.

Усети усмивката му до къдриците си. Най-сетне се беше стоплила и престана да трепери. Тънкото одеяло върху тревата ѝ се струваше истински лукс. „Стига Даг да е до мен, всичко ще е наред.“ Едва сега осъзна, че удобството не е в меката постеля, а в чувството за сигурност. Радваше се, че и хората около огъня са в безопасност. Сгуши се в Даг и заспа.

[1] Тук: сърничка. — Бел.прев. ↑

23.

Даг се събуди доволно отпуснат, както обикновено след изтощителна битка. „Да, това съм го преживявал.“ Не беше чак толкова изморен, че да не опипа Фаун и да се увери, че е при него — жива, топла и сънена. Замисли се за всички възможности, за които си бе забранил да мисли снощи, и остана изумен колко малко желание има да спасява света, ако съпругата му не е жива.

Също Бери и Уит и останалите от семейство Блуфийлд. И приятелите му, и роднините, без които не можеха, и така нататък до безкрайност и после пак обратно. Не беше нужно да обича целия свят — Граус недоволстваше за нещо в другия край на сечището, — май един човек му беше напълно достатъчен. Даг се вгледа през листата на дърветата към небето. Денят се очертаваше ясен и топъл, след като мъглата се вдигнеше.

Фаун се размърда и се надигна, удивително свежа след преживяното. Помогна му да доуцука до гората, за да се погрижи за сутрешните си нужди, и после да се настани отново на одеялото, протегнал лилавия си крак, така че никой не смееше да го моли за нищо. Не го правеше нарочно, просто не можеше да стане. Беше му приятно да си лежи и да наблюдава как другите се лутат насам-натам през целия ден.

Двама откъснали се от другарите си мулетари бяха пристигнали през нощта, на сутринта се появиха още няколко, повели част от мулетата. Върху едното бяха преметнали труп. В лагера се бяха приютили и трима ловци, пленени от злината, докато отнасяли кожата си към Мътън Хаш, както и семейство от пет пораснали деца и майка им, отвлечени, докато пътували на север, където имали намерение да се установят. Заровиха мъртвия в общия гроб и на Фаун ѝ стана тъжно.

Даг се зарадва, когато Нийта пристигна в сечището с половин патрул от Лоръл Гап — идваха, за да свалят Пако от планината. Нийта бързо се заслони, за да прикрие огромната си изненада, че вижда Фаун. Още по-изненадана беше, когато видя Даг.

— Мислех, че си все още горе с Аркади! Доведох още хора, за да пренесат и тебе!

— Слязох сам. Копърхед ми помогна. — „Ще се оправя с теб, но по-късно.“ В момента не можеше да направи нищо, не и толкова скоро след вчера; беше изтощен и нямаше доверие на себе си. Искаше Сумак да е тук, и то ако не за друго, за да не му позволява да си изпусне нервите. Чу се рев, когато десетината Езерняци с Нийта най-сетне разбраха кой е свалил страховитото летящо чудовище, разпръснало три от патрулите им в горната част на долината, и как е било отклонено вниманието на злината.

На Даг не му се наложи да каже и дума. Двайсет и петима свидетели плюс Фаун, Бери и Уит се допълваха на всяка дума. Показаха на Езерняците разкъсаните крила, дадоха им да пипнат орехите и споделящата стрела, която Бери беше прибрала и увила в една кърпа, а след това ги поведоха, за да им покажат откъде се е прицелил и стрелял Уит. Даг куцукаше след всички и не можеше да повярва, че Езерняци и фермери разговарят. А още по-важното — че се изслушват.

Лечителката, тръгнала с патрула, седна при Даг на одеялото и започна да го разпитва за щитовете. На Даг никак не му се искаше да ѝ показва как става, но младата лечителна слушаше с изключително внимание и обеща да повтори наученото дословно веднага щом се прибере в лагера при останалите лечители и създатели на ножове. Беше във възторг, че фермерите могат да бъдат отомайвани. Даг се опита да ѝ покаже и същевременно да понамали една от тревогите си, като я накара да направи общо подсилване на рамото на Фаун, но Езернячката беше толкова открита за героинята на деня, че не му се наложи да я отомайва. Замисли се дали да не помоли Нийта да покаже, но бързо се отказа.

— Да, добре ще е да предадеш новината на останалите лечители и създатели — рече той на младата жена. — Всеки, който иска да се научи как да отомайва или да създава подобни щитове, може да ни намери с лечител Уотърбърч в дома на Бери Блуфийлд край Клиъркрик на река Грейс. Ще приемем всички. Все още не сме запознати с тънкостите на работата със същността, но колкото повече хора мислят над проблема, толкова по-добре.

По обед патрулните от Лоръл Гап поеха отново, като често се обръщаха назад. Час по-късно спътниците на Даг се събраха, за да отидат при каруците. Даг се качи на Копърхед и гушна Аулет пред себе си, а Фаун беше отзад, въпреки че след известно време слезе, за да се качи Плъм, която досега беше на раменете на Аш. Откриха Индиго да пази непокътнатия им багаж. Младежът беше събрал дърва и правеше чай в компанията на няколко мулета и коне.

Уит и две от момчетата взеха мулета, за да отидат да докарат Рейз и Бар от скривалището. Когато се върнаха, сложиха Бар на одеялото до Даг. Веднага стана ясно, че счупеният крак на Бар е в много по-добро състояние от изкълчения глезен на Даг. Възрастният патрулен подсвирна от възхищение, когато видя как се е справил Аркади.

Още не бяха довършили вечерята, когато патрулът от Лоръл Гап слезе от планината. Шестима мъже носеха Пако на твърда носилка, а Аркади не се отделяше от пациента. Кала се затича със сълзи и смях към Сейдж и брат си и тримата се прегърнаха. Тавия крачеше след нея. Умората ѝ личеше.

Стъмни се и всички започнаха да усещат влагата. Езерняците си направиха лагер до фермерите и всички започнаха отново да разказват и преповтарят преживяното. Аркади се оказа великолепен наставник. Даг се сети за тенджерите и тиганите, които фермерите бяха нахлупили по горното течение на Грейс, и си каза, че сега ще му се понесе славата на човек, който може да съживява мъртвите. Беше сигурен, че следващите разказвачи ще изкривят истината, но поне отначало хората щяха да научат как точно се е случило.

Аркади искаше да наглежда Пако още известно време, затова на следващия ден патрулните от Лоръл Гап с удоволствие останаха да си починат, тъй като и те бяха изморени. Напрегнатите разкази за битката, която бяха водили в северния край на долината, след като бяха разбрали, че рутинната им обиколка се превръща в спешен случай, а после и в катастрофа, звучеше на Даг прекалено познато. Кала и Фаун помагаха на Аркади в грижите за Пако, а патрулните помогнаха на фермерите да съберат животните, така че до вечерта добитъкът вече не скиташе на свобода.

Денят се оказа радостен, защото на следващата сутрин, докато Аркади, капитанът на патрула и патрулният лечител все още

обсъждаха дали е по-добре носилката да се носи на ръка, или да я закрепят между два коня, се върнаха Сумак и Ремо. Бяха яхнали чужди коне и ги придружаваха двама непознати патрулни.

Сумак и Аркади се хвърлиха един към друг и онези, които познаваха Аркади като строг и намръщен човек, извиха вежди учудено. Даг се ухили. Един от младите патрулни се оказа синът на Пако.

— След като злината ни разпръсна, двамата с Ремо успяхме да изминем пеша едва петнайсетина мили — обясни Сумак. — Бяхме полудели от тревоги и ни боляха краката. Тъкмо бяхме излезли на пътека на патрул край следващия хребет на запад, когато се натъкнахме на подкреплението, което изпращаха от Лоръл Гап. Разказахме им какво е станало, въпреки че не знаехме всичко. Заедно с тях се спуснахме в долината. След това дойде и патрулът, тръгнал на север, и ни съобщи, че злината е повалена, но ние се бяхме сетили, защото наоколо беше пълно с мъртви глинени прилепи. Синът на Пако беше в първия патрул и много разстроен, че баща му е бил отнесен от глинен, също като теб, Даг. След това пристигна Нийта и научихме новината, че баща му е открит ранен. Затова предложихме да го доведем, ако ни даде коне, за да пътуваме по-бързо.

С Аркади не можеха да откъснат очи един от друг. „Чудесно“, каза си Даг.

Ремо яздеше коня на Пако, който останалите патрулни бяха намерили. Споделеният му нож беше все още в дисагите, но синът му довери на Даг, че нямало да му го даде, преди майка му да одобри. Даг и лечителката — и Пако също — изслушаха внимателно инструкциите на Аркади за разкъсаните нерви. Даг беше почти сигурен, че човекът ще проходи отново. Искаше му се Пако да е здрав, когато се родят внуците му.

Започнаха да разказват преживяното на новодошлите и неусетно мина пладне. Патрулът от Лоръл Гап тръгна; яздеха бавно и предпазливо, за да пренесат Пако невредим. Лагерът на фермерите изведнъж утихна и всеки се замисли за делата си. Даг броеше колко дни са се забавили и се учуди, че са толкова малко. Имаше чувството, че е прекарал в тази долина поне няколко месеца.

Тавия беше останала без кон. Тъй като Бар щеше да пътува в една от каруците, ѝ предложи своя, който беше на Аркади, при условие

че тръгне с тях на север. След като стрелна Даг с поглед, Нийта отново започна да убеждава Ремо да замине с нея на юг. Младежът се изненада от неочаквано топлото ѝ отношение и Даг прецени, че е дошло време да се заеме със задачата, от която изпитваше ужас. Съмненията все още спираха гнева му. „Значи е време да разбере каква е истината.“ Дори да беше грозна като избиването на глинени, налагаше се.

Избра място сравнително далече от лагера, за да не ги виждат и чуват спътниците им. Седна на един камък и започна да рови пръстта с тоягата си, а Сумак се облегна на една бреза и кръстоса ръце. Присъствието ѝ щеше да му помогне да преодолее неудобството от разговора с Нийта. Ремо, Тавия и Нийта се бяха настанили с кръстосани крака на земята. Финч и Аш също бяха повикани и не криеха, че се чувстват неловко.

— Какво става, Даг? — попита Ремо. — Каза, че било нещо свързано с патрула.

Даг вдигна ръка, за да спести неудобството на фермерите. Предпочиташе да избере Сейдж да даде показания, тъй като той беше най-уравновесен от момчетата от Алигаторска шапка, но след като злината беше убита, младежът не бе могъл да си намери място от тревога, тъй като не знаеше нищо за съдбата на съпругата си.

— Няма да ви задържам. Онзи следобед, в който Уит простреля злината, кажете какво правехте всички, когато дойде Нийта. Обаче съвсем точно.

— Ами... — Финч прокара ръка през косата си. — Отначало настана смут. Бери едва успя да ни обясни какво е станало, на останалите де. Много се разтревожихме за тях двамата с Уит. Бо погледна горката Фаун и каза, че е мъртва. Ход и Хоторн се разплакаха. Беше ясно, че няма да останем дълго на това място, повечето от нас мислеха, че и ти си мъртъв. Когато разказахме на мулетарите как глиненият те е отнесъл, те изкопаха гроб и за нея.

— Беше нещо като за благодарност — потвърди Аш.

— Нийта препускаше по пътя, видя ни и спря.

— Преди или след погребението?

— А, преди. Бяхме положили четиримата мулетари и Фаун на одеяла, споглеждахме се и не знаехме какво да кажем. Нийта каза, че била изпратена да открие местните Езерняци и да повика помощ за ранен патрулен. Била видяла Тавия, докато водела Аркади, за да ви спаси и двамата — ти също си бил ранен, но нямала представа колко тежко.

— Не звучеше много обнадеждаващо — продължи Аш. — Разбрахме, че някой е със счупен гръбнак, но така и не разбрахме кой.

— Казахме й, че Уит е прострелял злината, но тя май не ни повярва. Въпреки това отиде и огледа крилата. Така и не слезе от коня. Препусна, преди Вайо да успее да я попита за Аулет.

Нийта понечи да каже нещо, но Даг вдигна ръка, за да я спре. Тя присви очи. Дали разбираше какво следва? Даг беше сигурен, че е наясно.

— Тя разбра ли, че ще погребете Фаун? — попита той.

— Разбира се — отвърна Финч. — Не обсъждахме с нея, но тя видя положените на земята трупове и изкопаните гробове. Няма как да не е видяла.

Аш мигна и отвори уста, за да каже нещо, но Даг го прекъсна:

— Благодаря ви, момчета. Това е всичко.

Двамата тръгнаха към каруците, като се обръщаха любопитно през рамо.

Даг се намръщи на Нийта.

Тя вирна брадичка.

— Стори ми се мъртва! Реших, че й е изтръгната същността. Как да разбере, след като щитовете ти объркват всичко? Освен това се бях заслонила, за да не ми подействат остатъците от злината.

— Твърдиш, че си се била заслонила, и никой не може да го оспори — отвърна бавно Даг. — Аз поне не мога да го докажа. Ти също не можеш да докажеш, че казваш истината. Можеш ли, Нийта?

По бузите й избиха алени петна. Дали беше от възмущение, или от страх?

— Може да се открие сега — предложи Ремо.

Даг и Нийта не откъсваха погледи. Сърцето му биеше до пръсване. Странно. Странно наистина, не беше предполагал, че ще се вбеси чак толкова, че светът да се замъгли пред очите му.

— По-добре да не го прави — отвърна той. — Ако не е заслонена, ще я убия с мисъл. Точно както направих с Крейн. По-добре да я убия с мълчание.

Тавия и Ремо потръпнаха от ужас, Сумак трепна, но и тримата мълчаха. Никой не смееше да проговори.

Нийта сведе поглед. На Даг този отговор му беше достатъчен. „А ти, патрулен, мислеше, че това е твой дълг?“ Прокара лице по лицето си, за да се съсредоточи.

— Върви си, Нийта. Прибери се. Остани в тамошния патрул. Задължена си на Ню Мун, че са те отгледали, а на Лутлия, че са те обучили. Чакай те дълги години, докато изплатиш дълга си. На края на живота си сподели смъртта си, ако искаш. Само не се връщай на север. Северът не се нуждае от теб.

Ремо я гледаше, изпълнен със съмнения.

— Не е честно... — започна тя, но млъкна. Точно така. Най-добрият съвет към човек, озовал се на дъното, е да престане да копае. Сигурен беше, че тя не е глупачка.

— Ами аз? — попита Тавия. Беше пребледняла и гледаше партньорката си невярващо.

— Ще те препоръчам на Феърболт Кроу на езерото Хикори, ако искаш размяна на север — каза Сумак. — Думата ми тежи. Ще говоря и за Рейз. Той ще се възстанови, докато стигнем. Опитът му със злините ще го направи много търсен. И теб също.

Тавия сведе очи, стрелна Нийта с поглед и приятелката ѝ се размърда от неудобство.

— Първо трябва да докладвам вкъщи — каза Тавия. — Искам всичко да бъде разказано, както си е. Трябва да се сбогувам с хората. Но ще се възползвам от предложението ти, стига все още да е валидно.

— Ще бъде.

— Кажи на Рейз, че през есента ще дойда.

Сумак кимна.

„Рейз ли?“, помисли Даг. Дотук с надеждите на горкия Бар. Но пък момчето беше издръжливо. Ремо отново му се стори нещастен. „Мътните го взели, това момче все няма късмет. Но пък и двамата са още много млади.“

— Ами ти, Ремо? Накъде тръгваш утре? — попита Сумак.

Ремо въздъхна тежко. Повече не погледна Нийта.

— На север.
Никой не проговори до лагера.

На сутринта, след като изтеглиха каруците на Северния път, двама смълчани ездачи се отправиха на юг. Аркади беше дал на Тавия дълъг списък с негови вещи, които да му донесе, когато се върне. Даг нямаше представа какво е казала Сумак на Аркади предишната вечер, но на раздяла той се държа студено с Нийта. Тавия се обърна на няколко пъти, за да помаха, и Рейз всеки път отвърщаше. Нийта беше изпълнала гръб и не се обърна нито веднъж.

За радост на Фаун, в Блекуотър Милс имаше хотел, не по-лош от онзи в Гласфордж, макар и по-малък. Най-хубавото беше, че имаше чисто нова баня. Тя с радост бръкна в кесията си, за да плати стаята. Аркади направи същото веднага щом видя банята. Сигурно двамата със Сумак щяха да ползват една стая, за да спестят пари. Фаун нямаше търпение няколко дни да се храни с гозбите, приготвени от друг, и да не ѝ люти от дима на огнището. През четирите дни, откакто пътуваха, кракът на Даг спадна, макар че цветът стана още по-страшен. И на двамата щеше да им се отрази добре да се отпуснат в истинско легло. И да останат сами.

Градът им донесе и тъга, защото тук предстоеше раздялата. Къщите бяха разположени покрай приток на река Грейс, но по-важното беше, че тук Северният път пресичаше стария път към Пърл Рифъл, където беше Езерняшкият сал. Сейдж, Кала и Индиго щяха да поемат на изток по Северния път, останалите тръгваха на север, а по пътя щяха да се отклонят към Клиъркрийк.

Вайо се заинати и заяви, че ѝ е дошло до гуша и няма да направи нито една крачка напред. На Граус нямаше да му е трудно да си намери работа в оживения град, още повече че се беше възстановил напълно след треската. Фаун беше убедена, че животът на семейството тук ще е по-хубав, отколкото на юг. Щяха да продадат каруцата и две от мулетата и да имат пари на първо време. Ухили се, когато чу Граус да казва „нашите Езерняци“, докато разказваше за приключенията им на конярите в хотела.

Плъм щеше да ѝ липсва. Незнайно защо момиченцето не се отделяше от нея. Беше сигурна, че Аулет ще липсва на Даг. Той много се забавляваше с мърлявото си „малко братче“, което беше открил по време на приключението с глинените прилепи. Детето много го обичаше. Фаун подозираше, че Даг е използвал същността си по измамен начин, освен ако не се окажеше, че малкият си пада по куката или по катарамии. „Като му родя аз едно-две негови си дечица, ще види той.“ Щеше ли да има нещо против, ако използваше същността си в тяхна полза?

Най-важното, което се случи, когато спряха в Блекуотър Милс, истинско удоволствие, поне според Фаун, беше пристигането на патрул от съседен на Лоръл Гап лагер. Били пратени да помагат на Езерняците от Лоръл, но за съжаление пристигнали след края на битката. Бяха се отклонили на много мили от пътя си, за да настигнат Даг и Аркади и да чуят всичко лично от тях. Останаха учудени, че всъщност Фаун, Уит и Бери са направили и изстреляли споделящата стрела. Капитанът на патрула, както всеки капитан, не разполагаше с достатъчно хора, затова се заинтересува много, когато научи, че е имало фермери, които не са били поробени от злината, още повече че беше сигурен, че фермерите не стават за друго, освен да пазят конете. Даг се опита да изясни, че орехите-щитове все още не са изкусурени, но въпреки това капитанът си тръгна с блеснали очи, като преди това разпита подробно къде ще се установят Даг и Аркади.

По-късно вечерта Фаун се претърколи върху чистите чаршафи и пухения дюшек и се сгуши до Даг. Лампата до леглото хвърляше меки отблясъци в тихата стая. Пролетен дъждец барабанеше по стъклените прозорци, откряхнати колкото ветрецът да издува пердетата. Беше истинско удоволствие да са на сушина, докато вълни вали. Тя протегна пръсти и докосна извитите вежди на Даг, после ги прокара през косата му.

— Това достатъчно ли е? — прошепна. — Патрулните тази вечер? Май ни изслушаха най-внимателно от всички Езерняци досега. Да не би да се окаже, че това е поредният камък в морето?

Даг се усмихна.

— Светът е огромно море. Пътувахме много, а видяхме една незначителна част. Достатъчно ли? Все още не. Поне е някакво начало обаче. А този път камъните, които хвърлихме, вдигнаха вълни. — Надигна се и целуна ръката ѝ. — Най-хубавото е, че не се налага да ходя от човек на човек и да ги убеждавам да се държат мило едни с други, защото това щеше да е като да хвърлям в морето пясък.

Взе изхабения орех и го завъртя в ръка.

— Щитовете ще привлекат хората към нас. Всеки ще си има своя причина. Ако в патрулите се включат достатъчно фермери, ще научат всичко за Езерняците и ще разкажат истината вкъщи.

— Всичко ще е наред, стига Езерняците да не се опитват да им пробутват патрулния си хумор.

Той се усмихна.

— Всеки, който е слушал историите на Бо, ще преглътне и Езерняшкия хумор. Е, може и да не стане още от първия ден.

Фаун се изкиска.

— Онези момчета от реката ще се справят добре в патрула. И двете страни има какво да научат.

— Разчитам на това. — Той присви очи към ореха. — Спомням си обаче какво казаха Уит и Бо на рождения ти ден, когато за пръв път показах това... Че ще дойде ден, когато някой ще измисли как да се възползва от него за лоши неща.

— За съжаление е точно така — въздъхна Фаун. — Има обаче достатъчно хора... Бандитите, на които се натъкнахме, бяха ужасни, но пък повечето моряци са свестни хора. На реката ѝ се носи лоша слава, но никой не е спрял да пътува по нея и да се възползва от всичко, което предлага. Ако колелата са добре смазани, малко мръсотия няма да ги спре да се въртят.

— Права си, Искрице. — Той остави ореха и я погали по рамото. Тя веднага настръхна. — Има време, ще разберем.

Главата ѝ беше на възглавницата, когато топлата му длан се плъзна по корема ѝ. Фаун се надигна и погледна надолу, за да проследи пътя на пръстите му. След шест месеца сигурно щеше да се чуди защо е била толкова нетърпелива коремът ѝ да порасне.

— Нати-Мари добре ли е?

— Засега ми се струва доволна и щастлива, въпреки че с мама преживяха големи приключения.

Говореше тихо, но в гласа му прозвуча ужас, породен от спомена. Тя си пое дъх и се замисли какво да каже.

— Сватбеното ни пътешествие беше наистина невероятно. Повечето мъже обещават на любимите си целия свят. Ти наистина ми го показа.

С тези думи си спечели целувки от слепоочието до брадичката. Бяха божествени, но тя все още не можеше да си позволи да се разсейва. Стисна ръката му, преди да се плъзне надолу и да я остави без думи.

— Не мисли, че се оплаквам, но може ли известно време да си поостанем вкъщи?

Той се разсмя.

— Май времето ти на патрулен изтече. Сега е мой ред да стана фермер. — Стана сериозен, но не задълго. — Всичко ще е наред. Като си останем вкъщи, ще науча много нови неща. Досега не съм се задържал на едно място.

— Няма да прекалявам с вълненията.

Целувките с усмивка ѝ се сториха още по-приятни. Устните му се спуснаха към врата, насочиха се надолу и двамата забравиха за разговорите.

След няколко дни почивка в Блекуотър Милс Аркади заяви, че Бар може да язди отново, стига да е с шина и да не препуска. Уит му даде кротка кобила. Даг си спомни счупената си миналата година ръка и си каза, че Бар все още много го боли, което се потвърди от немощната усмивка на младежа и от това, че не се възпротиви на ограниченията. Но пък укротеният Бар се оказа приятен спътник.

Въпреки че яздеха бавно, правият път на север скоро ги отведе до следващата раздяла. Бар, Ремо и Рейз трябваше да се отправят към Пърл Рифъл. Там Рейз щеше да остане като гост, да опознае лагера със сала и да потвърди разказа на патрулните за убийството на злините на Северния път. Малко по-късно там щеше да го потърси Сумак.

Финч и Аш също имаха намерение да пресекат Грейс със сала на Пърл Рифъл. Носеха дебели писма с дълги обяснения до Уест Блу — те щяха да им осигурят подслон и храна за известно време, както и много съвети къде да вдигнат нов дом.

Сумак беше решила да придружи Аркади до Клиъркрийк, уж да е сигурна, че се е настанил добре, но като виждаше как блести същността ѝ, Даг беше готов да се обзаложи, че има лични причини да прекара с тях следващите дни. Сумак така и не каза ясно дали ще остави Аркади в дома на Бери и дали смята да се върне, след като представи Рейз и съобща, че напуска патрула, или ще го отведе веднага, за да го представи на родителите си също като ловец, който се връща със забележителен улов. Опитваше се да не се подсмива и да не я поощрява да се обвърже още сега, като помоли чичо си да свърже брачните върви и да даде благословията си. Просто искаше да е сигурен, че тя е представила съпруга си на роднините, без той да се намесва в решението ѝ.

Ремо се мръщеше.

— Близките ти ще се зарадват, когато те видят — увери го Даг. — Сигурно още преди месеци са разбрали колко много си помогнал, за да бъдат разбити бандитите, а пък патрулите вече са разнесли новината за злините по Северния път. Възползвай се от прошката, докато всички са още развълнувани, и нещата ще се оправят.

Фаун, възседнала Сврачка, изви вежди.

— От опит ли говориш, Даг?

Той докосна слепоочието си с пръст в знак на потвърждение.

— Просто не се възползвай прекалено често от номера със завърналия се блуден син, защото след известно време няма да има кой да му обръща внимание.

Бар отпусна юздите на коня и отбеляза:

— Като ми гледаш крака, всеки от нас може да твърди, че е отвел другия вкъщи. Уверявам те, че ще куцам и ще стена, докато им проглуша ушите. Ще стане.

— Лагерът няма да ти се стори същият, уверявам те. — „И на двамата“, помисли си Даг.

— Нито пък лицето ми, като се гледам в огледалото, докато се бръсна — измърмори Бар. Май не болката в крака го беше направила толкова сериозен. Обърна се към Даг. — Научих много от онази нощ в дъжда, когато се качих за пръв път на „Завръщане“ побеснял, мокър и премръзнал. Благодаря ти.

Даг вдигна изненадано глава.

Не го призна, но благодарността на момчето му достави удоволствие.

— Да, Даг ги умее тези неща — обади се Уит. — Ще ви кажа, че ме учи на нови неща още от първата вечер, когато сестра ми го въведе в кухнята на Уест Блу. Май съм забравил да ти кажа „браво“, сестричке.

— То си беше късмет — отвърна Фаун. — Но пък аз го сграбчих с две ръце.

„А някои своя с една.“ Даг подръпна юздите на Копърхед. Сумак вече познаваше мрачните настроения на Ремо, така че слушаше развеселена.

— Всичко ще е наред, Ремо. Ако ли не, Феърболт винаги търси млади патрулни. Ще му трябват поне двама, с които да ме смени. Ако се наложи, ще кажа няколко добри думи за теб.

Ремо се поуспокои, че има изход, ако завръщането му не мине добре. Според Даг такава опасност нямаше. Бар дръпна юздите на коня и пое, а приятелят му го последва. Финч и Аш се провикнаха за довиждане и тръгнаха след тях.

Даг изчака да се отдалечат и се обърна към Сумак.

— Наистина ли имаш намерение да изпратиш тези двамата на Феърболт?

— Феърболт няма нищо общо. Обещах на момичетата от семейство Кроу да им доведе хубави мъже, когато се върна. Рейз вече е зает, така че трябва да се реванширам.

Даг си представи чернокосите внучки на Феърболт и Масапe, прелестни момичета, но наистина малко много на брой.

— Те са толкова много, че поне една ще хареса вечно намръщения, а друга ще се увлече по бърбивеца — продължи весело Сумак. — Ще ги дадем на семейство Кроу.

— Ужасна съдба — измърмори Даг.

— Момичетата няма да ги изпуснат — обади се Фаун.

— Аз пък имам пълно доверие на Масапe — заяви Сумак.

Бери нямаше търпение да стигнат в Клиъркрик, затова пришпориха конете.

— Дано къщата да си е на мястото — рече тя и подкара коня си между Копърхед и Сврачка. — Татко оставя — оставяше де — две свои братовчедки да се грижат за нея. Едната е вдовица, а другата никога не е била омъжена. Вдовицата има син, който минава по два пъти в седмицата, за да помага с тежката работа.

Фаун си представи, че момчето от семейство Клиъркрийк прилича на Аш Танър, и кимна одобрително.

— Написах две писма — Уит ми помогна, — едното след сблъсъка с бандитите, а другото, след като се оженихме в Греймаут, и ги пратих на север по приятели лодкари. Имаше и лоши, и добри новини. Дано да са пристигнали. — След малко добави: — В реда, в който трябва.

— Ако Клиъркрийк е истински речен град, както казваш, тогава новините за речните бандити са стигнали там отдавна — изтъкна Фаун. — Вече минаха месеци и те са се отърсили от лошите новини. Ако добрите пристигнат с вас, тогава всичко е наред.

Бери кимна и дръпна юздите, когато Фаун се оплака, че ако продължат да яздят в тръс, или тя, или Нати-Мари ще започнат да хълцат.

Клиъркрийк се разкри пред погледите им следващия следобед, след като два часа преди залез превалиха гориста стръмнина. Долината се ширна в цялата си златистозелена прелест, засенчена от западните хълмове. От лявата страна блестеше широката Грейс. Селото беше спретнато. Къщите бяха пръснати в цялата долина, вечерните огньовете изпускаха позлатени нишки дим. Фаун се изправи на стремената, за да огледа важните места от детството на Бери, които младата жена й сочеше. Дори Сумак и Аркади, които яздеха зад тях и нямаха очи за нищо освен един за друг, се приближиха, за да слушат.

Яздеха покрай ниски дървени огради около тесни пасища, очертани от гористи хълмове.

— Ето го езерото! — въздъхна очарованата Фаун. Видя и кротка крава, няколко кози и пилета. Заобиколиха няколко кестена, излязоха на къса алея покрай нова дървена ограда — и ето че къщата беше пред тях.

Не беше боядисана и изглеждаше така, сякаш цял куп дърводелци са работили по нея години наред. Вместо етажите да бяха спретнато вдигнати, както в Уест Блу, човек оставаше с впечатлението,

че някой е запокитил на хълма щайги и по някаква случайност те са се заклезили една за друга. По покрива стърчаха шест комина. Сигурно преди поколения тук бе живяло по-голямо семейство и по всичко личеше, че в бъдеще също ще е така. „Какво прекрасно място да прекараш детството си.“ Колкото и странна да изглеждаше, къщата си имаше хубава веранда с парапет и покрив, много подобна на палубата на лодка.

Хоторн се провикна радостно и препусна напред. Ход се държеше близо до Бо, срамежлив и изпълнен с надежда. Фаун си каза, че писмата на Бери са пристигнали, защото две яки жени изскочиха на верандата, и двете много развълнувани, но не и изненадани, и започнаха да махат енергично с ръце. Хоторн скочи от коня и хукна към стълбите. Едната жена побърза да изтрие ръце в престилката си и го прегърна. Направи жест, за да покаже, че е впечатлена колко е пораснал.

Другата засенчи очи; Бери се ухили и посочи многозначително Уит. „Това е съпругът ми!“

Лелята с престилката се хвана за главата, а след това направи похотлив жест, който накара Уит да се изчерви. Но когато приближиха достатъчно, тя направи фуния с ръце и се провикна:

— Добре дошли у дома!

Фаун погледна Даг, който не криеше, че му е хем забавно, хем е малко предпазлив — типичното поведение на Езерняк, попаднал сред странните фермери. „Добре дошли у дома в къща, която никога не сме виждали!“ Ако тук бе домът, значи в него се пазеха спомени, тук щяха да прекарат и бъдещето. Тя протегна ръка към съпруга си и Даг я стисна лекичко.

— Защо не? — промълви тя.

На светлината на залеза златните му очи блестяха като огън.

— Защо не, Искрице.

ЕПИЛОГ

Някой изтрополи на верандата. На вратата на кухнята се почука и Фаун грабна кърпа, премести гърнето от огъня и забърза да отвори. Дано не беше нов спешен случай. Отвори вратата и хладният влажен въздух нахлу веднага. На прага стоеше Бар в дрехи на патрулен; миришеше на кон и мъгла и беше без бастун. По русата му коса бяха полепнали блестящи капчици влага.

— Здравсти, Фаун!

— Да знаеш само колко се радвам да те видя! Влизай, влизай!

Той се вмъкна в топлата стая и се огледа. Фаун извърна очи към мокрия кафяв пейзаж. Снощи в долината на Грейс беше нахлул топъл въздух и мъглата над мръсния сняг се стелеше на валма. Нямаше да се задържи дълго. Пролетта може и да не беше дошла, но зимата със сигурност си отиваше. В двора нямаше други ездаци, никой не приближаваше по пътя, поне отгук не се виждаше. Тя затвори вратата и се обърна към неочаквания гост.

Бар разтърка напуканите си зачервени ръце, пристъпи към огнището и по този начин ѝ напомни за първия път, когато го бе срещнала. Този път, за щастие, не беше нито толкова мокър, нито толкова нещастен. Подуши въздуха и попита:

— Какво готвиш?

— Лекарство.

— Гадост! Мислех, че е вечерята, и се разтревожих.

Фаун се разсмя и посочи разтворената на масата книга.

— Помниш ли празната книга, която Хоторн и Ход ми подариха на деветнайсетия ми рожден ден в Греймаут? В нея записвах рецептите за всички лекарства, които правеха в медицинската шатра на Ню Мун Кътоф, рисувах различни растения и си водех бележки за работата, която билколечителят вършеше със същността. Взех си я, когато тръгнахме на север. Аркади се слиса, когато я извадих. Нямаше представа колко много съм записала.

Бар свали якето си от еленова кожа и го закачи на гърба на стола, за да съхне.

— Да, срещнах Сумак, докато си оставях коня отзад в обора. Стори ми се много весела и наедряла. Носи се като някоя от лодките, дето ги видяхме в морето. — И направи жест, за да покаже издуто платно.

— Заради пухената подплата е. Заших ѝ я за палтото, защото Аркади все се тюхкаше, че прекарвала прекалено много време с конете в студа. Още по-страшна е, когато я видиш без палтото. Скоро и тяхното бебе ще се роди. — Тя се усмихна. — Ако човек не знае какво е преживял, направо няма да повярва как се суети около нея. Хем е тъжно, хем да им се не нарадваш. Струва ми се, че напоследък той цени всичко много повече.

Бар се усмихна. Тъжен ли беше? Фаун реши, че си въобразява, и продължи:

— Добре, че Сумак го търпи. Много прилича на майка си, Омба. Вече е обсебила всичките ни коне, оправя се с тях също както Омба на Кобилешкия остров. Ти видя ли кончето на моята Грейс, Дансър. Нали е много сладко?

— Да. Сумак първо него ми показва.

Фаун върна гърнето на огъня.

— С патрул ли си излязъл? — Долината на Клиъркрийк се намираще на източната граница на територията, която патрулираха от Пърл Рифъл. Запита се дали да не предложи на патрулните да преспиват в обора, но Сумак сигурно щеше да отсече, че ще притесняват конете. — Да не би да си куриер?

— Не, сам съм. Просто дойдох на гости. Искам да видя Даг. И теб.

— Кракът боли ли те?

— Не, просто... — Затътри стола до огнището, но забеляза голямата кошница в един ъгъл и побърза да го пусне, за да не вдига шум. Зашепна:

— Това ли е Нати-Мари? Спи ли? Ще я събудя ли, като говоря?

— Малко вероятно, стига да не крещиш и да не изпускаш разни неща. Току-що се нахрани, така че сега ѝ се спи. Няма значение дори да се събуди. И без това спи по-добре през нощта, ако не я оставям да

спи по цял ден. — Фаун се прозя. — Както и аз. Имам толкова много работа, че се изкушавам да я оставя да си поспи.

Бар се взираше в бебето, обзет от мъжки ужас. Фаун сниши глас.

— Все още е кръглолика като дете на семейство Блуфийлд, но се надявам след време да има скулите на Даг. Главичката ѝ доста порасна през последния месец. И косата ѝ, слава на боговете. — Тя се наведе и докосна с пръст черния мъх. — После можеш да я подържиш.

— Ами... добре. — Бар предпазливо отстъпи от кошницата и се настани на стола.

Фаун взе дървената лъжица и разбърка сиво-зеленикавия буламач, който се сгъстяваше точно както трябва.

— Татко доведе мама чак от Уест Блу, при това в тази кал. Пристигнаха два дни преди да се роди Нати-Мари. Останаха три седмици, след това мама се върна за първото дете на Кловър. Заяви, че не одобрява мъжете да присъстват на раждането, но Аркади я спечели веднага. Според мен беше облекчена, въпреки че е родила толкова деца, защото акушерството не ѝ се удава. Даг беше много развълнуван, но се държа много по-смело от мен. Не бях изпитвала такава болка, но пък сега си имам едно чудесно бебе, така че всичко е наред.

Бар се размърда, обзет от неудобство, и Фаун прецени, че може да му спести подробностите. Бебетата на другите, поне доколкото си спомняше, бяха по-безинтересни от твоето. Двамата се умълчаха.

— Даг и Аркади ще се върнат съвсем скоро — подхвърли тя. — Повикаха ги заради някакъв човек, който се наранил край сала, а на връщане щели да се отбият при съседката, тя има възпаление на белите дробове. Сега вече не излизам много заради Нати-Мари, но съм втората ръка на Даг, когато хората идват тук. Когато мога, ходя с него, иначе Даг ще се заплесне и ще забрави да поиска пари. Това е то влиянието на Аркади. И обратното. Аркади вече свикна същността му да е мръсна. — Не че Аркади го беше казал, но според Фаун се подразбираше.

— Значи замисълът с лечението на фермерите се получи?

Фаун не беше сигурна дали Бар се опитва да я накара да си каже всичко, или просто избягва да говори за себе си, затова продължи:

— Отначало беше трудно. Бери ни беше нещо като посредничка и всъщност тя свърши работата. Не знам какво щеше да излезе, ако се бяхме изтърсили на място, където сме напълно непознати. Даг и

Аркади направиха разни неща с близките и роднините ѝ, а Бо, Хоторн и дори Ход разправяха за нас из целия град. И една вечер почука човек, когото почти не познавахме, и помоли за помощ. Това беше огромна стъпка. — Тя се намръщи съсредоточено. — Най-важното е — поне според мен, колкото и странно да ти прозвучи, — та най-важното събитие тази зима е, че изгубихме пациенти. Няма начин да не се случи. Не става въпрос за човека, който беше починал преди два дни, но въпреки това го донесоха на прага върху една дъска. Никой не обвини Даг, въпреки че той имаше какво да каже по въпроса. Не съм го виждала толкова вбесен. — Тя сви устни при спомена, който щеше да е доста комичен, ако близките на мъртвеца не бяха толкова разстроени. — Става въпрос за хора, които вече познавахме. — Старецът със счупения таз, детето със странната треска, жената, която бе пометнала и кръвта ѝ почти бе изтекла, преди Даг да пристигне, въпреки че така бе пришпорвал Копърхед, че конят беше покрит с пяна. — Даг много се старае, направо се съсипва, но понякога просто не се получава. Разумните хора са наясно, а по-неразумните бързо ги вкара в правия път. Доста трудна работа, но всички се учим. И ние, и хората около нас.

— Хм. — Бар наклони глава. — Открай време знам, че човек трябва да се учи, ако иска да стане лечител, но така и не съм помислял, че трябва да се научиш как да си пациент.

— Вас Езерняците в лагерите ви учат на всякакви трикове, също и да си имате доверие един на друг, да плувате също. Учат ви още докато сте малки. Ние също имаме акушерки и лечители, но те са различни. Имам предвид, че отначало никой не знаеше какво да очаква от нас. Дори ние самите не знаехме, така че трябваше да се научим заедно.

Бар се протегна, почеса се по брадичката и се огледа.

— Бери и Уит успяха ли да направят лодката и да я пуснат есента? Не ги мярнах наоколо.

— А, заминаха още преди месеци — взеха Бо, Ход и Хоторн за екипаж, въпреки че Бо заяви, че това било последното му пътуване. Още е рано да ги чакаме, но скоро ще се върнат. Не бяха сигурни дали ще плават, или ще се върнат по Северния път. Дано се върнат по реката, защото се надявам Уит да ми докара желязна печка. А няма как

да я пренесе на седлото, въпреки че когато става въпрос за Уит, не се знае какво ще измисли.

— Каквото и да купи, го превръща в печалба. Просто не знам как го прави.

— Никой в семейството не знаеше, че има такъв талант. Но пък и никой от нас нямаше шанс да блесне. — Градчето Клиъркрийк беше само двойно по-голямо от Уест Блу, но Фаун не можеше да си обясни защо изглежда значително по-голямо.

Бар прочисти гърлото си.

— Имаш ли новини от Кала и Индиго? И от Сейдж?

— О, да! Кала писа на два пъти. Ще ти дам писмата да ги прочетеш. Тук пощата идва сравнително редовно.

— Как са те?

— Сейдж си е намерил работа в една леярна и е научил много нови неща, както се надяваше. Кала казва, че още му се иска да си има своя работилница. Индиго кара каруца с доставки и шефът му е силно впечатлен от начина, по който се оправя с конете, въпреки че на Индиго градският живот много не му допада. Било пълно с народ. Чувствал се напрегнат. Писахме му да го поканим в Клиъркрийк, но все още не е приел. О, най-хубавото не си чул. Кала толкова се интересува от лечителство, че се е записала за чирачка на една акушерка в Трипойнт. Благодарение на усета си за същност се справя забележително добре и най-сетне признала, че има смесена кръв. Вместо да я изхвърли, жената я завела при човек, който познава местните Езерняци, и сега Кала се обучава една седмица от месеца с лечителите в лагер Трипойнт — родното място на Феърболт. Какво съвпадение! Направо да не повярваш!

— А! — Лицето на Бар се поозари. — Това е добре. — Намръщи чело. — Доста неочаквано.

— И аз така реагирах, докато не се замислих. Кала са я подложили на изпитание в лагера на баща ѝ на юг, но тя се провалила, защото не искали да вземат Индиго.

— Така ли? Не знаех. — Бар се замисли. Фаун не беше свикнала да го вижда така унесен. Преди да успее да го попита какво го тревожи, на верандата се чуха стъпки.

Фаун вдигна развълнувано поглед.

— Ето го и Даг!

Вратата тъкмо се отваряше. Бар се усмихна.

— Ти да не би да си развила усет за същност?

— Не, но знам кой как трополи по стълбите. — „Както познавам гласа на детето си, когато заплаче, или ръката си в тъмното.“

Даг влезе и се ухили.

— Здравсти, Бар! Какво те води насам? — Изглежда, нямаше проблем с пациентите, защото не беше прегърбен от умора, нито пък мрачен или изпръскан с кръв.

Преди Бар да отговори, Нати-Мари се размърда в кошницата и изгука.

— Идвам веднага, Искричке — подвикна ѝ Даг, бързо съблече якето и отиде да си измие ръцете на мивката. Гукането стана по-настойчиво, превърна се във вик. Даг метна кърпата на мивката и се надвеси над кошницата. Изражението му беше необикновено нежно. Бар се намръщи още повече, докато го наблюдаваше как вдига детето и го намества на лявото си рамо, подпрял с ръка гръбчето, докато се настаняваше на люлеещия стол от другата страна на огнището.

— Да не би да е мокра? — попита Фаун. — Гладна?

— Не, просто скучае и иска при другите.

— Обича да слуша гласа на Даг — обърна се Фаун към Бар и се усмихна. — Питам се как проговарят Езерняшките деца, след като възрастните разбират всичко благодарение на усета си за същност.

Даг поклати глава.

— Не всичко, уверявам те. Малките трябва да ни научат, както фермерските бебета учат родителите си. Нали така, Искричке? Учиш стария си баща на всякакви трикове, нали? — Нати-Мари се отпусна доволно на новото си място и размърда пръстчета, очите ѝ бяха почти затворени. При раждането бяха мътни, но по-късно станаха наситено кафяви с много красиви червеникавозлатисти точки. Даг се обърна към Бар. — Как е в Пърл Рифъл? Как се справя създател Верел с щитовете ми?

— По-добре, откакто Уит дойде миналата есен и се похвали с ореха си и убийството на злината във всяка пивница около сала и така Верел вдигна цената четири пъти. Поне лагерният съвет се успокои, защото все повече фермери искат да пробват, а аз просто не разбирам защо, след като Уит им каза, че работят.

— Уит е много хитър — заяви Фаун доволно, чукна дървената лъжица в ръба на гърнето и го дръпна да не е на силен огън, след това се настани до коленете на Даг, за да слуша.

— Верел има двама нови чираци — продължи Бар. — Така че да не изостава с работата заради щита.

— Чудесно — отвърна Даг. — Ами капитан Ама? Тя няма ли желание да експериментира?

— Да, най-сетне. Изпрати четири фермерчета с моя патрул и ми нареди да ги наглеждам, защото съм познавал фермерите по-добре от всеки друг патрулен. Двама напуснаха след първия патрул, щом разбраха колко е досадно и че няма никакви удобства, особено през зимата. Оплакаха се, че трябвало да вършат черната работа, а аз им обясних, че новаците винаги вършат черната работа. Другите двама останаха, а сега дойдоха други двама. Другата седмица заминаваме пак.

— Нали знаеш, че Аркади е обучил Хохари да прави щитове, докато е бил на гости на родителите на Сумак?

Бар кимна.

— Поне шест момчета от Рейнтрий — оцелели след злината — чули слухове и се явили като доброволци. Феърболт твърди, че това си била работа на патрула, и така повлиял на хората, че лагерният съвет се разделил и не могли да му забранят нищо. Сложил момчетата за партньори на Рейз и Ремо, за да ги обучават, и се получило сравнително добре. Досадната тежка работа не ги притеснявала. Миналата седмица получих писмо от Ремо. Пише, че успешно преминали първия си тест с истинска злина. Била още малка, но щитовете на Хохари издържали и нито едно от мрачните предсказания на черногледците не се сбъднало. Засега добре.

— Ти някога ще се върнеш ли там? На езерото Хикори?

Даг поклати глава.

— Няма да е скоро. Не ми остава време. Засега с Аркади имаме единайсет различни създатели и лечители от девет лагера, които искат да научат как се правят щитовете и как да отомайват, а също и други неща. Всяка седмица приивждат нови и нови хора.

— Вече има стая за посетителите — добави Фаун. — Довечера ще те настаним там.

Бар кимна доволно.

— Освен това Аркади написа дълги инструкции за Хохари и Верел, за да ги разпратят на всички медицински шатри, а Феърболт и Ама ще помогнат, когато са на патрул. Дори Копърхед да осъществи мечтата си и да ме хвърли така, че да се забия в някое дърво, идеите ми са разпространени.

— Ремо щастлив ли е на езерото? Доколкото Ремо може да е щастлив, разбира се — добави Бар.

— Май да — усмихна се Даг. — Споменава Тиока Кроу в писмото цели три пъти. Тя е хубаво момиче, малко едричко, доколкото си спомням.

Бар поклати глава.

— Надявам се този път да има повече късмет в любовта.

— Ако се спре на Тиока, тя ще направи всичко по силите си.

— Не беше нужно да заминава. Ама беше готова да го върне в патрула на Пърл Рифъл. Но добре, че поне се прехвърли както трябва. По-спокоен е, когато следва правилата.

Даг сви вежди.

— Правилата не се създават, за да бъдат нарушавани. Причината да ги има е, че някой е допуснал грешка или е направил нещо нередно, а на хората не им е приятно да има нови такива случаи.

Бар прочисти гърлото си.

— Да, има такова нещо.

„Най-сетне започва да му увира главата“, помисли си Фаун. Едва ли Бар беше пътувал ден и половина единствено за да се порадва на Нати-Мари. Нещо го измъчваше.

— Бях голяма напаст като млад патрулен.

Фаун прецени, че няма да е много любезно, ако се съгласи, така че се зае с работата си около огнището, а Даг само изсумтя.

— Мислех, че всички правила са една голяма глупост, силите ми се струваха още съвсем нови, затова исках да ги изпробвам. Нали знаете, момчетата се надбягват, вдигат пънове и какво ли още не. Както и да е, та тогава направих нещо... — Вдигна очи към Фаун. — На Фаун няма да ѝ хареса.

Фаун стисна устни. Не че искаше да го улесни, но...

— Да не би да говориш за случая, когато си използвал убеждение, за да се изтъркаляш с едно фермерско момиче в сеното?

Същия случай, когато си се опитал да убедиш Ремо да прелъсти сестра й ли? Вече знам.

Бар ахна.

— Откога знаеш?

— Ремо ни разказа, когато ти се качи на „Завръщане“. Тогава се опитвахме да разберем как става отомайването.

— Ремо ви е казал? — Бар явно се чувстваше предаден.

— Все още ти беше ядосан заради случая със споделящия нож. Бяхте попаднали в засадата, защото момичето от лодката те е водило за носа — или за каквото там те е водила, — а той те последвал.

— Хм. Да, така беше. — Бар отново погледна Фаун. — Затова ли се държа така през първия ден, когато се качих на борда?

— Онова, което бях чула, не беше в твоя полза.

Бар се намръщи.

— Да, така си е. Фермерското момиче не се дърпаше дори преди... А после Ремо така се затръшка, че повече не посмях. А и оттогава се случиха толкова много неща, че почти бях забравил, поне до последния патрул. Минавахме през едно селце. На трийсетина мили от Рифъл.

Даг се облегна назад. Фаун беше сериозна и мълчеше. Не искаше да го съди, преди да чуе всичко.

— Беше просто шега, почти де. По онова време. Поне така си мислех.

— Едва ли на нея й е било до смях — обади се Фаун.

— Да, разбрах.

Фаун го изгледа.

— Да не би да се е обесила?

Бар се ококори.

— Да се обеси?! Че фермерките правят ли подобни неща?

— Понякога. Или пък се давят.

— Не е чак толкова зле. По-скоро обратното. След като я видях, разпитах ковача... Омъжила се е. Има и дете.

— Да не би да е от седмачетата с коса като на деветмесечно бебе? — попита Даг. — От време на време попадам на такива.

— Има ги навсякъде — подкрепи го Фаун. „И аз можех да родя същото, но не стана.“

— Видяхме се пред ковачницата. Денят беше студен, но слънчев. Патрулът ми спря, за да оправим няколко паднали подкови. Тя беше донесла инструменти за поправка. Веднага ме позна, но се престори, че ме вижда за пръв път. Все едно бях невидим или поне ѝ се искаше да съм невидим. С нея беше и бебето, момиченце, почти колкото Аулет, русокосо, къдраво, с плетена шапка с дълъг розов пискюл. Непрекъснато си въртеше главата и пискюлът се подмяташе, а тя не спираше да се киска. Даг, тя е моя.

Фаун се намръщи.

— Откъде си сигурен? Възрастта и косата ли ти подсказаха?

— Не, същността ѝ.

Фаун погледна Даг и той кимна.

— Да, Бар веднага ще познае.

— И какво направи? — попита притеснено младата жена.

— Хукнах след нея, разбира се. Настигнах я на първия завой извън селото. Първо рече, че не ме познавала, след това нареди да се махам, защото ме мразела, ако ли не — щяла да пици. Казах ѝ, че момиченцето е мое, а тя отрече, после се съгласи, че била моя, а малката се разплака от крясъците и майка ѝ най-сетне спря, за да поговорим. — След малко добави: — Кръстила я е Лили.

Бар си пое дъх и продължи, сякаш се страхуваше, че ако замълчи, няма да има сили да доразкаже:

— Каза, че животът ѝ бил хубав, имала си добър съпруг, а аз съм нямал право да я преследвам и да ѝ съсипвам живота.

— Отново — промърмори Фаун.

— Попитах я дали онзи човек си мисли, че момиченцето е негово? Тя отвърна, че било точно така. Предложи ми всичките пари в кесията си, само и само да мълча.

— Ти взе ли ги? — попита мило Фаун.

Бар я погледна вбесено.

— Стига, Фаун — сгълча я Даг.

Фаун въздъхна. Беше прекалено късно да му се кара. Просто нямаше смисъл. Той си беше научил урока по друг начин, възможно най-болезнено.

— Та тя ми каза, че ако искам нещо от нея, нямало да го получа, защото в момента била бременна отново, този път от съпруга си, а аз ѝ казах, че не искам нищо, успокоих я, че е момче и е напълно здраво. Тя

се зарадва и се поуспокои. Нареди ми да замина и да не се връщам, защото съм й бил причинил достатъчно мъка за един живот. — Бар примигна. — Не ми се стори много да страда.

— Ти как разбра? — сопна се Фаун. — Не си присъствал на неприятните моменти. Само защото е оцеляла, не означава, че не е страдала дълго.

— Ти какво направи? — прекъсна я Даг.

Бар се намръщи.

— Не знаех какво да направя. Просто си тръгнах, както тя искаше. Но, Даг... това момиченце... тя можеше, трябваше да е моята наследница. В някой друг свят.

— Прекалено късно е за тази работа — отвърна Даг.

— Знам. През целия път към къщи мислих за нея. И за Кала и Индиго. Не знам дали щях да проявя разбиране към този проблем, преди да се запозная с Кала и брат й. Ами ако се окаже, че Лили има усет за същност? Ами когато стане на единайсет или на дванайсет и започнат да се случват странни неща — знаеш как е, когато усетът ти за същност се прояви за пръв път. Няма да има кой да й каже какво се случва. Ами ако съпругът на майка й заподозре нещо и започне да се отнася зле с нея? — Той се поколеба. — Ами ако аз загина, докато съм на патрул? Никой няма да знае, че тя съществува.

— Доколкото разбирам, не си съобщил на родителите си, че си имат внучка. Досега щяха да проявят някакъв интерес.

Бар потръпна.

— Отсъстващи богове, не!

Фаун си каза, че според стандартите на Езерняците той всъщност е още съвсем млад.

Даг се намръщи.

— Ти ги познаваш най-добре, няма да споря с теб.

Бар наведе глава.

— Мислех си... че няма да е зле някой да знае за Лили. За всеки случай. Ако има някой, който да ми каже как да постъпя, то това сте вие двамата. Затова дойдох.

Даг се намести на стола и нагласи отпуснатата на рамото му Нати-Мари. Тя въздъхна, примлясна и отново заспа.

— Какво ти се иска да направиш?

— Първо, не искам никой да страда.

— Тогава е най-добре да оставиш горката жена на мира — каза Фаун. — Тя е намерила начин да оцелее. — Не беше сигурна дали трябва да добави „с теб или без теб“, затова премълча. — Да не си посмял да й отнемеш детето, освен ако не си готов да го замениш, а мисля, че няма да успееш. А и тя няма голямо желание да е с теб.

— Да, няма.

Даг прехапа долната си устна и почука с куката по страничната облегалка на люлеещия стол.

— Според мен не трябва да оставяш Лили. Наглеждай я. Нещата се променят. Родителите умират — нейните, твоите — съдбата се променя. Семействата се местят. Длъжен си заради детето да я наглеждаш дискретно — ако знаеш какво означава дискретно. Просто ще си наясно дали има нужда от нещо.

— Ще го направя — отвърна бавно Бар. Напрежението започваше да го отпуска, след като си беше признал. Дори да станеше сериозен и мрачен като Ремо, нямаше да му се отрази зле. Бар отново погледна Нати-Мари, отпусната доволно на рамото на баща си, и Фаун усети завистта му. — Баща ми е добър човек — започна да обяснява той, — защото ни търпеше, докато мама казваше, че ще ни удави и двамата в Рифъл. Той прекарваше много време с мен и сестрите ми, учеше ни на разни неща... Странно ми е като си помисля, че няма никога да...

Нати-Мари разкъса последвалото мълчание, понеже се размърда и заплака. Даг сведе поглед, а Фаун се усмихна.

— Трябва ми помощница с две ръце — каза Даг.

— Много странно как родителските ти умения се появяват и изчезват за един миг, лечителю. — Тя отново разбърка отварата, свали я от огъня, след това се наведе и взе дъщеря си. Да, беше мокра. Даг изобщо не се притесни от мокрото петно на ризата си. Фаун си помисли, че няма да е зле да научи Бар как се повива бебе, ако не го беше научил от сестрите си. Нямаше да е точно сега, а когато болката му отmine. В началото на познанството им й се искаше някой да удари Бар по главата с нещо, за да му дойде умът. По всичко изглеждаше, че малката Лили е била този някой, но резултатът не беше никак приятен.

Когато Фаун се върна, Даг стана от люлеещия се стол, за да седне с детето, и продължи сериозния разговор с Бар. Заговориха и за новия дизайн на щитовете, за отомайването, как много лагери изпратили

запитване, колко лечители и създатели обещаха да разнесат новината. В този момент нахълтаха Аркади и Сумак и лечителят веднага започна да се оплаква, както винаги, от студения северен вятър, който пък точно този ден си беше мек и приятен, и разговорът се върна към лекуването, как нови чираци се молели за място, какви били новите жребчета, а след това започнаха да обсъждат плановете си за пролетта.

Дори надеждата за огромния им зелен свят да растеше бавно както дете в майката, никой не спомена, че грижите и за двете не са за хора със слаба воля, нито за нетърпеливите.

Фаун се залюля в стола и се зае да нахрани бъдещото поколение.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.